

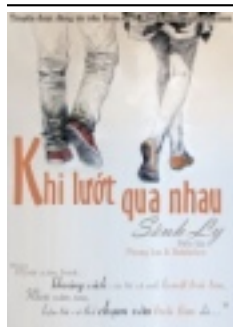
Khi Lướt Qua Nhau

Contents

Khi Lướt Qua Nhau	2
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	5
3. Chương 3: Chương 3	8
4. Chương 4: Chương 4	12
5. Chương 5: Chương 5	15
6. Chương 6: Chương 6	18
7. Chương 7: Chương 7	21
8. Chương 8: Chương 8	24
9. Chương 9: Chương 9	26
10. Chương 10: Chương 10	30
11. Chương 11: Chương 11	34
12. Chương 12: Chương 12	38
13. Chương 13: Chương 13	41
14. Chương 14: Chương 14	46
15. Chương 15: Chương 15	50
16. Chương 16: Chương 16	54
17. Chương 17: Chương 17	58
18. Chương 18: Chương 18	61
19. Chương 19: Chương 19	64
20. Chương 20: Chương 20	67
21. Chương 21: Chương 21	70
22. Chương 22: Chương 22	73
23. Chương 23: Chương 23	76
24. Chương 24: Chương 24	80
25. Chương 25: Chương 25	83
26. Chương 26: Chương 26	86
27. Chương 27: Chương 27	90
28. Chương 28: Chương 28	94
29. Chương 29: Chương 29	98
30. Chương 30: Chương 30	102
31. Chương 31: Chương 31	106
32. Chương 32: Chương 32	111
33. Chương 33: Chương 33	114
34. Chương 34: Chương 34	118
35. Chương 35: Chương 35	121
36. Chương 36: Chương 36	124
37. Chương 37: Chương 37	127
38. Chương 38: Chương 38	132
39. Chương 39: Chương 39	138
40. Chương 40: Chương 40	142
41. Chương 41: Chương 41	146

42. Chương 42: Chương 42	152
43. Chương 43: Chương 43	154
44. Chương 44: Chương 44	155
45. Chương 45: Chương 45	160
46. Chương 46: Chương 46	165
47. Chương 47: Chương 47	171
48. Chương 48: Chương 48	178
49. Chương 49: Ngoại Truyện	185

Khi Lướt Qua Nhau

Giới thiệu

Anh là một người con trai như thế, cứng nhắc, không thích giao du, đờm vẻ u buồn, nhưng vô cùng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-luot-qua-nhau>

1. Chương 1: Chương 1

— Chính từ cái nhìn này đã khiến tuổi thanh xuân rực rỡ của cô trong tích tắc biến thành một trang giấy trắng. Từ đó trên trang giấy trắng được viết lên những dòng chữ màu đen, đó là cái tên của anh, không thể xóa, nét bút vô cùng sắc sảo.

.

.

Đó là một buổi sáng ẩm ướt đầu mùa đông, cả ngôi trường như hòa tan trong màn sương trắng xóa, thấp thoáng chỉ nhìn thấy những ô cửa sổ bằng kính màu xanh lục, ánh mặt trời xuyên qua ô cửa kính tạo thành một dải ánh sáng mờ ảo sâu tận bên trong phòng, tạo nên một hình ảnh mờ nhạt.

Do bất ngờ có sương mù, nên rất nhiều người đến trễ, thầy chủ nhiệm cũng không tức giận mà chỉ lặp đi lặp lại: “Nhanh lên một chút, đừng nói nhiều nữa, nhanh vào lớp học.”

Tổng Giai Nam mang xe đạp vào nhà gửi xe của trường, cô tìm được một vị trí để xe rất thuận tiện cho việc lấy xe khi tan học vào buổi trưa, khóa xe lại, lấy cặp sách, đang chuẩn bị di chuyển đuôi xe để vào lớp học thì cô nhìn thấy ở phía trước bãi đậu xe có một nam sinh cao gầy, bóng lưng trông rất đẹp mắt, dáng người mạnh mẽ, bộ đồng phục thể thao màu xanh lam mặc trên người vô cùng vừa vặn, tay áo được xắn trên cánh tay một chút, để lộ ra chiếc đồng hồ đeo tay sáng lấp lánh, cậu ấy đang cố gắng tìm một vị trí thích hợp để đỗ xe của mình, động tác có chút ngốc nghếch, có chút buồn cười. Tổng Giai Nam không kiềm chế được mà nhiều lần nhìn thoáng qua bóng lưng ấy, sau đó mới rời đi.

Cũng như bao buổi sáng sớm khác, cái cảm giác mệt mỏi đã rời do thức sớm để đến trường vẫn chưa chấm dứt, tất cả mọi người đều ào ạt chạy xuống tầng dưới lấy nước nóng, bệ chứa nước vẫn tràn đầy, thầy dạy

tiết học đầu tiên đã đến, thầy không vừa ý mà phát tay: “Mau mở cửa sổ ra, hít thở không khí trong lành một chút, buồn ngủ cũng không được ngủ, tỉnh táo lại một chút đi các em, đứng lên hoạt động nào!”

Một cơn gió lạnh khẽ lướt qua sau gáy của Tống Giai Nam, cô không khỏi rùng mình hai cái, cố gắng bật dậy từ trên bàn, chuông báo vào học cũng đã vang lên, thầy giáo môn Ngữ Văn chậm rãi viết lên tấm bảng màu đen dòng chữ — A Phòng Cung Phú, Tống Giai Nam nhìn dòng chữ rất lâu, sau đó mới xé xoàn xoạt một trang giấy nhỏ rồi viết mấy chữ lên đó: “Buổi trưa, tớ và cậu đến căn tin ăn nha, bố mẹ tớ lại đi công tác nữa rồi.” Sau đó cô chuyển trang giấy đến người ngồi ở hàng ghế phía sau: “Đưa cho Trương Tịnh Khang.”

Chỉ một lát sau, tờ giấy đã được truyền trở lại, ngoại trừ một chữ “Được” ra, phía trên trang giấy còn được vẽ thêm một khuôn mặt tươi cười, Tống Giai Nam vò trang giấy, sau đó tiện tay ném vào ngăn bàn, lúc này giọng nói cứng nhắc và khô khan của thầy giáo truyền tới khiến cô lại có cảm giác buồn ngủ. Bỗng nhiên, Tống Giai Nam cảm nhận một sự ấm áp truyền đến mu bàn tay, một dải ánh sáng lấp lánh đang bao phủ trên cánh tay cô, từng tia nắng mỏng manh bắt đầu len lỏi khắp phòng học, càng ngày càng dài, càng ngày càng rộng, cuối cùng, ngay cả trên mặt cô cũng là những tia nắng ấm áp của mặt trời.

Tâm trạng bỗng nhiên trở nên vô cùng tốt, cho nên tinh thần chán nản ban đầu cũng bắt đầu dần dần thích nghi với buổi học khô khan.

Cuối cùng thì tiếng chuông tan học cũng vang lên, nhưng rất nhanh sau đó, tiếng chuông đã bị giọng nói của thầy giáo môn tiếng Anh chen ép, kèm theo đó là âm thanh gấp sách vở vang lên: “Các em, không được ra khỏi lớp, thầy muốn giảng thêm một chút về đoạn này.”

Lớp học xôn xao một trận, có vài học sinh ngồi phía trên không nhin được quay lại phía sau nhìn vào chiếc đồng hồ treo ở giữa phòng học, có vài người cố ý ném mạnh sách vở lên mặt bàn, thước, bút, các dụng cụ học tập khác không hẹn mà cùng nhau rơi vung vãi trên nền nhà, trong lớp học, có mấy bạn nam ngồi ở phía cuối quát lên: “Tan học rồi, lớp khác cũng ra rồi, nếu ra muộn căn tin sẽ không còn cơm và sẽ không lấy xe được đó thầy.”

Vị thầy giáo trẻ vừa mới tốt nghiệp tiếp tục bài giảng của mình một cách tự nhiên, Tống Giai Nam quay lại nhìn phía sau, đáp lại ánh mắt đang căm phẫn của Trương Tịnh Khang, cô cười, dùng khẩu ngữ nói: “Dù sao cũng sẽ có cơm ăn mà, chúng ta đi trễ một chút cũng không sao.”

Trương Tịnh Khang bày ra điệu bộ nhấn mạnh: “Không được, hết giờ học rồi, chúng ta xông ra ngoài đi, cùng chạy.”

Lớp bên cạnh đã sớm tan học, trên hành lang có một vài học sinh bước qua, ánh mắt của họ hoặc là đồng cảm, hoặc là có chút hả hê nhìn các học sinh còn trong lớp, cũng có một cô bạn xinh đẹp đứng tựa người vào tường, nháy mắt với các nam sinh đẹp trai đang tức giận trong lớp, giáo viên môn Anh Văn liền nói: “Let’s call it a day”, lời nói vẫn chưa kết thúc, trong phòng học lập tức trở nên ồn ào, chưa đầy một phút sau, lớp học đã vơi đi hơn một nửa.

Trương Tịnh Khang đứng trước cửa phòng học hét lớn: “Tống Giai Nam, nhanh lên một chút, đến muộn sẽ không có cơm sườn lợn đâu đấy.”

Tống Giai Nam khóc không ra nước mắt, nhìn về phía cô bạn thân với giọng điệu dường như là khẩn cầu: “Đại tỷ, cậu đứng lại chờ tớ một chút, hôm nay, tớ muốn đến căn tin cướp cơm, haizz, cậu không thấy thể ăn tớ cũng đã sớm cầm trên tay rồi sao?”

Hai cô gái cùng nhau chạy ào vào căn tin, khắp bốn phía đã có nhiều học sinh ngồi trên bàn dùng cơm, phía trước cửa có một dòng người xếp hàng thật dài, thỉnh thoảng có người lướt qua dòng người xếp hàng với món sườn heo, có người là món đùi gà, Trương Tịnh Khang không ngừng oán trách: “Thầy giáo dạy tiếng Anh đúng là có bệnh, lần nào cũng dạy quá giờ, tớ thấy tiết học nào của thầy ấy cũng không được tha!”

Tống Giai Nam không chú ý, thỉnh thoảng cô nghiêng người nhìn lên phía trước xem có bao nhiêu đồ ăn đã hết, chỉ là thời điểm lần thứ hai cô nghiêng người, trước mắt bỗng nhiên hiện ra một bóng lưng quen thuộc, vẫn là bả vai thon gầy, chiếc áo của bộ đồng phục thể thao tùy tiện khoác trên vai, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng được xắn lên cao, dường như vừa học xong tiết thể dục.

Cậu ấy cúi người gọi món ăn, rồi đứng sang một bên để người phía sau tiến lên, sau đó lại lấy thức ăn trong túi ra, xem lướt qua, Tống Giai Nam nhìn thấy cậu ấy xoay người bưng một khay thức ăn trên tay, trong phòng ăn rất ồn ào, nhưng không hiểu vì sao cô vẫn nghe thấy tiếng tim mình đang đập mạnh, cực nhanh và cảm thấy khó thở, trong tích tắc, ánh mắt cô không thể rời đi nơi khác.

Đó là một gương mặt lạnh lùng, tái nhợt hầu như trong suốt, ánh mắt hẹp dài như không có tiêu cự mà chỉ nhìn về phía trước, vài sợi tóc rủ xuống trước trán, vô tình ngăn cản tầm mắt của cậu ấy, khóe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười lạnh lùng, có chút ưu sầu và kiêu ngạo.

Nam sinh như vậy, không cần nghi ngờ gì nữa mà chắc chắn là một anh chàng trầm tĩnh, đẹp trai, khoảng chừng mười sáu, mười bảy tuổi, nhả nhặn trầm tĩnh cũng như hoa dạ hương, phong cách thuần khiết và khí chất thanh nhã dường như khiến cho người khác có cảm giác tuyệt đối không thể nhìn rõ được tâm tư của cậu ấy.

Cậu ấy bước đi mà không hề ngẩng đầu lên, có lẽ là do thói quen thường hay cúi đầu, cậu ấy bước theo dòng người ra ngoài, chỉ trong vòng năm giây đã rời khỏi tầm mắt của Tống Giai Nam.

Nhưng điều kỳ lạ nhất chính là cũng không có nhiều người chú ý đến cậu ấy.

Hôm nay Tống Giai Nam ăn cơm vô cùng không chuyên tâm, bởi vì cậu bạn đó ngồi cách cô chỉ có một chiếc bàn, cậu ấy đang ngồi đối diện với cô, ánh mắt cô chăm chú theo dõi, cậu ấy cầm đũa bằng tay trái, ăn cơm với tốc độ cực kì nhanh, nhưng dáng vẻ khi ăn lại rất đẹp mắt.

Cậu ấy dùng xong cơm, đứng dậy rồi mang khay thức ăn để vào chậu rửa, sau đó lại lấy từ trong túi ra một chiếc điện thoại, đưa vào tai, khẽ bước ra ngoài, khi đi cậu ấy vẫn cúi đầu, gương mặt không chút thay đổi.

Cuối cùng Tống Giai Nam cũng không nhịn được nữa mà cất giọng hỏi: “Trương Tịnh Khang, nam sinh đó là ai vậy?”

Trong miệng đang ngậm đầy sườn heo, Trương Tịnh Khang quay đầu lại một cách khó khăn, sau đó trả lời bằng giọng nói không rõ ràng: “Tô Lập.”

Tống Giai Nam đặt đũa xuống, cố gắng lục lọi cái tên đó ở trong đầu, cái tên này cũng không quá xa lạ đối với cô, nhưng vào lúc này cô lại không nhớ ra được, Trương Tịnh Khang quay đầu vừa nhìn vừa nói: “Là lớp trưởng lớp bên cạnh, chính là lớp 8.”

Tống Giai Nam nhẹ nhàng “À” một tiếng, cuối cùng cô cũng đã nhớ ra toàn bộ tiếng tăm của cậu ấy, cậu ấy đứng đầu kì thi thí nghiệm trung học, toàn thành phố chỉ có vài người, hình như trong ngày khai giảng, tên của cậu ấy cũng đã từng được nhà trường tuyên dương, sau đó được tuyển thẳng vào ban khoa học tự nhiên khối cao trung.

Tin đồn cũng nói rằng gia cảnh của cậu ấy rất giàu có, bố của cậu ấy là thị trưởng thành phố nào đó, mẹ cậu ấy vốn là cục trưởng bộ giáo dục, chị cậu ấy là Tô Cẩm sớm đã nổi tiếng khắp thành phố với vai trò là người chủ trì kênh giải trí.

Trương Tịnh Khang nhìn về mặt ngơ ngác của cô bạn rồi sau đó dùng chiếc đũa gõ nhẹ tay Tống Giai Nam: “Này, Tống Giai Nam, mau định thần lại đi, cậu đừng nói với tớ là ngay cả Tô Lập cậu cũng không nhận ra nha, tớ phục cậu rồi đó!”

Tống Giai Nam lắc đầu: “Tớ không nhận ra thật mà, từ lúc khai giảng đến nay tớ chưa từng gặp cậu ấy.”

Trương Tịnh Khang cười hì hì: “Cậu không biết đâu, đám nữ sinh lớp chúng ta mỗi ngày đều đi cầu thang phía bên trái, như thế mới có thể được nhìn thấy cậu ta, nhưng nhắc đến người này thì đúng là cậu ta rất kỳ lạ nha, không chơi với ai, cũng không yêu đương, nếu không cũng đâu có được làm lớp trưởng lớp 8.”

“Vậy chắc là có nhiều nữ sinh thích cậu ấy lắm?”

“Tất nhiên rồi, năm nhất trung học tớ không rõ cho lắm, nhưng năm hai quả thật có mấy bạn, nhưng cũng chỉ là lời đồn mà thôi, tớ cũng nghe nói có người tỏ tình với cậu ta, nhưng cuối cùng cũng không được gì.” Trương Tịnh Khang bĩu môi, thờ ơ nói tiếp: “Tớ đây thật sự rất muốn biết, mẫu người như cậu ta sẽ thích dạng nữ sinh như thế nào?”

Tổng Giai Nam cười cười: “Có lẽ là một nữ sinh rất ưu tú, phải đẹp nữa.”

“Nói nhảm, dạng con gái như thế nam sinh nào mà chẳng thích.”

Từ căn tin trở về, tất cả các lớp học cũng chỉ còn vài người, Tổng Giai Nam đi vòng qua dãy hành lang dài, sau đó lại đi lên cầu thang của tầng bốn, chuẩn bị trở về lớp học.

Buổi chiều mùa đông ngán ngủ, ảm đạm, ánh hoàng hôn chiếu vào đá cẩm thạch hiện lên bóng dáng nhỏ bé của cô, cô bước đi chậm rãi, trong lớp cũng có vài người đang đi lại, bên phải là lớp mười đang làm tổng vệ sinh, còn bên trái là lan can phòng học của lớp 8, có một người đứng dựa vào đó, đầu khể nghiêng sang một bên, cô bước lại gần hơn, thì ra đó chính là Tô Lập.

Tay của cậu ấy tùy ý để trên lan can, cậu ấy ngẩng mặt lên, dường như ánh mắt cậu ấy đang rất chăm chú ngắm nhìn bầu trời, nhưng dường như là không phải, trên trán có vài sợi tóc dài đến tai, trong lỗ tai vẫn còn đeo chiếc tai phone, Tổng Giai Nam nhìn theo ánh mắt của cậu ấy thì thấy từng áng mây lớn đang di chuyển chậm chạp trên bầu trời, trong những tầng mây như xuất hiện bóng dáng của ánh trăng, cuối chân trời đã nhuộm một màu đỏ thẫm u ám.

Thì ra cậu ấy đang nhìn cái này, Tổng Giai Nam dừng bước, cô đứng trên cầu thang tầng bốn, yên lặng nhìn lại tầng ba, sau đó cô thấy có người đến tìm Tô Lập, cậu ấy gỡ tai phone xuống, xoay người đi vào phòng học, còn cô đứng ở một góc, vừa vặn có thể nhìn được toàn bộ phòng học.

Tổng Giai Nam cũng không biết vì sao cô lại đứng trên cầu thang lâu đến như vậy, ngay lúc đó, Tổng Giai Nam chỉ nghĩ, đáng về Tô Lập lúc ấy nhìn không hề vui vẻ, cậu ấy rất cô đơn, lẻ loi đứng một mình với đôi tay chống lên lan can, cậu ấy nhìn về phía trời chiều, chỉ cau mày nhìn bầu trời.

Tổng Giai Nam hoàn toàn không nhận ra, cô đã không thể rời tầm mắt khỏi Tô Lập. Về sau, cô thường hình dung lại cảm giác khi lần đầu tiên gặp Tô Lập, cô nói, chẳng qua đó là cảm giác không tự chủ được mà cứ nhìn anh, dường như những thứ khác chỉ làm nền, không hề tồn tại.

Chính từ cái nhìn này đã khiến tuổi thanh xuân rực rỡ của cô trong tích tắc biến thành một trang giấy trắng. Từ đó trên trang giấy trắng được viết lên những dòng chữ màu đen, đó là cái tên của anh, không thể xóa, nét bút vô cùng sắc sảo

2. Chương 2: Chương 2

— Cô nhỏ bé và tự ti như vậy, ngay cả nhìn anh thoáng qua trái tim của cô cũng đập mạnh, dù cho anh quay đầu lại và thấy cô, ngày hôm sau khi gặp lại có thể cũng sẽ không nhớ cô là ai, đối với anh mà nói, cô vĩnh viễn sẽ không tồn tại.

.

.

Không biết bắt đầu từ khi nào Tổng Giai Nam đã chú ý đến một người như vậy, mỗi ngày chạy xe đạp đến trường cô đều vô ý đi ngang qua, hoặc mỗi khi tan học cô luôn cố ý nhìn thoáng qua lớp học bên cạnh, hoặc là mỗi ngày khi tiếng nhạc thể dục của đài phát thanh vang lên cô luôn đứng ở vị trí đầu tiên trong hàng ngũ.

Dường như có rất nhiều cơ hội để có thể được nhìn thấy cậu ấy, tuy nhiên cơ hội được nhìn thấy cậu ấy thực sự cũng rất ít, ít đến mức chỉ cần được nhìn thấy một lần thôi cô cũng cảm thấy tràn đầy niềm vui trong lòng rồi, rất giống như một đứa bé len lén ăn trộm kẹo.

Kỳ thi thử giữa kì vừa mới kết thúc, thứ hai là ngày điểm số được công bố. Tổng Giai Nam có được cơ hội phát huy bản thân, lúc còn học phổ thông, cô luôn có tên trong danh sách những học sinh đứng đầu khối, chỉ là môn số học của cô vẫn không có chút khởi sắc, toàn bộ điểm số của cô đều phải dựa vào môn Ngữ Văn cứu vớt.

Thời điểm làm tổng vệ sinh phòng học, Tổng Giai Nam được phân công lau cửa sổ, cả người cô có chút ưỡ oải lưng biếng, cô bắt đầu kéo băng ghế ngồi ra hành lang, tay cô không ngừng lau cửa sổ theo kiểu lưng biếng, bên tai cô vẫn còn vang vọng những lời mẹ đã nói lúc ăn cơm trưa, chẳng qua bà nói bà rất thất vọng và mất lòng tin đối với cô... Đối với thành tích của bản thân, cô chỉ có thể thở dài một tiếng.

Tất cả mọi người xung quanh đều đang chìm đắm trong cuộc thảo luận kỳ thi sát hạch vừa rồi, bỗng nhiên lời nói của bạn nữ lớp sát vách cứ như âm hồn lảng vảng bên tai Tổng Giai Nam: “Lần này Tô Lập của ban khoa học tự nhiên lại đứng nhất đấy các bạn, số học khó như vậy mà cậu ta lại có thể thi được 148 điểm, quả thực không phải là người mà!”

“Đúng vậy, nếu không phải môn Ngữ Văn của Tầm Viên Viên cao hơn cậu ấy, chắc chắn người đứng nhất khối học kỳ này sẽ là cậu ấy.”

“Này, bản thân tớ lại cảm thấy hai người họ rất xứng đôi, không biết có phải vì nguyên nhân này không, nhưng mà khi cả hai người bọn họ đứng gần nhau, thật sự khiến cho tớ có cảm giác này.”

“Haizzz, cậu nói nhỏ một chút đi, muốn toàn bộ trường nghe được sao, đi căn tin mua ít thức ăn đi.”

Cuộc đối thoại lú lo đã dừng lại, hai nữ sinh nắm tay rời khỏi, ngón tay của Tổng Giai Nam trên cửa kính từ từ rút về, sau đó cô nhảy xuống ghế, xoa xoa tay, rồi cô kéo băng ghế về lại chỗ cũ.

Trong phòng học, trên tấm bảng đen có dán một trang giấy rất nổi bật, phía trên đề tên và lớp học của từng người, phía sau là trường đại học mà mọi người hy vọng được đỗ vào hai năm sau, Tổng Giai Nam nhìn đến tên của mình, phía sau là trường đại học nhân dân Trung Quốc, một sự mất mát và một nỗi đau dâng lên trong người cô, Tổng Giai Nam không nói gì mà chỉ đứng yên một chỗ rất lâu, sau đó cô lấy ví tiền ra rồi bước đi, Trương Tịnh Khang đang đứng quét dọn ở phía sau thấy dáng vẻ buồn bực không vui của cô, vội vàng gọi to: “Tổng Giai Nam, cậu đi đâu thế?”

“Thư viện.” Cô nhẹ nhàng bỏ lại một câu, cũng không quay đầu mà cứ bước đi, Trương Tịnh Khang chỉ biết lắc đầu nói với người bên cạnh: “Chắc là thi không được rồi, nhìn là biết cậu ấy đang tức giận.”

Mỗi một quyển sách được sắp xếp vô cùng thứ tự và ngăn nắp thành hàng trên giá sách, Tổng Giai Nam rất thích đứng giữa những giá sách, thích đặt tay lên trên gáy sách, sau đó chậm rãi lướt qua, tìm quyển sách mà cô muốn tìm.

Cảm giác trên tay cô đang không ngừng biến hóa, có loại sách với chất liệu bìa mềm, có loại sách với chất liệu bìa cứng, có đôi khi tay cô bỗng nhiên bị vướng lại, dừng một chút rồi lại tiếp tục lướt đi, trò chơi rất thú vị.

Cô rất muốn tìm một quyển sách tham khảo hình học để bù lại sự yếu kém vô cùng thâm thối của môn số học. Tổng Giai Nam nhớ đến điểm thi số học của Tô Lập đứng nhất cả năm, đột nhiên lại có cảm giác mất mát khó nói thành lời kèm theo đó là sự tự ti.

Dường như cũng đang có người đứng đối mặt với cô, cậu ấy đang đứng phía sau giá sách, ánh tà dương nhàn nhạt chiếu vào thân thể cậu ấy tạo thành một chiếc bóng sắc sảo. Ánh mắt của Tổng Giai Nam bị bóng dáng lấp lánh ấy quấy nhiễu, cô ngẩng đầu, từ khe hở để trống của một quyển sách, tạm thời có thể thấy được bóng lưng của người nam sinh ấy.

Cô cũng không chú ý, nhẹ nhàng bước qua, ngẩng đầu nhìn lên, không ngờ thấy được một người ngoài dự đoán của cô, vẫn là vẻ mặt thản nhiên, tay áo tùy tiện xắn lên, trên tay là một chồng sách dày, cậu ấy đang đi về khu đọc sách.

Không biết là do nguyên nhân gì, Tổng Giai Nam cảm nhận được tim mình cứ càng ngày càng đập mạnh, ý nghĩ muốn nhìn và không dám nhìn cứ thay phiên nhau chiếm giữ suy nghĩ của cô, tay chân cô luống cuống bắt gặp một quyển sách trên giá, cầm lên rồi vội vàng tiến về khu đọc sách.

Bóng lưng của Tô Lập thon dài thẳng tắp, tay phải của cậu ấy chống lên trán, rất nhàn nhã nghiêng về một phía, nhìn nghiêng có thể thấy được chiếc cằm và sống mũi thẳng tắp, mái tóc của cậu ấy phát phơ trong cơn gió nhẹ, tay trái thỉnh thoảng lật một trang sách, sau đó lại xoay bút hai vòng, trong lỗ tai cậu ấy đeo một chiếc phone, khoe miệng khẽ cong lên.

Nhất định là tiếng nhạc rất êm tai, không biết cậu ấy thích ca sĩ nào, là ca sĩ ngoại quốc hay Hong Kong, Tống Giai Nam vụng trộm suy nghĩ, nếu có cơ hội, cô nhất định sẽ đề cử album của Lisa Ono cho cậu ấy nghe, cô ấy là người Nhật Bản lớn lên ở Brazil, tiếng hát của cô khàn khàn nhưng lại vô cùng cao, chan chứa rất nhiều tình cảm, có thể cảm nhận được sự lãng mạn, tựa như cơn gió nhẹ nhàng và ánh mặt trời ấm áp du dương bên tai, cảm giác nhẹ nhàng đó, cũng giống như hơi thở trên người cậu ấy.

Trong chồng sách cậu ấy lấy, có một quyển sách với tựa đề “Đề thi tuyển sinh vào đại học môn số học”, dường như đó là một quyển sách hướng dẫn, Tống Giai Nam vội vã ghi nhớ, bỗng nhiên có người vỗ vai, cô quay đầu lại, người đó lại kéo một chiếc ghế ngồi xuống, sau đó nhỏ giọng nói: “Môn số học căn bản không cần nhiều sách tham khảo như vậy, nếu cậu không phải là người có năng khiếu thì nên tỉnh ngộ đi, cố gắng cũng không được gì đâu.”

Tống Giai Nam nghe xong cảm thấy không được thoải mái, cô nghiêng đầu, giả vờ như không nghe thấy, kết quả là Đoàn Gia Thần cười hi hi rồi kéo sách của cô: “Giận hả, tớ chỉ nói sự thật thôi mà, cậu đừng mua những thứ sách tham khảo dở hơi này nữa, có vấn đề gì cứ hỏi trực tiếp tớ sẽ hay hơn.”

Tống Giai Nam cảm thấy cậu bạn này quá ồn ào, cô tức giận trừng mắt với cậu bạn một cái: “Đoàn Gia Thần, môn số học của cậu bao nhiêu điểm mà ở đây điều vô dương oai hả.”

“145, thế nào, không được xem là cao à, chủ yếu là thầy giáo chấm bài quá khắt khe, tớ chỉ thiếu có một bước mà thầy giáo trừ điểm không hề thương tiếc, bắt được lỗi là trừ điểm ngay.” Đoàn Gia Thần dương tự đắc lắc lư chiếc ghế, chiếc ghế từ phía sau áp phải chồng sách lớn, “Rầm” một tiếng, tất cả sách rơi xuống nền nhà, khiến những bạn học trong thư viện giật mình.

Tống Giai Nam cũng giật nảy người, ánh mắt của mọi người trong thư viện lập tức tập trung lại trên người cô và Đoàn Gia Thần, chỉ trừ Tô Lập, cô xấu hổ nhìn thoáng qua nam sinh không hề nhúc nhích đó, sau đó cô lúng ta lúng túng nhặt sách lên, ôm lấy sách của mình bước ra ngoài.

Ngay cả liếc nhìn Tô Lập một lần nữa cũng không kịp.

Trở lại phòng học, lúc Tống Giai Nam thu dọn cặp sách chuẩn bị rời đi, tên Đoàn Gia Thần lại cười hi hi sán tới: “Tống Giai Nam, cậu thi không được môn số học lần nào cũng cầu kinh như vậy sao, chịu không được đả kích à.”

“Có bản lĩnh thì cậu đăng kí vào lớp chuyên đi rồi mà so đo với bọn họ, đừng có khoe khoang với tớ.” Tống Giai Nam lạnh lùng trả lời, đeo cặp vào rồi cầm chìa khóa lên chuẩn bị rời đi.

Đoàn Gia Thần ngăn cô lại, sau đó lấy từ trong gầm bàn lộn xộn sách vở ra một quyển sách vô cùng mới: “Ôn thi đại học, tớ mua lâu rồi, một trang cũng chưa xem, cậu cầm về xem đi.”

Cô hoài nghi nhìn cậu bạn, thấy Đoàn Gia Thần rất không bình thường, tại sao lại tặng sách cho cô: “Chúng ta là bạn học từ lúc còn nhỏ, tớ vẫn chưa giúp gì cho cậu, đúng rồi, cậu cho tớ mượn quyển vở tiếng Anh để chép bài đi, lần này tớ cũng chỉ miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, hai chúng ta cùng giúp đỡ lẫn nhau.”

Tống Giai Nam mỉm cười, nhận lấy quyển sách, sau đó lấy quyển vở tiếng Anh đưa cho Đoàn Gia Thần: “Đừng có làm hỏng đó, ngày mai phải trả lại cho tớ.”

Ở văn phòng của thầy giáo sắp xếp lại bài thi một lúc thì trời đã ráng chiều, lúc cô đi lấy xe thì đã muộn, trời tối sớm, ở phía cuối dãy hành lang tối om, xuyên qua cửa sổ bằng kính, Tống Giai Nam ngẩng đầu nhìn những ánh sao nhàn nhạt phía xa xa, thật ra cô không nhìn thấy gì cả, chỉ nhìn thấy một khoảng mênh mông mơ hồ, cùng với vô số bóng đen, áp lực đáng sợ.

Đèn ở cầu thang không biết vì sao lại không sáng, trên cầu thang tối đen chỉ có một mình cô đứng ở đó, Tống Giai Nam chậm rãi vịn cầu thang đi xuống, cho dù là vậy, khi bước đến bậc thang cuối cùng cô suýt trượt chân, hù cô chút nữa thét lên vì sợ.

Bước đến bậc thang cuối cùng, bỗng nhiên nhìn thấy một ánh sáng mỏng manh, đồng thời có tiếng bước chân vang lên, giống như gặp được thánh nhân cứu mạng, Tống Giai Nam vội vàng bước nhanh hơn, mặc dù nhìn không được rõ cho lắm, nhưng bóng lưng đó lại vô cùng quen thuộc.

Trên tay của Tô Lập đang cầm một chiếc điện thoại, ánh sáng yếu ớt phát ra từ chiếc điện thoại chiếu sáng chân cầu thang, trên tay cậu ấy đang cầm một chồng bài thi, nhìn dáng vẻ của cậu ấy có lẽ là cũng vừa sắp xếp xong bài thi rồi mang trở về, nhưng hình như cậu ấy cũng không chú ý đến tiếng bước chân rất nhỏ phát ra phía trên, Tống Giai Nam suy nghĩ, nhất định vừa rồi cậu ấy đang nghe nhạc.

Ba tầng lầu, mỗi một bậc thang, cô lặng lẽ đi theo phía sau Tô Lập, ngay cả bước chân cũng bước cùng nhịp, khi cậu ấy rẽ, cô cũng rẽ, gió thổi khe khẽ qua những bài thi trên tay của cậu ấy, sột soạt, âm thanh rất trong trẻo, khiêu khích tiếng lòng.

Từng hạt bụi li ti bay lượn trong dải ánh sáng mong manh, chúng lặn tẩn nhảy múa không ngừng cũng giống như nhịp đập của trái tim cô.

Nhìn bóng lưng của cậu ấy, Tống Giai Nam bỗng nhiên có suy nghĩ, nếu như đoạn đường này không có điểm cuối, có phải cả hai sẽ đi mãi hay không? Nếu vẫn cứ tiếp tục đi như vậy, nếu cậu ấy quay đầu lại thấy cô, cô nên dùng vẻ mặt gì để đối mặt với cậu ấy đây.

Thế nhưng cô nhỏ bé và tự ti như vậy, ngay cả nhìn cậu ấy thoáng qua trái tim của cô cũng đập mạnh, dù cho cậu ấy quay đầu lại và thấy cô, ngày hôm sau khi gặp lại có thể cũng sẽ không nhớ cô là ai, đối với cậu ấy mà nói, cô vĩnh viễn sẽ không tồn tại.

Coi như đây là một bí mật nhỏ nhoi mà cô cất giữ cho riêng mình.

Tô Lập không đi đến nhà xe mà tiến thẳng về cổng trường học, Tống Giai Nam nhìn thấy có một chiếc xe con màu trắng đỗ trước cổng trường, sau đó cậu ấy đi về phía đó, xe khởi động, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Tống Giai Nam lặng lẽ đến nhà gửi xe, có chút vui mừng lại có chút phiền muộn, vẻ mặt của Tô Lập đã khiến cô hiểu ra rằng, một nam sinh u sầu như vậy, vẻ mặt thản nhiên không hề biểu lộ sự ưu sầu, nhưng chính điều đó lại hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của cô.

Nhưng mà cô cũng không suy nghĩ nhiều nữa, Tống Giai Nam âm thầm nói với bản thân mình, có lẽ tất cả mọi người yêu mến cậu ấy là do vẻ bề ngoài của cậu ấy, Tô Lập xuất chúng như thế, làm sao có thể không chú ý, không quan tâm được chứ.

Tống Giai Nam chậm rãi chạy xe, dọc theo đường đi, ánh đèn neon bao phủ khắp nơi, cô đi đến hiệu sách quen thuộc, chăm chú lựa chọn sách tham khảo, cô cũng thường xuyên đi đến cửa hàng CD, mua album mới nhất của Lisa Ono.

Cô bắt đầu cười, đón gió đêm mát mẻ của mùa thu, âm thầm cổ vũ tinh thần cho chính mình.

Tống Giai Nam rất muốn hỏi Tô Lập, tớ rất thích Lisa Ono, còn cậu?

3. Chương 3: Chương 3

— Thank you for breaking my heart. Thank you for tearing me up. Now I am a strong, strong heart...

.

.

“Ở đây thêm một đường kẻ phụ nữa, tính chiều cao, sau đó sẽ ra!”

“Này, Đoàn Gia Thần, chờ một chút, chỗ này là chỗ nào hả?”

“Tống Giai Nam, sao mà cậu ngốc thế hả, là chỗ này nè, cậu thêm vào chỗ này, sau đó tính chiều cao, chỗ này đã biết chiều dài, rồi sau đó tìm số đo bên này, hiểu chưa?”

Tống Giai Nam khổ sở cắn môi: “Tớ vẫn chưa hiểu, cậu nói chậm thôi, tớ theo không kịp.”

Đoàn Gia Thần chán nản ngồi trên ghế: “Tổng Giai Nam, cậu thật sự là ngốc quá mà, tớ chịu thôi, tớ đã nói rồi, cậu là người không có khiếu môn số học, rõ ràng là cậu đang hành hạ chính mình.”

“Đâu phải tớ tình nguyện học số học đâu, tớ cũng hận cái môn quái quỷ này lắm chứ, nếu không phải vì kì thi vào đại học, bây giờ tớ cũng không liều chết liều sống để làm đề thi thử này đâu, mỗi lần tới ngày thi môn số học, đêm trước đó tớ đều ngủ không yên!” Tổng Giai Nam khẽ cúi đầu: “Tớ biết học số học cần phải có khiếu, nhưng tớ thật sự là không có khiếu đó.”

Đoàn Gia Thần nghe cô nói như thế cảm thấy có chút hối hận: “Được rồi, được rồi, tớ xin lỗi, tớ nói hơi nặng lời, từ từ sẽ tốt hơn thôi, nếu làm không được phần phân số nâng cao thì cố gắng làm tốt phần phân số cơ bản.”

“Cậu thấy kì thi lần này đề thi sẽ là cấp dãy số...”

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, một người phụ nữ trung niên xách vài chiếc túi ni-long bước vào cửa, Tổng Giai Nam thấy vậy liền vội vàng bỏ bút trong tay xuống, chạy đến: “Mẹ, để con giúp mẹ.”

Đoàn Gia Thần cũng đứng dậy, bà Tổng vội vàng xua tay: “Không cần, không cần, mẹ vừa mua dưa hấu về, trước tiên Nam Nam giúp mẹ để vào tủ lạnh đi, biếu cho Tiểu Thần một nửa, hôm nay dưa hấu tươi lắm, là dưa hấu cát đó.”

Đoàn Gia Thần ngượng ngùng mỉm cười: “Không cần đâu dì, hôm nay con đến nhà chú ăn cơm, không tiện cho lắm.”

“Haizzz, đã là hàng xóm nhiều năm như vậy, con còn khách sáo với dì nữa sao, đúng rồi, Nam Nam nhà dì môn số học quá kém, thậm chí kì thi cuối kỳ trung bình môn rất thấp, cái này thật khiến dì sốt ruột, may mà lần trước gặp được mẹ con...”

Bà Tổng càng nói càng khí thế, Tổng Giai Nam vội vàng cắt ngang lời bà: “Mẹ, con còn mấy đề thi muốn hỏi Đoàn Gia Thần, mẹ vào trong đi, để dưa hấu vào tủ lạnh giúp con.”

“Được rồi, Nam Nam con phải cố gắng học hỏi Tiểu Thần, mẹ vào trong đây.”

Trong phòng học tạm thời yên lặng trở lại, ánh nắng chói chang xuyên qua cửa sổ mang sự ấm áp lan tỏa khắp căn phòng, máy điều hòa trên tường đang phả ra từng đợt gió lạnh, thổi “xột xoạt” vào đề thi và sách tham khảo.

Đoàn Gia Thần được khen ngợi nên vẻ mặt có chút không được tự nhiên, rất lâu sau vẫn chưa lấy lại tinh thần, còn Tổng Giai Nam thì bị một con chim sẻ đang hót líu lo trên cửa sổ hấp dẫn toàn bộ sự chú ý, tuy nhà cô nằm ở tầng lầu rất cao nhưng rất ít khi được gặp những loại động vật bay trên không như thế này, Tổng Giai Nam không khỏi len lén cười thầm.

Đoàn Gia Thần cầm đề thi lên, nhìn vào thì thấy một sai số vừa được sửa chữa, cậu ta nghĩ rằng Tổng Giai Nam vừa sửa lại, vừa giương mắt lên nhìn thì ngáy ngẩn cả người, rất lâu sau mà vẫn không biết nói gì, miệng như bị đóng băng.

Tổng Giai Nam nghiêng đầu, gục trên bàn, không động đậy, dường như đang nhìn thứ gì đó rất say mê, ánh nắng chói chang xuyên qua cửa sổ bằng kính, chiếu vào gương mặt cô, không biết cô cười vì điều gì, bờ môi khi cười để lộ ra chiếc răng khểnh, trên má có lúm đồng tiền thật sâu, ánh mắt đó rất giống với giọt sương ban mai đọng lại trên lá sen, nụ cười ngọt ngào đến mức như muốn biểu hiện ra ánh mắt.

Trong khoảnh khắc đó, trái tim của Đoàn Gia Thần đã rung động mạnh mẽ, lý trí của cậu ta tự nói với chính bản thân mình là không nên nhìn cô ấy một cách trắng trợn như vậy, nhưng chính bản thân cậu ta lại không có cách nào dời mắt khỏi Tổng Giai Nam.

Tựa như ánh nắng mặt trời, mạnh mẽ xua tan những tầng mây u ám để chiếu sáng, ánh sáng rực rỡ khiến cho trái tim người khác đập mạnh.

Tổng Giai Nam hoàn toàn không cảm nhận được sự khác thường của Đoàn Gia Thần, con chim sẻ ngoài cửa sổ đã vỗ cánh bay đi, cô cũng quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt thất thần của cậu bạn, cô đưa tay phát phát trước mặt cậu ấy: “Đang nghĩ gì thế?”

Đoàn Gia Thần hoảng sợ, vội vàng khôi phục lại thần trí, thuận tay cầm đề thi số học lên để che giấu: “Không có, chỗ này làm sai rồi.”

“À — lại sai nữa hả, tớ vất vả lắm mới làm được đó.” Tống Giai Nam ủ rũ cầm lấy bút: “Vừa nghĩ đến số học là nhức cả đầu, Đoàn Gia Thần à, tại sao cậu lại học giỏi số học như vậy, nếu chia cho tớ một nửa thì thật là tốt.”

Bỗng nhiên Đoàn Gia Thần không biết nên làm gì: “Nếu có thể chia, tớ chắc chắn sẽ cho cậu một nửa.”

Tống Giai Nam cảm thấy bất ngờ, trong ánh mắt cô hiện lên một chút niềm vui nho nhỏ, sau đó cô mỉm cười, vừa kiểm tra bài vừa không để ý, nói: “Đoàn Gia Thần, có đôi lúc cậu đả kích tớ rất mạnh, nhưng mà có đôi khi cậu đối xử với tớ rất tốt, thật sự là không làm người khác ghét được — Haizzz, tớ lại nhớ nhầm công thức lượng giác nữa rồi.”

Cô luống cuống lấy bút xóa dán vào chỗ làm sai, theo thói quen đồng thời mím môi, sau đó lại khấn trương triển khai từng bước công thức, động tác bình thường như vậy, nhưng lại khiến lòng của Đoàn Gia Thần rung động mạnh mẽ.

Giảng bài xong, Đoàn Gia Thần nói muốn về nhà dùng cơm, bà Tống cũng không giữ cậu lại, bảo Tống Giai Nam chia một nửa phần dưa hấu mang cho cậu ta, ngoài trời đang oi bức, nắng nóng khiến Tống Giai Nam lười biếng nói chuyện, mà Đoàn Gia Thần cũng im lặng khác thường.

Cả hai đi đến dưới nhà của Đoàn Gia Thần, Tống Giai Nam một khắc cũng không muốn ở ngoài trời mà vội vàng nói mình phải về nhà tiếp tục hưởng thụ máy điều hòa, Đoàn Gia Thần như muốn nói gì đó, vội vàng gọi Tống Giai Nam lại: “Haizzz, cái đó, cái đó —”

“Cái gì?” Tống Giai Nam rút đôi chân đang chuẩn bị bước đi của cô lại: “Chuyện gì?”

Đoàn Gia Thần không biết nên nói như thế nào, vò tóc: “Cái đó, tớ...” Nói quanh co một hồi, vẫn không nói ra được vấn đề cậu muốn nói.

Tống Giai Nam lau mồ hôi trên trán, có chút không nhận được nói: “Đoàn Gia Thần, cậu nói gì thì nói nhanh đi, trời đang nóng lắm đó, cậu cũng đừng tra tấn bất tớ đứng đây chứ!”

“Không có gì, không có gì cả, chỉ là tớ muốn hỏi mấy giờ cậu đến trường?”

“À, hóa ra là cái này, sau bản tin chín giờ buổi sáng ngày kia, còn phải mang theo học phí nữa, đừng quên đó.” Tống Giai Nam phát tay một cái: “Tớ đi trước đây, nếu có việc gì cứ gọi điện thoại cho tớ.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Trong tay vẫn còn cầm một nửa quả dưa hấu, giọt nước lạnh rơi vào nền đất khô ráo, nhưng trong chốc lát đã bốc hơi không còn dấu vết, tâm tư của Đoàn Gia Thần vừa có một chút nôn nóng, nhưng lại vừa có một chút lạnh lẽo, cảm giác giống như quả chanh được ướp đá, sáng khoải không thể diễn tả thành lời.

Để chuẩn bị cho khai giảng vào thứ hai, theo thường lệ Tống Giai Nam dự định đi đến cửa hàng sách để mua một vài quyển sách tham khảo mà cô giáo đã liệt kê trước đó, cô dạo ở cửa hàng sách rất lâu, sau đó lại đến McDonald mua một ít bánh ngọt.

Đang đứng trước trạm xe lửa để chờ xe đến, Tống Giai Nam thấy một cô gái trẻ tuổi, ăn mặc thời thượng, bộ trang phục được khoác trên người theo phong cách thoải mái đáng yêu, quần jeans, trang sức đeo trên tay phát sáng lấp lánh, khiến cho cô bị hoa mắt, mà thân ảnh của cô phảng phất trên cột trụ bóng loáng kia là một người ăn mặc bình thường, chiếc áo T-shirt đơn giản và chiếc quần sọc ngắn, một gương mặt vô cùng bình thường, dường như không ăn khớp với người bên cạnh.

Không xinh đẹp, lại không có thành tích gì nổi bật, giống như một hạt cát nhỏ bé trong một bãi biển rộng lớn, bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

Có lẽ khi lên đại học cô sẽ lộ xác, sẽ biến thành một cô gái hoàn toàn xa lạ.

Chiếc xe lửa nhanh chóng tiến đến chỗ Tống Giai Nam đang đứng, sau đó từ từ dừng lại, cửa tự động mở ra, có người bước xuống, cô theo dòng người tiến vào bên trong, trong toa xe có rất nhiều người, cô bị chen

lần phải đứng tựa sát lan can, nhìn những người xung quanh, bỗng nhiên ánh mắt cô dừng lại trên bóng dáng của một người, bóng dáng quen thuộc như vậy, ngoại trừ Tô Lập ra còn có thể là ai nữa.

Hai mắt cô tỏa sáng, muốn tiến về phía trước, muốn đến gần hơn để được nhìn cậu ấy, nhưng mà trong xe có quá nhiều người, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, vất vả lắm mới chờ được đến khi xe dừng lại ở trạm kế tiếp, cô mới tiến lên phía trước một chút, nhưng mà thoáng một cái, bóng dáng của Tô Lập đã cùng với dòng người bước ra khỏi toa xe và biến mất ngay trước mắt cô.

Cửa xe từ từ khép lại, ánh sáng màu trắng dần dần biết mất, giống như tấm màn sân khấu từ từ khép lại, cắt đứt tầm nhìn của cô.

Nhưng Tống Giai Nam lại thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, cô cảm thấy không lúng túng chạm mặt nhau như thế, ngược lại còn là một chuyện tốt.

Nghỉ hè đã qua, sẽ có thêm nhiều cơ hội được gặp cậu ấy, nghĩ như vậy, Tống Giai Nam cảm thấy tâm trạng rất tốt.

Thứ hai, ngày khai giảng theo thông lệ luôn tiến hành cuộc thi sát hạch, đầu tiên là trộn tên toàn bộ các học sinh, sau đó dựa theo hệ thống trong phòng giáo vụ sắp xếp phòng thi cho các học sinh, rất may mắn là Tống Giai Nam vẫn được xếp thi ở lớp cũ, vừa vặn ngồi ở phía trên Đoàn Gia Thần.

Trên mặt bàn của Đoàn Gia Thần rất sạch sẽ, không giống như những nam sinh khác hay vẽ bậy lên bàn, Tống Giai Nam vừa sửa sang lại cặp sách vừa nói với Đoàn Gia Thần: “Nếu như ngồi ở vị trí trên cậu mà tớ có thể mượn một chút vận may của cậu thì tốt rồi, tớ thật sự rất sợ số học.”

“Cậu cố gắng đọc kĩ đề thi một chút sẽ không sao, sau đó hãy làm từ bài đơn giản nhất đến bài khó là được.” Đoàn Gia Thần mỉm cười: “Nếu mà cậu thi tốt nhớ mời tớ ăn cơm nha.”

“Cái đó thì không thành vấn đề, chỉ cần số học tớ làm được bài, mẹ tớ sẽ mời cậu ăn cơm.”

Đoàn Gia Thần lấy cặp sách: “Tớ thi ở lớp ba, nếu Hóa Lý có vấn đề gì thì cậu có thể đến đó tìm tớ, cố gắng lên!”

Tống Giai Nam cũng vẫy tay một cái: “Uhm, cậu cũng cố gắng nhé!”

Ngoài cửa sổ, ánh nắng chiếu rực rỡ, bao phủ khắp nơi, trời đã bước vào tháng chín mang theo một chút dư vị còn sót lại của ngày hè. Bên ngoài lầu hai là cây ngô đồng cành lá sum xuê, vừa ngấm qua là đã biết nó đã có rất nhiều năm tuổi, vì vậy, vào mùa hè hàng năm, cả con đường lớn đều được bóng râm phủ kín, chỉ còn lại một vài vị trí rải rác nhỏ nhỏ trên mặt đường là được ánh nắng rực rỡ chiếu vào.

Trong lớp học, có người vào người ra, Tống Giai Nam ngẩng đầu nhìn ánh sáng rực rỡ bên ngoài, quạt điện trên đỉnh đầu đang chuyển động “vù vù” không ngừng, sau đó có người bước đến vị trí phía trước cô ngồi xuống, từ trong cặp lấy ra một cây bút, sau đó lặng lẽ ngồi một mình ở đó.

Do chưa chính thức khai giảng, nên cậu ấy không mặc đồng phục học sinh, chiếc áo sơ mi màu lam nhạt rất phù hợp với phong cách của cậu ấy, cậu ấy nhắm mắt lại, trên tay vẫn đeo chiếc tai phone như trước, Tống Giai Nam có thể loáng thoáng nghe được lời nhạc đứt quãng: “Thank you for breaking my heart. Thank you for tearing me up. Now I am a strong, strong heart.”

Là ca khúc “Thank you for hearing me” do nữ ca sĩ người Ireland Sinead O’Connor trình bày với giọng hát đa cảm ưu sầu.

Tống Giai Nam im lặng chăm chú nhìn vào tấm lưng gầy cô đơn của nam sinh trước mặt, cô bỗng nhiên nhớ đến mỗi lần gặp cậu ấy, cô luôn có thói quen dõi theo bóng lưng của cậu ấy, cậu ấy luôn mang đến cho cô những cảm giác không giống nhau, nhưng vẫn chỉ là sự lạnh lùng.

Cậu ấy vĩnh viễn vẫn sống trong thế giới của cậu ấy, còn cô luôn sống trong thế giới cô tịch mà cô đã hư cấu lên cho cả hai.

4. Chương 4: Chương 4

— Tớ rất thích Sinead O'Connor, cũng rất thích Lisa Ono, còn cậu thì sao?

.

.

Trong phòng học, cánh quạt điện chuyển động không ngừng khiến Tống Giai Nam không khỏi phiền muộn trong lòng, ký hiệu toán học dưới ngòi bút cứ dao động như biến thành những nốt nhạc nghịch ngợm, chúng cứ không an phận mà nhảy múa, cô cảm thấy hoa mắt, văng vẳng bên tai vẫn là ca khúc đáng ghét nào đó, xưa cỡ nào cũng không đi.

Lớp học yên tĩnh bỗng nhiên được một tiếng “phát biểu” cắt đứt dòng suy nghĩ của mọi người, giọng nói rất nhẹ, rất trầm, tuy nhiên nó như một thanh âm quý dị xuyên qua lỗ tai của Tống Giai Nam, nó chứa một chút ưu buồn, nhưng lại cho người khác một cảm giác an tâm không nói thành lời, cô ngẩng đầu, nghe thấy nam sinh phía trước hỏi: “Thưa thầy, em muốn mượn một cây thước.”

Vị giám thị đi đến từ phía sau, thuận tay cầm cây thước của Tống Giai Nam lên, đưa cho cậu ấy, Tống Giai Nam bất ngờ, sau đó lại cúi đầu vẽ vẽ trên giấy nháp, nhưng tâm trạng lại đặt vào người đang ngồi phía trước.

Chỉ một lát sau, cây thước đã được trả về chỗ cũ, âm thanh của nhựa ma sát trên bàn gỗ kéo suy nghĩ của Tống Giai Nam trở lại, mà ngón tay thon dài kia cũng vừa rút về, thứ cô có thể nhìn thấy chẳng qua cũng chỉ là bóng lưng mà thôi.

Cô cầm cây thước lên, hít một hơi thật sâu, vùi đầu bắt đầu chăm chú giải đề toán.

Cuối cùng, đề bài thứ hai đúng là đòn sát thủ của giáo viên, Tống Giai Nam không biết nên làm gì đành gục mặt trên bàn cảm hận, đề bài khó như vậy đúng là muốn thử thách người ta mà, làm khó học sinh thực sự khiến cho họ có cảm giác thành tựu lắm sao?

Bỏ đi, nếu không làm phần phân số cơ bản làm sao được điểm, cô quyết định cẩn thận kiểm tra lại một lần từ đầu, trong lúc vô tình ngẩng đầu, cô nhìn thấy Tô Lập đang chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bầu trời đầu thu bao la xanh thẫm, màu xanh lam sáng rực, từng mảng từng mảng mây lớn dày đặc kéo nhau về một nơi, trên bầu trời nhanh chóng có sự thay đổi, giống như cây kẹo đường mà cô thường ăn khi còn bé, giòn ngọt và cũng niềm vui sướng nho nhỏ của cô.

Hóa ra thứ cậu ấy đang nhìn là cảnh tượng này, Tống Giai Nam cúi đầu cười, ánh mắt đang nhìn cảnh đẹp bên ngoài chuyển đi nơi khác, nhưng vô tình cô lại nhìn thấy bài làm toán học mà Tô Lập đã để lộ một nửa ra ngoài, trước mắt cô là một bài giải rất rõ ràng, vô cùng dễ thấy.

Tống Giai Nam lại càng hoảng sợ, cô vội vàng cúi đầu thấp hơn, cô sợ vị giám thị cuối lớp học đi đến gõ vào bàn cô, nhưng cô thật sự là không nhìn được mà muốn nhìn đường kẻ phụ của bài hình học vẽ như thế nào, dựa vào ấn tượng mà cô đã được nhìn thoáng qua lần đầu tiên, cô thử vẽ những gì mình thấy vào giấy nháp, nhưng lại làm ra những hai đáp án.

Bộ dáng của Tô Lập vẫn như vậy, khẽ hất cằm lên, yên lặng nhìn bên ngoài cửa sổ, như không có bất kì ai trong phòng.

Mỗi lần cậu ấy bước ra khỏi phòng thi, mang chiếc cặp trên vai không nói một lời, cho dù có người tiến lên muốn đổi chiều đáp án, cậu ấy cũng chỉ nhặt nhèo đáp lời: “Tớ không dám khẳng định, có thể là như vậy, hay là cậu tìm người khác hỏi thử đi.” Hoặc là: “Thi qua rồi thì xem như đã xong, cố gắng chuẩn bị tốt môn thi tiếp theo, để ảnh hưởng nhiều đến tâm trạng sẽ không tốt đâu.”

Tống Giai Nam nhìn dáng vẻ của Tô Lập, bỗng nhiên từ đáy lòng cô dâng trào một nỗi buồn, cô bắt đầu có chút cảm hận sự tự ti và nhút nhát của bản thân mình, Tô Lập đang ngồi ngay trước mắt cô, nhưng cô lại không có dũng khí gọi cậu ấy, sau đó sẽ mỉm cười rồi hỏi: “Đáp án bài số 6 là bao nhiêu?”

Cô không thể làm gì khác mà chỉ có thể len lén nhìn cậu ấy từ phía sau, len lén nhìn tư thế cầm bút của cậu ấy, nhìn dáng vẻ nhắm mắt ngẩn người cũng như dáng vẻ kiêu ngạo xa cách của cậu ấy.

Ba ngày thi đã khiến cho kỳ nghỉ hè vui vẻ của học sinh toàn trường trở nên phai tàn, không khí trong lớp học trở nên trầm lắng, chủ nhiệm lớp và thầy cô giáo bộ môn thay phiên nhau tận tình khuyên bảo, áp lực của kì thi đại học cũng càng tăng lên.

Tổng Giai Nam vì thành tích môn toán học đột nhiên tăng lên vượt bậc của mình mà lo lắng, thầy dạy môn toán học cũng tuyên dương cô, rất nhiều bạn học dùng ánh mắt kinh ngạc và hơn nữa là hoài nghi nhìn cô, chỉ có Đoàn Gia Thần là cười hi hi kể công: “Cũng là nhờ công của tớ dạy cậu lúc nghỉ hè.”

Trương Tịnh Khang ở bên cạnh cười có chút gượng gạo nói: “Đoàn Gia Thần, tại sao tớ không thấy cậu dạy thêm cho tớ, môn Ngữ Văn của Tổng Giai Nam tốt như vậy, giờ lại thêm cả Toán nữa, không chừng sẽ là hạng nhất hoặc hạng nhì đó, còn chúng ta, thuộc dạng nông dân nghèo hèn thì phải làm sao đây hả!”

Đoàn Gia Thần làm mặt quỷ rồi cười ha hả nói: “Cậu cũng đâu có nói gì với tớ, hơn nữa, Tổng Giai Nam cũng dạy thêm cho tớ môn Anh Văn, cái này đối với bọn tớ được gọi là có qua có lại.”

Trương Tịnh Khang bĩu môi: “Ôi, chả giống thanh mai trúc mã gì cả, đúng rồi, các cậu không phải đã đính ước từ nhỏ chứ?”

Cả hai đều sững sốt, các bạn chung quanh đều cười lớn, Tổng Giai Nam đỏ mặt, kéo tay Trương Tịnh Khang, giọng nói cũng lớn hơn: “Trương Tịnh Khang cậu nói gì vậy? Tớ và Đoàn Gia Thần chỉ là bạn bè thôi!”

Đoàn Gia Thần cũng lộ vẻ khó xử: “Đừng nói lung tung, Trương Tịnh Khang, cậu muốn học thêm Toán thì tìm tớ, không có việc gì đừng gây chuyện nữa.”

Lúc này, thầy chủ nhiệm đã vào lớp, có bạn nhìn thấy thoáng qua hét lên: “Trời ơi, thầy chủ nhiệm đến kìa, gần đây tớ nghe nói thầy giáo muốn tổ chức họp phụ huynh đấy, mọi người cẩn thận một chút.”

Mọi người thở dài một hơi “Haizzzz”, rồi sau đó ai nấy nhanh chóng trở về chỗ ngồi, Đoàn Gia Thần bắt đầu nhìn Tổng Giai Nam cười, cô cũng mỉm cười đáp trả.

Thật ra điểm thi môn Toán cao như thế cũng không phải là công sức của một mình cô, rất nhiều đề bài trùng với bài học thêm lúc nghỉ hè, mà đề bài quan trọng nhất cuối cùng hoàn toàn có trong quyển sách “Thoáng nhìn Kinh Hồng” mà cô đã mượn.

Ma xui quỷ khiến, tự nhiên lại được đứng thứ hai trong lớp, cô bắt đầu lắc đầu, cái kiểu lừa bịp để vượt cửa ải này thực sự là không được.

Tổng Giai Nam một mình ngồi ở trong văn phòng thống kê lại bài thi môn Ngữ Văn, mấy điều hòa thổi khiến cô cảm thấy buồn ngủ, để mình không ngủ gật, thỉnh thoảng cô đứng lên một lát, phòng làm việc của thầy cô đúng là một hình vuông tiêu chuẩn, rất giống một mặt thất nhỏ, cô nhìn ngó xung quanh một chút, thấy trên bàn của thầy giáo môn Ngữ Văn đang để một chồng bài thi của lớp tám, cô tò mò, bước đến lật ra xem.

A, hình như đây là bài thi của lớp chuyên Lý Hóa, đối với môn Ngữ Văn chắc chắn là điểm của họ sẽ không cao, nhưng mà điểm môn Toán cao thì coi như là cao hết rồi, khi chia điểm trung bình với môn Ngữ Văn cũng không quá thấp.

Bỗng nhiên, cô lật đến một cái tên quen thuộc là Tô Lập, điểm số không cao cũng không thấp, xem ra môn Ngữ Văn không phải sở trường của cậu ấy, nhưng mà nếu so sánh với Đoàn Gia Thần thì khá hơn nhiều, mặc dù văn viết khá miến cưỡng, khi đọc như nhai phải sáp nến, nhưng chữ viết của cậu ấy thật sự rất đẹp, có nét mạnh mẽ nhưng lại không đánh mất sự thanh tú, cậu ấy dùng bút máy màu lam đen, màu sắc nhàn nhạt, vững chãi rõ nét, nhưng lại không hề khoa trương.

Nhưng mà hiện nay đâu còn ai dùng bút máy nữa, Tổng Giai Nam không khỏi bật cười, Tô Lập thật sự là một người rất đặc biệt.

Cô vội vã xem nhanh những bài thi hỗn loạn đặt trên bàn của thầy giáo, một tờ giấy đã được đóng dấu dán trên tường thu hút toàn bộ sự chú ý của cô, cô đến gần để xem, hóa ra trên đó ghi chú lại phương thức liên lạc với cán bộ lớp, người đầu tiên rõ ràng chính là Tô Lập, còn có số điện thoại của cậu ấy.

Trong lòng của Tổng Giai Nam khẽ động, bỗng nhiên cô cảm thấy có một chút vui vẻ nho nhỏ bất ngờ dâng lên, cô khẩn trương nhìn ngoài cửa sổ, đã hết giờ học lâu rồi, không có ai qua lại, cô nhìn chằm chằm vào

dây số kia thật lâu, mới miễn cưỡng nhớ lại, rồi lại cảm thấy không yên tâm, cô cầm bút lên nhanh chóng ghi lại dãy số lên cổ tay mình, cô cẩn thận đối chiếu dãy số nhiều lần rồi mới rời đi.

Giống như khi còn bé trộm của kẹo của mẹ, lúc này, vừa sợ vừa kích thích, còn có cảm giác hoảng sợ và vui mừng, cô một mình dắt xe ra khỏi trường, dãy số điện thoại trên cổ tay chợt ẩn chợt hiện dưới ánh đèn đường, Tống Giai Nam hít một hơi thật sâu, nụ cười tươi từ từ hiện diện trên gương mặt cô.

Cho dù đã lấy được số điện thoại của cậu ấy, cô cũng có thể làm được gì đây, Tống Giai Nam cũng biết rất rõ cậu ấy sẽ không nhận ra cô.

Nhưng mà, như vậy cũng rất tốt, khoảng cách dường như đã gần hơn với cậu ấy rất nhiều.

Về đến nhà, ăn cơm tối xong, ông Tống vào thư phòng đọc sách, Tống Giai Nam mang quả táo vừa được cô gọt xong vào phòng của mình, mở nắp ra, ném sách vở ngổn ngang lên bàn, nhưng xem được vài trang cô lại không có tâm trạng xem tiếp, ánh mắt cô cẩn thận chuyển sang dãy số cô đã ghi ở vị trí bí mật.

Bỗng nhiên, trong phòng khách âm thanh của TV được bật lên thật to, Tống Giai Nam nghe được đó là tiết mục giải trí khá phổ biến hiện nay được phát vào ngày chủ nhật, trong TV là một minh tinh vô tội đang bị phạt khi chơi trò chơi, người chủ trì tiết mục đang muốn dùng sự khôi hài của mình để thu hút người xem, nên không thể không chọc giận người minh tinh đó, nhưng mà cô nhớ đến — Chị của Tô Lập – Tô Cẩm chính là người chủ trì tiết mục này, tiết mục có tỷ suất khán giả xem cao nhất.

Cô vội vàng cầm ly nước bước ra ngoài, bà Tống đang nhàn nhã nằm trên ghế sofa, thấy cô đi ra thì tức giận hỏi: “Con ra đây làm gì?”

“À, uống nước.” Ánh mắt cô lướt qua TV, người con gái trong TV mặc trang phục màu trắng đang nói cười một cách rất tự nhiên, chị ấy đang tuyên bố luật của trò chơi, ống kính quay cận cảnh chị ấy, nhìn một chút, có cảm giác rất chân thật là chị ấy rất giống Tô Lập, nhất là khuôn mặt đó, quả thật là giống nhau như đúc.

Trái tim của cô bỗng nhiên rạo rực, vội vàng cúi đầu đi vào phòng bếp, phía sau còn tiếng la rầy của bà Tống: “Con muốn uống nước sao không nói một tiếng, để mẹ lấy giúp con, uống xong mau về phòng xem sách đi, đừng nghĩ rằng kết quả thi lần này tốt mà có thể chủ quan.”

Tống Giai Nam chậm rãi rót đầy ly nước, lúc trở về phòng mình cô liếc nhìn TV, nhưng mà cô không thấy Tô Cẩm trên màn hình nữa, mẹ Tống nhắc nhở cô trở về phòng, Tống Giai Nam đành không tình nguyện trở về phòng đọc sách.

Tâm trạng hoàn toàn không đặt vào quyển sách, cô cầm điện thoại di động của mình lên nhìn một lúc, sau đó ấn số điện thoại của Tô Lập nhiều lần nhưng lại không có dấu khí lưu lại, suy đi nghĩ lại cô quyết định lưu số điện thoại đó dưới cái tên của một cô bạn học lớp khác.

Làm xong bài tập, cô mệt mỏi nằm trên giường, tai phone điện thoại đang mang trên tai truyền đến giai điệu violon buồn man mác, giống như từng sợi, từng sợi tơ tầm giao nhau tạo nên những nốt nhạc du dương, tựa như từng viên trân châu rơi trên mặt nước, sau đó là một giọng hát nữ du dương về u buồn vang lên bên tai: “I ‘m sailing on this terrible ocean, I ‘ve e for my self to retrieve...” Tống Giai Nam ngồi dậy bật sáng chiếc đèn ngủ trên đầu giường, cô lặng lẽ ngồi nhìn ánh đèn yếu ớt đang bầu bạn với bóng tối sâu lắng trong phòng, bóng đêm yên ả như dòng nước chảy xuôi.

Dường như bị kích thích, trong nháy mắt cô cầm điện thoại lên, không suy nghĩ thêm bất kì điều gì, ngón tay cô bắt đầu ấn từng phím trên điện thoại tạo thành một dòng chữ trên màn hình: “Tớ rất thích Sinead O ‘connor, cũng rất thích Lisa Ono, còn cậu thì sao?”

Gửi cho Tô Lập.

Ánh đèn và ánh trăng hòa quyện vào nhau, tạo nên cảm giác vô cùng ấm áp, cô không biết bản thân đang làm gì mà chỉ vô thức mỉm cười, chuyện này cứ xem như một người đang cố tình đùa dai đi, có lẽ cô cũng sẽ giống như một người đã gửi nhầm tin nhắn, Tô Lập cũng sẽ chẳng hề quan tâm nhìn đến dù chỉ một lần mà xóa bỏ ngay lập tức.

Thì ra thích một người mà từ trước đến nay chưa hề nói chuyện với người ấy là như thế, loại cảm giác này hóa ra chính là thâm mến.

Tống Giai Nam vui mặt trên gối, bỗng nhiên, điện thoại di động của cô vang lên, từ lúc gửi tin nhắn đến giờ cũng lắm chỉ mới có ba phút, cậu ấy đã trả lời tin nhắn: “Cũng thích Lisa Ono, nhưng gần đây thường nghe Sinead O’Connor, giọng hát của ca sĩ người Ireland rất có hồn, cậu có thể nghe thử một chút.”

Tống Giai Nam ngơ ngác nhìn một lúc rất lâu, cô thật sự không dám tin vào mắt mình, cô suy nghĩ thật lâu cũng không biết nên trả lời thế nào, không biết làm gì mà chỉ len lén cười ngây ngô, khoảnh khắc đó cô cảm thấy như mình có một niềm hạnh phúc vô cùng kỳ diệu.

Thật giống như một cuốn phim cổ tích, yêu nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên, dường như nó đã trở thành một ảo mộng cho tương lai sau này

5. Chương 5: Chương 5

— Nhiều năm sau, Tống Giai Nam lấy bức ảnh này xem lại một lần nữa, trong tấm ảnh, gương mặt cô thanh tú, nụ cười giản dị, trên tay cô đang cầm một tấm bằng khen, ánh mắt khép hờ lại một nửa, bộ dáng rất vui vẻ, mà bên trái cô, chính là người cô thâm mến thời còn niên thiếu, nam sinh kia cầm khê hất lên, để lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhưng vẫn khiến cho người khác có cảm giác xa cách ngàn dặm, khoảng cách giữa cô và anh chẳng qua chỉ hơn mười xen-ti-met, nhưng đây cũng chính là khoảng cách gần nhất của cô và anh.

.

.

Thành phố yên tĩnh cổ xưa được bao phủ bởi lớp sương mù mênh mông trên bầu trời, chiếc tháp đồng hồ cao lớn trong vườn trường xanh biếc trở nên trầm lặng bởi ánh hoàng hôn đang dần buông xuống, ánh sáng từ những chiếc đèn đường trở nên mờ nhạt vì lớp sương mù dày đặc.

Vẫn chưa đến sáu giờ, trời đã chập tối, một vài học sinh dắt xe đạp tỏa ra sân trường.

Tống Giai Nam dắt xe cùng với một nhóm nữ sinh, cô âm thầm chỉ trích chuyện không được nghỉ vào ngày kỷ niệm thành lập trường, trút hết sự bất mãn xong, lại chuyển đến chủ đề là buổi biểu diễn vào ngày thành lập trường sắp tới, Trương Tịnh Khang hỏi: “Những đại soái ca của trường ta đâu hết rồi, có phải lại muốn nhảy nữa hay không?”

Một bạn nữ sinh nói tiếp: “Ai mà biết được, nghe nói tổ chức thành một ban nhạc gì đó, nghe khí thế ngất trời nhỉ.”

“Lần trước còn biểu diễn điệu nhảy Moon walk gì đó của Michael Jackson nữa chứ. Haizzz, quả thực là buồn cười chết đi được.”

“Đúng nha đúng nha, khó coi chết được, một nữ sinh trung học năm nhất còn liên tục thét chói tai, thật không thể nào hiểu nổi các bạn ấy, chẳng lẽ nam sinh trường chúng ta đều học hành đến mức ngu ngốc, tại sao không có nổi một ai vừa có thể ca múa vừa nhảy hát?”

“Đúng rồi đúng rồi, còn không bằng hai trường trung học bên cạnh, nam sinh tốt nghiệp đều thi vào đại học truyền thông Bắc Quảng(1), nhưng lại có khiếu về diễn kịch.

(1) Đại học Truyền thông Bắc Quảng: Là một trường đại học nổi tiếng ở Trung Quốc.

Tống Giai Nam lại nhớ đến có một lần cô và Tô Lập cùng thảo luận về ca khúc của Michael Jackson, Tô Lập miêu tả nó chỉ là hào nhoáng vẻ bên ngoài, mặc dù cô có âm thầm phê bình một chút, nhưng mà nghe nhiều âm nhạc của Ireland, cô thật sự cảm thấy phổ biến không nhất định là có thể vĩnh hằng.

Cô và Tô Lập trò chuyện với nhau rất ít, chẳng qua chỉ trao đổi với nhau một vài ca khúc và tiểu thuyết đang xem hiện nay, hơn nữa mỗi lần cô lấy hết dũng khí để trả lời tin nhắn cho cậu ấy, lúc bắt đầu rất phấn khởi, nhưng dần dần lại trở nên nhàn nhạt rồi mất hẳn, cô cũng không biết vì sao.

Mỗi lần cô chủ động với Tô Lập thì bản thân cô cũng vô ý trở nên thụ động, điều đó khiến cô cảm thấy mệt mỏi, ở trước mặt Tô Lập, cô là Tống Giai Nam nhát gan, nhu nhược, tự ti, cô không biết làm sao để thay đổi tình hình như thế, cũng đành phải thuận theo tự nhiên.

Bỗng nhiên phía sau có người lớn tiếng gọi tên cô, nhóm nữ sinh dừng bước, Tống Giai Nam cười cười: “Trần Doanh Doanh, vừa rồi bọn tớ chờ thật lâu cũng không thấy cậu, cậu đi đâu vậy?”

Bạn nữ sinh chạy đến mức đầu vã mồ hôi, vừa thở vừa trả lời: “Chỗ giáo vụ, giúp thầy sửa sang lại danh sách học bổng vào lễ kỷ niệm ngày thành lập trường.”

Vừa nghe được hai chữ “Học bổng”, tất cả mọi người đều trầm trồ: “Nghe nói năm nay là kỷ năm một trăm năm ngày thành lập trường, cho nên danh sách học bổng sẽ tăng lên gấp đôi.” Trương Tịnh Khang bình tĩnh hỏi: “Có phải không, Trần Doanh Doanh.”

“Uhm, danh sách năm nay rất nhiều, đúng rồi, Tống Giai Nam, cậu được học bổng loại hai nha, mau mời bọn tớ ăn cơm đi!”

Cô hoàn toàn ngẩn người: “Không thể nào, tớ được loại hai, cậu xác định là không nhìn lầm chứ?”

Trần Doanh Doanh cười nói: “Vừa rồi tớ không bị hoa mắt, lớp chúng ta có ba người nằm trong danh sách, cậu loại hai, Đoàn Gia Thần và lớp trưởng được loại ba, đúng rồi, còn loại một được trao ột người lớp chuyên Hóa, tên là gì tớ quên mất rồi.”

“Lớp chuyên Hóa, lớp 8, vậy nổi bật nhất trong lớp bọn họ là Tô Lập rồi?” Lập tức có người hỏi.

“Đúng là như vậy.” Trần Doanh Doanh hơi hạ thấp giọng nói: “Tớ nghe thầy nói, vốn dĩ Tô Lập được học bổng loại một, nhưng sau đó cậu ấy lại tìm thầy đề nghị nhường học bổng lại cho học sinh khác trong lớp bọn họ, hình như là bởi vì người đó có hoàn cảnh khó khăn, hơn nữa học bổng loại một rất nhiều gần gấp đôi loại hai, tính tình của người kia vừa kiêu ngạo, bình thường không bao giờ tiếp nhận sự giúp đỡ của người khác khi họ công khai, cho nên không thể làm gì khác hơn nữa. Đúng rồi, chuyện này các cậu đừng nói ra nha, biết rõ chưa?”

“Biết rồi, yên tâm đi.”

Các nữ sinh cùng thở dài cảm khái, Tống Giai Nam cũng cười phụ họa, cô nhớ đến vẻ mặt lạnh nhạt của Tô Lập, không hợp ở cùng với đám đông, nhưng sự lạnh lùng ấy lại ẩn giấu sự giản dị dễ gần, vừa lạnh vừa nóng, chẳng bao giờ để người khác biết.

Trong lòng của cô dâng trào tầng tầng lớp lớp rung động, yên lặng nhớ đến tên Tô Lập, vô tình cô lại có thêm rất nhiều thiện cảm đối với cậu ấy.

Ngày kỷ niệm thành lập trường mưa rất to, lá cây ngô đồng ở trường học đều ủa nhau rơi xuống hành lang nhỏ hẹp, chỉ có một vài chiếc lá lẻ loi vẫn cố gắng duy trì sự sống, trong khoảnh khắc đó khiến cho người khác cảm thấy có một chút thê lương.

Tống Giai Nam đến muộn, cô mạo hiểm đội mưa chạy đến lễ đường, thầy giáo chịu trách nhiệm buổi lễ kéo cô: “Sao giờ này em mới đến, mau tìm vị trí nào đó ngồi xuống đi, lập tức sẽ có lãnh đạo đến trao giải đấy, bên phải hàng thứ hai, thấy không?”

Cô vội vàng gạt đầu, trước mặt bao nhiêu người lúng túng chạy đến hàng thứ hai, chỉ có một chỗ trống duy nhất, cô không chút do dự ngồi xuống, vừa rút khăn giấy ra lau nước mưa, ở bên cạnh, có người đưa cho cô một tờ giấy ghi những chương trình diễn ra hôm nay, cô cũng không hề suy nghĩ mà nhận lấy, ngay cả lời cảm ơn cũng không nói.

Tống Giai Nam nhìn qua loa một chút, chương trình trao học bổng phải đến khi buổi lễ tiến hành được một nửa mới bắt đầu, bỗng nhiên đèn trong hội trường đồng loạt tắt, tất cả đều tối đen, các học sinh phía dưới đồng loạt kêu lớn, mà bên cạnh Tống Giai Nam dần dần hiện ra một ánh sáng yếu ớt, ánh sáng màu trắng lọt từ khe hở chiếu vào, sau đó, đèn trên sân khấu sáng lên, cô vô ý nhìn người ngồi bên cạnh một chút,

người kia đúng lúc cũng nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, đầu óc Tống Giai Nam “Ong” lên một tiếng rồi hỗn loạn — Tô Lập đang ngồi bên cạnh cô.

Tô Lập cười cười, sau đó quay mặt đi, để điện thoại vào túi, nhắm mắt lại rồi chống cằm, chân mày khẽ nhíu lại, dáng vẻ dường như rất mệt mỏi, rất lâu sau Tống Giai Nam vẫn chưa lấy lại được tinh thần, cô cố gắng cúi thấp mặt, tim đập như sấm.

Lần đầu tiên nhìn Tô Lập ở khoảng cách gần như vậy, Tống Giai Nam đành phải giả vờ xem tiết mục đang biểu diễn rồi len lén quan sát cậu ấy, lúc cậu ấy đang nhắm mắt có thể nhìn thấy rõ ràng lông mi rất dài, trên mặt cậu ấy đang có một dải ánh sáng màu vàng vô cùng sinh động, trên sân khấu đang biểu diễn một ca khúc rất sôi động, bên dưới có rất nhiều tiếng vỗ tay, mà bên tai cô dường như không nghe gì cả, cô chỉ cảm thấy nhịp tim đập của mình và tiếng hít thở nhẹ nhàng của Tô Lập.

Tờ giấy ghi những chương trình diễn ra hôm nay ở trong tay cô bị mồ hôi thấm ướt, Tống Giai Nam thật sự chưa bao giờ căng thẳng như thế, cô gần như đứng ngồi không yên, ý nghĩ kỳ lạ cứ luẩn quẩn trong đầu của cô — Tô Lập có biết cô chính là nữ sinh đã gửi tin nhắn cho cậu ấy hay không, nếu như biết rồi sẽ thế nào, không đúng, sao cậu ấy có thể biết được chứ.

Khoảng nửa tiếng sau, toàn bộ đèn lại sáng lên một lần nữa, sau đó, đầu tiên là hành khúc quen thuộc vang lên, thầy giáo chịu trách nhiệm buổi lễ phát tay một cái, sau đó cô dẫn chương trình nói: “Xin mời những bạn nhận được học bổng lên khán đài nhận thưởng.”

Tống Giai Nam căng thẳng nhìn Tô Lập vẫn còn đang nhắm mắt ngủ say, vừa định giật nhẹ một góc áo của cậu ấy, thì phía sau có một nữ sinh dùng tờ giấy ghi những chương trình diễn ra hôm nay đã được cuộn lại chọc chọc vào người cậu ấy: “Tô Lập, thức dậy.”

Cậu ấy mở mắt, nhưng khóe miệng lại hiện lên một nụ cười buồn bã, từ từ quay đầu lại nói đùa: “Tần Viên Viên, tớ không hề ngủ, mà nếu như tớ có ngủ thì cậu thay tớ lên nhận thưởng, tớ sẽ cho cậu một nửa xem như là chi phí.”

Tống Giai Nam không khỏi nghiêng mặt nhìn nữ sinh được gọi là Tần Viên Viên kia, rất dễ nhận thấy đó là cô ấy rất xinh đẹp, khi cười, cô ấy có thần thái phần phẫn, rất giống với dáng vẻ của Tô Lập, Tần Viên Viên cũng cười, hăm dọa nói: “Tớ không cần, tớ chỉ kém cậu một chút về khoản tiền học bổng, tớ được loại ba, cậu xem thường tớ à?”

Tô Lập lắc đầu: “Ai xem thường cậu, không nói nhiều lời nữa, tớ lên nhận, buổi tối chúng ta mời khách, cậu suy nghĩ kĩ xem nên đi đâu.” Sau đó, đứng lên chỉnh lại góc áo, về mặt Tống Giai Nam vẫn còn đang mờ mịt nhìn Tô Lập, cậu ấy hiểu ý cười cười: “Bạn học, lên sân khấu thôi.”

Tiếp nhận bằng khen được học bổng loại hai, đơn giản bắt tay với các lãnh đạo, sau đó chụp ảnh lưu niệm, Tô Lập đứng bên cạnh cô, ánh đèn vang lên “tách tách”, cảnh tượng vào thời khắc này cũng đã mãi mãi được lưu lại.

Nhiều năm sau, Tống Giai Nam lấy bức ảnh này xem lại một lần nữa, trong tấm ảnh, gương mặt cô thanh tú, nụ cười giản dị, trên tay cô đang cầm một tấm bằng khen, ánh mắt khép hờ lại một nửa, bộ dáng rất vui vẻ, mà bên trái cô, chính là người cô thầm mến thời còn niên thiếu, nam sinh kia cầm khẽ hất lên, để lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhưng vẫn khiến cho người khác có cảm giác xa cách ngàn dặm, khoảng cách giữa cô và anh chẳng qua chỉ hơn mười xen-ti-met, nhưng đây cũng chính là khoảng cách gần nhất của cô và anh.

Khi đó, Tống Giai Nam cầm tấm hình trên tay chỉ biết cười ngây ngốc trong hạnh phúc, rất lâu sau đó, tấm ảnh kia được cất giữ ở nơi sâu nhất trong tâm trí của cô, cũng không dễ dàng phơi bày ra nữa.

Buổi lễ kết thúc nên bọn họ cũng rời khỏi, trời vẫn đang mưa, sắc trời u ám, những người khác đều đi, chỉ riêng Tống Giai Nam đang nhảy nhót lên xuống các bậc thang, cô buồn bã vì mình không mang theo ô.

Đoàn Gia Thần bước ra khỏi lễ đường, thấy Tống Giai Nam đang ngơ ngẩn chăm chú nhìn bầu trời, ngay lập tức đến trước mặt cô, phát tay một cái: “Hoàn hồn đi, loại hai, sao không mang theo ô?”

“Uhm, không mang ô, làm sao về, Đoàn Gia Thần cậu cũng không có mang nha!”

“Lúc tớ đi căn bản trời không có mưa mà.” Cậu ta giơ tay dò xét một chút, sau đó nhanh nhẹn cởi áo khoác ra, ném cho Tống Giai Nam: “Khoác vào, chúng ta cùng nhau xông ra, đi đến phòng học là ổn rồi, tiếp đó cũng có thể tìm được ô.”

Tống Giai Nam nghi hoặc nhìn hắn: “Đoàn Gia Thần, cậu nói chuyện rất không thuyết phục nha, cậu chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, mặc mưa nhất định sẽ bị cảm, cậu mau lấy áo mặc vào đi.”

“Con gái, nói nhảm nhiều như vậy để làm gì, có hơi sức nói chuyện thì nên dành để chạy đến lớp học đi.” Hàm răng của Đoàn Gia Thần đông cứng vì lạnh bật cười khanh khách, cố gắng duy trì âm thanh bình ổn: “Nhanh lên một chút, tớ đếm một hai ba thì xông ra.”

Những giọt mưa tạt vào mặt họ, mang theo sự lạnh lạnh nhẹ nhẹ của ngấn nước cuối mùa thu, dày đặc lẫn lướt lay động theo chiều gió trong không trung, cùng lúc đó, từng bọt nước dưới chân họ cũng văng lên, mang đến từng cơn lạnh đến thấu xương.

Lúc chạy đến tầng phòng học, ống quần của họ đã ướt hơn một nửa, Tống Giai Nam lau khô phần tóc bị dính nước, trả chiếc áo lại cho Đoàn Gia Thần: “Cậu mặc vào nhanh đi, ngộ nhỡ bị cảm thì thảm lắm đó.”

Phần tóc bị ướt của Tống Giai Nam rủ xuống trán cô, từng giọt nước trong suốt chảy xuống, trong con ngươi của cô hiện lên những mảng sương mù và mưa lất phất, nhưng ánh mắt của cô lại vô cùng trong trẻo, cô tùy tiện dùng tay áo lau lau mặt mình, sau đó nhếch môi cười, Đoàn Gia Thần không biết vì sao tim đập rộn lên, một tay nhận lấy áo, mặt hơi đỏ lên, liền xoay người rời đi.

Cô cho rằng là cậu ta quá lạnh, nên muốn đi đến phòng trực ban sưởi ấm, vội vàng ở phía sau hét lên: “Đoàn Gia Thần, cậu về nhà nhớ uống thuốc cảm ngay nhé, cẩn thận coi chừng bị cảm đấy, tớ đến lớp học trước đây.”

Trong lòng cậu nam sinh hoảng loạn, một khắc đó, cũng giống như những thời điểm khác, nhưng cũng vô cùng khác với những giây phút kia, trong lòng dần dần thay đổi, rõ ràng cậu ta ý thức được thì ra cảm giác này chính là thích.

6. Chương 6: Chương 6

— Cảm giác thèm mền không có nhiều niềm vui, cũng không có nhiều nỗi buồn, có chăng chỉ là tâm trạng sầu muộn rắc rối phức tạp, và ngất ngây trong hạnh phúc của chính mình.

.

.

“Hôm nay tớ đã thấy cậu lên sân khấu nhận thưởng, cảm giác thế nào?” Tống Giai Nam nằm trên giường, tóc còn ẩm, trong tay đang cầm một tách trà ấm áp, từ trong đáy lòng, cô len lén cười, thật ra thì tớ chính là người đứng bên cạnh cậu.

Tô Lập trả lời tin nhắn rất nhanh: “Cảm giác cũng bình thường, không có gì cả, nhưng mà đèn pha chiếu rất chói.”

Cô thổi phù phù vào tách trà một cái rồi bật cười, sau đó rất thành thật trả lời: “Vẫn nên chúc mừng cậu, đúng rồi, gần đây cậu nghe ca khúc gì?”

“Trần Thăng, có thể là cậu chưa từng nghe qua, một ca sĩ đã lớn tuổi, chắc chắn là cậu biết Lưu Nhược Anh, Trần Thăng là thầy của cô ấy, cậu nghe thử ca khúc hay nhất ‘Sao Băng’ đi, giọng nữ đó rất tuyệt vời.”

“Được, cảm ơn.”

Ngày hôm sau, Tống Giai Nam lên lớp, có lẽ bởi vì bị mắc mưa nên cả người cô có chút uể oải mệt mỏi, cả một buổi sáng cô cứ phờ phạc gục ở trên bàn, lúc tan học Trương Tịnh Khang đến đẩy đẩy cô: “Tối hôm qua các cậu đi đâu vậy, sao hai người cùng bị cảm rồi?”

Cô miễn cưỡng trả lời: “Bọn tớ? Còn có ai nữa, tối hôm qua không phải là mưa lớn lắm sao, lúc đi ra ngoài có bị dính chút nước mưa.”

“Đoàn Gia Thần, cậu ấy hình như cũng bị cảm.”

Tổng Giai Nam mở to đôi mắt, trong phòng học không thấy Đoàn Gia Thần đâu cả, vừa định đứng lên tìm, thì trùng hợp đúng lúc có một bạn nữ sinh cũng không thân quen cho lắm đi ngang qua cửa sổ lớp học của cô, thấy Tổng Giai Nam hai mắt lập tức sáng ngời: “Tổng Giai Nam, vở Ngữ Văn đâu mau cho tớ mượn đi, thầy giáo lớp bọn tớ muốn kiểm tra.”

Cô sửng sốt, mới nhớ đến là bạn ấy học ở lớp 8, hai người chỉ hơi quen biết, Tổng Giai Nam lại vô cùng giữ gìn sách vở của mình, cũng rất ít khi mượn sách vở và tài liệu của người khác, cô vừa định nói với bạn học kia mình không mang theo, để cô mượn giúp bạn ấy một quyển, thì bạn nữ sinh đó lại bắt đầu thúc giục: “Haizzz, thầy giáo môn Ngữ Văn của bọn tớ rất biến thái, bọn tớ chưa bao giờ làm dạng bài tập như thế này mà tự dưng bị bắt làm gấp như thế, còn bảo lớp trưởng của bọn tớ đến kiểm tra, bị chỉnh đến thâm.”

Lớp trưởng, lớp trưởng lớp 8, không phải là Tô Lập ư, lời cự tuyệt bị cô nuốt xuống, lập tức lấy quyển vở sạch đẹp ra, cô bạn nữ sinh vừa mở ra nhìn: “Wow, đã viết rồi, chữ viết đẹp thật, cảm ơn cậu nha, Tổng Giai Nam, tan học tớ sẽ trả cho cậu, cảm ơn nha!” Sau đó cầm vở rời đi.

Cô bất đắc dĩ mỉm cười, Trương Tịnh Khang ở bên cạnh cảm thấy ngạc nhiên: “Ôi, lần đầu tiên tớ thấy cậu cho người không quen mượn vở nha, đúng rồi, vừa nãy ở văn phòng tớ vừa nghe được bọn họ nói đã bắt đầu chia lớp theo ban rồi, cậu muốn học ban nào?”

Tổng Giai Nam lắc đầu: “Chưa biết, còn cậu?”

“Đương nhiên là ban khoa học tự nhiên rồi, các môn xã hội của tớ rất kém, mặc dù các môn tự nhiên của tớ cũng không tốt lắm.” Trương Tịnh Khang suy nghĩ một chút: “Lớp mình chủ yếu đều chọn ban khoa học tự nhiên, trừ một vài nữ sinh, nhưng mà tớ thấy cậu học ban khoa học xã hội cũng tốt lắm.”

“Có đúng như vậy không? Để tớ suy nghĩ thật kỹ đã.”

Buổi trưa không về nhà, vì để tiết kiệm thời gian, cô đến căn tin nhanh chóng giải quyết phần fastfood của mình, sau đó lại đến thư viện tự học, trong cặp của cô còn để quyển ôn tập Ngữ Văn, một giờ trước, quyển vở này vẫn còn được đặt trên bàn của một người khác, cô không biết ánh mắt của Tô Lập có dừng lại ở phía trên mặt vở một giây nào không, không biết cậu ấy có nhớ nét chữ của một người nào đó hay không.

Làm sao có thể biết được, Tổng Giai Nam cười tự giễu chính mình, ánh nắng sáng rực rỡ không kiêng dè gì mà chiếu lên người cô, rất ấm áp, nhưng lại có một chút chói mắt, ngẩng đầu lên mới phát hiện, thì ra cô bé mỗi ngày có thói quen ngồi đối diện với cô đọc sách, hôm nay vẫn chưa đến.

Trước kia, luôn trách cô bé che kín mắt ánh sáng, khiến cho tay của cô rất lạnh, bây giờ đột nhiên đối diện với ánh mặt trời, cô lại cảm thấy có chút không quen.

Bất chợt nhớ đến Tô Lập, nếu như người ngồi đối diện với cô là cậu ấy, có một ngày cô rời đi, cậu ấy có thể nhớ đến thói quen hằng ngày có người dùng tay phải vén những sợi tóc che khuất tầm mắt đi hay không, có ánh mặt trời xuyên qua chiếu lên tóc cô, hạ xuống sách của cậu ấy.

Không có tâm trạng đọc sách, cô lấy quyển nhật ký ra bắt đầu viết, nói chuyện với Tô Lập, có thể là bướng bỉnh, có thể là chân thành tha thiết, có thể là chơi xấu, có thể là dửng dưng, cũng có thể là ảo tưởng.

“Yêu thầm trong phim ảnh hay tiểu thuyết bao giờ cũng kịch tính, chính vì thế, dù có xem một ngàn lần, vẫn khiến tôi không ngừng xem. Trong tiểu thuyết, yêu thầm luôn luôn có được một kết thúc tốt đẹp, kết thúc bất ngờ nhất là một cô gái bình thường sẽ có được tình yêu của một hoàng tử cao quý, tôi đã xem rất nhiều, mỗi lần đều cảm thấy kỳ diệu đến khó tin.”

Tôi cũng từng vụng trộm miêu tả như thế, trên đường vô ý gặp nhau, chạm mặt ở hành lang trường học, có thể là giây tiếp theo, cũng có thể là một ngày nào đó, cậu ấy sẽ đứng ở trước mặt tôi, rồi nói với tôi ‘Thật ra tớ đã chú ý đến cậu lâu lắm rồi.’

Mỗi một ngày tôi đều trải qua ảo tưởng của chính mình như thế, thật sự tôi đã từng có loại kích động muốn đi đến trước mặt cậu ấy biểu lộ, nhưng tôi biết bản thân mình không xứng đáng, cậu ấy ưu tú biết bao, lại

xa cách như vậy, mà tôi lại tầm thường như thế, dụng ý của tôi chỉ có thể cất giấu, lặng lẽ thích, tuyệt đối không biểu lộ, sợ rằng một khi tôi nói ra, tình cảm thầm mến hoàn mỹ trong lòng của tôi sẽ bị lời nói từ chối phá hỏng.

Cảm giác thầm mến không có nhiều niềm vui, cũng không có nhiều nỗi buồn, có chăng chỉ là tâm trạng sầu muộn rắc rối phức tạp, và ngất ngây trong hạnh phúc của chính mình.”

Có lẽ là do thuốc cảm uống buổi sáng đã phát huy tác dụng, cô nằm gục ở trên bàn mê man ngủ thiếp đi, không biết từ lúc nào có người ở bên tai khẽ gọi cô: “Tổng Giai Nam, ngủ tiếp sẽ đến muộn đấy.”

Cô bị hù đến mức gần như là ngồi bật dậy, định thần lại, hoảng hồn rồi vỗ ngực một cái, “Đoàn Gia Thần, cậu làm tớ sợ muốn chết, phải lên lớp học ư, haizzz, tớ đang ngủ.” Vội vàng thu dọn cặp sách, bước ra khỏi thư viện.

“Tối hôm qua mắc mưa, nhìn cậu sáng sớm tinh thần đã kém như vậy rồi.” Đoàn Gia Thần lấy trong cặp ra một bình nước, Tổng Giai Nam nhìn thấy thì giật mình: “Đây là gì thế, đen thui.”

“Thuốc đó, buổi sáng tớ cũng hắt xì chảy cả nước mắt, buổi trưa về nhà uống một cái thân thể toát mồ hôi rồi khỏe hẳn lên, mặc dù có chút đắng, nhưng mà tớ có mang kẹo đến, kẹo gì của Thụy Sĩ mà nữ sinh các cậu thích ăn ấy.”

Cô nhận lấy chiếc bình rồi ngửi một chút, mùi vị nồng đắng xông lên, khiến cô cau mày: “Tớ không uống đâu, chắc chắn là đắng chết, để cho tớ bị cảm lạnh đi.”

Sắc mặt của Đoàn Gia Thần có chút khó coi, thái độ vô cùng cương quyết: “Mẹ cậu bảo tớ mang đến, không uống tớ làm sao nói chuyện với mẹ cậu đây?”

“A, mẹ tớ bảo mang đến? Vậy tại sao cậu cũng uống thuốc này, này, cậu đừng có trừng mắt nhìn tớ như thế, tớ uống là được chứ gì.” Đau khổ một hơi uống hết, vội vàng lấy kẹo bỏ vào trong miệng của mình.

“Đúng rồi, Tổng Giai Nam, phân lớp cậu chọn ban nào?”

“Không biết nữa, dù sao môn Văn của tớ cũng tạm ổn, chỉ có toán là kém nhất, tớ phải suy nghĩ một chút, dù sao thì tớ cũng không có môn nào muốn học chuyên, hoặc là sở trường, còn cậu nhất định phải học ban khoa học tự nhiên.”

“Uhm, tớ muốn học công trình bằng gỗ, chắc chắn là ban khoa học tự nhiên rồi.”

“Cố gắng lên nha!”

Về đến nhà, cô cảm thấy khá hơn, vừa gặm quả táo vừa nói mập mờ: “Mẹ, hôm nay mẹ bảo Đoàn Gia Thần mang thuốc gì đó đến, hiệu quả rất tốt, chỉ là khó uống quá.”

Bà Tống đang rửa chén, tiếng nước chạy ào ào nghe không rõ cho lắm, cảm thấy có chút kỳ lạ: “Đoàn Gia Thần làm sao, mẹ không thấy cậu ấy, sao vậy?”

Tổng Giai Nam sững sốt một chút, vội vàng chuyển đề tài: “Không có gì, ý con là buổi sáng hôm nay uống thuốc có tác dụng phụ quá lớn, buổi trưa lúc đi học suýt chút nữa ngủ quên, may có Đoàn Gia Thần gọi con, nếu không nhất định sẽ đến trễ.”

“À.” Bà Tống trả lời thờ ơ: “Mẹ nói với con điều này, con làm gì cũng không khiến ẹ bất lo, không mang theo ô rồi chạy thẳng về nhà, bị cảm là đáng đời, ăn xong rồi đi đọc sách ẹ, nhận được học bổng một lần cũng đừng có kiêu ngạo.”

“Haizzz, con biết rồi.” Tổng Giai Nam ử rử ném “Phịch” quả táo trong tay vào thùng rác, sau đó lấy điện thoại ra, lén lút nhắn tin cho Đoàn Gia Thần: “Cảm ơn cậu về thuốc nhé.”

Rất lâu sau vẫn không thấy trả lời, cô cũng không để ý đến nữa, làm xong bài tập thì cảm thấy mệt mỏi, rồi nằm ngủ.

Quả nhiên qua một tuần lễ, trường mở một cuộc họp phụ huynh, về việc phân ban khoa học tự nhiên và khoa học xã hội, sau đó lại phân chia lớp học.

Khi ông Tổng về nhà, lập tức hỏi Tổng Giai Nam: “Nam Nam, rốt cuộc là con chọn ban khoa học xã hội hay khoa học tự nhiên, giáo viên đề nghị con nên học ban khoa học xã hội, mặc dù các môn tự nhiên của con cũng khá tốt, nhưng mà nền tảng tốt, cạnh tranh mạnh, đương nhiên việc học cũng tương đối thoải mái, cho nên con sẽ có nhiều thời gian hơn để học toán.”

Bà Tổng càng dứt khoát: “Giáo viên con nói chắc chắn là không sai, Nam Nam, con còn do dự gì nữa, mau viết ban khoa học xã hội đi con.”

Tổng Giai Nam ở bên cạnh buồn bã không mở miệng, mấy ngày vừa qua cô giáo gọi cô đến nói chuyện, cho dù trong lòng cô khá hỗn loạn, nhưng mà cô không muốn học ban khoa học xã hội, mặc dù các môn khoa học xã hội đúng là ưu thế của cô, nhưng nếu như cô học ban khoa học xã hội thì phải tách khỏi lớp học và bạn học hiện nay, hơn nữa, học ban khoa học xã hội chỉ có thể ở tầng ban khoa học xã hội, cô sẽ không có cơ hội ngày ngày đi qua ngang qua để nhìn thấy người mà cô chờ đợi.

“Để con suy nghĩ thêm một chút.” Cô đứng lên chậm rãi trở về phòng ngủ, cầm điện thoại lên nhấn tin cho Tô Lập: “Chia lớp, tớ không biết nên chọn ban nào, làm sao bây giờ, thật buồn.”

Đợi một lát sau vẫn không có tin nhắn trả lời, Tổng Giai Nam chán nản nằm trên giường, trong phút chốc cô cảm thấy trong lòng trống rỗng, khoảng chừng nửa tiếng sau Tô Lập mới gửi tin nhắn: “Thứ nhất: là phải chọn theo sở thích của mình, thứ hai là phải chọn ban phù hợp với mình, thứ ba mình sẽ không hối hận với lựa chọn đó, thứ tư lựa chọn con đường tốt nhất cho tương lai, được không?”

Ở trước mặt những người lớn tuổi trong nhà cô miễn cưỡng giả vờ không sợ, miễn cưỡng che giấu sợ hãi với tương lai, hoặc là im lặng, hoặc là bộc phát, ở trong lòng cô chúng rối loạn cả lên, nhưng cuối cùng cũng bởi vì câu nói đó của cậu ấy, mà lại có chút bình tĩnh.

Những đám mây hiện ra trong sương mù, tương lai dường như bỗng chốc hiện ra rất rõ ràng, trong lòng cô lặng lẽ đã có mục đích.

7. Chương 7: Chương 7

Cuối thu, mưa vẫn liên tục rả rích suốt vài ngày, Tổng Giai Nam đành phải ngồi xe bus đi học, học sinh trường học của cô không hẹn mà cùng nhau ngồi xe bus đi học, cả một chiếc xe bus nhỏ bên trong toàn bộ là những học sinh mặc đồng phục cấp ba.

Cả một trường học thì đương nhiên có rất nhiều học sinh, đứng bên cạnh Tổng Giai Nam là hai nữ sinh đang trò chuyện với nhau về lớp khác, một cô bạn nói: “Cậu biết không, Tiêu Phạm ở lớp 12 đang cặp với một bạn nữ ở trường khác, nghe nói là bạn nữ đó rất có địa vị trong xã hội, tớ đoán lai lịch không nhỏ đâu”.

“Dạng con trai như thế, quá đào hoa rồi, đúng rồi, cậu có biết Tô Lập ở lớp 8 không, hình như đang hẹn hò với Tần Viện Viện nha, hai người rất quang minh chính đại nữa, giáo viên cũng không quản nữa”.

“A, không thể nào, trời ơi Tô Lập, cậu khẳng định là người cậu đang nói là Tô Lập kia ư ——”

“Nói nhầm, nếu không thì còn ai nữa, nghe nói nữ sinh lớp bọn họ đau lòng đến gần chết, sớm biết như thế nếu chủ động một chút không chừng sẽ có cơ hội”.

Xe bus dừng tại trạm, khoảng cách đến trường còn một chút nữa, vẻ mặt của những người đi trên phố đều rất vội vã, mưa đập vào ô, bọt nước và bùn lầy bắn tung tóe lên từ bánh xe khiến cho người khác không tránh kịp, mỗi người đều tiến bước trên quỹ đạo cuộc đời mình, không ai chú ý đến một người đang đứng nhếch nhác bên đường là cô.

Tổng Giai Nam thẩn thờ giương ô lên, chậm rãi đi đến trường học, mưa bỗng nhiên càng lúc càng nặng hạt, gió cũng mạnh hơn, trong thế giới ồn ào như vậy, nhưng cô rõ ràng nghe được tiếng thút thút từ đáy lòng mình đã tan tành thành những mảnh nhỏ vụn.

Cách đó không xa, có hai bóng người đối diện cũng đang đi đến trường học, Tô Lập mặc bộ đồng phục học sinh cầm ô, trên gương mặt đang hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, còn cô gái ở bên cạnh mặc một bộ quần áo thể thao, bên ngoài khoác một chiếc áo màu hồng cánh sen, đang khoa chân múa tay gì đó, hai người đi bên cạnh nhau, cố ý tạo khoảng cách một chút.

Nhìn kỹ lại, đó là cô gái đã được gọi lên tại buổi lễ trao giải thưởng Tần Viện Viện, vẻ mặt sáng sủa của Tô Lập, lúm đồng tiền rục rờ như hoa của Tần Viện Viện, khi đứng ở trong màn mưa dày đặc, những âm thanh âm ỉ trong đầu Tống Giai Nam đột nhiên bị cắt đứt, từ phía xa xa dường như có một cảnh gì đó êm dịu mơ hồ, bỗng nhiên cô không còn đủ năng lực để suy nghĩ gì nữa.

Rất giống như bị đánh lừa, từng viên kẹo ngọt biến thành những viên thuốc độc khiến người khác sống không bằng chết, vỡ hài kịch trong ngọn đèn rục rờ trên sân khấu tốn công biểu diễn, cho đến khi nước mắt chảy ra, lại phát hiện rằng không có bất cứ một khán giả nào.

Chỉ là một người đang nằm mơ một giấc mộng vô cùng đặc sắc, bị hiện thực phá tan đến mức không khóc nổi, cũng không cười nổi với nỗi bi thương.

Tống Giai Nam ngơ ngác ngồi vào chỗ của mình, cô giáo giảng bài một chữ cô cũng không để vào tai, phía sau có một nam sinh đang xem tiểu thuyết võ hiệp, cô gõ gõ bàn, “Cho mượn xem một chút”.

Bạn nam sinh rất bất ngờ, hoài nghi nhìn cô một lúc lâu rồi móc ra một quyển đã bị lật đến tả tơi, “Cẩn thận một chút, đừng để cô giáo thấy”.

Trong câu truyện [Kiếp Hàn Nha] (1), đêm trước khi chết, Từ Huy đã nói với người phụ nữ mà hắn phụ cả đời, “A Tú, cả đời này ta đã phụ nàng rất nhiều, thời khắc này ta thành khẩn cầu nguyện nếu có kiếp sau ta và nàng sẽ là vợ chồng thật sự. Có lẽ nàng không muốn nghe, nhưng ta thật sự nghĩ như vậy”. Nhưng người tên Liên Tú lại trả lời: “Ta chỉ nguyện đời đời kiếp kiếp, sẽ không gặp lại nhau nữa”.

(1) Kiếp Hàn Nha: Một tiểu thuyết võ hiệp nổi tiếng, tác giả Vi Thịnh Nhan, được cộng đồng mạng đánh giá là “Đệ nhất võ hiệp”.

Bỗng nhiên, nước mắt cô không thể kìm chế được mà chảy ra, Tống Giai Nam lúng túng tìm khăn giấy để lau, còn giả vờ giống như bị cảm, che giấu đi tâm trạng của mình, cô phát hiện cô giáo Ngữ Văn lại phối hợp diễn kịch với cô, càng khiến cho cô đè nén không được mà muốn khóc.

Thật ra cũng không có gì, nhưng cảm xúc quá nhiều nên cô cần tìm một cách để bộc phát ra ngoài.

Sau khi tan học cô vẫn vui vẻ xem quyển sách này, vừa xem là không dứt ra được, lớp trưởng đi đến vỗ vỗ bả vai của cô: “Tống Giai Nam, chủ nhiệm bảo cậu đến văn phòng một chút”.

Cô hoảng sợ, vội vàng cất sách vào ngăn bàn: “Biết rồi”.

Đến văn phòng nhất định phải đi ngang qua lớp 8, thông thường, đó chính là đoạn đường mà Tống Giai Nam thích nhất, nhưng bây giờ cô chỉ ước là mình không đi, cô tự nói với bản thân mình hàng vạn lần đừng nhìn vào cửa sổ lớp 8, nhưng lý trí vẫn không thể khống chế được ánh mắt, sự may mắn duy nhất tồn tại ở trong lòng đã bán đứng lý trí của chính mình — bạn nữ sinh kia đứng ở bên cạnh bàn của Tô Lập, dáng vẻ cười mỉm, Tô Lập đang đứng im đưa lưng về phía cô, trông không rõ lắm, chắc chắn là đáng vẻ và gương mặt cũng đang tươi cười.

Vô cùng chướng mắt, còn có sự đố kỵ, sự tự ti chôn sâu dưới đáy lòng, tất cả chúng dệt thành thiên la địa võng, trời cô thật chặt, một chút tình yêu nồng nàn tồn tại cuối cùng giống như ánh nến lung lay sắp đổ vỡ, chỉ cần một giọt mưa, một trận gió có thể hủy gần như không còn gì, thứ còn sót lại chỉ là một chút khói bụi và tro tàn.

Chủ nhiệm lớp nói gì đó, nhưng Tống Giai Nam một câu cũng không nghe lọt, chỉ biết là khuyên cô nên suy nghĩ thật kỹ hăng quyết định, không nên cứ khăng khăng cố chấp vào ban khoa học tự nhiên, nếu không sẽ được một mất mười.

Tinh thần của Tống Giai Nam có chút hoảng hốt, trước mắt cô đều là bóng dáng của Tô Lập và Tần Viện Viện, chờ cho đến khi chủ nhiệm lớp nói thật lâu, cô cứ cắn môi, giọng nói trong trẻo lạnh lùng, nhưng lại vô cùng quả quyết: “Thưa thầy, em chọn ban khoa học xã hội”.

Đúng vậy, chọn ban khoa học xã hội, đi đến tầng ban khoa học xã hội, từ nay về sau cô và Tô Lập sẽ không cùng xuất hiện nữa, không còn nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của cậu ấy với một bạn nữ khác, Tống Giai Nam mỉm cười, tự bản thân mình đã tình nguyện thâm mấn, để Tô Lập bước vào thế giới của cô, tất cả mọi chuyện đều không liên quan gì đến Tô Lập, không phải sao?

Lúc tan học, cô cố ý ở lại thật trễ mới đi, đứng ở trạm xe bus, Tống Giai Nam cầm ô, vàng sáng màu vàng từ đèn xe đang kéo dài thành một đường, những chỗ trũng xuống trên mặt đất chứa đầy nước đang phản xạ thành những ánh sáng lấp lánh, cô đi thật chậm, không tự chủ được mà lấy điện thoại ra xem, cố gắng hết sức không vào danh mục soạn tin nhắn, cần môi do dự một lát, một tiếng “Bụp” đóng nắp vang lên, dứt khoát và kiên quyết.

Cô thở dài, mang ba lô chậm rãi đi về phía trước trạm xe bus, trong lòng âm thầm tự giễu bản thân: Mày còn muốn làm gì nữa?

Từng chiếc xe bus chạy qua, nước bắn tung tóe, trời mưa, nên đèn xe có chút tối đi, sự mờ mịt khiến người ta muốn đưa tay bắt lấy một chút ánh sáng, phía sau có người gọi tên cô, cô quay đầu lại, hóa ra là Đoàn Gia Thần.

Đoàn Gia Thần đứng bên cạnh cô, chiếc quần đồng phục đã bị ướt hơn một nửa, những giọt nước trong suốt rơi từ tóc xuống trán, không ai nói lời nào, chỉ yên lặng đứng ở trạm xe.

Không khí bỗng chốc trở nên gượng gạo, trong lòng Tống Giai Nam cũng không muốn nói chuyện, cho đến khi xe bus từ từ đỗ lại, Đoàn Gia Thần mới khẽ nói: “Nghe nói cậu chọn ban khoa học xã hội?”

Tống Giai Nam cúi đầu, thuận thế nhìn vào thân xe, tay cô lúng túng lấy vé tháng ra, “Uhm, xe đến rồi, tớ lên trước đây”.

Dòng người chen lấn trên xe bus cũng giống như thủy triều, khó khăn lắm cô mới đứng vững được, Đoàn Gia Thần chen lấn đi đến bên cạnh cô, giọng nói rất nhỏ, nhưng lại lạnh lùng không được tự nhiên, “Tại sao không chọn ban khoa học tự nhiên, tại sao đột nhiên lại từ bỏ?”

Cô giật giật khoe miệng, nặn ra một nụ cười gượng gạo, câu hỏi như vậy nên trả lời thế nào, nên trả lời sao đây, Tống Giai Nam không còn cách nào khác hơn là mỉm cười lắc đầu, “Không vì nguyên nhân gì cả, chẳng qua là thấy ban khoa học xã hội cũng không tệ lắm”.

Đoàn Gia Thần không trả lời, quay mặt đi nhìn ngoài cửa sổ, dọc trên đường đi, ánh đèn tỏa sáng trong lớp sương mù giữa màn mưa vô cùng hư ảo không chân thật, cũng giống như đáp án mà Tống Giai Nam đã cho cậu ta, luôn trả lời cho có lệ.

Một cảm giác mất mát mãnh liệt bao trùm lấy cậu ta, không chỉ có việc cô sắp rời đi, còn là cô chưa bao giờ nói với cậu ta bất kỳ quyết định nào của cô, cậu ta càng muốn hiểu cô, nhưng càng không thể đến gần cô, cô giống như một điều bí ẩn, càng muốn đoán, càng không tài nào đoán ra.

Về đến nhà, tâm trạng cô không tốt, sau khi cô nói chuyện được vài câu với mẹ, bà Tống lại cúi kính bắt đầu cảm râm, Tống Giai Nam chỉ cảm thấy trong lòng cô rất khó chịu dường như không thể thở nổi.

Trên bàn là đồng bài thi và sách tham khảo, bỗng nhiên, cô mạnh mẽ ném tất cả xuống mặt đất, sau đó lại nhặt từng quyển lên, lướt nhẹ qua nếp nhăn ở mặt trên, sau đó ngơ ngác ngồi dưới đất.

Bầu trời u ám, dường như mưa đã ngừng rơi, cô nhìn ra ngoài, rồi lại nhìn vào cư xá chỉ có mấy ngọn đèn lác đác, bóng tối như không có biên giới lan tràn ra khắp mọi ngõ ngách, nhìn qua đêm tối mịt mờ như không có điểm dừng.

Đột nhiên cô bắt đầu nhớ đến Tô Lập, người nam sinh tuần tú u sầu kia, sự nhớ nhung mãnh liệt hơn bao giờ hết, dày đặc chiếm cứ tinh thần của cô.

Tống Giai Nam cầm điện thoại lên, liếc nhìn ấn dãy số kia, cô biết rất rõ bản thân mình đang làm gì, ngay cả hai tay cô cũng đang run rẩy, cô ngừng thở, lặng lẽ chờ đợi âm thanh “Tút tut” kia đến tận cùng.

Giọng nói của Tô Lập truyền đến, vẫn luôn luôn lạnh lùng như thế nhưng không hề mất đi sự lễ phép: “Xin chào”.

Đầu óc trống rỗng, Tống Giai Nam không biết nên nói gì, bên kia dường như cũng cảm nhận được điều ấy, không cúp điện thoại, trong nháy mắt cô chỉ cảm thấy thế giới thật yên tĩnh, hé miệng hít thở, đầu óc trống rỗng.

Chỉ còn có gương mặt của Tô Lập, còn có vẻ tươi cười chưa bao giờ hiện ra, tất cả đều bóp chết niềm hạnh phúc ngọt ngào tốt đẹp của cô.

Hóa ra cô đã thật sự yêu thích một người, lại còn sâu đậm đến như vậy.

Nước mắt không kìm chế được tuôn ra từ khóe mắt, dọc theo những khe hở của ngón tay, chảy xuống cằm rồi cổ, thậm chí là cánh tay rồi đến cả trên đùi, cô cắn môi, nói không ra lời, lặng lẽ khóc, sau đó dập điện thoại, lấy sim điện thoại ra, rồi nhẹ nhàng đặt vào trong ngăn kéo.

Cô đem một chút tình yêu và lòng tự trọng thời niên thiếu của mình vĩnh viễn khóa lại, trên thế giới này vốn dĩ không có chuyện cổ tích, không có cô bé lọ lem, chỉ có cô bé lọ lem sống trong thế giới của chính mình, bỗng nhiên cô hiểu được, thậm chí hóa ra chỉ là trò chơi của một người.

Dưới ánh sáng mờ ảo của đèn đường, bông tuyết, cùng với những hạt mưa, lặng lẽ rơi xuống.

Sự đau khổ dưới tận đáy lòng cuối cùng cũng bị mùa đông xâm chiếm, cuối cùng, nước mắt và sự đau khổ sẽ được cuộc sống đồng hóa thành một ánh sáng nhợt nhạt, bao gồm cả cô cũng trở nên thiếu sức sống như thế. Một chút tình yêu trong ký ức cũng đã sớm rời đi theo mùa thu, còn sót lại cũng chỉ là những dấu vết đã qua.

8. Chương 8: Chương 8

Ánh nắng chiều nhuộm đỏ chân trời phía xa, lưu lại một màu sắc mờ tối, bao phủ cả tầng lớp học của trường trung học bên cạnh.

Cuối cùng thì cũng đến thời điểm kết thúc cuộc thi, cả sân trường xôn xao, đoàn người tỏa ra khắp nơi, trên mặt ai cũng lộ ra vẻ được giải thoát, Tống Giai Nam đeo cặp sách đi qua sân tập, cô đi vòng qua hồ nước, những dây thường xuân đã rậm rạp bò lên đầy giàn hoa.

Mấy ngàn thí sinh đồng loạt xông ra bên ngoài, thật ra Tống Giai Nam cũng không gấp, cô là thí sinh ban khoa học xã hội, cuộc thi không diễn ra ở trường học của cô, lần đầu tiên đến trường học này, cô có chút tò mò bởi vì đây chính là trường trung học cũ của Tô Lập.

Rừng cây phía sau sân vận động, tán cây bạch quả như chiếc ô đang xòe ra, lá cây rơi xuống, mang theo mùi thơm ngát đặc biệt của cây cối, trong đầu cô bỗng chốc hiện lên bóng dáng người con trai tuấn tú ưu sầu kia, cô khẽ mỉm cười, sự nhớ nhung như những gợn sóng lăn tăn trong đáy lòng.

Lớp 12 chuyển đến tầng ban khoa học xã hội, hoàn toàn không nhìn thấy Tô Lập nữa, cũng ít khi nghe được tin tức về cậu ấy, nếu như một người đã thật sự quyết tâm dứt bỏ, thì chân trời góc biển cũng khó có thể tìm về, nhưng cô hay thường xuyên nhớ đến cậu ấy, cô tự nói với chính mình đây chỉ là ảo tưởng của một cô bé, quãng thời gian vô tri trong năm tháng, giấc mơ rất đẹp mà cũng vô cùng tàn khốc.

Gió thổi qua rừng cây, rung động “Sột soạt”, điện thoại của cô cũng vang lên, mở ra thì thấy hóa ra đó là số của Trương Tịnh Khang, giọng nói của Trương Tịnh Khang khó nén lại sự hưng phấn hòa trong niềm vui sướng, “Tống Giai Nam, cậu thi thế nào?”

Cô cười nhàn nhạt: “Tạm tạm, không khó lắm, còn cậu?”

“À! Vật Lý thực sự siêu cấp khó nha, mới vừa rồi tớ hỏi rất nhiều người, ai cũng nói thi không được, haizzz, mặc kệ, ngày mai bọn tớ chụp ảnh tốt nghiệp, sau đó sẽ đến quán lẩu trong thành phố tụ họp, cậu có đi không?”

Cô suy nghĩ một lát, “Được rồi, có gì ngày mai cậu gọi điện thoại cho tớ nha”.

Trương Tịnh Khang vô cùng hưng phấn, “Được, không thành vấn đề, đến lúc đó tớ sẽ gọi cho cậu, mọi người cùng nhau đến quán lẩu”.

Sổ lưu bút tốt nghiệp ghi lại những lời nhắn với màu sắc rực rỡ cô đang cầm trên tay, cuối cùng cô gái cũng đã cởi xuống bộ đồng phục học sinh xấu xí khó coi, cô thay một chiếc váy mềm mại tìm kiếm bạn học trong đám người để lại tin nhắn, Tống Giai Nam kí tên rất mềm tay, có chút bất đắc dĩ nói với người ngồi cùng bàn bên cạnh, “Cảm giác giống như sinh ly tử biệt, tớ đã viết trang cuối cùng, coi như là đã xong trách nhiệm!”

Cô gái kia mỉm cười e lệ, mở quyển sổ lưu bút của mình ra, cũng có phần xúc động, “Trước kì thi vào đại học, dường như tất cả mọi người đều ký tên vào sổ lưu bút, khi đó rất cuồng nhiệt nha, còn bị chủ nhiệm bắt được nhiều lần, nhưng bây giờ dường như không còn hứng thú nữa”.

“Khi đó bị áp lực nên vui vẻ”. Tống Giai Nam tổng kết như thế, “Cũng may là tớ không có hứng thú với những việc này”.

Gương mặt cô gái kia bỗng nhiên nhìn về phía bồn hoa, một lát sau bỗng nhiên hỏi: “Tống Giai Nam, cậu có đặc biệt muốn một người nào đó ký tên không, cho dù là cậu chưa từng nói chuyện nhiều, hoặc là người đó cũng không nhận ra cậu...?”

Cô ngẩn ngơ cả người, hình bóng Tô Lập xuất hiện trong đầu cô trước tiên, dường như đó là phản xạ có điều kiện, ánh mắt cô không khỏi tìm kiếm đến lớp 8, nhưng không thấy bóng dáng quen thuộc kia, cô bối rối trả lời: “Không có, người không quen biết thì làm sao như thế được”.

Cô gái có chút thất vọng, lúc này chủ nhiệm lớp đi đến chỉ huy mọi người: “Mọi người, trước tiên đứng theo thứ tự từ thấp đến cao, toàn bộ phải nhanh chóng chụp ảnh tốt nghiệp chung đây, đến lúc đó phải mở to mắt, đừng để mình trở thành một người mù”.

Vóc dáng Tống Giai Nam rất cao, đành phải đứng cuối hàng nữ, nam sinh phía sau biết cô, trò chuyện với cô, trong lúc vô ý nhìn thoáng qua, ở hàng phía sau cùng trong một góc, Tô Lập mặc một chiếc áo sơ mi trắng, tay để vào túi, cằm khẽ hếch lên, dáng vẻ dường như đang nhìn bầu trời.

Trên bầu trời có một áng mây lớn đang chuyển động thật nhanh, người con trai mặc áo trắng có khí chất ưu buồn lạnh nhạt vừa vụn hòa vào trong biển trời tĩnh lặng, dường như trong mắt cô Tô Lập luôn là như vậy, chỉ một giây như thế, Tống Giai Nam đột nhiên không biết nên dùng tâm tình như thế nào để đối phó, chỉ có thể bất chợt chuyển xoay ánh mắt.

Trái tim dường như dần dần bắt đầu âm ỉ đau, cô vĩnh viễn cũng không thể nào tỏa sáng, không thể nào hợp với dáng vẻ u buồn giữa bầu trời bao la như thế.

Chỉ có thể để thời gian dần dần xoa dịu những ký ức.

Khoảng thời gian nửa tháng vụt qua, đường dây điện thoại dường như bắt đầu trở nên nóng hơn sau ngày thi đại học đó, Tống Giai Nam gần như bị mất ngủ hoàn toàn, trong nhà họ Tống, mọi người ai cũng đắm chìm trong niềm vui sướng to lớn, Tống Giai Nam làm bài tạm ổn trong kì thi đại học, hơn nữa dường như còn tốt hơn.

Điện thoại cứ liên tiếp gọi đến, là những bạn học hỏi thăm về điểm số, Tống Giai Nam vừa lịch sự trả lời vừa an ủi người khác, năm nay, dường như toàn quân của ban khoa học tự nhiên đều bị tiêu diệt ở môn Vật Lý, điểm số của ban khoa học xã hội lần đầu tiên đuối kíp và vượt qua ban khoa học tự nhiên.

Bỗng nhiên cô bắt đầu mơ hồ lo lắng cho Tô Lập, nhưng trong tay cô không còn phương thức liên lạc với cậu ấy nữa, cô không còn cách nào khác đành phải âm thầm dõi theo bạn học ở ban khoa học tự nhiên, cô ngẫm nghĩ lúc điền nguyện vọng thì đến hỏi thăm một chút.

Nhưng mà, cô lại không đợi được lúc đến trường học để thống nhất điền vào bảng nguyện vọng, người chị họ du học ở Singapore đã mời cô đi du lịch, cho nên tất cả nguyện vọng đều do bà Tống đảm nhiệm, tin tốt tin xấu cứ lần lượt truyền đến, Đoàn Gia Thần vốn dĩ chọn đại học kiến trúc tốt nhất, hóa ra lại là người đứng hạng nhất ở lớp, mà có nhiều bạn học vốn dĩ có thành tích rất tốt, lại tuột dốc không phanh.

Vài nhà vui vẻ, còn vài nhà lại buồn bã, nhưng từ đầu đến cuối không ai đề cập đến tin tức về Tô Lập, chờ cho đến khi cô trở lại thì thư trúng tuyển cũng đã được gửi đến.

Cô một mình đội nắng chiều chói chang đi lấy thư thông báo, trong sân trường vắng vẻ, văn phòng chỉ còn có thầy giáo chịu trách nhiệm ghi tên các học sinh đến nhận thư thông báo, cô báo tên của mình, thầy giáo kia lập tức cười nói: “Hóa ra là em, năm nay kỳ thi của trường học chúng ta diễn ra trong phạm vi lớn, thi cũng rất tốt”.

Thầy giáo xoay người vào phòng tài liệu lấy EMS, Tống Giai Nam xem lướt qua những cái tên trên danh sách, Đoàn Gia Thần đã đến lấy thư thông báo, quả nhiên là trường đại học kia, cô còn chưa kịp nhìn kỹ, thầy giáo đã đưa EMS cho cô, sau đó ghi tên lên bên ngoài, vừa viết vừa nói: “Hôm nay có hai người đến lấy thư thông báo, trời quá nóng bức, buổi sáng là một nam sinh, đúng rồi, dáng khá cao, thi cũng rất tốt”.

Tống Giai Nam lễ phép mỉm cười, thuận miệng hỏi: “Thầy ơi, bạn ấy tên gì vậy, không chừng em biết đấy?”

Thầy giáo nhìn qua loa một chút, “A, tên là Tô Lập, gần đây, họ Tô không còn nhiều lắm”.

Phía sau khu dành cho giáo viên mới trong trường là ngoại ô ruộng đồng bát ngát.

Không biết loại cỏ đó tên là gì, cao chừng nửa người, ven đường là hai hàng dài cây gừng và hoa dại, lá cây và hoa đều có thể ăn được, sức sống rất mạnh, vô ý cũng có thể thấy được lá cây đỏ sậm và vàng khô đan vào nhau, ngày mùa hè phẳng phất lộ ra một chút chán chường của mùa thu.

Những hàng rào bằng gỗ dựng hai bên đường, những dây leo màu xanh đang bám vút, Tống Giai Nam điên cuồng chạy để đấu tranh với tiếng gào thét chói tai, làm kinh động đến chú chim đang đậu lại trên hàng rào, chúng nó bay đi, tạo ra một vòng tròn gợn sóng trên không trung.

Cô chạy đã mệt, cảm thấy vô cùng rầu rĩ, toàn bộ áp lực bao năm bỗng nhiên được giải phóng, từng cơn gió hè nóng không ngừng thổi khiến cho khuôn mặt phơi nắng trở nên ửng đỏ, đột nhiên cô nhớ tới Tô Lập, còn cả những người khác, cả bản thân mình, mỗi người một nam một bắc, bỏ lại tất cả mọi thứ sau lưng.

Nước mắt bỗng nhiên bất ngờ rơi xuống, sau đó lại dừng lại một cách rất bình tĩnh.

Dường như những năm tháng vừa qua cũng chỉ như một giấc mộng, tất cả mọi thứ liên quan đến Tô Lập, không có bắt đầu cũng chẳng có kết thúc.

Rất lâu sau đó, lúc Tống Giai Nam chợt nhớ đến người con trai ấy, cuối cùng cô cũng hiểu được, hóa ra anh chính là niềm tiếc nuối mà thời niên thiếu cô không có được.

Những cái cúi đầu xa cách đó, rồi ngẩng đầu nhìn lên, dung mạo lạnh lùng ưu sầu, tất cả ấn tượng về anh trong trí nhớ của cô dường như chỉ có như vậy.

9. Chương 9: Chương 9

Tống Giai Nam luôn có thói quen ở lại toà soạn rất muộn, sau đó một mình chạy lên tầng cao nhất của tòa nhà, ngắm nhìn ánh đèn rực rỡ mới lên của những khu thương mại sầm uất trước mắt, thành phố tràn ngập ánh đèn vô cùng phồn hoa.

Cô thích nhìn những ánh đèn lóe sáng trong màn đêm, như vậy khiến cho trạng thái căng thẳng vì công việc trở nên yên ổn và bình lặng hơn.

Phía sau có tiếng giày cao gót vang lên, thành thực và trong trẻo, Tống Giai Nam cũng không quay đầu lại, cô lập tức cười nói: “Tăng Thư Ưc, tan sở vẫn chưa về, có phải vì anh chàng đẹp trai thể thao phía đối diện vẫn chưa đi đúng không?”

Cô gái xinh đẹp cười nhạt, “Tớ đến thăm cậu một chút không được à, đừng có coi tớ như người mê trai thể chút, tớ nghe nói cậu sắp chuyển sang mục giải trí, chuẩn bị vào nhóm chó săn (1) à?”

(1) Chó săn: tiếng lóng chỉ nghề paparazi

“Nhóm chó săn, tại sao lại nói khó nghe như vậy, xã hội hiện nay chạy đua quá mệt mỏi, cậu nói xem, chẳng phải là hằng ngày luôn có người nhảy lầu hay sao, cậu thấy đầy đến ngay cả cảnh sát trong cục mà sắc mặt cũng không hề tốt chút nào, trong khi bên mục kinh tế các cậu thì sống phóng túng”. Tống Giai Nam lắc

đầu, “Cũng là văn hóa công việc của mỗi người, cậu nói xem tại sao những người đó lại kỳ thị bọn tớ trong khi lại tâng bốc các cậu như vậy, tất cả đều là vì công việc, vì sao tiền thưởng của các cậu lại cao hơn nhiều so với bọn tớ, cũng là người mà, vì sao làm mắng kinh tế lại tốt đẹp hơn gấp trăm lần mắng xã hội?”

Tăng Thư Ưc lại cười ha ha, vỗ vỗ bả vai Tống Giai Nam,

“Khi đó tim tớ bị bồi mờ lộn”. Tống Giai Nam tức tối bất bình: “Cậu nói xem, lúc đó cũng tại tớ mê xe, mỗi ngày lại được ngắm nhìn những chiếc xe đẹp, nếu không xảy ra chuyện gì thì thật tốt biết bao”.

“Được rồi, được rồi, cậu sẽ lập tức được giải thoát thôi, tuần sau thì giao bạn rồi, đúng rồi, hình như tháng mười Lương Tịnh Như sẽ tổ chức concert đấy, đến lúc đó nhớ giúp tớ xin chữ ký”.

“Còn có tháng mười một sẽ chiếu phim “Snow Wolf Lake” của Trương Học Hữu, nhớ giữ lại cho tớ hai vé, tháng mười hai cô gái xinh đẹp kia đến ký tên cho tập tiểu thuyết bán chạy, tớ muốn cô ấy ký sách, đến tết âm lịch CCTV mở cuộc phỏng vấn, sẽ có nhiều hình ảnh của Châu Kiệt Luân”.

Tống Giai Nam choáng váng một lúc, “Tăng Thư Ưc! Cậu đúng là được voi đòi tiên mà!”

Khó khăn lắm mới đuổi được Tăng Thư Ưc đi, cô trở lại văn phòng làm việc, thực tập sinh của mục chính trị vẫn còn đang mở đèn viết bản thảo, thấy cô khẽ mỉm cười, “Chị Giai Nam, chị vẫn chưa về sao?”

Cô chỉ vào PHS (2) trên bàn, “Trách nhiệm, Hotline xã hội”.

(2) PHS là chữ viết tắt của Personal access System được gọi là PAS là một loại hệ thống truy cập mới không dây cá nhân.

Thực tập sinh than thở: “Chủ biên nói các chị ở bên mảng xã hội là cực khổ nhất, thật may là lúc ấy em không chọn, đúng rồi, chị có muốn ăn bánh ga tô không, còn hai miếng, phết táo đỏ và hạt vừng.

“Không cần đâu, chị về ngay thôi, mục chính trị bọn em hình như muốn sửa bản in đúng không, gần đây có vẻ rất bận”.

Thực tập sinh vẫn chưa nói hết, bỗng nhiên PHS ở trên bàn rung bần bật, Tống Giai Nam giật mình, vội vàng tiếp: “Chào bạn, đây là tạp chí Evening City, hotline công dân, xin hỏi bạn có đầu mối gì ạ?”

Bên kia có tiếng gió vù vù truyền thẳng vào microphone, người gọi điện thoại dùng tiếng phổ thông pha lẫn giọng địa phương, tín hiệu cũng không tốt, cuộc trò chuyện thường xuyên bị gián đoạn, “Có ba học sinh nhảy lầu tự sát!”

Thái độ của cảnh sát ở đồn cảnh sát nhân dân vẫn khiến cho cô tức giận như vậy, mặt dày mày dạn vất vả lắm cô mới có thể làm rõ sự việc từ đầu đến cuối, thì ra là giáo viên hoài nghi nữ sinh lớp mười một kia yêu sớm nên điện thoại cho phụ huynh biết, nữ sinh kia vì phản đối nên đã nhảy từ tầng bốn ký túc xá xuống, bây giờ vẫn còn đang trong bệnh viện cấp cứu, nghe xong cô lập tức gọi điện thoại cho hiệu trưởng để xác nhận, nhưng không có ai nghe máy.

Cô thở dài nặng nề một hơi, thực tập sinh tò mò: “Xảy ra chuyện gì thế chị?”

“Nữ sinh trung học vì tình nhảy lầu tự sát, cái tiêu đề này thực sự giật gân, rất có hiệu quả đấy”. Tống Giai Nam kéo ghế ngồi xuống, mở máy vi tính lên, “Lại phải đánh bản thảo rồi, cái tin này, nhất định ngày mai phải đăng lên mục xã hội, sau đó còn phải đưa những tin tiếp theo, nói rõ một chút, không để nó biến thành điểm nóng trong xã hội”.

“Cái gì điểm nóng xã hội?”

Cô vừa viết vừa trả lời, “Chủ đề yêu sớm kéo dài vô tận, hơn một nửa có thái độ kiên quyết phản đối, nhưng liệu chúng ta có đứng trên góc độ phát triển xã hội theo quan điểm hợp lý để đánh giá khách quan vấn đề này hay không?”.

“Ôi, chị Giai Nam, chị thật biết đùa, đúng rồi, lúc trước chị có yêu sớm không?” Thực tập sinh buông bản thảo trong tay xuống, vẽ mặt cười gian xảo, “Bản thân em đã từng yêu sớm, cái loại cảm giác lên lút này rất kích thích”.

Tống Giai Nam cười đáp: “Có thành công không, khẳng định là không thành?”

“Chia tay rất sớm, lúc đó yêu thương có thể tính là gì chứ, lúc đó phụ huynh và giáo viên càng cấm càng muốn làm, haizzz, chị cũng đừng chuyển chủ đề nha, rốt cuộc chị có yêu sớm hay không?”

Từ đáy lòng cô khẽ rung động, cô mỉm cười, trả lời vô cùng nghiêm túc: “Không có, thật sự chưa từng yêu sớm, thậm chí ngay cả lưu luyến còn không có thì làm sao đã từng yêu”.

Đánh xong bản thảo, lại giao cho tổng biên tập cũng đã hơn mười giờ tối, cô bước ra khỏi tòa soạn, thành phố phồn hoa trong đêm tối lại hiện ra vẻ mệt mỏi, gió mùa thu thổi đến mang theo một chút lạnh lẽo.

Theo thói quen cô mấp máy đôi môi, gió thổi tung phần tóc trên trán cô, có vài sợi đâm vào mắt, nước mắt “tí tách” rơi xuống bay theo cơn gió, bỗng nhiên cô cảm thấy rất mệt mỏi, làm phóng viên ục xã hội đã hơn nửa năm, cô luôn có loại cảm giác lực bất tòng tâm.

Có lẽ là cô đã già rồi, tất cả sự sắc sảo đều đã dần dần bị xã hội làm hao mòn, Tống Giai Nam thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, âm thầm tự nói với chính mình, nhanh lên, cuộc sống như vậy, nhanh chóng kết thúc đi.

Nhưng về sau sẽ ra sao, cô cũng không biết được.

Tống Giai Nam trở về nhà mình, cô không có tâm trạng để nấu cơm, ghé vào siêu thị ở cư xá mua hai cái bánh bao, trong nhà vẫn còn nửa nồi canh gà, dùng canh gà nấu với một gói mì ăn liền, ăn vô cùng no, cô nằm dài trên ghế sofa, ngay cả nhúc nhích cũng không muốn.

Ngay cả chạm một cái vào máy vi tính cô cũng không muốn, cô không thể làm gì khác hơn đành xem TV, trong phim truyền hình, một đôi nam nữ đang trình diễn một màn yêu hận biệt ly, cô gái yếu đuối bốc đồng ngồi xuống đất gào khóc: “Em yêu anh, em yêu anh, sao anh không thể yêu em?”

Người con trai trả lời: “Xin lỗi, anh vẫn yêu cô ấy, đã thích cô ấy rất lâu, từ lúc anh đang học trung học”.

Tống Giai Nam cảm thấy buồn cười, cô kéo gối ôm đổi sang một tư thế thoải mái hơn, dường như bỗng nhiên cô nhớ đến điều gì đó, cầm điện thoại lên, nhấn một con số: “Mẹ, đã ngủ chưa?”

Bên kia bà Tống hình như đang xem TV: “Chưa, ba con vừa dự tiệc về, mẹ đang nấu cháo cho ông ấy”.

“À, mẹ bảo bố ít dùng cơm ở bên ngoài một chút, những món đó đều có chất béo và protein rất cao, đúng rồi, mẹ, con hỏi mẹ một chuyện”.

“Nói đi!”

Tống Giai Nam háng giọng, chậm rãi hỏi: “Mẹ, nếu như thời trung học con yêu sớm, mẹ sẽ làm thế nào?”

Bà Tống trả lời không chút do dự: “Còn có thể làm sao? Khi đó nếu thật sự con có cam đảm nói chuyện yêu đương, mẹ sẽ đánh gãy chân con, sau đó đuổi con ra khỏi nhà, cả đời cũng không nhận đứa con gái này!”

Cô hoảng sợ: “Trời, mẹ là mẹ ruột của con sao, mẹ cũng quá tàn nhẫn rồi”.

“Sao? Chẳng lẽ mẹ phải giơ hai tay hai chân lên hoan nghênh con yêu sớm? Mẹ nói này Nam Nam, có phải con có dấu hiệu yêu rồi hay không, dùng yêu sớm ẩn ý để dò xét mẹ, bây giờ con cũng đã lớn như vậy rồi, chuyện tình cảm tự mình quyết định”.

Tống Giai Nam vội vàng phủ nhận: “Con không có, chẳng qua là hôm nay có một cô bé yêu sớm bị giáo viên phát hiện, rồi bị bố mẹ cấm cản nên nhảy lầu, con cảm thấy nên cởi mở một chút”.

Rõ ràng bà Tống không hài lòng cho lắm với câu trả lời này, tiếp tục suy đoán: “Mẹ không tin, Nam Nam, thành thật nói xem, có phải trước kia con đã từng yêu sớm hay không, không phải mỗi tình đầu đã tìm đến con để nói lại tình xưa đó chứ? Con sợ mẹ ở đây không đồng ý?”

Cô hoàn toàn hết đường nói: “Mẹ, có phải mẹ xem phim truyền hình nhiều quá hay không, sao có chuyện đó, khi đó con chỉ là một người đơn thuần, làm sao có thể yêu sớm chứ, được rồi, con không nói với mẹ nữa, con cúp máy đây”.

“Haizzz, chờ một chút, mẹ đã nói hết đầu nào, tuần sao mừng thọ bảy mươi của ông con, con phải nhớ kỹ đó”.

“Con biết rồi, con cúp máy trước đây, bố mẹ đi ngủ sớm một chút”.

Ánh đèn mờ nhạt tỏa xuống mặt đất, trên TV, một đôi nam nữ vẫn còn đang quần quít si mê, nhưng cô lại thất thần thật lâu, bỗng nhiên lại bật cười, tự nói với mình: “Yêu sớm, mình đã từng thăm mền, không biết có tính là yêu sớm hay không”.

Từ đáy lòng lại dần dần nổi lên một cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ, có một thứ gì đó rất cũ đã cố gắng lãng quên, lại vô tình bị nhắc đến, đang suy nghĩ muốn buông xuôi nhưng lại khiến bản thân mình càng đắm chìm vào đó, rồi lại liệu mạng lãng tránh tình cảm nhỏ nhoi này, khiến cho cô trong lúc nhất thời có chút luống cuống.

Tổng Giai Nam chạy vào phòng, muốn lấy từ ngăn kéo dưới cùng ra một tấm ảnh, nhưng mà bức ảnh bị vướng lại ở mép tủ, lúc đó chuông cửa lại bất ngờ vang lên, Tổng Giai Nam giật mình, đã muộn thế này còn có ai đến đây, cô vội vàng chạy ra mở cửa, ngoài cửa có người gọi to: “Chị Giai Nam, mở cửa, là em, Tổng Thụy đây!”

Cô vội vàng mở cửa ra, một cái đầu nhỏ chui vào dò xét, “Không có đàn ông chứ, ở đây có đồ ăn không?”

Tổng Giai Nam khẽ ho một cái, “Tổng Thụy, em lại cãi nhau với mẹ sao? Đêm hôm khuya khoắt thế này lại dám ra khỏi nhà?”

Tổng Thụy cảm thấy may mắn nên mỉm cười, thoải mái bước vào nhà, “Mẹ của em cứ lải nhải mãi, em không chịu được, chị nói xem, em đã là một thiếu nữ trung học rồi, mỗi ngày phải ở cùng với một người phụ nữ thời kỳ mãn kinh, thần kinh sẽ bị suy nhược đó”.

Tổng Giai Nam không còn gì để nói, cô tắt TV, sau đó nghiêm túc hỏi: “Lần này là vì chuyện gì?”

“Mẹ lục lọi đồ đạc của em, thấy tin nhắn trong điện thoại, sau đó mắng em một trận thật lớn, em không chịu được nên bỏ đi, chị Nam Nam, chị nói xem, tại sao bà ấy lại có thể làm như vậy chứ, nếu như đang ở Mỹ, em có thể kiện bà ấy tội xâm phạm quyền riêng tư cá nhân”.

Cô vỗ đầu của cô bé, giọng nói lạnh nhạt: “Tĩnh dậy đi, đây là Trung Quốc, mẹ của em làm như vậy là không đúng, nhưng mà chúng ta cũng không thể làm gì hơn, nhưng biết làm sao bây giờ, em còn phải nhờ vào sự nuôi dưỡng của mẹ đấy?”

“Em đi làm, kiếm tiền, không cần bà ấy nuôi nữa”.

“Còn nhỏ tuổi nhưng khẩu khí không hề nhỏ, em cho rằng đi làm kiếm tiền dễ dàng lắm sao? Thật sự không biết là em dừng cảm hay là khờ khạo nữa, nhưng mà tin nhắn trong điện thoại của em thật ra là nói gì, em vẫn còn là đứa trẻ chưa lớn, nên tâm tư rất phức tạp”.

Tổng Thụy bĩu môi, “Lúc đó chỉ là tin nhắn linh tinh của bạn em thôi, nhất định là bà ấy đã nhìn thấy tin nhắn em nói thích một bạn nam, chị nói xem bây giờ còn gọi là yêu sớm gì nữa chứ, huống chi em cũng có nói gì đâu chứ, bà ấy cứ căng thẳng như vậy, xung quanh em toàn là những cặp đôi, xem ra bà ấy giận điên lên rồi?”

“Chị không phản đối, bây giờ bọn trẻ các em rất phức tạp” Tổng Giai Nam tổng kết: “Chị không tán dóc với em nữa, để chị gọi điện thoại ẹ em, tối nay em sẽ ngủ ở đây, thu dọn một chút rồi đi tắm đi, rồi chị em mình nói chuyện”.

Cô gọi điện thoại đến nhà chú, nói tối nay Tổng Thụy sẽ ở đây, cô an ủi thím một chút, rồi lại vào phòng tìm Tổng Thụy, phát hiện cô bé đang ngồi bên giường xem thứ gì đó, cô đi qua, Tổng Thụy thuận miệng nói: “Chị Nam Nam, không nghĩ là chị cũng có lịch sử huy hoàng như vậy nha, đúng rồi, nam sinh này là ai, thật sự là rất đẹp trai!”

Dường như Tổng Giai Nam chưa từng thực sự nghiêm túc nhìn anh, anh ở trong ấn tượng của cô cho đến bây giờ đều là dáng vẻ trong trí nhớ kia, tuấn tú, lạnh nhạt, ưu sầu, có phần cao quý không với tới được, xa không đuổi kịp, còn anh trên bức ảnh này, vẻ mặt mỉm cười lại dịu dàng như vậy, khoe miệng khê nhếch lên, nụ cười vừa ấm áp vừa xa cách và cũng gây thơ hồn nhiên giống như bao học sinh trung học khác.

Cô cầm tấm ảnh trong tay, nụ cười ngày càng tươi hơn, “A, khi đó thật sự là rất nhỏ!”

Tống Thụy không bỏ qua, giật giật tay cô, “Chị nói cho em biết anh ấy là ai đi, nói đi!”

“Ô Lập”. Tống Giai Nam mỉm cười nhàn nhạt, “Khi đó cậu ấy là một người nam sinh rất xuất sắc, nổi tiếng nhất trường học của bọn chị”.

“A, một người nam sinh như vậy, nếu bây giờ mà học ở trường em nhất định sẽ có rất nhiều nữ sinh thích anh ấy”. Ánh mắt Tống Thụy cứ nhìn chăm chăm vào tấm ảnh, “Đáng tiếc, đáng tiếc, sinh không hợp thời!”

Tống Giai Nam không trả lời, một lát sau mới chậm rãi đứng lên, lấy tấm ảnh để vào trong ngăn kéo, “Rất nhiều nữ sinh thích cậu ấy, nhưng mà cậu ấy chỉ thích một người”.

Giọng nói của cô rất nhỏ, trừ bản thân mình ra, không ai có thể nghe được, thật ra những lời này cũng là cô muốn nói cho chính bản thân mình nghe.

10. Chương 10: Chương 10

Sáng hôm sau cô dậy rất sớm, làm xong điểm tâm thì Tống Thụy cũng thức dậy, lúc ăn cơm, cô mới nhớ đến vẫn chưa nói chuyện nghiêm túc với cô bé, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh lại, cô dùng đũa gõ trên mép bát: “Chị nói này Tống Thụy, chị phải nói chuyện nghiêm túc với em một chút, mẹ em nói gần đây tâm tư của em không tập trung ở việc học tập nữa, mà đã chạy đến chỗ nam sinh kia”.

Tống Thụy đang ngậm một ngụm cháo thì bị sặc ở cổ họng, ho dữ dội: “Có gì hay mà nói, em cũng không muốn nghe loại chuyện cũ rích này, chị Giai Nam, chị cũng là người từng trải, nhưng sao em cảm thấy khoảng cách thế hệ giữa em và chị ngày càng rộng thế này?”

“Chị cũng vì muốn tốt cho em thôi, quên đi, chị không nói với em nữa, chỉ muốn nhắc nhở em một câu, bây giờ mà bàn chuyện yêu đương thì có hơn một nửa là không thành, em nên trao trái tim của mình cho việc học tập đi”. Tống Giai Nam suy nghĩ một chút, để tăng thêm sức thuyết phục, cô bồi thêm một câu: “Chờ đến lúc em học đại học, rồi nhìn lại tình cảm bây giờ, nhất định em sẽ cảm thấy, sao lúc đó mình lại ấu trĩ, lại có thể thích người như vậy”.

Tống Thụy liếc mắt nhìn cô, con ngươi tròn xoe xoay tròn hai vòng: “Chị Giai Nam, vậy bây giờ chị nhìn người lúc trước chị thích có còn cảm giác là mình ấu trĩ hay không, làm sao có thể thích người như vậy?”

“Chị —” Tống Giai Nam bỗng chốc nghẹn lời, trả lời không được, mà không trả lời cũng không được, chỉ có thể trừng mắt: “Chị nói nhiều như vậy, em nghe cũng được, mà không nghe cũng được, sau này ít đến chỗ chị đi, buổi sáng năm giờ rưỡi đã phải xuống giường hầu hạ em, chị không phải mẹ em, không có nghị lực và kiên nhẫn cao như vậy, nếu như buổi tối em ở lại nữa, chị sẽ thu tiền”.

Tống Thụy lè lưỡi, nhỏ giọng nói thầm: “Ôi ôi, đâm vào chỗ đau của chị ấy, nhìn dáng vẻ hung dữ của chị ấy kia, quả nhiên là không ai muốn”.

Sau khi Tống Thụy đi, cơn buồn ngủ lại kéo đến, cô rất muốn ngủ, nhưng lại nghĩ đến phải bàn giao công việc trong hôm nay, cho nên nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi đi đến tòa soạn, từ chỗ bảo vệ mở tờ báo trong ngày ra xem, quả nhiên bản tin hôm qua đã được đăng báo, cô thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy sự nghiệp phóng viên mảng tin tức xã hội này của cô coi như cũng có được một cái kết hoàn mỹ.

Chờ đến thật lâu sau mới có người lục đục đi làm, mỗi người đều lật xem báo chí của ngày hôm nay, có người thất vọng, có người phấn chấn, sau cuộc họp buổi sáng, cô bàn giao công việc của mình ột phóng viên khác, lúc này chủ biên cũng bước đến dặn dò cô, Tống Giai Nam cho rằng là vì chuyện công việc của mình, cô vội vàng bỏ công việc trong tay xuống, nhưng không ngờ là chủ biên lại vẫy tay gọi một chàng trai đang ngồi đánh máy: “Tiểu Tống à, mấy ngày nay Châu Vũ đi công tác, vốn dĩ đây là thực tập sinh của cậu ấy, trước tiên cô giúp đỡ hai ngày nhé”.

Cô có chút bất ngờ, năm nay, tòa soạn cũng không có chỉ tiêu thực tập sinh, sao còn có người vào đây được, đang suy nghĩ, chàng trai kia nhanh nhẹn đứng lên, lanh lợi cười nói: “Cô Tống, chào cô, em tên là Phương Ngôn Ân, là sinh viên năm tư trường đại học Ngoại ngữ khoa tin tức, thực tập tại tòa soạn, xin cô chỉ giáo”.

Thế trận đầu ra đó lập tức khiến Tống Giai Nam nở nụ cười, cô vội vàng giải thích: “Gọi tôi là chị Giai Nam được rồi, gọi là cô nghe nghiêm túc quá, không phải chỉ giáo, mà là mọi người học tập lẫn nhau thôi”.

Cô dẫn Phương Ngôn Ân ra ngoài, ngay lập tức liền có một nữ phóng viên chú ý: “Chà, Tổng Giai Nam, tiểu soái ca nha —”

Phương Ngôn Ân lễ phép tươi cười: “Chào các thầy cô, em thực tập ở mục xã hội, tên là Phương Ngôn Ân, sau này xin chiếu cố”.

Tất cả mọi người đều cười, bàn luận tới tấp, Tổng Giai Nam dẫn cậu ấy đến phòng trực ban hotline tin tức để hướng dẫn: “Trên tường có quy định về những việc liên quan đến hotline và kĩ năng cơ bản, xem một chút là được, sẽ có phóng viên khác đến giao trách nhiệm, cậu theo người đó học tập một chút, hotline này vẫn phải cần đến kinh nghiệm thực tế, làm càng nhiều càng tốt, hôm nay không biết có phải đến hiện trường lấy tin hay không, nếu có tôi sẽ gọi cậu đi cùng”.

Phương Ngôn Ân gật đầu: “Vâng, cảm ơn chị Tổng, để em xem những quy định này một chút”.

Tổng Giai Nam cố gắng làm một động tác tay ra dấu, vừa xoay người chuẩn bị rời đi, liền quay trở về: “Ngôn Ân của cậu có phải lấy từ Ngôn Tiểu Ân Ân (1) không?”

(1) Ngôn Tiểu Ân Ân: Nói cười ôn nhu, hòa nhã (baidu)

Một sự vui mừng bất ngờ hiện lên trong ánh mắt của cậu ấy: “Chị Tổng, chị thật là lợi hại, đã đoán đúng rồi”.

Cô cũng cười nói: “Thật ra tôi đã bất ngờ thấy văn kiện tiếp nhận thực tập sinh trên bàn của chủ biên, cố gắng lên nha”.

Trở về chỗ ngồi của mình, lập tức có nhiều người vây lại, hỏi thăm về Phương Ngôn Ân: “Giai Nam, toà soạn của chúng ta năm nay không phải là không tuyển thực tập sinh ư, sao chàng trai kia lại vào được vậy?”

“Nhờ quan hệ, hiện tại muốn vào đài truyền hình và tòa soạn đều phải có người đứng phía sau”. Có người xen lời: “Tôi đoán là chàng trai đó có lai lịch không nhỏ đâu, chủ biên ủy thác cho cậu trách nhiệm thật là nặng nề nha”.

Cô vội giải thích: “Thật ra là Châu Vũ phụ trách, nhưng gần đây anh ta phải đi công tác, tôi sắp chuyển sang mục giải trí rồi, đừng nói lung tung gì thế”.

Lúc này người chịu trách nhiệm hotline tin tức đi đến nói: “Vừa rồi có người dân báo ở đường Trường Xuân, chỗ giao với đường Thượng Hải có một cái giếng bốc hơi lên khiến cho năm công nhân và hai người lính phòng cháy chữa cháy trúng độc, chủ biên bảo Tổng Giai Nam chuẩn bị một chút, mang người đi cùng”.

Cô lập tức gọi Phương Ngôn Ân chuẩn bị, cùng nhau bắt xe đi đến hiện trường, đến nơi cảnh sát đã phong tỏa hiện trường, mọi người vây xem khiến đường phố bị tắc nghẽn, sau đó, đài truyền hình tỉnh, đài phát thanh nhân dân, kênh tin tức 18, bản tin đô thị, giới truyền thông và phóng viên của các trang báo thành phố hằng ngày cũng lần lượt chạy đến hiện trường.

Phỏng vấn người trúng độc nhẹ và những quần chúng tận mắt chứng kiến, tiếp cận những công nhân trúng độc và lính cứu hỏa để hiểu rõ nguyên nhân, lấy tin tức chính xác từ một quần chúng tận mắt chứng kiến, rồi lấy thông tin từ những cuộc phỏng vấn của các phương tiện truyền thông khác. Sau đó 120 nhân viên cấp cứu chạy tới đưa những người trúng độc đến bệnh viện gần nhất, họ vừa nhanh chóng chạy đến phòng cấp cứu ở bệnh viện lấy tin đồng thời hỏi bác sĩ về tình hình trúng độc, càng bận rộn hơn là vào trong lại gặp phải những nhân viên y tế từ chối.

Trở lại tòa soạn đã hơn bốn giờ chiều, ngay cả cơm cũng chưa ăn, Tổng Giai Nam vừa viết bản thảo, vừa oán trách ở trong lòng: “Tại sao lại để cho tôi đi thu thập và điều chỉnh tin tức tiêu điểm chứ, tôi không cần công danh huy hoàng gì để kết thúc kiếp sống nghề nghiệp này cả”.

Phương Ngôn Ân ở bên cạnh đang gọi điện thoại, thu thập tin tức từ bệnh viện, những khâu liên quan và người trong cuộc, không ngừng ghi chép, sau đó, Tổng Giai Nam chỉnh bản thảo, lại đưa cho chủ biên sửa chữa, mãi cho đến khi được tổng biên tập duyệt cô mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này đã là sáu giờ chiều.

Hiện giờ cô mới biết đói bụng, dạ dày cũng đang co thắt, lấy từ dưới bàn làm việc ra hai gói bánh bích quy, cô đưa cho Phương Ngôn Ân một gói, uể oải nói: “Ngày đầu tiên đã chịu không nổi đúng không, mệt chết đi được, mau ăn chút một chút đi, buổi tối ăn một bữa thật ngon để an ủi bản thân một chút”.

Phương Ngôn Ân trả lời: “Đúng vậy, không nghĩ đến ngày đầu tiên đã kích thích như vậy, quả thực là cực kì khiêu chiến năng lực của em”.

“Sau này cậu ở đây thực tập sẽ gặp được càng nhiều chuyện, không riêng gì công việc phía trước, còn có những việc liên quan nữa, muốn làm một phóng viên tốt là phải không ngừng học hỏi”. Tống Giai Nam suy nghĩ một chút, cảm nhận được mình vừa cựa lớn lên mặt, vội vàng chữa lại: “Hôm nay cậu làm rất tốt, ngày mai tiếp tục cố gắng”.

Phương Ngôn Ân nghiêm túc nói: “Thật ra em rất thích làm nghề phóng viên này, bởi vì chị họ của em là một người dẫn chương trình rất cừ, anh họ còn ưu tú hơn, nhưng em lại sợ em làm không tốt, chị biết đó, trong nhà có người để so sánh, luôn luôn cảm thấy áp lực”.

Tống Giai Nam gật đầu: “Tôi hiểu, nhà tôi có một cô em gái họ, ngày nào nó cũng bị mẹ mang ra so sánh với tôi, vừa thấy mặt nó, câu nói đầu tiên nhất định là ‘Em ghét chị, không muốn nói chuyện với chị’, nhưng mà mỗi người đều có chí hướng riêng, chỉ cần làm tốt và không thẹn với lương tâm mình là được”.

Điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, giọng nói của Tăng Thư Ưc phía bên kia truyền đến: “Tống Giai Nam, sao cậu còn chưa đến?”

Cô không hiểu gì cả: “Đến đâu? Chuyện gì?”

“Muốn chết hả, tớ gửi tin nhắn rồi cuộc cậu có thấy không, tối nay Tiểu Di đến đây công tác, mọi người cùng nhau đi ăn cơm, tớ chờ trái chờ phải chính là không chờ được cậu, thì ra là từ đầu cậu hoàn toàn không động đến tin nhắn của tớ”.

Tống Giai Nam vội vã nhảy dựng lên: “Tớ biết rồi, tớ đến ngay đây, cậu chờ tớ”.

Cúp điện thoại, cô nói với Phương Ngôn Ân: “Không có chuyện gì nữa, cậu có thể về rồi, cậu không đi sao?”

Cậu ấy mỉm cười: “Không có chuyện gì, tạm thời em chưa đi, anh họ em muốn qua đón em đi ăn cơm, cho nên chắc còn phải chờ thêm một lát nữa, chị Tống, chị có việc cứ đi trước đi”.

Cô gật đầu: “Được, vậy tôi đi trước”.

Đến nhà hàng, đều là bạn tốt thời đại học, nghe giọng đã biết toàn là dân báo chí, ngoài Tống Giai Nam làm về mảng giải trí còn lại toàn là tài chính và kinh tế, khí chất và trang phục hoàn toàn khác biệt.

Mọi người nhìn thấy Tống Giai Nam đều trêu chọc: “Người viết mảng xã hội đến rồi, phải bắt đầu với chuyên mục ‘Chân trời Phương Đông’(2) trước tiên”.

(2) Chân trời Phương Đông: một tiết mục của đài truyền hình CCTV.

Tống Giai Nam dở khóc dở cười, ‘Chân trời Phương Đông’ chính là nguyên nhân khiến cô trở thành trò cười lúc còn đi học, lúc ấy cô quyết chí chạy theo bên tin tức xã hội, bọn họ đã từng làm một kỳ mô phỏng ‘Chân trời Phương Đông’, cô theo thứ tự vào vai phóng viên và người quảng bá, cả chuông điện thoại di động và đồng hồ báo thức cũng đều cài đặt thành bài hát chủ đề, kết quả là có một lần đến hiện trường thu thập tin tức, điện thoại di động của cô vang lên, có người lập tức quát: “Người của CCTV đến, mọi người mau chụp lấy hình ảnh”. Khiến những người cùng đi dở khóc dở cười.

Cô ngồi xuống: “‘Chân trời Phương Đông’ cũng không đến, tớ cũng không có sức lực náo loạn với các cậu, hôm nay tớ đến hiện trường lấy tin tức, mệt chết đi được, cơm trưa vẫn chưa ăn, các cậu có thể cho phép tớ ăn cơm trước hay không?”

Những người khác hiểu ý: “Ăn nhanh đi, mảng xã hội là cực khổ nhất”.

Cô cũng không chú ý đến hình tượng nữa, miệng ngậm một miếng sườn lợn thật to, Tăng Thư Ưc nhìn một chút trang phục của cô: “Giai Nam, sắp chuyển sang mục giải trí rồi, trang phục này của cậu không được đâu nha”.

Cô ngậm sườn lợn gật đầu: “Tớ hiểu, cái này không phải không có biện pháp, mỗi ngày đi làm mang hai đôi giày, một đôi dùng ở phòng làm việc, một đôi dùng để chạy đi lấy tin tức, nếu không tớ khẳng định hai chân sẽ bị tàn phế”.

Những người khác cảm thán: “Nhanh lên, nhanh lên, cậu cũng sắp hết khổ rồi, mục giải trí sẽ thoải mái hơn nhiều”.

Ăn cơm xong, mọi người đến quán bar gần đó ngồi uống một chút, một nhóm phụ nữ không biết nổi hứng chơi đùa như thế nào, bắt đầu đòi trò nói thật lòng đại mạo hiểm, Tống Giai Nam có chút mệt mỏi uể oải, Tăng Thư Úc nhẹ nhàng nói cho cô biết: “Thật ra cũng là mượn danh nghĩa thôi, chẳng qua là dùng để dụ dỗ chơi đùa đàn ông, cậu xem bên kia có mấy gã đàn ông không tệ”.

Ánh mắt cô nhìn qua đó, có vài người đang ngồi trong góc quán bar, vẫn còn rất trẻ và vẻ mặt phấn chấn, thứ sự là không tệ, khó trách nhóm phụ nữ này muốn dùng cái cớ vụng về như vậy, thì ra vẫn là do rụt rè.

Ngay trận đầu Tống Giai Nam đã bị tóm, cô chọn nói thật lòng, đề tài rõ ràng là muốn làm tổn thương cô, cô đắc ý cười to: “Tớ chưa từng có bạn trai, loại câu hỏi này đối với tớ vẫn là cho qua đi”.

Tăng Thư Úc vừa nhìn, vừa lắc đầu: “Các cậu ra loại câu hỏi này, không bằng đổi thành để cho cậu ấy nói người mà cậu ấy thầm mến, còn thực tế hơn”.

Tống Giai Nam vội vàng xua tay: “Tớ đổi, đổi lại mạo hiểm được không”. Kết quả rút ra đề mục là: “Tìm một người đàn ông bắt chuyện, sau đó làm cho tất cả mọi người chú ý đến bạn”. Cô nhất thời choáng váng.

Phải đi, Tăng Thư Úc chọn người cho cô: “Vừa rồi tớ mới nhìn một chút, cảm thấy gã bên đó không tệ lắm, đáng về hiền lành lương thiện, cậu có thể đi thử một chút, chắc là sẽ không quá thê thảm”.

Ánh đèn ở quán bar cũng không sáng lắm, lơ mơ có thể trông thấy được người đàn ông đó có sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng đang mím lại, bả vai thon gầy, mang mắt kính, dưới cặp kính kia là đôi mắt trong trẻo, anh ta hình như đang đợi ai đó, nhưng bộ dáng không hề gấp gáp, lẳng tai thưởng thức âm nhạc.

Xung quanh người anh ta tỏa ra một khí chất rất ôn hòa, Tống Giai Nam suy nghĩ, nếu như mình thất lễ như vậy, không biết anh ta có đứng lên hung hăng đánh cô một trận rồi sau đó hiên ngang rời đi hay không.

Cô ra vẻ thoải mái đi tới, bước đến chỗ bên cạnh người đàn ông, dường như người đàn ông đó cũng chú ý đến cô, đôi mắt kia thật sự rất đẹp, tao nhã lễ độ tràn đầy ý tìm tòi nghiên cứu, bỗng chốc Tống Giai Nam có chút chột dạ, nhưng giọng nói của cô vẫn rất vững vàng: “Tiên sinh, xin chào, có thể giúp tôi một việc gấp được không?”

Người đàn ông lịch sự mỉm cười, đại khái là đối xử với cô như một người phụ nữ đến bắt chuyện: “Cô có chuyện gì?”

Tống Giai Nam nghiêng rằng với tư tưởng hung ác, “Xin lỗi” cô bật thốt lên, người đàn ông kia sững sốt một chút, vẫn chưa kịp phản ứng, giọng nói của Tống Giai Nam bỗng nhiên cao lên gấp hai lần: “Cái gì! Cả đêm mà anh chỉ cho tôi có 200 đồng, thật sự là quá hời cho anh rồi”.

Trong tích tắc, toàn bộ quán bar trở nên yên ắng, hiệu quả đạt được vô cùng thành công.

Cô thấy gương mặt của người đàn ông từ cứng nhắc chuyển thành co rúm, sau đó đột nhiên xoay người, bỏ đi vô cùng tự nhiên, nhóm phụ nữ gây chuyện kia cũng sợ đến ngây người, Tăng Thư Úc lắc đầu: “Tống Giai Nam, cậu thật là không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên trở nên nổi tiếng nha!”

Hơn một nửa ánh mắt của mọi người cũng nhìn vào cô, gương mặt cô không chút thay đổi, rất lâu sau những ánh mắt dò xét đó mới chuyển đi, Tăng Thư Úc đá chân của cô: “Tống Giai Nam, cậu có nhìn thấy anh chàng đẹp trai đó đi đâu không, cậu có muốn đi trước hay không?”

Cô chột dạ: “Thôi đi, tớ chống lại các cậu còn an toàn hơn, cậu nói xem tớ có phải đã chọc vào xã hội đen hay không, tốt xấu gì tớ cũng là phóng viên của tờ báo có số lượng phát hành lớn nhất, cũng có chút địa vị”.

Tăng Thư Úc cũng cảm thấy trò đùa này hơi quá: “Hay là cậu dẫn theo mọi người đi giải thích một chút, bọn tớ vốn tưởng rằng cậu chạy đến vỗ bàn hô to một tiếng ‘Tôi muốn chia tay’, cậu nói xem, sao suy nghĩ của cậu lại không trong sáng đến như vậy?”

Cô bỗng nhiên tỉnh ngộ, lập tức kêu thảm thiết: “Tớ sai rồi, ôi —”

Quán bar lại khôi phục sự náo nhiệt như thường ngày, người đàn ông kia dường như không hề bị ảnh hưởng gì cả, anh ta vẫn nhàn nhã ngồi bên cạnh bàn, Tống Giai Nam từ nhà vệ sinh trở về, dùng tốc độ của một

con rùa đi đến chiếc bàn đó, dùng giọng nói nhỏ như con muỗi bảo: “Tiên sinh, thật sự xin lỗi anh, bọn tôi đang chơi trò nói thật lòng đại mạo hiểm, cái đó thật sự không phải là tôi cố ý, thật sự là không có biện pháp nào khác”.

Người đàn ông kia đỡ mắt kính cười nói: “Cô họ gì, làm ở kênh truyền hình nào?”

“Hà?” Suy nghĩ của Tống Giai Nam lập tức trở nên xoắn lại, chẳng lẽ thật sự muốn trả đũa cô, cô quyết định xuống nước: “Thật ra tôi họ gì không quan trọng, quan trọng là... Mọi người hiểu và khoan dung lẫn nhau”.

“Lý Hân Di của kênh truyền hình quy định pháp luật trực tuyến phải không?” Người đàn ông mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía một người phụ nữ bên bàn của các cô.

Tống Giai Nam cảnh giác nhìn anh ta, tay của người đàn ông vẫn đặt ở trên bàn, nở nụ cười, không chờ anh ta mở miệng, điện thoại trên bàn đã vang lên, anh ta nhìn thoáng qua, sau đó nói với Tống Giai Nam: “Tạm biệt cô gái, gặp lại sau nhé”. Xoay người rời đi.

Cô khẽ hừ một tiếng, ánh sáng u ám chiếu vào cửa sổ thủy tinh, bóng lưng người đàn ông kia thoáng qua rồi biến mất.

Tống Giai Nam trở về chỗ ngồi, thở phào nhẹ nhõm, trò chơi vẫn đang tiếp tục, nhưng mà bỗng nhiên lại có người nhỏ giọng kêu lên một tiếng: “Trời à, lại là Tịch Lạc Dữ, làm sao tớ lại không có mắt đến như vậy, Tống Giai Nam, người đàn ông mà cậu mới trêu trọc vừa rồi là Tịch Lạc Dữ!”

“Đại ca xã hội đen sao?” Cô tức giận hỏi.

“Không phải”.

“Vậy thì được rồi”. Anh ta là ai, Tống Giai Nam cô cũng không quan tâm, dù sao cũng không chết được, cũng sẽ không sợ gặp lại bị trả thù, dạng đàn ông lòng dạ hẹp hòi như thế ít trêu trọc sẽ tốt hơn, chán ghét dạng tính toán chi li so đo với phụ nữ.

“Nhưng anh ta là bằng tên vàng trong giới luật sư đó, là một trong mười thanh niên xuất sắc nhất năm trước, quan trọng là... Chưa kết hôn! Trước kia tớ muốn phỏng vấn anh ta, nhưng lại bị con tiểu tiện nhân chết tiệt kia đoạt mất”.

Chủ đề của mọi người lập tức chuyển sang đề tài này, Tống Giai Nam nghĩ thầm, cũng may là cô không có nguyện vọng đến mục hệ thống pháp luật, xem ra mục giải trí là lựa chọn vô cùng sáng suốt, nếu không sau này oan gia ngõ hẹp, sẽ gây khó dễ cho cô đến thê thảm.

Nhưng mà cô không ngờ tới, cho dù ngoài công việc ra cô vẫn có cơ hội gặp phải anh ta, khi đó phản ứng của cô chính là thế giới này thật sự rất to, mà thế giới của “chúng ta” cũng chỉ có hai người, không gian của hai người thật sự là rất “chen chúc”, rất “chật hẹp”.

11. Chương 11: Chương 11

Do ai cũng có chuyện riêng, cho nên cũng không chơi quá lâu, giữa phụ nữ và đàn ông trong quán bar đương nhiên sẽ có liếc mắt đưa tình, Tống Giai Nam cũ thấy nhưng không thể trách được, cô và Tăng Thư Úc cười toe toét nói ngày mai giao ca nên phải về sớm.

Rất nhanh đã đến cuối mùa thu, ban đêm càng trở nên lạnh hơn, trên con phố bóng cây ngô đồng đã tro trọi, loang lổ tiêu điều, thế nhưng trên con phố ăn uống và vui chơi này, khắp nơi đều là những bóng đèn neon, nên không tạo một chút cảm giác tiêu điều nào cả.

Tuy nhiên ở đây buổi tối rất khó bắt xe, cô đành phải đi dọc theo mép đường đến ngã tư đường phía trước, chưa đi được hai bước, cô đã nghe thấy có người gọi tên mình, xoay người lại, hóa ra là Phương Ngôn Án, cậu ấy đang đứng ở khu ẩm thực của người Bát Kỳ đi đến phía cô, cô vội vàng chào hỏi cậu ấy: “Phương Ngôn Án, thật là khéo, cậu ăn cơm ở đây à?”

Cậu ấy nhanh nhẹn nở nụ cười: “Vâng ạ, cả nhà tụ hợp, đúng rồi, chị Giai Nam, số điện thoại của chị là số mấy, hôm nay em bận quá nên quên không hỏi chị, em định thì làm nghiên cứu sinh của giáo sư Hoàng Hán Trung, chủ biên nói chị đã từng học ông ấy, cho nên muốn em lãnh giáo một chút kinh nghiệm từ chị”.

Tổng Giai Nam chợt hiểu ra: “Hóa ra là vậy, để tôi viết số điện thoại cho cậu, hôm nay buổi tối có thể tôi sẽ lên mạng chat, sang năm cậu thi ư, chuẩn bị thế nào?”

“Không có gì chần chừ”. Phương Ngôn Ân thành thật trả lời: “Không có sách nghiên cứu thì để tham khảo nên trong lòng em chưa định hình được một chút nào”.

Tổng Giai Nam cười nói: “Cái này, trường đại học khoa tin tức cũn không cấp danh mục sách tham khảo, không sao, để tôi về lấy những tên sách mà năm đó tôi đã xem đưa cho cậu, hình như còn một ít tài liệu, nhưng không biết có tìm ra không”.

Ánh mắt Phương Ngôn Ân bỗng chốc sáng lên: “Chị Giai Nam, chị thật là tốt bụng, cảm ơn chị”.

Cô vừa định nói lời khách sáo một chút, thì điện thoại Phương Ngôn Ân lại vang lên, cậu ấy nhìn thoáng qua màn hình, có chút ngại ngùng: “Chị Giai Nam, anh họ bảo em về, anh ấy đang chờ em ở trong xe”.

Tổng Giai Nam vẫy tay một cái: “Không sao, cậu đi đi, trở về rồi nói”.

Bên kia ngã tư đường có một chiếc xe đang đỗ, Tổng Giai Nam cố gắng lắm mới nhận ra đó là BMW, bên cạnh xe còn có một người vóc dáng cao cao đang đứng, thấy Phương Ngôn Ân đi qua thì lại bước đến chỗ lái xe mở cửa ngồi vào, chắc đó chính là anh họ của cậu ấy.

Quả nhiên vào giới tyên thông ít nhiều cũng phải cần đến người đứng phía sau, ngay cả khi chính bản thân mình cũng đã từng theo một người hướng dẫn tốt, vừa dựa vào bố mình là hiệu trưởng hai trường tng học liền kề nhau, hơn nữa lại là con trai của người quản lý tập đoàn tạp chí Evening City, nếu không làm sao có cơ hội vào được tòa soạn báo chí tầm cỡ như thế này, còn phải nhờ chủ biên chiếu cố.

Cô vừa đi vừa cảm khái, đi đến giao lộ thì gọi xe về nhà, vừa mới vào cửa điện thoại có tin nhắn, mở ra thì thấy quả nhiên là Phương Ngôn Ân: “Chị Giai Nam, mã số QQ hay MSN của chị là bao nhiêu, em sẽ thêm chị”.

Tổng Giai Nam cười, cô cảm thấy Phương Ngôn Ân làm việc có hiệu suất quả thật rất cao, nhanh nhẹn và cũng có một chút nghiêm túc, vội vàng trả lời tin nhắn cho cậu ấy, sau đó mở máy ki tính ra, cô đăng nhập MSN, lập tức liền thấy khung chat nhảy ra, một biểu tượng tươi cười thật to hiện trước mắt cô.

Cô cũng gửi một biểu tượng sanw, sau đó suy nghĩ một lát, liệt kê hơn một nửa danh mục sách tham khảo, Phương Ngôn Ân sợ hãi phản hồi: [Chị Giai Nam, chị xem nhiều sách quá, chị chọn hộ em sách trọng điểm ấy, nhiều quá].

Cô ngẫm nghĩ lại rồi xóa bớt đi rất nhiều, sau đó nói cho cậu ấy: [Không thể bỏ nữa, nếu không thì cậu cũng đừng thi].

Bên kia thật lâu không có phản hồi, bỗng nhiên Phương Ngôn Ân gửi một biểu tượng khóc qua: [Chị Giai Nam, em phát hiện cách nói chuyện của chị và anh họ của em thật sự giống nhau như đúc, cực kì nghiêm chỉnh, chị biết không, những lời mà hôm nay chị đã nói với em ở tòa soạn, dường như anh họ em cũng đã từng nói với em không sai một chữ, chẳng lẽ mọi người ở thời đại của hai người đều như vậy?]

Cô lập tức nói đùa: [Anh họ của em bao nhiêu tuổi rồi, có bạn gái chưa, giới thiệu cho chị đi].

Phương Ngôn Ân lập tức trả lời: [Bằng tuổi với chị, nhưng mà anh ấy già dặn hơn chị một chút, tuy nhiên anh ấy đã có bạn gái rồi, thật là không đúng lúc. Nhưng mà chị Giai Nam, chị hoàn toàn có thể hy vọng, có muốn em giới thiệu với chị một lần không?]

Tổng Giai Nam cười khanh khách: [Thôi đi, vậy thôi đi, tôi cũng không muốn làm người thứ ba].

Trò chuyện thêm một vài vấn đề khác, như là cuộc sống đại học... Phương Ngôn Ân than vãn với cô: [Chị Giai Nam, chị có QQ không, em muốn chat với chị qua QQ, em không dùng quen MSN].

[Cậu phải học dùng MSN, trong tòa soạn cấm dùng QQ, lúc trước tôi có số QQ, sau khi bị hack thì không vào nữa, hôm nào tôi có sẽ nói được chứ].

[Ở đây em có một số không dùng, hay là cho chị sẽ tốt hơn]. Phương Ngôn Án đánh một dãy số và mật mã: [Chị thử một lần xem, mật mã có thể đổi, đúng rồi, em là hội viên của QQ đấy, có rất nhiều đặc quyền].

Tổng Giai Nam dở khóc dở cười, hội viên gì đó chẳng qua là dùng để nguy trang kiếm tiền, nhưng cũng không nên làm phật ý cậu ấy, cô đành phải đăng nhập vào, dãy số rất ngắn lại rất dễ nhớ, chắc là lại dạng số đẹp, quả nhiên khi vừa đăng nhập vào, có rất nhiều dịch vụ thu phí, avatar của Phương Ngôn Án ở phía trên nhấp nháy: [Cái thu phí kia mặc kệ nó, nó có liên kết với điện thoại của em, ở phía trên có vài người bạn thân, là bạn học và người nhà em, xóa đi là được].

Cô mở biểu tượng ma thuật dùng cho hội viên ra, chọn một cái rồi gửi đi, rất nhanh, Phương Ngôn Án phản hồi cho cô một biểu tượng chọc cười, cô nhớ đến lời chủ biên dặn dò mình, sau đó nói với Phương Ngôn Án: [Đúng rồi, ngày mai cậu chuẩn bị gửi một bản thảo độc lập nha, có quá nhiều người đang chú ý hotline, phó giáo sư sẽ đưa đầu mối có ích cho cậu, điện thoại lấy tin là được rồi, không cần đến hiện trường, viết cho tốt, tranh thủ đăng báo].

Phương Ngôn Án rất vui vẻ, đánh mấy dấu chấm than, sau đó bắt đầu cảm khái: [Chị Giai Nam, cái này cũng quá hiệu suất rồi, ngày đầu tiên dẫn em đến hiện trường, ngày thứ hai gửi bản thảo đi, bồi dưỡng phóng viên cần phải cấp tốc như vậy sao?]

Cô ngẫm nghĩ có lẽ nên trả lời qua loa: [Có cơ hội thì nên nắm bắt, tôi cho cậu biết, thầy Châu Vũ rất nghiêm khắc, chờ sau khi thầy ấy về mà cậu còn chưa có thành tích gì, có khả năng là ngày nào thầy ấy cũng giao nhiệm vụ cho cậu].

Phương Ngôn Án cảm thấy bất đắc dĩ: [Em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, ngày mai nhất định phải viết cho thật tốt, tranh thủ đăng báo, không phụ công lao đào tạo của cô Tổng, chủ biên Hồ, Trương tổng, còn có đảng đáng kính và nhân dân yêu dấu nữa].

Trò chuyện một lát Phương Ngôn Án phải thoát ra để đọc sách, Tổng Giai Nam bắt cậu ấy chỉ cô từng bước xóa từng số bạn bè trên QQ cho thật tốt, lúc xóa đến một người có tên là “Thất lý điền gian”, lại thấy người đó miêu tả bản thân rất rõ: [Đậm hành đậm viễn tán lạc lâm mộc thâm xứ, dù kiến dù nông phiêu tận thất lý điền gian” (1)], cô cảm thấy rất hứng thú, nhìn lại các tư liệu khác đều là trống không, tronw lúc nhất thời không biết có nên xóa hay lưu lại.

(1) Có nghĩa là “Càng đi càng xa rơi vào nơi sâu thẳm của rừng cây, càng nhìn càng thấy nông đậm rơi xuống cánh đồng mênh mông”. — Sis GR —

Nickname trên mạng này khiến cho cô nhớ lại nick trước kia của Tô Lập, Tổng Giai Nam cảm thấy thần kinh của mình hơi bị rối loạn, cuộc sống hôm nay trôi qua quá mức kích thích, bỗng chốc lại xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn như thế, cô vội vàng tắt máy vì tính, đi tắm rồi ngủ.

Ngày hôm sau đi làm, cô dặn dò Phương Ngôn Án tiếp hotline tin tức xong phải viết bản thảo rồi gửi đi, chú ý hạng mục công việc, cô chạy đến mục giải trí bên cạnh để làm quen tình hình một chút, bên đó chỉ có mấy thực tập sinh đang viết bản thảo, còn những người khác hình như đã ra ngoài lấy tin tức, ngồi đối diện là phóng viên của diễn đàn trực tuyến đầu tiên về hệ thống pháp luật Tiểu Triệu, thấy cô liền chào hỏi: “Tổng Giai Nam, dự định khi nào thì tái hôn đây, của hồi môn cũng không có, nhớ là phải ọi người ăn thật nhiều bánh kẹo đó”.

Những người khác đều bị chọc cười, Tổng Giai Nam cũng đùa giỡn: “Haizzz, cưới lần hai không được chào đón nha, chủ biên tùy ý đá một cái đã sung quân em đến đây, không địa vị, còn phải nhờ các anh các chị chiếu cố nhiều hơn nữa”.

Thực tập sinh giúp cô dọn đồ đạc, đồ dùng của cô không nhiều lắm, nhưng lại có một tập sách nhỏ rất đẹp khiến ọi người tò mò, Tổng Giai Nam cũng không muốn làm bọn họ mất hứng, cô mở ra ọi người xem, thì ra là những bài viết được đăng báo của cô, một xấp thật dày, cô vừa xem vừa đọc: “Xe bánh mì kỳ lạ đi một chút thì dừng lại để trộm bình ắc quy, xe hàng chở quá tải thô bạo đâm cảnh sát giao thông, trò chơi kinh doanh từ ngữ, hoàn trả tiền không hợp lệ cho người nghỉ hưu, thể chấp điện thoại đi động rồi cướp lại, gây án ba lần bị bắt...”

Có thực tập sinh kêu lên “Ồi”, “Biết điều một chút, xã hội sao lại có nhiều chuyện kỳ lạ như vậy, chị Giai Nam, đề tài này của chị thật sự là đúng cảm”.

Cô cười to: “Tin tức hủ bại, viết nhiều cũng thành thói quen, nếu mọi người làm bên tin tức xã hội sẽ phát hiện thật ra xã hội có rất nhiều chuyện quái lạ, thực sự không thể tưởng tượng nổi”.

“Mục giải trí đúng là tin đồn nhiều, vẻ bề ngoài xinh đẹp nổi tiếng kia chẳng qua cũng chỉ là có tiếng mà không có miếng, hôm trước đi phỏng vấn Thái Y Lâm với ông chủ, trời ạ, thật sự là khác xa cực độ, tranw điểm thật dày, sắc mặt cũng không tốt, cùng với người trên poster như là hai người khác nhau vậy”.

Tổng Giai Nam thở dài: “Ôi, sau này chắc là phải thẩm mỹ mệt nghỉ luôn, đúng rồi, chị Hân, chị cầm cái gì trong tay vậy?”

“À, cái này là tạp chí, bản tin hệ thống pháp luật, mỗi chuyên án đều rất hay, nhất là luật sư được mời riêng, viết phân tích những trường hợp vụ án rất đặc sắc, mỗi chữ như ngọc ngà, mạch lạc rõ ràng, cái này hình như là Tịch Lạc Dữ, chị thật sự rất thích anh ta”.

Tổng Giai Nam bật cười, sau đó đưa tay qua: “Để em xem một chút, xem thử người này có đáng để em điên đảo hay không”.

“Nhìn ảnh đi, xem ảnh mới điên đảo”. Nữ biên tập hơn ba mươi tuổi đã có chồng vô cùng hưng phấn: “Chị đã từng gặp người thật, đẹp trai hơn gấp trăm lần so với ảnh, sao, không sai chứ, nhìn vậy người phải không, rất muốn quyến rũ đúng không, lần sau lúc phỏng vấn anh ta sẽ đưa em đi cùng, tiện thể mang theo máy quay phim để chạy việc, rồi dùng một bữa cơm luôn”.

Tổng Giai Nam vừa nhìn, gương mặt lập tức thay đổi, không thể không khen ngợi: “Đúng là phải điên đảo”. Sau đó quay mặt sang chỗ khác nhỏ giọng nói thầm: “Lật thuyền trong mương”.

Cô vô cùng phối hợp với những người mê trai ở mục giải trí về người của mục hệ thống pháp luật, sau đó trở về trang xã hội, Phương Ngôn Án đang sửa bản thảo, Tổng Giai Nam tiến đến xem, thỉnh thoảng cô cho cậu ấy một chút ý kiến, sửa xong bản thảo và gửi qua cho bộ phận biên tập, Phương Ngôn Án thấy cô cầm quyển tạp chí trên tay, cậu ấy xán tới nói: “Wow, người đeo mắt kính này thật đẹp trai nha, chị Giai Nam thích mẫu người như vậy sao?”

“Đâu có, chị mới không thích mẫu người này”. Tổng Giai Nam quăng tạp chí sang một bên: “Nhìn đau tim”.

Phương Ngôn Án cầm quyển tạp chí lên nhìn: “Oh, vậy chị Giai Nam thích mẫu người như thế nào?”

Trong đầu cô lại chợt hiện lên một bóng dáng đã chôn giấu từ lâu trong lòng, thật giống như chỉ mới ngày hôm qua trên hành lang trường học thấy được bóng dáng của anh, lạnh nhạt cô đơn, khế ngắc đầu.

Tổng Giai Nam cười rộ lên: “Tôi thích mẫu người cho tôi cảm giác đặc biệt độc lập, có một chút không quá hòa đồng với mọi người, dạng trong nóng ngoài lạnh, rất kỳ lạ đúng không”.

“A, dạng đàn ông trầm tĩnh”. Phương Ngôn Án cười to: “Em lại nghĩ chị sẽ thích mẫu đàn ông nhiệt tình như ánh mặt trời”.

Giữa trưa, ánh sáng rực rỡ xuyên qua cửa kính ở đại sảnh chiếu vào, tản mát đến mỗi góc nhỏ trong phòng làm việc, giống như trải một tấm lụa mỏng màu vàng nhạt mờ ảo, êm dịu như thơ, Tổng Giai Nam đang ngồi trước bàn làm việc, suy nghĩ bỗng chốc đã bị kéo đi thật xa.

Cô nhớ đến ánh mặt trời ưu sầu kia, nhưng không biết bây giờ anh đang ở đâu, trở thành người như thế nào, trong vài năm ngắn ngủi cũng đủ để thay đổi một người.

Khi đó, rõ ràng là bản thân có cơ hội để đến gần anh, nhưng rồi chính bản thân mình lại quay lưng đi.

Tổng Giai Nam không khỏi cười khê một tiếng, bỗng nhiên điện thoại di động của cô vang lên, hiện lên một tin nhắn: “Hóa ra là Tổng Giai Nam tiểu thư của báo Evening City, trầm nghe không bằng mắt thấy, đêm hôm đó Tổng tiểu thư thật sự đã để lại cho tôi ấn tượng vô cùng sâu sắc”.

Suy nghĩ của cô có chút không phản ứng kịp, cô xem tin nhắn rất lâu mới hiểu được, hóa ra là Tịch Lạc Dữ xui xẻo đã tìm đến, cô đã hiểu được thế giới phóng viên hỗn loạn này không ngờ lớn như vậy, Tịch Lạc Dữ muốn điều tra một người cũng rất đơn giản, nhưng cô đang nhớ về chuyện xưa, tâm trạng đang phiền muộn bỗng nhiên bị tin nhắn này khuấy rối, cũng lười để ý đến, cô ném điện thoại sang một bên.

Cho đến lúc tan sở, điện thoại di động của cô vang lên, cô nhìn thoáng qua, quả nhiên là Tịch Lạc Dữ, cô nhận cuộc gọi, vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, bên kia đã mở miệng sâu xa: “Tôi nghĩ Tổng tiểu thư nhất định đã hiểu lầm ý của tôi, nhưng Tổng tiểu thư đã quên thì phải, tối nay hình như Tổng tiểu thư có hẹn với tôi ở Du Tiên Các, chẳng lẽ Tổng tiểu thư đã quên sao?”

“Cái gì!” Tổng Giai Nam vô cùng kinh ngạc: “Không có, nhầm rồi, ọ nhầm số rồi, tìm 114 (2) đi”.

(2) 114: số điện thoại của tổng đài viên bên Tng Quốc

Tịch Lạc Dữ bên kia dường như cũng rất kinh ngạc, trầm mặc một lúc, sau đó anh ta mở miệng: “Nếu được, tôi muốn rất hân hạnh mời Tổng tiểu thư dùng một bữa cơm được chứ, bây giờ, tôi đang ở dưới lầu tòa soạn, cô ra ngoài là có thể thấy tôi”.

Theo bản năng, Tổng Giai Nam bước đến cửa đại sảnh nhìn xuống, từ tầng bốn mươi sáu căn bản là nhìn cái gì cũng không rõ, cô cảm nhận được mình thật là ngốc, bị cái thế giới này đùa giỡn, hỗn loạn khiến cô không chống đỡ được.

Nhưng có lẽ là Thượng Đế vui đùa một người, cô nhớ đến câu thần chú đầu môi của Tăng Thư Ưc “Take it easy, baby”, rồi cười, đúng nha, có gì ghê gớm chứ, những năm khó khăn nhất mà Tổng Giai Nam cô cũng đã vượt qua được thì sợ gì chứ.

Nghĩ đến đó, cô bước từng bước xuống bậc thang, có người quen bước đến, kinh ngạc nhìn cô: “Tổng Giai Nam, thang máy đến rồi”.

Cô xua tay, lông mày cười cong lên, “Vận động, sinh mệnh được quyết định ở vận động!”

12. Chương 12: Chương 12

Đương nhiên là không thể nào đi bộ từ tầng bốn mươi sáu xuống, Tổng Giai Nam đi khoảng chừng đến tầng thứ mười lăm, chân cô tựa như chiếc lá cuối thu còn vương lại trên cây, run rẩy vô cùng kịch liệt.

Cô đành phải đi thang máy xuống, sau đó đứng ở trong đại sảnh tòa soạn, ung dung trì hoãn điều chỉnh lại một chút tâm trạng khẩn trương và đôi chân đang run rẩy của mình, cô chậm rãi đi đến bãi đỗ xe, quả nhiên là Tịch Lạc Dữ đang đứng bên cạnh một chiếc Buick, dường như đang ngáy người, khẽ ngẩng đầu lên, tay tùy tiện bỏ vào trong túi, vài tia nắng mặt trời còn sót lại chiếu xuống bờ vai của anh ta, một bên mắt kính đang phản chiếu chiếc mũi nhọn, nhìn qua đáng vẻ vô cùng thanh thoi.

Nếu như... Bỏ qua định kiến, anh ta cũng được coi như một mẫu người tương đối điềm đạm, nhưng trong nụ cười điềm đạm đó rốt cuộc là ẩn chứa những điều gì, Tổng Giai Nam nghĩ dù sao cô cũng làm việc bên mục tin tức xã hội hơn nửa năm nay, cho nên nhìn người vẫn phải bằng mắt và tâm.

Cô rón rén bước đến, Tịch Lạc Dữ cũng đã thấy cô, lịch sự nhìn cô mỉm cười: “ Xin chào, Tổng tiểu thư”.

Tổng Giai Nam cũng tự nhiên đáp lại: “Thật ngại vì để anh chờ lâu, thật ra thì tôi muốn hỏi một điều là tại sao anh nói theo hẹn, cái đó, mặc dù là tối ngày hôm qua chúng ta mới gặp nhau, nhưng hôm nay hẹn gặp mặt có phải là quá hiệu suất hay không?”

Tịch Lạc Dữ mỉm cười, thuận tay mở cửa xe: “Vào trong rồi nói, dù sao cũng phải ăn bữa cơm này”.

“Hóa ra bố anh và bố tôi là bạn cũ, cho nên đã bàn bạc trước, rồi thuận thể mang tôi đến đây?” Tổng Giai Nam suy luận xong thấy rất có cảm giác thành tựu: “Lúc đầu tôi còn nghĩ anh đến tìm là để trả thù, nghĩ thầm là anh không nên nhỏ mọn như vậy, người làm việc pháp luật, có hơn một nửa là trong bụng tử tế tưởng có thể chèo thuyền (1).

(1)

- zãi xiàng dù lǐ néng chēng chuán: Thông thường dùng để miêu tả một người khoan dung độ lượng, biểu thị thái độ đối nhân xử thế rộng lượng, đối với người ngoài khoan dung nhân từ (baidu)

Tổng Giai Nam nghĩ trước tiên phải tâng bốc anh ta, cho dù anh ta có thù tất báo thì cũng sẽ giảm nhẹ một chút.

Tịch Lạc Dữ nhìn cô một cái, không lên tiếng, chỉ khẽ mỉm cười hai cái, sau đó lắc đầu: “Không nghĩ đến, không nghĩ đến”.

Trong lòng Tổng Giai Nam cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không nói gì, cô lên nhìn thoáng qua Tịch Lạc Dữ, khóe miệng anh ta chứa đựng nụ cười như có như không, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn về phía trước, cô nhìn xung quanh xe của anh ta, không trang trí thứ không cần thiết, chỉ có một cây hoa hướng dương nhỏ, cô nghĩ là cây giả, đưa tay lên sờ, sau đó lại túm lấy, mới biết hóa ra đó là cây thật, vừa quay đầu thì liền phát hiện Tịch Lạc Dữ đang nhìn chăm chăm vào cô, cô run rẩy luống cuống trượt tay xuống, không khéo đụng phải cửa xe, cơn đau lập tức ủa đến, trái lại Tịch Lạc Dữ lại cười rộ lên: “Tổng Giai Nam tiểu thư, lời nói tương đối thất lễ, hy vọng cô bỏ qua cho”.

Cô “Ừ” một tiếng, Tịch Lạc Dữ cười nói: “Tôi cảm thấy bố của cô không hiểu rõ về cô cho lắm”.

“Hả? Có ý gì?”

“Bác trai nói cô là một cô gái điềm đạm nho nhã, không nói chuyện quá nhiều, tôi cảm thấy rằng vừa vặn ngược lại đó chứ”. Về mặt Tịch Lạc Dữ hài hước nhìn cô: “Người viết ục tin tức xã hội, luôn luôn không hề điềm đạm nho nhã, ngược lại, chắc hẳn là tương đối mạnh mẽ”.

Tổng Giai Nam chớp mắt vài cái, gần như đọc thoại: “Bố mình còn nói là mình điềm đạm nho nhã, rốt cuộc đã bao lâu rồi ông ấy chưa gặp mình cơ chứ”.

Món bánh bào ngư thịt gà bên trên là vỏ bánh xốp giòn vàng óng, bên trong là nhân làm từ bào ngư, thịt gà nóng hôi hổi, hương vị vô cùng ngon miệng. Trên mặt được phết một lớp mật ong rồi chiên phồng lên, có màu trắng như tuyết, ở giữa nhân bánh có một chút thịt quay đỏ thẫm. Bánh ga tô đậu đỏ trong suốt làm thành hình một con thỏ nhỏ, bánh sủi cảo tôm và xiu mại san hô vô cùng ngon, giá cả cũng hợp lí, đã ăn một lần chỉ muốn ăn lần nữa.

Tổng Giai Nam vừa ăn vừa than thở: “Chỗ này thật tốt, sao lúc tôi đi dạo phố không hề chú ý đến chỗ này còn có một quán trà có phong cách Hong Kong nhỉ, làm rất chính thống nha!”

Dường như Tịch Lạc Dữ không đến đây để ăn, anh ta nhìn Tổng Giai Nam đang nhìn chiếc bánh ga tô đậu đỏ hình con thỏ nhỏ không đành lòng cho vào miệng mà cảm thấy buồn cười, đẩy phần của mình đến cho cô: “Giữ lại một cái, còn cô dùng cái này đi”.

Cô thuận miệng hỏi: “Anh không thích ngọt?”

“Đúng vậy, tôi vốn không thích ăn ngọt, khẩu vị của tôi rất nhạt, nhưng mà lại thích chua ngọt”.

Tổng Giai Nam không khách sáo nhận lấy: “Vây thật đáng tiếc, đồ ngọt sẽ khiến cho tâm trạng tốt hơn đấy, ví dụ như bánh pudding xoài, còn có bánh ga tô đậu đỏ”. Cô nếm thử một miếng bánh ga tô đậu đỏ, quả nhiên là mùi vị rất ngon, cười càng đậm hơn: “Anh thích chua ngọt, lần sau tôi mời anh đi ăn lẩu cà chua, nước súp nồng đậm mùi cà chua tuyệt đối phù hợp với yêu cầu của anh”.

Tịch Lạc Dữ lập tức thích thú: “Cái gì là lẩu cà chua?”

“Là lẩu có nguyên liệu là trái cà chua đó, phải đun rất lâu, vị chua và ngọt, trước bữa ăn được miễn phí thêm một chén bột đậu xanh, ngọt ngào mềm mại; ăn xong lại được thêm một bánh pudding sữa mát lạnh”. Tổng Giai Nam chớp mắt ước mơ: “Nghĩ đến là không nhịn được mà muốn ngay ăn”.

Tịch Lạc Dữ rất muốn bật cười, muốn cười thật to, nhưng cuối cùng cũng nhịn được: “Hình như cô rất thích ăn!”

“Vì công việc mà, mỗi ngày làm việc mệt nhọc cũng chỉ vì miếng cơm manh áo, vậy miếng cơm mà ăn không ngon thì thật là có lỗi với chính mình”. Cô trả lời vô cùng hùng hồn và đầy lý lẽ: “Những nơi nào có thức ăn ngon trong thành phố này hầu như tôi đều có thể tìm tới được, cái loại thẻ giảm giá này, tôi có đủ hết, trước kia đến đài phát thanh làm chương trình, thực phẩm Hoa Kỳ dành cho khách, khi đó là khoảng thời gian hạnh phúc, hai hoặc ba người điều khiển một chiếc xe, đi phố lớn ngõ nhỏ tìm quán cơm để ăn thử, tất cả đều béo lên rất nhiều”.

“Nếu ở đài phát thanh rất tốt thì tại sao lại muốn đến tòa soạn?”

Cô trầm tư một chút: “Theo đuổi, theo đuổi sự khác biệt chứ sao, có lẽ tôi là một người thích không ngừng đổi mới bản thân, trong một công việc, nếu như đã đạt được một đỉnh cao, thì lại muốn thử nghiệm một công việc khác”.

“Ví dụ như từ đài phát thanh sang tòa soạn báo, lại từ phóng viên sản tin xã hội nhảy sang mục giải trí?”

“Anh hiểu rất rõ nha, ngay cả việc tôi sắp đến mục giải trí anh cũng biết”. Tống Giai Nam nghi hoặc nhìn anh ta một cái, “Sự phát triển nghề nghiệp của người bình thường là như thế, sau này có thể làm gì tôi cũng không biết rõ, nhưng tôi rất thích làm phóng viên”.

Tịch Lạc Dữ nâng gọng kính một chút, bắt chéo tay đan vào nhau, có chút hứng thú hỏi cô: “Thật ra tôi có một vấn đề, lúc trước tại sao cô học ở đại học ở phía Nam, nhưng khi thi nghiên cứu sinh lại cố ý trở về đây?”

Tống Giai Nam suy nghĩ một lát: “Khi đó tuổi trẻ còn ngông cuồng, hối hận không thôi, vì thế mới xin hồi hương!”

Tịch Lạc Dữ đưa cô về, có lẽ là do ăn quá no, Tống Giai Nam cảm thấy hơi buồn ngủ, cô chán nản nhìn ra ngoài cửa sổ, dọc trên đường đi, những ngọn đèn sáng lấp lánh, người đến người đi, cô cảm thấy nhăm nhăm lại cũng có thể nhận ra hướng đi của thành phố, khẽ cười.

Khi đó chính xác là tuổi trẻ ngông cuồng, cô cảm thấy xa quê hương chẳng qua là cho bản thân cơ hội để thay đổi một lần nữa, nhưng bước ra ngoài mới phát hiện, tất cả những thứ xung quanh cũng đều xa lạ như vậy, mà khi người đó nói với cô “Tương lai tôi vẫn muốn trở lại”, cô lập tức quyết định bằng bất cứ giá nào cô cũng muốn trở về quê hương mà họ đã từng sống chung hai mươi năm.

Thế nhưng ma xui quỷ khiến, cô trở lại, nhưng anh có lẽ đã quên rồi, không còn dấu vết gì nữa.

Một lát sau, trong đầu cô chỉ có tấm ảnh cũ màu vàng của ký ức, nó nhắc nhở cô, đã từng cố gắng thích một người đến như vậy.

Chiếc Buick vững vàng đỗ ở dưới lầu nhà cô, Tống Giai Nam mở cửa xe, vừa định đi xuống, cô “Ồi” một tiếng, hai chân mềm nhũn gần như ngã rạp xuống, phía sau có một đôi tay vững chắc đỡ lấy tay cô, mới không bị ngã.

Tịch Lạc Dữ cười rộ lên, nhưng Tống Giai Nam lại cảm thấy nụ cười của anh ta dường như khác với lúc trước, cảm giác rất chân thật, anh ta nói: “Thật ra khi cô bước ra khỏi tòa soạn, tôi đã cảm thấy cô không được bình thường, run run, giống như bị bệnh Parkinson (2).

(2) Bệnh Parkinson: Bệnh Parkinson thuộc nhóm các bệnh rối loạn vận động. Nó có đặc điểm cứng cơ, run, tư thế và dáng đi bất thường, chuyển động chậm chạp và trong trường hợp bệnh nặng người bệnh có thể mất đi một số chức năng vận động vật lý.

Quả đúng là luật sư, đứng nhất về sát ngôn quan sắc (3), cô cũng không yếu thế, tiếp tục cười đùa: “Đúng vậy, anh nói như thế tôi mới thấy mình có chút triệu chứng, khó trách là sau mỗi bữa cơm tôi thường run rẩy, phải đến bác sĩ khám mới được”.

(3) Sát ngôn quan sắc: Đoán ý qua lời nói và sắc mặt

“A, tôi quen biết khá nhiều bác sĩ ở bệnh viện Nhân Dân, để hôm nào tôi dẫn cô đi kiểm tra”.

Tống Giai Nam trả lời lưu loát: “Không cần, bệnh viện Nhân Dân nhất định là không hoan nghênh tôi đâu, lần trước, hình như là vào tháng tám, các tờ báo lớn đã đăng tải đưa tin về thuốc, làm ảnh hưởng đến tình cảm giữa bệnh viện và phóng viên.

“Tháng tám, có phải chuyện về bác sĩ đã dùng thuốc mà nước ta chưa phê duyệt không, bản tin các đại lý thuốc làm trái phép, dẫn đến trẻ em thiếu máu rồi tử vong, sau đó dẫn đến sự kiện sóng to gió lớn?”

Tống Giai Nam nhìn anh ta một cái: “Anh không phải làm trong công ty luật à, sao anh biết rõ nhiều quá vậy?”

“Tôi cũng là độc giả trung thành của báo Evening City”. Tịch Lạc Dữ nheo mắt: “Tin tức được đưa sau bản tin đó tôi vẫn có ấn tượng rất sâu, ngôn ngữ sắc bén, dùng từ sắc sảo, có đôi khi còn rất cay nghiệt”.

Tống Giai Nam nghĩ thầm, giả vờ nói để ám chỉ cô cay nghiệt đây mà, cô còn nghĩ anh không so đo chuyện đã qua chứ, còn nữa cô không tin anh không biết bản tin hôm đó là do cô viết, cô đoán là anh ta cũng đã điều tra ra mười tám đời tổ tông nhà cô. Mới vừa định mở miệng, Tịch Lạc Dữ đã khẽ gọi tên cô, rõ ràng nụ cười trong sáng được phát ra từ đôi mắt trầm mặc như mực tàu kia, từ tốn thản nhiên: “Cố gắng lên đi, Tống Giai Nam tiểu thư, mong chờ những bài viết hay của cô sẽ được đăng báo nhiều hơn”.

Rất tha thiết chân thành, không có một tí gì là mang theo hư tình giả ý, Tống Giai Nam suy nghĩ, chắc là cô nhỏ mọn rồi, Tịch Lạc Dữ thật ra là một người tốt.

Ngày hôm sau cô đi làm, chân vẫn không nhúc nhích nổi, xụi lơ ngồi trên ghế xem báo, cô vẫn chưa chính thức tiếp nhận nhiệm vụ đi lấy tin từ mục giải trí, chủ biên thấy cô có dáng vẻ nhàn nhã thông dong khiến người khác xem thường thì kín đáo giao cho cô một nhiệm vụ, đi phỏng vấn người phụ trách viện bảo tàng của tỉnh, đưa tin về việc khai quật được một nhóm di vật văn hóa ở thành cổ.

Vốn dĩ Tống Giai Nam dự định gọi xe đi đến đó, nhưng lại muốn vận động để tiêu hao axit lactic trong cơ thể, cô quyết định mượn một chiếc xe đạp chậm rãi đạp đến viện bảo tàng, bác phụ trách là một người hòa nhã, chẳng những rất phối hợp cho tin mà còn để cho Tống Giai Nam đi tham quan miễn phí khắp viện bảo tàng, cô đi xung quanh cho đến bốn giờ mới trở về tòa soạn.

Trên đường, cô đạp xe xuyên qua một con đường nhỏ trong rừng, thành phố này vẫn còn giữ lại được phong cảnh cổ xưa, những cây đại thụ xanh ngát ngào ngào vây quanh tường của ngôi thành cổ, ánh mặt trời tươi sáng nhưng không hề chói mắt, nhìn ngược lại ánh sáng, có thể thấy được rất nhiều bụi phát phơ trong không khí. Từng mảnh sáng rực nhẹ nhàng rơi xuống lá cây xanh ngát, tạo nên một vầng sáng nhẹ nhẹ.

Tâm trạng của Tống Giai Nam vô cùng tốt, đi qua con hẻm nhỏ, qua cây cầu nhỏ bắc qua thành hào, từ rất xa cô đã nhìn thấy song sắt bao vây rừng cây, cô mỉm cười, cô đã quá quen thuộc với nơi này vì đó chính là nơi cô đã từng học sáu năm trung học.

Bảo vệ cổng cho rằng cô là giáo viên đi dạy, cũng không ngăn cản cô, cô dắt xe vào trường, sáu năm rồi, dường như sân trường không hề thay đổi một chút nào, vẫn còn giữ nguyên dáng vẻ ban đầu lúc cô rời đi, chỉ là trước cổng xuất hiện một con suối nước chảy ào ạt, cây cối ven đường càng xanh tươi hơn, dường như che chắn con đường mòn không hề có khe hở.

Bỗng chốc cô nhớ lại rất nhiều, sáng sớm đầu mùa đông kia, chàng trai có bóng lưng đẹp mắt bất ngờ xông vào tầm mắt của cô, sau đó, trong lòng cô, anh dần dần lưu lại những dấu vết thật sâu.

Đều là những chuyện đã qua, trong đầu cô lại hiện lên gương mặt của Tịch Lạc Dữ, Tống Giai Nam không tự chủ được nở nụ cười.

Bỗng nhiên điện thoại di động vang lên, bất ngờ cái tên “Tống Thụy” hiện ra trên màn hình, không nói gì, rất lâu sau mới có tiếng khóc thút thút của tiểu nha đầu: “Chị, em thất tình rồi”.

Tống Giai Nam mở to mắt, buồn cười nhưng không cười nổi.

Lúc này cô bé mới biết cái gì gọi là tình yêu ư, cũng giống như cô năm đó, cho dù tình cảm của cô đối với Tô Lập chẳng qua là sự thâm mến vô vọng, nhưng về sau cô mới phát hiện, tình cảm thâm mến đó đã trở thành dấu ấn không thể xóa nhòa trong sinh mệnh của cô.

Cô nghĩ chắc là cả cuộc đời này cũng không có cách nào quên được.

13. Chương 13: Chương 13

Lúc này mọi nhà trong cư xá đều đã lên đèn, ánh đèn màu cam tỏa sáng, cùng với sự thay đổi ánh sáng phát ra từ TV, chiếu lên cửa sổ từng nhà.

Tống Giai Nam ngồi trên ghế sofa gọi điện thoại cho thím: “Tống Thụy ở nhà của con, tâm trạng của con bé không tốt là điều bình thường, thím hãy nghỉ xem, mỗi buổi sáng thức dậy từ năm giờ rưỡi, buổi trưa

mười hai giờ mới về nhà, hai giờ rưỡi phải chạy đến lớp, buổi tối lại phải lên lớp tự học đến mười một giờ mới về, thím xem đã mất bao nhiêu giờ, đừng nói là tâm trạng con bé không tốt, cho dù người lớn chúng ta lúc trước trải qua một nửa như thế thôi, trong lòng cũng có oán trách, thím cũng phải thông cảm cho con bé”.

Bên kia lại than thở: “Giai Nam à, thím không nóng lòng sao được, Tổng Thụy vốn dĩ là một con bé xảo quyệt không thành thật, trong lòng nó toàn là những tư tưởng sai lệch, nó đâu có như con hiểu chuyện nghe lời người lớn, bây giờ đã lớp mười một, cũng sắp lên lớp mười hai rồi còn gì!”

Cô vội vàng giải thích: “Trẻ con vốn dĩ ít nhiều gì cũng có sự ham chơi, lúc trước con cũng vậy, thím đừng lo lắng quá, lần này nhất định con sẽ nói chuyện nghiêm túc với Tổng Thụy, cô cũng đã từng trải qua giai đoạn ấy, nên tương đối có thể hiểu rõ cảm nhận của con bé”.

“Được rồi, được rồi, Giai Nam, ngày mai là tiệc rượu đại thọ của ông, con có biết không?”

Tổng Giai Nam ngỡ ngàng: “Không biết, bố mẹ con không nói cho con biết”.

“Xem tmí nhớ của bố mẹ con kìa, bản thân hai người hiện giờ đang giữ chức vụ quan trọng, quý nhân thường hay quên chuyện, ngày mai bảy giờ tối, ở Kim Bích Đường, con đừng quên nha, đến lúc đó thím và bác con đến thẳng đó luôn, bảo Tổng Thụy ngồi xe bus đến nha”.

Quả đúng là quý nhân hay quên chuyện, ngay cả chuyện của Tịch Lạc Dữ cũng hoàn toàn để ra sau đầu, cô vội vàng tìm cuốn sổ ghi lại để nhớ kỹ, để phòng ngừa bản thân bị nhiễm chứng bệnh dễ quên của gia tộc: “Được ạ, ngày mai con được nghỉ, đến lúc đó có thể con sẽ đưa Tổng Thụy cùng đến”.

Cô buông điện thoại xuống, đẩy cửa bước vào, thấy tiểu nha đầu đang gục đầu trên bàn sách với bộ dạng ngẩn ngơ, cô khẽ ho khan hai tiếng: “Tổng Thụy, hoàn hồn đi, đừng để mình chết vì tình yêu”.

Tổng Thụy thở ra hai hơi thật nặng, giọng nói khàn khàn: “Em thật sự là gặp người không tốt”.

Tổng Giai Nam rất muốn bật cười thật to, ngẫm nghĩ cũng nên giữ lại lòng tự tôn cho cô bé nên đành kìm nén: “Được rồi, là chàng trai kia không có mắt, em có biết sau khi thất tình hên làm một số chuyện không, khóc xong thì rửa mặt, ăn một bữa cơm thật no, lại đi chơi một trận, sau đó là quyết chí nỗ lực mạnh mẽ vươn lên, để một ngày em có thể đạp người đàn ông đó dưới lòng bàn chân, em sẽ thắng”.

“Đúng vậy, dẫm đạp người đàn ông đã cự tuyệt em dưới lòng bàn chân, cảm giác đó sẽ rất thoải mái, đúng rồi, chị, sau khi em thất tình người đầu tiên em nghĩ đến chính là chị, làm một cuộc trao đổi thì chị cũng phải nói cho em biết một chuyện”.

Cô “Ừh” một tiếng: “Chuyện gì?”

Tổng Thụy thở thật dài: “Rốt cuộc chị đã từng thích nam sinh nào hay chưa, ở độ tuổi của em, chị đã từng yêu sớm chưa?”

Ánh đèn bàn và ánh sáng từ máy vi tính tạo thành một vầng sáng ấm áp, hòa vào nhau trong không khí, những hạt bụi nhỏ phiêu diêu không theo quy tắc gì trong không gian, cũng giống như từng hạt cát mịn, chúng bày ra trước mắt một mảng màu vàng sáng, cô mỉm cười: “Thật ra thời trung học chị đã từng thích một nam sinh, cũng giống như em lúc đó chị học lớp 11”.

“Sau đó thì sao?” Tổng Thụy vội vã hỏi.

“Nói ra thì rất buồn cười, cậu ấy không học cùng ban với chị, rất nhiều lần trùng hợp chị vô tình chú ý đến cậu ấy, mỗi lần thấy cậu ấy chị cảm thấy rất hạnh phúc, có một hôm chị thấy cậu ấy đứng cùng một bạn nữ, chị rất khó chịu, sau đó chị quyết định xa lánh cậu ấy, cuối cùng lại dần dần phai nhạt”. Cô suy nghĩ một chút, lại nói tiếp: “Chị hiểu tình cảm của em, tình cảm thời học sinh là đẹp đẽ nhất, bởi vì đối phương trong suy nghĩ của em là người hoàn hảo lý tưởng nhất, nhưng chờ đến khi em trưởng thành, sau khi gặp đủ mọi loại người, em sẽ hiểu được ý nghĩa của tình cảm đó”.

Tổng Thụy gơ tay nhẹ nhàng nắm lấy góc áo của cô, khẽ hỏi: “Có ý nghĩa gì?”

“Giống như chỉ là một cảnh vui vẻ trong giấc mơ, sau khi tỉnh lại không có gì cả, cũng có thể sẽ là nỗi nhớ nhung suốt cả cuộc đời”.

Tống Thụy bối rối gật đầu: “Cũng giống như bây giờ em đã bắt đầu cảm thấy đó là một giấc mộng buồn cười rồi, thật là kỳ lạ”.

Tống Giai Nam hiểu rõ: “Cô bạn nhỏ, cho nên em còn rất nhỏ, chuyện tình yêu để sau hẵng nói vậy”.

Tống Thụy rửa mặt, ngoan ngoãn ngồi trước bàn học đọc sách, Tống Giai Nam ôm laptop nằm trên ghế sofa, MSN và QQ cũng mở trạng thái busy. Cô vốn muốn hỏi tình hình Phương Ngôn Ấn hôm nay có bị Châu Vũ hành hạ hay không, nhưng không đoán được là cậu ấy không online, cô đành phải rầu rĩ viết bản thảo.

Nhưng cô cảm thấy trong lòng có chút phiền muộn, những chuyện quá khứ dĩ vãng kia nói ra từ miệng của cô trong một tâm trạng khác, chẳng những không có cảm giác trút đi được gánh nặng mà lại càng thêm nặng nề. Cô không kể hết toàn bộ chuyện cũ với Tống Thụy, nó chẳng qua chỉ là một phần trong câu chuyện, một phần bé nhỏ không đáng kể.

Bỗng nhiên trên QQ có âm thanh “ting ting” vang lên, kéo cô trở về từ ký ức, avatar xa lạ nhảy lên, cô mở Ra nhìn, thì ra là nick “Thất lý điền giang ” mà cô đã không xóa đi kia, nó lại hiện ra một dòng chữ: [Không phải em nói đang ở toà soạn làm nhiệm vụ à, sao lại rảnh rồi login].

A, nhất định tưởng cô là tên tiểu tử Phương Ngôn Ấn kia rồi, cô vội vàng trả lời: [Xin lỗi, Phương Ngôn Ấn hiện tại không dùng số này, số QQ này cậu ấy đã cho tôi sử dụng].

Đối phương phản ứng rất nhanh: [Ha ha, thật ngại quá, xin hỏi một chút, bạn là?]

Tống Giai Nam suy nghĩ một hồi, dùng một thân phận tương đối thận trọng trả lời: [Tôi là đồng nghiệp trong toà soạn của cậu ấy, vì để dễ dàng liên lạc nên cậu ấy đã cho tôi mượn tạm số QQ này để sử dụng].

Bên kia trầm mặc rất lâu, sau đó lại nhảy ra một biểu tượng tươi cười: [Hóa ra là như vậy, làm phiền rồi].

Tống Giai Nam cười cười, không nghĩ ra nên gửi phản hồi gì, cô đóng khung chat rồi tiếp tục vui đầu viết bản thảo, sau đó lại suy nghĩ một chút, rồi đổi chữ ký cá nhân thành: [Giang sơn đối chủ, đổi số QQ, nếu như muốn liên lạc với tôi, xin định vị GPRS].

Sau đó cô lại viết bốn chữ “Thiên Hỉ Thâm Ái” (1) để thuyết minh bản thân, cô cũng không biết tại sao, chỉ là trong nháy mắt cô lại nghĩ ra.

(1)

- Thiên Hỉ Thâm Ái: một tiểu thuyết của tác giả Tưởng hã Nam

Nội dung sơ lược: Bạn sẽ yêu một người như thế nào? Ăn sống nuốt tươi hay từ từ hấp thụ đến tận xương tủy? Hay là hành hạ dày vò, đồng quy vu tận? Đây là một quyển tiểu thuyết tình yêu tẻ tâm liệt phế, tràn ngập nghi ngờ và thương tổn, đầy máu và nước mắt. Người đàn ông và người phụ nữ, bắt đầu và kết thúc, bạn sẽ không thể tưởng tượng nổi những điều kì lạ, bạn không có cách nào suy đoán được những điều ngoài ý muốn.

Nếu như bạn không tin tình yêu sẽ đau thương như thế, đừng ngại thử yêu một người.

Nếu như bạn sợ tình yêu làm cho thương tích đầy mình, đừng ngại đến với cuốn tiểu thuyết này.(baidu)

Sáng sớm đưa Tống Thụy ra cửa, sau đó nằm xuống ngủ với tư thế hình chữ Đại (2), chưa đến chín giờ cô đã bị điện thoại đánh thức, đầu cô choáng váng, đầu tranh một lúc lâu mới vùng dậy ra khỏi chăn: “A lô, tôi là Tống Giai Nam, xin hỏi tìm ai?”

(2) Chữ đại :

Một giọng nói trung niên trầm ổn truyền ra: “Tìm Tống Giai Nam”.

“A, chú chờ một chút nha ——” Cô mơ mơ màng màng trả lời, sau đó không tự chủ nhìn lên tên hiện thị trên màn hình, phía trên rõ ràng là ba chữ vô cùng to —— Chủ biên Trương, Tổng Giai Nam lập tức bừng tỉnh, giọng nói cũng biến thành giòn giã sinh động dễ nghe: “Chủ biên, là cháu đây”.

Chủ biên trang giải trí là một người đã hơn bốn mươi tuổi, là người có tính cách rất nghệ sĩ, bình thường cũng không nói chuyện quá nhiều, nói về công việc xuất bản văn nghệ thì phương châm chính sách lần đạo lý đều rất rõ ràng, điển hình là Tập đoàn Báo khổ lớn, Tiếng nói của Đảng, Ánh mặt trời soi lối dư luận xã hội, cho nên mục giải trí có đẳng cấp cao hơn so với những tạp chí buôn chuyện khác, nhu cầu thưởng thức cũng cao hơn, nhưng cũng tương đối không thú vị.

Phía bên kia chủ biên chậm rãi mở miệng: “Tiểu Tổng à, vừa chuyển đến bộ phận mới có quen không?”

Rõ như ban ngày, ngày ghỉ mà gọi điện thoại chẳng lẽ chỉ vì hỏi cảm nhận của cô khi đến bộ phận mới, Tổng Giai Nam thật sự không tin ông ấy lại nói những lời thừa như vậy: “Cám ơn chủ biên quan tâm, trang giải trí cũng rất sinh động, ở đây cháu cảm thấy tương đối quen thuộc, không tệ”.

“À, cảm thấy không tệ là tốt rồi, ha ha, vậy chú có chuyện này muốn nói với cháu, là chuyện công việc, ngày kia ở Quảng Châu có một cuộc triển lãm sách báo quốc tế, đến lúc đó có rất nhiều học giả tiếng tăm ngoài nước có mặt, lần trước giáo sư Lưu Tâm Vũ vẫn chưa cho chúng ta thời gian hẹn phỏng vấn, cho nên đổi lại thành lần này, vừa rồi chú đã nghiên cứu một chút, cháu sẽ cùng đi với tổng biên tập Trương nhé”.

Tổng Giai Nam chớp mắt mấy cái, không dám nghĩ chuyện tốt như thế lại rơi trúng đầu cô, vội vàng nhận lời: “Không thành vấn đề, chủ biên, chiều nay cháu sẽ đến toà soạn một chuyến, cần phải chuẩn bị một chút”.

Cúp máy, cô lập tức nghĩ đến việc gọi điện thoại cho bạn học tốt nhất lúc cô còn học đại học là Hứa Nhan, nhưng khi nhìn giờ giấc, đoán là cô ấy đang ghi hình cho tiết mục, cô gửi tin nhắn cho cô ấy, ý là muốn đến Quảng Châu phỏng vấn, ăn, mặc, ở, đi lại đều do một mình Hứa Nhan lo liệu tất cả.

Đến buổi trưa cô mới nhận được điện thoại, hai người chế giễu nhau một hồi, trò chuyện kéo dài đến lúc xế chiều, Tổng Giai Nam đến tòa soạn lấy tài liệu, xem hành trình cùng chủ biên Trương một lát, vừa chạy đến bộ phận tin tức xã hội tám chuyện với đồng nghiệp một lúc, cuối cùng lại thuận đường đến trường học đón Tổng Thụy đến nhà hàng, như vậy cô mới cảm thấy cuộc sống trôi qua vô cùng bận rộn và phong phú.

Nhà họ Tổng là một gia đình dòng dõi thư hương, cho nên dù không có quyền lực nhưng vẫn rất có danh tiếng, ông nội của Tổng Giai Nam là giáo sư đại học, cũng là chủ nhiệm của phòng nghiên cứu pháp luật kinh tế, pháp luật cạnh tranh đồng thời là chủ nhiệm Trung tâm nghiên cứu pháp luật về sở hữu trí tuệ, mang đến nhiều quy định của pháp luật hiện nay, cho nên ông quen biết rất nhiều luật sư trong những công ty luật hàng đầu, đương nhiên cũng bao gồm cả Tịch Lạc Dữ.

Cái gọi là tinh anh, hóa ra là trong lòng hiểm độc nhưng lại có thể trò chuyện vui vẻ ở bất cứ nơi nào, khi đang tìm chuyện trong sự bức dọc và tức giận thì Tịch Lạc Dữ lại nở nụ cười vân đạm phong khinh (3), hồ hững: “Chín lần, anh đã tự tìm ra, Tổng Thụy, dán thêm trên mặt một cái nữa”.

(3)

- Vân đạm phong khinh: Chỉ tâm tình yên lặng, bình thản, không màng danh lợi.

Tổng Thụy tức giận lấy tờ giấy nhỏ màu trắng chấm nước trà “Phạch” dán vào sau ót, một chút cũng không chịu thua, Tổng Giai Nam không chơi mặt chược, ngồi bên cạnh nhằm chán xem, nhân tiện lục tìm cây bút trong túi sách của Tổng Thụy, cô vốn định luyện kí tên một chút, chờ khi đến buổi triển lãm sách báo, muốn các phóng viên tạp chí lớn ký tên, cô cũng học các minh tinh rỗng bay phượng múa một chút, kết quả là Tịch Lạc Dữ nâng kính mắt, chỉ chỉ mảnh giấy trắng ở trên bàn: “Tổng Giai Nam, cho cô nơi phát huy đó”.

Tổng Thụy là người phản ứng đầu tiên, tiếng hít thở trong lỗ mũi phát ra “Ồ ồ”, rồi lật từng tờ từng tờ trên ót, nghiêng răng nghiêng lợi quát: “A, Tiểu Tịch, anh cũng quá không trong sáng rồi, trong đầu đầy tư tưởng xấu xa, làm sao bọn em có thể chơi lại, chị Giai Nam, chị về phe với anh ấy sao?”

Lúc này Tống Giai Nam mới chợt hiểu ra: “A, chị hiểu rồi, hì hì”. Cô đưa tay lấy một xấp giấy nhỏ mang đến, suy nghĩ một chút rồi hỏi Tịch Lạc Dữ: “Ít như vậy có đủ không, tôi sợ anh dùng không đủ”.

Tịch Lạc Dữ mỉm cười: “Ha ha, làm sao tôi biết, vấn đề ở đây không phải là có dùng đủ hay không, mà là vấn đề có thể hay không”.

Ngồi cùng bàn với bọn họ là một chàng trai học đại học, nghe nói như thế thì buồn bực, tức giận đầy mặt chửi: “Don't be zhuangbility, zhuangbility(4) leads to leibility (4)”. - (Đừng có giả bộ nữa, giả bộ sẽ bị sét đánh)

(4) Zhuangbility: giả bộ

Leibility: sấm sét (Ét Chan)

Tống Giai Nam và Tống Thụy nghe xong vẻ mặt ngỡ ngàng, Tịch Lạc Dữ cười khê, tay không nhanh không chậm sờ bài, nhẹ nhàng thốt ra vài câu khẩu âm Anh ngữ chính thống: “Many people think they are full of niubility (5) and like to play zhuangbility, which only reflect their shability (5)”. – (Nhiều người nghĩ rằng họ thực sự bướng bỉnh và thích giả bộ để thể hiện điều đó, nhưng điều đó chỉ càng phản ánh sự ngu dốt của họ mà thôi.)

(5) Niubility: Cổ chấp, ngang bướng

Shability: đần độn, ngu dốt (Ét Chan)

Lần này Tống Giai Nam đã hiểu, nhưng chỉ biết giương mắt nhìn, bộ dáng giống như bị sét đánh, những người khác cũng lần lượt phản ứng, cười ha ha, Tống Thụy tò mò sắp chết: “Chị Giai Nam, mọi người nói gì vậy?”

“Tịch Lạc Dữ, anh đừng dạy hư trẻ con”.

“Có sao? Tôi có à, Tống Thụy em nghe có hiểu anh nói gì không?”

Tống Thụy lắc đầu: “Không hiểu, Anh Văn của em rất kém, mọi người đừng có làm khó người ta như thế, mau nói là ý gì đi”.

Tịch Lạc Dữ buông tay, nhìn Tống Giai Nam cười: “Bọn chúng nghe không hiểu, cho nên không cấu thành trách nhiệm dân sự”.

Buổi tiệc diễn ra được một lúc thì ông nội Tống mới đến, vừa vào cửa, ông đã hỏi Tống Giai Nam ở đâu, cô vội vàng chạy đến, ông nội Tống rất vui vẻ, hỏi cô chuyện công việc, sau đó nói thật lớn: “Tiểu Tịch đâu rồi, sao hôm nay không thấy thằng bé đâu?”

Có người vội vã gọi Tịch Lạc Dữ đến, ông nội Tống cười nói: “Hiện nay cháu cũng đã ba mươi tuổi rồi mà còn trêu tiểu nha đầu Tống Thụy như thế, đúng rồi, đây là cháu gái ta, Tống Giai Nam”.

Tống Giai Nam vội vàng cắt lời ông: “Ông nội, con và anh ta đã sớm biết nhau rồi, không cần giới thiệu”.

“Biết rồi thì tốt, ha ha, biết sớm càng tốt hơn, lần trước ông còn nói với bố con...” Ông nội Tống vừa muốn nói tiếp, đúng lúc Tống Thụy đi ra: “Ông nội, có người bên học xã chín ba tìm ông”.

Cô thấy cả nhóm người bọn họ đi xa, ngay lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Ôi, Tống Thụy, em đến thật đúng lúc”.

Về mặt Tống Thụy ngỡ ngàng: “Em nói này, mọi người ở đây nói lời khách sáo gì đó, còn không chơi mạt chược, những vị tiền bối nói toàn những lời vô ích, không biết lúc nào mới có thể khai tiệc đây, lúc này cũng có thể chơi thêm hai ván nữa đây”.

Tống Giai Nam dở khóc dở cười: “Em chơi được không, hóa đơn chính thức vẫn không đủ để em dán sao?”

“Hay là chơi tiền thật đi, có lẽ như thế em mới có thêm tinh thần để chiến đấu!” Ánh mắt Tống Thụy phát sáng: “Bây giờ em mới biết được cuộc sống có nhiều thú vui như vậy, thật tình cái quỷ gì chứ, trước tiên em qua chỗ bọn anh ba thảo luận một chút, xem ai làm nhà cái”.

Nói xong thì chạy đi, để lại Tống Giai Nam và Tịch Lạc Dữ đối mặt nhau, tình cảnh có chút lạnh lạnh, bỗng nhiên Tịch Lạc Dữ cười nói: “Tiểu nha đầu Tống Thụy này, thật là không có chuyện gì làm lại gây rối phá hư chuyện tốt, thật ra thì giới thiệu cho hai chúng ta quen biết cũng là một chuyện tốt”.

Tống Giai Nam nhất thời không phản ứng kịp: “Hả? Cũng quen biết rồi, anh và Tống Thụy nói chuyện còn thân hơn với tôi”.

Giống như không nghe được thanh âm của Tống Giai Nam, Tịch Lạc Dữ bật cười, con ngươi trong tròng phát sáng, mắt kính không biết vì điều gì đã khẽ trượt xuống từ lúc nào, gác trên chiếc mũi cao, tạo thành một góc độ bất đắc dĩ: “Nhà nước uy tín có pháp luật hiển dăng”.

14. Chương 14: Chương 14

Lúc này mọi nhà trong cư xá đều đã lên đèn, ánh đèn màu cam tỏa sáng, cùng với sự thay đổi ánh sáng phát ra từ TV, chiếu lên cửa sổ từng nhà.

Tống Giai Nam ngồi trên ghế sofa gọi điện thoại cho thím: “Tống Thụy ở nhà của con, tâm trạng của con bé không tốt là điều bình thường, thím hãy nghỉ xem, mỗi buổi sáng thức dậy từ năm giờ rưỡi, buổi trưa mười hai giờ mới về nhà, hai giờ rưỡi phải chạy đến lớp, buổi tối lại phải lên lớp tự học đến mười một giờ mới về, thím xem đã mất bao nhiêu giờ, đừng nói là tâm trạng con bé không tốt, cho dù người lớn chúng ta lúc trước trải qua một nửa như thế thôi, trong lòng cũng có oán trách, thím cũng phải thông cảm cho con bé”.

Bên kia lại than thở: “Giai Nam à, thím không nóng lòng sao được, Tống Thụy vốn dĩ là một con bé xảo quyết không thành thật, trong lòng nó toàn là những tư tưởng sai lệch, nó đâu có như con hiểu chuyện nghe lời người lớn, bây giờ đã lớp mười một, cũng sắp lên lớp mười hai rồi còn gì!”

Cô vội vàng giải thích: “Trẻ con vốn dĩ ít nhiều gì cũng có sự ham chơi, lúc trước con cũng vậy, thím đừng lo lắng quá, lần này nhất định con sẽ nói chuyện nghiêm túc với Tống Thụy, cô cũng đã từng trải qua giai đoạn ấy, nên tương đối có thể hiểu rõ cảm nhận của con bé”.

“Được rồi, được rồi, Giai Nam, ngày mai là tiệc rượu đại thọ của ông, con có biết không?”

Tống Giai Nam ngỡ ngàng: “Không biết, bố mẹ con không nói cho con biết”.

“Xem tmí nhớ của bố mẹ con kìa, bản thân hai người hiện giờ đang giữ chức vụ quan trọng, quý nhân thường hay quên chuyện, ngày mai bây giờ tối, ở Kim Bích Đường, con đừng quên nha, đến lúc đó thím và bác con đến thẳng đó luôn, bảo Tống Thụy ngồi xe bus đến nha”.

Quả đúng là quý nhân hay quên chuyện, ngay cả chuyện của Tịch Lạc Dữ cũng hoàn toàn để ra sau đầu, cô vội vàng tìm cuốn sổ ghi lại để nhớ kỹ, để phòng ngừa bản thân bị nhiễm chứng bệnh dễ quên của gia tộc: “Được ạ, ngày mai con được nghỉ, đến lúc đó có thể con sẽ đưa Tống Thụy cùng đến”.

Cô buông điện thoại xuống, đẩy cửa bước vào, thấy tiểu nha đầu đang gục đầu trên bàn sách với bộ dạng ngất ngờ, cô khẽ ho khan hai tiếng: “Tống Thụy, hoàn hồn đi, đừng để mình chết vì tình yêu”.

Tống Thụy thở ra hai hơi thật nặng, giọng nói khàn khàn: “Em thật sự là gặp người không tốt”.

Tống Giai Nam rất muốn bật cười thật to, ngẫm nghĩ cũng nên giữ lại lòng tự tôn cho cô bé nên đành kìm nén: “Được rồi, là chàng trai kia không có mắt, em có biết sau khi thất tình hên làm một số chuyện không, khóc xong thì rửa mặt, ăn một bữa cơm thật no, lại đi chơi một trận, sau đó là quyết chí nỗ lực mạnh mẽ vươn lên, để một ngày em có thể đạp người đàn ông đó dưới lòng bàn chân, em sẽ thắng”.

“Đúng vậy, dẫm đạp người đàn ông đã cự tuyệt em dưới lòng bàn chân, cảm giác đó sẽ rất thoải mái, đúng rồi, chị, sau khi em thất tình người đầu tiên em nghĩ đến chính là chị, làm một cuộc trao đổi thì chị cũng phải nói cho em biết một chuyện”.

Cô “Ừ” một tiếng: “Chuyện gì?”

Tống Thụy thở thật dài: “Rất cuộc chị đã từng thích nam sinh nào hay chưa, ở độ tuổi của em, chị đã từng yêu sớm chưa?”

Ánh đèn bàn và ánh sáng từ máy vi tính tạo thành một vầng sáng ấm áp, hòa vào nhau trong không khí, những hạt bụi nhỏ phiêu diêu không theo quy tắc gì trong không gian, cũng giống như từng hạt cát mịn, chúng bày ra trước mắt một mảng màu vàng sáng, cô mỉm cười: “Thật ra thời trung học chị đã từng thích một nam sinh, cũng giống như em lúc đó chị học lớp 11”.

“Sau đó thì sao?” Tống Thụy vội vã hỏi.

“Nói ra thì rất buồn cười, cậu ấy không học cùng ban với chị, rất nhiều lần trùng hợp chị vô tình chú ý đến cậu ấy, mỗi lần thấy cậu ấy chị cảm thấy rất hạnh phúc, có một hôm chị thấy cậu ấy đứng cùng một bạn nữ, chị rất khó chịu, sau đó chị quyết định xa lánh cậu ấy, cuối cùng lại dần dần phai nhạt”. Cô suy nghĩ một chút, lại nói tiếp: “Chị hiểu tình cảm của em, tình cảm thời học sinh là đẹp đẽ nhất, bởi vì đối phương trong suy nghĩ của em là người hoàn hảo lý tưởng nhất, nhưng chờ đến khi em trưởng thành, sau khi gặp đủ mọi loại người, em sẽ hiểu được ý nghĩa của tình cảm đó”.

Tống Thụy gơ tay nhẹ nhàng nắm lấy góc áo của cô, khẽ hỏi: “Có ý nghĩa gì?”

“Giống như chỉ là một cảnh vui vẻ trong giấc mơ, sau khi tỉnh lại không có gì cả, cũng có thể sẽ là nỗi nhớ nhung suốt cả cuộc đời”.

Tống Thụy bối rối gật đầu: “Cũng giống như bây giờ em đã bắt đầu cảm thấy đó là một giấc mộng buồn cười rồi, thật là kỳ lạ”.

Tống Giai Nam hiểu rõ: “Cô bạn nhỏ, cho nên em còn rất nhỏ, chuyện tình yêu để sau hẵng nói vậy”.

Tống Thụy rửa mặt, ngoan ngoãn ngồi trước bàn học đọc sách, Tống Giai Nam ôm laptop nằm trên ghế sofa, MSN và QQ cũng mở trạng thái busy. Cô vốn muốn hỏi tình hình Phương Ngôn Ấn hôm nay có bị Châu Vũ hành hạ hay không, nhưng không đoán được là cậu ấy không online, cô đành phải rầu rĩ viết bản thảo.

Nhưng cô cảm thấy trong lòng có chút phiền muộn, những chuyện quá khứ dĩ vãng kia nói ra từ miệng của cô trong một tâm trạng khác, chẳng những không có cảm giác trút đi được gánh nặng mà lại càng thêm nặng nề. Cô không kể hết toàn bộ chuyện cũ với Tống Thụy, nó chẳng qua chỉ là một phần trong câu chuyện, một phần bé nhỏ không đáng kể.

Bỗng nhiên trên QQ có âm thanh “ting ting” vang lên, kéo cô trở về từ ký ức, avatar xa lạ nhảy lên, cô mở Ra nhìn, thì ra là nick “Thất lý điền giang ” mà cô đã không xóa đi kia, nó lại hiện ra một dòng chữ: [Không phải em nói đang ở toà soạn làm nhiệm vụ à, sao lại rảnh rồi login].

A, nhất định tưởng cô là tên tiểu tử Phương Ngôn Ấn kia rồi, cô vội vàng trả lời: [Xin lỗi, Phương Ngôn Ấn hiện tại không dùng số này, số QQ này cậu ấy đã cho tôi sử dụng].

Đối phương phản ứng rất nhanh: [Ha ha, thật ngại quá, xin hỏi một chút, bạn là?]

Tống Giai Nam suy nghĩ một hồi, dùng một thân phận tương đối thận trọng trả lời: [Tôi là đồng nghiệp trong toà soạn của cậu ấy, vì để dễ dàng liên lạc nên cậu ấy đã cho tôi mượn tạm số QQ này để sử dụng].

Bên kia trầm mặc rất lâu, sau đó lại nhảy ra một biểu tượng tươi cười: [Hóa ra là như vậy, làm phiền rồi].

Tống Giai Nam cười cười, không nghĩ ra nên gửi phản hồi gì, cô đóng khung chat rồi tiếp tục vui đầu viết bản thảo, sau đó lại suy nghĩ một chút, rồi đổi chữ ký cá nhân thành: [Giang sơn đổi chủ, đổi số QQ, nếu như muốn liên lạc với tôi, xin định vị GPRS].

Sau đó cô lại viết bốn chữ “Thiên Hỉ Thâm Ái” (1) để thuyết minh bản thân, cô cũng không biết tại sao, chỉ là trong nháy mắt cô lại nghĩ ra.

(1)

- Thiên Hỉ Thâm Ái: một tiểu thuyết của tác giả Tưởng hã Nam

Nội dung sơ lược: Bạn sẽ yêu một người như thế nào? Ăn sống nuốt tươi hay từ từ hấp thụ đến tận xương tủy? Hay là hành hạ dày vò, đồng quy vu tận? Đây là một quyển tiểu thuyết tình yêu tê tâm liệt phế, tràn

ngập nghi ngờ và thương tổn, đầy máu và nước mắt. Người đàn ông và người phụ nữ, bắt đầu và kết thúc, bạn sẽ không thể tưởng tượng nổi những điều kì lạ, bạn không có cách nào suy đoán được những điều ngoài ý muốn.

Nếu như bạn không tin tình yêu sẽ đau thương như thế, đừng ngại thử yêu một người.

Nếu như bạn sợ tình yêu làm cho thương tích đầy mình, đừng ngại đến với cuốn tiểu thuyết này.(baidu)

Sáng sớm đưa Tống Thụy ra cửa, sau đó nằm xuống ngủ với tư thế hình chữ Đại (2), chưa đến chín giờ cô đã bị điện thoại đánh thức, đầu cô choáng váng, đầu tranh một lúc lâu mới vùng dậy ra khỏi chăn: “A lô, tôi là Tống Giai Nam, xin hỏi tìm ai?”

(2) Chữ đại :

Một giọng nói trung niên trầm ổn truyền ra: “Tìm Tống Giai Nam”.

“A, chú chờ một chút nha ——” Cô mơ mơ màng màng trả lời, sau đó không tự chủ nhìn lên tên hiện thị trên màn hình, phía trên rõ ràng là ba chữ vô cùng to —— Chủ biên Trương, Tống Giai Nam lập tức bình tĩnh, giọng nói cũng biến thành giòn giã sinh động dễ nghe: “Chủ biên, là cháu đây”.

Chủ biên trang giải trí là một người đã hơn bốn mươi tuổi, là người có tính cách rất nghệ sĩ, bình thường cũng không nói chuyện quá nhiều, nói về công việc xuất bản văn nghệ thì phương châm chính sách lần đầu lý đều rất rõ ràng, điển hình là Tập đoàn Báo khổ lớn, Tiếng nói của Đảng, Ánh mặt trời soi lối dư luận xã hội, cho nên mục giải trí có đẳng cấp cao hơn so với những tạp chí buôn chuyện khác, nhu cầu thưởng thức cũng cao hơn, nhưng cũng tương đối không thú vị.

Phía bên kia chủ biên chậm rãi mở miệng: “Tiểu Tống à, vừa chuyển đến bộ phận mới có quen không?”

Rõ như ban ngày, ngày nghỉ mà gọi điện thoại chẳng lẽ chỉ vì hỏi cảm nhận của cô khi đến bộ phận mới, Tống Giai Nam thật sự không tin ông ấy lại nói những lời thừa như vậy: “Cảm ơn chủ biên quan tâm, trang giải trí cũng rất sinh động, ở đây cháu cảm thấy tương đối quen thuộc, không tệ”.

“À, cảm thấy không tệ là tốt rồi, ha ha, vậy chú có chuyện này muốn nói với cháu, là chuyện công việc, ngày kia ở Quảng Châu có một cuộc triển lãm sách báo quốc tế, đến lúc đó có rất nhiều học giả tiếng tăm ngoài nước có mặt, lần trước giáo sư Lưu Tâm Vũ vẫn chưa cho chúng ta thời gian hẹn phỏng vấn, cho nên đổi lại thành lần này, vừa rồi chú đã nghiên cứu một chút, cháu sẽ cùng đi với tổng biên tập Trương nhé”.

Tống Giai Nam chớp mắt mấy cái, không dám nghĩ chuyện tốt như thế lại rơi trúng đầu cô, vội vàng nhận lời: “Không thành vấn đề, chủ biên, chiều nay cháu sẽ đến toà soạn một chuyến, cần phải chuẩn bị một chút”.

Cúp máy, cô lập tức nghĩ đến việc gọi điện thoại cho bạn học tốt nhất lúc cô còn học đại học là Hứa Nhan, nhưng khi nhìn giờ giấc, đoán là cô ấy đang ghi hình cho tiết mục, cô gửi tin nhắn cho cô ấy, ý là muốn đến Quảng Châu phỏng vấn, ăn, mặc, ở, đi lại đều do một mình Hứa Nhan lo liệu tất cả.

Đến buổi trưa cô mới nhận được điện thoại, hai người chế giễu nhau một hồi, trò chuyện kéo dài đến lúc xế chiều, Tống Giai Nam đến tòa soạn lấy tài liệu, xem hành trình cùng chủ biên Trương một lát, vừa chạy đến bộ phận tin tức xã hội tám chuyện với đồng nghiệp một lúc, cuối cùng lại thuận đường đến trường học đón Tống Thụy đến nhà hàng, như vậy cô mới cảm thấy cuộc sống trôi qua vô cùng bận rộn và phong phú.

Nhà họ Tống là một gia đình dòng dõi thư hương, cho nên dù không có quyền lực nhưng vẫn rất có danh tiếng, ông nội của Tống Giai Nam là giáo sư đại học, cũng là chủ nhiệm của phòng nghiên cứu pháp luật kinh tế, pháp luật cạnh tranh đồng thời là chủ nhiệm Trung tâm nghiên cứu pháp luật về sở hữu trí tuệ, mang đến nhiều quy định của pháp luật hiện nay, cho nên ông quen biết rất nhiều luật sư trong những công ty luật hàng đầu, đương nhiên cũng bao gồm cả Tịch Lạc Dữ.

Cái gọi là tinh anh, hóa ra là trong lòng hiểm độc nhưng lại có thể trò chuyện vui vẻ ở bất cứ nơi nào, khi đang tìm chuyện trong sự bức dọc và tức giận thì Tịch Lạc Dữ lại nở nụ cười vân đạm phong khinh (3), hồ hững: “Chín lần, anh đã tự tìm ra, Tống Thụy, dán thêm trên mặt một cái nữa”.

(3)

- Vân đạm phong khinh: Chỉ tâm tình yên lặng, bình thản, không màng danh lợi.

Tổng Thụy tức giận lấy tờ giấy nhỏ màu trắng chấm nước trà “Phạch” dán vào sau ót, một chút cũng không chịu thua, Tổng Giai Nam không chơi mặt chược, ngồi bên cạnh nhàm chán xem, nhân tiện lục tìm cây bút trong túi sách của Tổng Thụy, cô vốn định luyện kí tên một chút, chờ khi đến buổi triển lãm sách báo, muốn các phóng viên tạp chí lớn ký tên, cô cũng học các mĩ thuật rồng bay phượng múa một chút, kết quả là Tịch Lạc Dữ nâng kính mắt, chỉ chỉ mảnh giấy trắng ở trên bàn: “Tổng Giai Nam, cho cô nơi phát huy đó”.

Tổng Thụy là người phản ứng đầu tiên, tiếng hít thở trong lỗ mũi phát ra “Ồ ồ”, rồi lật từng tờ từng tờ trên ót, nghiêng răng nghiêng lợi quát: “A, Tiểu Tịch, anh cũng quá không trong sáng rồi, trong đầu đầy tư tưởng xấu xa, làm sao bọn em có thể chơi lại, chị Giai Nam, chị về phe với anh ấy sao?”

Lúc này Tổng Giai Nam mới chợt hiểu ra: “A, chị hiểu rồi, hi hi”. Cô đưa tay lấy một xấp giấy nhỏ mang đến, suy nghĩ một chút rồi hỏi Tịch Lạc Dữ: “Ít như vậy có đủ không, tôi sợ anh dùng không đủ”.

Tịch Lạc Dữ mỉm cười: “Ha ha, làm sao tôi biết, vấn đề ở đây không phải là có dùng đủ hay không, mà là vấn đề có thể hay không”.

Ngồi cùng bàn với bọn họ là một chàng trai học đại học, nghe nói như thế thì buồn bực, tức giận đẩy mặt chược: “Don't be zhuangbility, zhuangbility(4) leads to leibility (4)”. - (Đừng có giả bộ nữa, giả bộ sẽ bị sét đánh)

(4) Zhuangbility: giả bộ

Leibility: sấm sét (Ét Chan)

Tổng Giai Nam và Tổng Thụy nghe xong vẻ mặt ngỡ ngàng, Tịch Lạc Dữ cười khê, tay không nhanh không chậm sờ bài, nhẹ nhàng thốt ra vài câu khẩu âm Anh ngữ chính thống: “Many people think they are full of niubility (5) and like to play zhuangbility, which only reflect their shability (5)”. - (Nhiều người nghĩ rằng họ thực sự bướng bỉnh và thích giả bộ để thể hiện điều đó, nhưng điều đó chỉ càng phản ánh sự ngu dốt của họ mà thôi.)

(5) Niubility: Cổ chấp, ngang bướng

Shability: đần độn, ngu dốt (Ét Chan)

Lần này Tổng Giai Nam đã hiểu, nhưng chỉ biết giương mắt nhìn, bộ dáng giống như bị sét đánh, những người khác cũng lần lượt phản ứng, cười ha ha, Tổng Thụy tò mò sắp chết: “Chị Giai Nam, mọi người nói gì vậy?”

“Tịch Lạc Dữ, anh đừng dạy hư trẻ con”.

“Có sao? Tôi có à, Tổng Thụy em nghe có hiểu anh nói gì không?”

Tổng Thụy lắc đầu: “Không hiểu, Anh Văn của em rất kém, mọi người đừng có làm khó người ta như thế, mau nói là ý gì đi”.

Tịch Lạc Dữ buông tay, nhìn Tổng Giai Nam cười: “Bọn chúng nghe không hiểu, cho nên không cấu thành trách nhiệm dân sự”.

Buổi tiệc diễn ra được một lúc thì ông nội Tổng mới đến, vừa vào cửa, ông đã hỏi Tổng Giai Nam ở đâu, cô vội vàng chạy đến, ông nội Tổng rất vui vẻ, hỏi cô chuyện công việc, sau đó nói thật lớn: “Tiểu Tịch đâu rồi, sao hôm nay không thấy thằng bé đâu?”

Có người vội gọi Tịch Lạc Dữ đến, ông nội Tổng cười nói: “Hiện nay cháu cũng đã ba mươi tuổi rồi mà còn trên tiểu nha đầu Tổng Thụy như thế, đúng rồi, đây là cháu gái ta, Tổng Giai Nam”.

Tổng Giai Nam vội vàng cắt lời ông: “Ông nội, con và anh ta đã sớm biết nhau rồi, không cần giới thiệu”.

“Biết rồi thì tốt, ha ha, biết sớm càng tốt hơn, lần trước ông còn nói với bố con...” Ông nội Tống vừa muốn nói tiếp, đúng lúc Tống Thụy đi ra: “Ông nội, có người bên học xã chín ba tìm ông”.

Cô thấy cả nhóm người bọn họ đi xa, ngay lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Ôi, Tống Thụy, em đến thật đúng lúc”.

Về mặt Tống Thụy ngỡ ngàng: “Em nói này, mọi người ở đây nói lời khách sáo gì đó, còn không chơi mạt chược, những vị tiền bối nói toàn những lời vô ích, không biết lúc nào mới có thể khai tiệc đây, lúc này cũng có thể chơi thêm hai ván nữa đây”.

Tống Giai Nam dở khóc dở cười: “Em chơi được không, hóa đơn chính thức vẫn không đủ để em dán sao?”

“Hay là chơi tiền thật đi, có lẽ như thế em mới có thêm tinh thần để chiến đấu!” Ánh mắt Tống Thụy phát sáng: “Bây giờ em mới biết được cuộc sống có nhiều thú vui như vậy, thất tình cái quỷ gì chứ, trước tiên em qua chỗ bọn anh ba thảo luận một chút, xem ai làm nhà cái”.

Nói xong thì chạy đi, để lại Tống Giai Nam và Tịch Lạc Dữ đối mặt nhau, tình cảnh có chút lạnh lạnh, bỗng nhiên Tịch Lạc Dữ cười nói: “Tiểu nha đầu Tống Thụy này, thật là không có chuyện gì làm lại gây rối phá hư chuyện tốt, thật ra thì giới thiệu cho hai chúng ta quen biết cũng là một chuyện tốt”.

Tống Giai Nam nhất thời không phản ứng kịp: “Hả? Cũng quen biết rồi, anh và Tống Thụy nói chuyện còn thân hơn với tôi”.

Giống như không nghe được thanh âm của Tống Giai Nam, Tịch Lạc Dữ bật cười, con ngươi trong trẻo phát sáng, mắt kính không biết vì điều gì đã khẽ trượt xuống từ lúc nào, gác trên chiếc mũi cao, tạo thành một góc độ bất đắc dĩ: “Nhà nước uy tín có pháp luật hiển dăng”.

15. Chương 15: Chương 15

Tống Giai Nam kéo cửa xe ô tô, cô lập tức vui cả người xuống ghế, không hề muốn nhúc nhích một chút nào, đi lấy tin cả ngày đã rút cạn sức lực của cô, cô kéo Hứa Nhan rồi gục xuống bả vai: “Thật là quá mệt mỏi, buổi sáng hai chân tớ đứng đến nỗi run run, buổi chiều mở miệng nói chuyện không nổi, may mà còn có thứ gọi là bút ghi âm, nếu không phải tớ thông minh nhanh tay nhanh mắt dùng thì hôm nay đã phải ôm lấy cánh tay mỗi rã rồi rồi”.

“Hôm nay thu hoạch được gì rồi?” Hứa Nhan lại tò mò hỏi: “Có thấy Vu Đan, Dịch Trung Thiên, Annie Bảo Bối, Quách Kính Minh, Diêm Sùng Niên, Dư Thu Vũ không?”

Tống Giai Nam suy nghĩ một chút rồi nói: “Hôm nay tớ chỉ phỏng vấn chủ yếu Giáo sư Lưu Tâm Vũ, mấy người khác có thấy, nhưng tớ không để ý đến”.

“Giáo sư là người như thế nào?”

“Tớ cảm giác ông ấy là một người rất khiêm tốn, mặc dù tài năng diễn thuyết và ngòi bút của ông ấy rất sắc bén và nổi tiếng. Thời gian có lẽ hơi gấp, vì thế ông ấy nên trả lời câu hỏi của kí giả rất ngắn gọn, nhưng ông ấy vẫn trả lời từng vấn đề một cách rất cẩn thận rõ ràng, thậm chí kĩ đến nỗi làm cho tớ cảm thấy có chút nhàm chán, nhưng ấn tượng mà ông ấy để lại khá sâu sắc. Lúc buổi phỏng vấn kết thúc, nhà xuất bản có cho người lên mời ông ấy tới dự tiệc, nhưng ông ấy không đi, sau đó nói lời tạm biệt qua loa với đám phóng viên, rồi mới xoay người đi ra bên ngoài. Tớ nhìn theo bóng lưng ông ấy hòa vào dòng người đông đúc trên phố, bóng dáng ông ấy cũng giống như bao người bình thường khác, sau đó biến mất trong dòng người”.

Hứa Nhan cười nói: “Nói gì vậy chứ, cậu viết báo mà, sao hôm nay lại trở tài viết văn lãng mạn cảm động như thế?”

Tống Giai Nam bất mãn lắm lắm: “Đó là cảm nhận chân thật của tớ, còn nói cảm động, chiều hôm nay tớ nhìn thấy trong tay Quách Kính Minh cầm một cuốn [Chưa đến Hạ chí] đi về phía tớ, lúc đó mới đúng là cảm động, đúng rồi, ở đây tớ còn có một quyển có chữ ký của anh ta”.

“Ôi, vậy cậu đi cửa sau đó hả?”

“Đúng vậy. Bốn tháng trước Quách Kính Minh có tới chỗ bọn tớ làm một bản hợp đồng, tòa soạn của tớ đặc biệt để cho anh ta một chỗ trên mặt báo, lúc trước tớ cũng chưa từng nhìn thấy anh ta, hôm nay mới có cơ hội nhìn chính diện, cảm giác là lạ, rất giống với khi anh ta đến tới ký hợp đồng một tháng trước. Có thể do chuyện của Trang Vũ trước đó, nên anh ta rất nhạy cảm đối với kí giả, anh ta nói không nhiều, từng câu đều rất cẩn thận”.

Hứa Nhan sờ sờ chiếc túi xách của Tống Giai Nam: “Sách đâu rồi, cho tớ xem một tí, sao cậu không chọn quyển [Bi thương là nổi sầu muộn như dòng sông chảy]”.

“Đừng có sờ mó lung tung, về mà sờ soạn con chó nhà cậu ấy, sách thì để khi nào đến khách sạn tớ đưa cho, còn nữa tớ thích quyển [Chưa đến Hạ chí] hơn, nhưng mà tớ nhớ hình như có người nào đó trong buổi diễn thuyết, ở dưới nhìn lên trên phía người đang diễn thuyết, nước mắt đầm đìa, mãi cho tới ba ngày sau cũng chưa hết”.

“A, tớ thật là chết không nhắm mắt mà”.

Tống Giai Nam tròn mắt nhìn Hứa Nhan một lúc, rồi một mồi cất giọng: “Thím hai à, đừng nên giết chết mối tình thiếu nữ mà tớ ôm ấp chứ, những hồi ức của tớ đến nay cũng như dòng nước, đã dần dần trôi đi theo năm tháng rồi”.

Dọc đường về bị kẹt xe, đến khách sạn trời cũng đã đã khuya, Tống Giai Nam lầm bầm kêu đói, nhà hàng Tây vẫn còn mở cửa, cô ngồi xuống chọn ỉnh một món điểm tâm ngọt, sau đó lấy sách từ trong túi ra: “Cầm lấy rồi ôm ấp một lát đi”.

“Hình như quyển này tớ vẫn chưa xem, kiểu dáng vốn không phải màu đỏ mà”.

“Có thể do đề tài hơi ít gặp một chút, hoặc là quyển này không được viết với mục đích thương mại, cũng không dễ lấy lòng người đọc”. Tống Giai Nam cầm lấy chiếc thìa, nhẹ nhàng múc một ít kem nếm thử: “Nhưng mà mùi vị không tệ nha, có thể thử một lần”.

Hứa Nhan giở sách ra xem một cách chậm rãi, Tống Giai Nam thờ ơ uống một ngụm nước chanh, nhà hàng Tây này có lối trang trí rất ấm áp, không hề xa hoa, làm cho người khác cảm thấy rất thoải mái, bỗng nhiên Hứa Nhan mở miệng, chậm rãi nói: “Bọn mình đều quên mà, năm tháng sau này còn rất dài để chúng ta có thể thích một người một lần nữa, giống như đã thích người đầu tiên ấy”.

Sau đó, cô ngẩng đầu lên, trong mắt dường như phát ra ánh sáng: “Đã quá nặng tình thì không thể quên được”.

Tống Giai Nam rất muốn cười lớn lên, cười thật to, chocolate đắng trong miệng tan chảy, không hiểu vì sao tâm trạng cô rất dễ kích động, bất giác cô bật thốt lên: “Điều tiếc nuối chính là để tớ gặp được một người đàn ông khác, nhưng thứ mà bản thân để ý đến là chân mày của người đàn ông ấy có hình bóng của người xưa hay không”.

Nói xong, cô bỗng ngây ngẩn cả người: “Ai nói làm sao có thể biết rõ được chứ?” Nhưng nụ cười dần dần đông lại ở khóe môi, cô chỉ nghe thấy tiếng nói của bản thân mình, chậm rãi mà đứt quãng: “Hứa Nhan, có chuyện rất buồn cười, tớ đã từng thích một người con trai từ lâu lắm rồi, đến nỗi tớ cũng chẳng biết là đã bao lâu, thật giống như chỉ mới ngày hôm qua tớ còn nói với cậu ấy câu chúc ngủ ngon, mà hôm nay cảnh còn mà người đã không thấy. Càng đau đớn hơn chính là bất cứ chuyện gì tớ cũng có thói quen đặt cậu ấy vào giữa mọi người để suy nghĩ, tớ vốn tưởng rằng mình có thể quên được, nhưng một lần, lại một lần, tớ lại cứ bướng bỉnh mà nhớ đến cậu ấy”.

“Cậu có biết những năm học đại học, các cậu cười tớ nghe nhạc Trần Thăng, nghe mãi không biết chán, vừa nghe nhạc vừa ngẩn ngơ ngắm sao, chơi rubic, rồi nói chuyện điện thoại đến nửa đêm, một đứa con gái trốn trong phòng tắm khóc mãi cho tới sáng, cậu có biết không, mình đã từng như vậy, đã từng yêu một người con trai đến như vậy”.

Hứa Nhan nghe xong ngây người, cô ấy gơ tay nhẹ nhàng đặt lên trán, tiếng cười khe vang lên, dần dần trở nên như thở không ra hơi: “Cậu muốn chết à Tống Giai Nam, ở đó mà làm người viết kịch bản phim truyền hình, đã từng ư? Thích người ta, thì tại sao lại không nói cho người ta biết”.

“Hóa ra là như vậy, lúc đó có nhiều nam sinh thích cậu như thế, mà cậu ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm”.

Tổng Giai Nam cũng bật cười, tiếng cười chua xót tới nỗi cô cũng kinh ngạc, ánh sáng rực rỡ của chùm đèn thủy tinh trên trần nhà hàng Tây chiếu vào mắt cô, khiến cô cảm thấy cay cay, điện thoại di động trong túi nhẹ nhàng rung lên, cô len lén đưa tay vào túi, ngắt cuộc gọi đến: “Nhưng tớ không có cơ hội, Hứa Nhan, tớ cảm thấy bây giờ tớ vĩnh viễn không thể nào gặp lại cậu ấy nữa, có phải rồi tớ cũng sẽ quên mất cậu ấy luôn không”.

“Tớ không biết nữa, Giai Nam à, nếu như cậu có thể quên một cách dễ dàng như vậy, có lẽ cậu sẽ sống vui vẻ hơn”.

Mặc dù cô đã muốn giấu đi những cảm giác tuyệt vọng tới tận đáy lòng, giấu đi khoảng thời gian thầm mến vừa lãng mạn vừa đẹp đẽ chỉ thuộc về cô, nhưng những rắc rối phức tạp từ mối tình kia cuối cùng cũng sẽ trở dậy trong ánh nắng rực rỡ, cười nhạo chính bản thân cô đang thỏa mãn và vui vẻ.

Bây giờ tất cả những bí mật của cô đã được phơi bày dưới ánh nắng, thì cô lại phải đối diện với bóng tối của chính mình, sẽ là một khoảng thời gian dài đằng đẳng.

Nếu khi đó, cô dừng cảm thêm một chút nữa, có lẽ câu nói “Mình thích cậu” sẽ không khó nói như vậy, cho dù có bị từ chối cũng không phải tiếc nuối như ngày hôm nay.

Vật đổi sao dời, tình cảm thời còn trẻ kia, theo những dòng tin nhắn nhợt nhạt, không biết đã trôi về phương nào.

Tiến Hứa Nhan đi, Tổng Giai Nam đi dọc theo đám cỏ bên đường của nhà hàng. Đêm đã khuya, không ngờ tháng mười ở Quảng Châu lại lạnh như vậy, lúc cô đi thang máy lên trên, thì phát hiện mình không mang theo thẻ, cho nên đành phải đi ra đại sảnh tìm người giúp.

Ở đại sảnh có một người mặc trang phục quản lý đang đứng, Tổng Giai Nam đi tới, nói rõ tình huống với cô ta, trong lúc vô tình nhìn qua quyển sách tuyên truyền trên tay của người quản lý đó, cô bắt gặp một gương mặt xa lạ nhưng cũng rất đối quen thuộc.

Giống như có sấm đang đánh vào từng tác phòng vệ trong lòng Tổng Giai Nam, nhưng cô không cảm nhận được bất kỳ sự đau đớn nào, chẳng qua là cô cứ kinh ngạc đứng ngây ngốc ở đó, cho đến khi người quản lý đến gọi cô, Tổng Giai Nam mới như vừa tỉnh dậy sau một giấc mộng, người quản lý kia dường như cũng nhận thấy ánh mắt của cô có vẻ khác thường, nghi hoặc nhìn cô, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười chuyên nghiệp: “Tôi chính là quản lý của khách sạn này, xin hỏi quý khách có yêu cầu gì ạ?”

Người trong hình, có ba phần ấm áp, sáu phần lạnh lùng, còn một phần là nét kiêu ngạo, gương mặt đã ít đi sự ngây ngô nhưng lại có nhiều hơn sự điềm tĩnh, gần như hoàn toàn giống với Tô Lập trong trí nhớ của cô.

Cô chưa từng nghĩ đến, sẽ có một ngày, cô và anh sẽ như trong một cuốn phim, lại có thể gặp lại nhau một lần nữa trong cuộc đời này.

Dường như thứ âm thanh yếu ớt như thế này không phải là tiếng của cô, mà là một thứ tiếng nói từ xa xôi vọng đến: “Tô Lập?”

Người quản lý có chút bất ngờ, cúi đầu nhìn tài liệu trong tay mình, giọng nói bình bình: “Cô quen biết với Tô tổng sao? Anh ấy chính là CEO của khách sạn chúng tôi”.

Cô ta vừa nói vừa rút điện thoại trong túi ra, là đường điện thoại nội bộ, Tổng Giai Nam ngỡ ngàng lúng túng đứng ở đó, nghe cô gái kia nói: “Tô tổng, làm phiền anh xuống đây một chút, ở đây có người tìm anh, hình như là người quen cũ của anh đấy ạ”.

...

Cô cứ đứng ngây ngốc như thế trong đại sảnh rộng lớn vắng người, nhìn Tô Lập đã nhiều năm không gặp đi về phía mình, trên người anh mặc một bộ ple đen, đang bước về phía cô, giống như sợ rằng đoạn đường kia lại kéo dài thêm, cô cũng tự giác bước về phía anh.

Đường như anh không hề thay đổi, người con trai trong trí nhớ của cô, bóng lưng thon gầy, cứng rắn như ngọc, chỉ là trên gương mặt anh không còn nét cứng nhắc như trước nữa, mà là một gương mặt lạnh đậm, nếu như nói Tô Lập ngày xưa như một dòng suối trong mát, dưới ánh nắng chói chang vẫn phát ra hơi lạnh, thì Tô Lập hiện tại là nước biển đêm khuya, có sự thâm trầm, sâu không lường được.

Không biết sâu bao nhiêu, không biết lạnh lẽo bao nhiêu, cũng không biết nước biển ấy rồi sẽ chảy về hướng nào, huyền bí và kính cẩn.

Tô Lập, Tô Lập, không ai biết cái tên đó đối với Tống Giai Nam có ý nghĩa như thế nào.

Đường như cô đã dùng tình yêu cả đời người trao hết cho Tô Lập, tất cả tình cảm của cô đều gửi hết vào anh, ngay cả một chút cô cũng không giữ lại cho riêng mình.

Cuộc gặp gỡ ngày còn đi học của hai người, vốn chỉ như chim trời và cá biển, nhưng bây giờ người cô không hề nghĩ rằng sẽ xuất hiện trước mặt mình thì bỗng nhiên lại xuất hiện một cách đột ngột như thế, khiến cô trở tay không kịp, anh đang đi về phía cô, cảm giác chân thật như vậy, Tống Giai Nam cứng nhắc cố gắng ép bản thân mình phải bình tĩnh, dùng vẻ mặt bình tĩnh để che giấu nội tâm đang dậy sóng của mình, cho đến khi anh đi đến, khẽ cười nói: “Là cô sao?”

Là cô, là cô, nhưng cô là ai?

Là cô bé cùng học trung học với anh, hay là cô bé đã len lén gửi tin nhắn cho anh, hay là người nói cho anh biết Lisa Ono là ai, hay là người cùng anh nhắn tin tán dóc.

Anh sẽ biết sao?

Tống Giai Nam không biết anh có biết đến những kí ức bí mật của cô hay không, ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng nắm chặt lấy mép áo, vẻ mặt bình tĩnh, cô mỉm cười hỏi: “Anh biết tôi sao?”

Khóe miệng Tô Lập vẽ nên một độ cong đẹp mắt, đây là nụ cười thứ hai của anh với cô: “Nhớ chứ, cô không học chung lớp với tôi, hai chúng ta học khác lớp, hơn nữa tôi nhớ chúng ta đã từng cùng nhau nhận học bổng”.

Hóa ra anh vẫn còn nhớ cô là ai, bây giờ Tống Giai Nam mới ý thức được đây là lần đầu tiên cô đối mặt nói chuyện với anh, ngày xưa cô từng nhắn tin cho anh, nói về những chuyện nhỏ nhặt trong lớp, ở nhà, giọng nói của anh trong điện thoại nghe rất khác, có chút e dè, lại khàn khàn, khiến người khác cảm thấy xa cách vô cùng.

Tống Giai Nam không biết nên trả lời thế nào thì điện thoại hai người lúc này đồng thời vang lên, cô lúng túng mở điện thoại lên nghe, là điện thoại của Tống biên tập hỏi thúc cô về viết bài, mà cuộc gọi nhớ trước đó là của Tịch Lạc Dữ.

Tô Lập đưa lưng về phía cô nói chuyện, loáng thoáng nghe được đó là giọng nói của một người phụ nữ, anh nói chuyện rất tùy ý, thoải mái, cô thầm đoán mối quan hệ giữa hai người bọn họ chắc hẳn rất thân thiết.

Anh cứ đưa lưng về phía Tống Giai Nam như thế, bóng lưng của anh vẫn thẳng tắp, dáng người cao ngất, anh đã không còn là cậu thiếu niên trung học u sầu ngày nào, anh đã trưởng thành, có sự nghiệp của mình, có thế giới riêng của mình.

Mà thế giới của anh không hề có cô.

Cô đưa mắt nhìn Tô Lập, anh vẫn đang nói chuyện, Tống Giai Nam khẽ cười, xoay người bước đi.

Trở lại phòng, cô tắm rửa rồi viết bản thảo, chuẩn bị hành lý, dường như cô bận đến mức không thể suy nghĩ, nhưng bóng dáng Tô Lập như một đám sương mù màu xanh hiện lên trong đầu cô.

Cô vô cùng mệt mỏi, vẫn có thể ngủ, tuy nhiên lại ngủ không sâu, khi tỉnh dậy, tóc mai đã ướt đầm mồ hôi.

Chuyến bay đã định là vào mười một giờ sáng, lúc cô trả phòng, người quản lý khách sạn đưa cho cô một tấm danh thiếp, phía trên đó có phương thức liên lạc với Tô Lập, sau đó nói cho cô biết Tô Lập đã đi họp, có chuyện gì có thể nhắn lại cho anh.

Cô cảm thấy buồn cười, tùy ý bỏ danh thiếp bỏ vào túi xách, cầm bút, nhưng không biết nên viết thứ gì, cuối cùng cô chỉ ghi lại số điện thoại của mình, cũng không ghi thêm gì nữa.

Có thể lưu lại thứ gì đó của mình cho anh, cô cũng đã cảm thấy quá đủ rồi.

Tổng Giai Nam vừa ngồi xuống, lại chợt nhớ đến một chuyện, cô vội vàng mở điện thoại nhắn tin cho Tịch Lạc Dĩ, nhưng hình như anh ta đang bận, nên vẫn chưa phản hồi tin nhắn, hành lang càng ngày càng vắng người, cô lấy điện thoại ra, định tắt nguồn thì bỗng màn hình phát sáng, trên đó là một dãy số xa lạ, cô do dự một chút, rồi nhận cuộc gọi, một giọng nói quen thuộc truyền đến lần nữa: “Tổng Giai Nam, là cô sao?”

“Tôi nhớ rồi, thì ra là cô”.

Cô nắm chặt điện thoại khiến ngón tay có cảm giác tê dại, cô muốn mở miệng nói chuyện, nhưng âm thanh trong cổ họng chỉ là những nốt nhạc nhỏ không ghép thành câu, trong đầu Tổng Giai Nam trống rỗng, nữ tiếp viên đứng bên cạnh cô, mỉm cười nói: “Quý khách, xin tắt điện thoại di động, cảm ơn”.

Tổng Giai Nam nhanh chóng tắt nguồn điện thoại di động, cắt đứt tiếng nói chuyện từ đầu dây bên kia.

Máy bay chậm rãi trượt trên đường băng, bỗng nhiên có một tiếng va đập thật lớn phát ra ở phía dưới, máy bay dần rời khỏi mặt đất, cô tựa lưng vào thành ghế, không lâu sau máy bay đã cất cánh bay lên bầu trời.

Những hồi ức chôn sâu trong lòng, nếu có thể như thành phố này chìm trong tầng mây kia thì tốt biết mấy.

Tạm biệt Tô Lập, tạm biệt anh, nước mắt của Tổng Giai Nam cuối cùng cũng không thể nào kìm nén được mà tuôn rơi, tạm biệt, cô vĩnh viễn không thể nhắc đến và cũng sẽ không thể nào quên mối tình đầu đó.

Lại một năm nữa trôi qua, cô đã quen biết Tô Lập tròn mười năm.

16. Chương 16: Chương 16

Máy bay hạ cánh xuống đường băng tại phi trường, âm thanh khởi động điện thoại di động vang lên liên tiếp, Tổng Giai Nam lấy điện thoại ra, thử mở điện thoại hai lần, lần nào màn hình vừa sáng lên được một lúc thì lại tắt, cô nghĩ là đã hết pin, Tổng biên tập ngồi bên cạnh cô bỗng nhiên cất giọng nói, hầu như tất cả các hành khách khác đều nghe vô cùng rõ ràng: “Cái gì, mới vừa về lại phải đi phỏng vấn à, ở tòa soạn không có ai sao!”

Tổng Giai Nam thở dài một hơi, nhỏ giọng nói: “Không sao, để em đi, dù sao về tòa soạn cũng chỉ sửa lại bản thảo”.

Tổng biên tập cúp điện thoại: “Được rồi, em trực tiếp chạy đến học viện là được, ba giờ chiều hôm nay Kim Dung có buổi tọa đàm, chỉ cần có một đoạn hoạt cảnh là được rồi, cũng không dự tính sẽ phát hành nhiều, em thấy đủ là được rồi”.

Cô sờ sờ túi xách: “Điện thoại của em hết pin rồi, Tổng biên tập, chị có mang theo PHS không?”

“Có mang, sau khi buổi tọa đàm kết thúc phải viết bản thảo ra, dù sao trước tám giờ tối nhất định phải giao bản tin cho phòng biên tập, nếu như không kịp sẽ không dùng bản thảo của em, bên kia cũng không thể đợi được”.

Trong lòng cô có chút bất mãn, nhưng vẫn trả lời: “Được, em biết rồi”.

Cô đã đến học viện vài lần, dọc đường đi, những cảnh vật vừa có chút quen thuộc vừa có chút xa lạ, rất nhiều cảnh tượng thời học sinh dễ dàng hiện lên trong đầu cô, ở học viện phần lớn là nữ sinh, tốp năm tốp ba đi ngang qua con đường mòn thấp thoáng bóng cây ngô đồng, cô không mất nhiều thời gian để tìm ra phòng hội nghị, từ lối vào cũng đã thấy có rất nhiều người, chắc là cô cũng không thể chen vào được.

Lúc Tổng Giai Nam đang suy nghĩ có nên dùng thẻ phóng viên trà trộn vào hậu trường hay không, bỗng nhiên có người gọi tên cô, Phương Ngôn Án đang đeo thẻ công tác đứng trên lầu vẫy cô, sau đó thì đi xuống: “Chị Giai Nam, chị đến phỏng vấn à?”

Cô cười gật đầu: “Đúng vậy, tòa soạn không thông báo trước, cho nên tôi đến đây trong tình trạng mơ hồ”.

“Ôi, chị mới đi công tác về, công việc ở Quảng Châu thế nào, có phải thấy nhiều nhân vật lớn lắm đúng không?” Phương Ngôn Ân vừa đi vừa hỏi: “Em dẫn chị đến hậu trường nha, hình như lần này không có nhiều tòa soạn đến, cho nên nhân dịp này chị có thể hỏi nhiều câu hỏi hơn một chút”.

Tổng Giai Nam lấy thẻ phóng viên ra, cô nghiêng mắt nhìn quyển [Thiên Long Bát Bộ] trong tay Phương Ngôn Ân, “Tôi thích nhất quyển này, cho tôi mượn được không, tôi sẽ trả lại cho cậu một quyển sách có chữ ký”.

Tay của Phương Ngôn Ân rút lại, vẻ mặt khẩn trương: “Được, đây vốn là sách lậu, em đi tìm một bản chính”.

“Cậu muốn chết à, sao lại cầm sách lậu đến đây”. Tổng Giai Nam cười to: “Mau đi tìm mấy quyển bản chính bìa cứng đi, suýt chút nữa là hồng bét rồi, sắp mất cả trang đánh dấu, còn cả dấu hiệu của sách nữa”.

Phương Ngôn Ân cũng cười: “Ôi, chị nói xem, loại này không cần thận mà để rớt xuống nước, nhặt lên phát hiện bị cá sấu cắn hai cái, sau đó lúc phơi trên mặt đất, lại bị gà mái hay vịt đục giẫm lên loại sách này, đến đây, em đặt sách trên mặt đất, chị đến giẫm hai cái đi”. Thuận thế vứt sách trên mặt đất, Tổng Giai Nam cười rộ lên: “Tôi không giẫm lên thứ cậu đã cắn qua, hạ thấp thân phận”.

Những phóng viên đến phỏng vấn Kim Dung không nhiều lắm, trọng tâm câu chuyện đều xoay quanh chủ đề việc từ chức tiến sĩ đại học Chiết Giang, không khí có chút nặng nề, đến thời điểm ký tên mới náo nhiệt hơn một chút, sau khi buổi phỏng vấn và tọa đàm kết thúc Tổng Giai Nam phải trở về tòa soạn, Phương Ngôn Ân được hỏi nên đề nghị: “Em mời ăn cơm, cảm ơn cô Tổng đã đến giúp đỡ”.

Tổng Giai Nam thấy thời gian vẫn còn dư, “Được đó, cần tin nhé, nhận thức nơi đặc sắc này một chút”.

Cần tin ở học viện tốt hơn lúc cô còn học đại học rất nhiều, Tổng Giai Nam nhìn thức ăn trên bàn dường như không có món nào dành cho nữ sinh, cô có chút xúc động: “Lúc vào giờ ăn ở cần tin khi nhìn thấy các nam sinh nhất định sẽ rất xúc động”.

“Đúng rồi, lần trước bác gái bán cơm thấy em rất kích động, tay run run lên, không bán hai phần, tay run lấy bấy chỉ bán một phần”. Phương Ngôn Ân vừa giải thích vừa nhìn về phía bán cơm gọi: “Ba phần cơm, không phải là một phần!”

“Ở trường học, nam sinh các cậu sinh tồn tại nhất định là không dễ dàng”. Tổng Giai Nam giải thích như vậy: “Cậu có thể nhận được giải thưởng Nobel thành tựu suốt đời, mặc dù không có giải thưởng như thế, và hơn nữa trong thời gian tới cũng không có dự định nào cho giải thưởng này”.

Phương Ngôn Ân bật cười, gương mặt dịu dàng trong sáng, chỉ là ở khóe mắt khẽ nhếch lên, nhìn qua có chút tối tăm, da cậu ấy cũng rất trắng, là dạng trắng trẻo mạnh mẽ, không giống như Tô Lập, là vẻ nhợt nhạt thiếu sức sống, nhưng có lẽ là vì chàng trai trong ký ức cũng ở độ tuổi đó, cho nên trong mắt cô, hai người dường như có chút giống nhau.

Cô vô thức đưa tay sờ điện thoại trong túi của mình, sau đó nhẹ nhàng buông tay xuống, thở dài một hơi.

Sườn xào chua ngọt rất có mùi vị, gà vị cay cũng rất vừa miệng, Tổng Giai Nam ăn rất vui vẻ, trong lúc ăn nhận thấy có không ít người nhận ra Phương Ngôn Ân muốn đến bắt chuyện: “Phương Ngôn Ân, bạn gái của cậu hả?”

Cậu ấy vội vàng giải thích: “Đừng nói lung tung, ngộ nhỡ em không kết hôn được, thì phải làm sao? Chị chịu trách nhiệm?”

Tổng Giai Nam cười không nổi: “Phương Ngôn Ân, quen biết cậu lâu như vậy, tôi cũng không biết cậu có bạn gái hay chưa”. Bỗng nhiên cô dừng một chút: “Hay là bạn trai nữa”.

“Không có”. Phương Ngôn Ân trả lời nhanh nhẹn dứt khoát, “Em còn nhỏ, nội tâm vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, tạm thời vẫn không chịu nổi những đề tài nghiêm túc trong cuộc sống, nhưng chị Giai Nam, còn chị, em biết hiện nay chị không có bạn trai, nhưng chị chưa từng có sao?”

Ánh nắng chiều xuyên qua tấm thủy tinh cao lớn chiếu xuống mặt đất, trên phiến đá cẩm thạch màu trắng lát nền phản xạ thành ánh sáng chói mắt, mà thứ ánh sáng đó lọt vào giữa những chiếc lá tạo ra những hình ảnh mờ nhạt loang lổ nhiều màu, biến thành những chiếc bóng tranh sáng tranh tối.

Giống như bông chốc cô được trở lại lúc ở trong sân trường, chàng trai có nụ cười sáng như ánh nắng mặt trời kia, chân tay luống cuống đứng ở dưới lầu ký túc xá, cùng cô tán dóc thật nhiều đề tài, chỉ vì cuối cùng cậu ta không kiên nhẫn được nữa, ấp úng nói cho cô biết, “Tớ thích cậu”.

“Tôi cũng không biết tình cảm đó có tính là tình yêu hay không”. Tống Giai Nam khẽ ngẩng đầu lên, từ góc độ này, cô có thể thấy được những áng mây đang chuyển động trên bầu trời, “Bởi vì chúng tôi cũng không nói ra miệng, nhưng giống như trong sinh mệnh lại có thêm một người, trong lúc bất chợt, cậu cảm thấy rằng có người để cậu dựa vào, nhưng rất kỳ lạ, dù cho tình cảm đó không hề có cảm giác mặt đỏ tim đập”.

“Cặp vợ chồng già?”

Cô khẽ bật cười: “Cậu ta là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, cái cảm giác đó chẳng qua là ở cùng nhau nên phát triển rất tự nhiên, nhưng ngược lại, loại cảm giác đó quá thân thiết, phát triển thành người yêu cảm thấy quá đột ngột”.

“Kết quả là hai người chia tay rồi?” Phương Ngôn Ân tiếp tục hỏi.

“Trong tiềm thức của tôi, thật ra dường như chúng tôi chưa từng yêu đương, chia tay chẳng qua là do cậu ấy đi du học nước ngoài, từ đầu đến cuối, cảm giác giữa chúng tôi dường như chỉ là bạn bè, hai bên cùng ủng hộ lẫn nhau, bây giờ nhớ lại, đúng là một kỷ ức rất đẹp”.

Phương Ngôn Ân ngẩng đầu, khoe miệng bất đắc dĩ nhếch lên thành một độ cong, “Chị Giai Nam, sao em cảm thấy chị bội tình bạc nghĩa thế. Tình cảm đó của chị căn bản không được gọi là tình yêu”.

“Cậu cũng cảm thấy vậy ư”. Tống Giai Nam gật đầu, “Giống như tôi chưa từng tin tưởng vào tình cảm, dường như cho đến giờ tôi cũng không tin bản thân mình”.

“Người con trai đó tên gì?”

Trong đầu cô hiện lên nụ cười với lúm đồng tiền như ánh mặt trời, thân ảnh cao cao, người lúc nào cũng cười nhạo cô vì học kém môn Toán, nhưng thật ra đó là một người rất biết suy nghĩ cho người khác, nghĩ đến cậu ta, cô cảm thấy rất an tâm, cô không tự chủ được mà nhoen cười: “Đoàn Gia Thần, dường như đã lâu rồi tôi không nói ra tên cậu ấy, cũng cảm thấy là lạ”.

Trở về tòa soạn, gửi bản thảo rồi sửa sang bài viết thì đã khuya, một mình cô ngồi xe bus về nhà, trên xe bus có rất nhiều người, đứng chen chúc đến mức thở không nổi, vất vả lắm cô mới chịu đựng được đến trạm xe trước nhà, dòng người ào ạt bỗng chốc được đẩy ra ngoài, trong sự hỗn loạn, cô không biết ở đâu lại có bàn chân giẫm lên chân cô một cái, ngay tức khắc cô đau đến mức chảy nước mắt.

Về đến nhà, vừa nhìn vào đã thấy bị bầm một vết lớn, cô vội vàng lấy dầu hoa hồng bôi vào, lại nghĩ đến cô vẫn chưa thông báo cho bố mẹ biết cô đã đi công tác trở về, trong lúc vô thức cô sờ sờ túi, trống rỗng.

Trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất, điện thoại đã bị trộm trên xe bus, chiếc Nokia cô vừa mua chưa được một tháng.

Bỗng nhiên cô cảm thấy mất hứng thú với tất cả mọi chuyện, cô cầm PHS lên gọi điện thoại, một mình nằm trên ghế sofa nhìn trần nhà, cố gắng tìm một ít đề tài để nhét vào đại não trống rỗng, nhưng theo bản năng cô lại tự bài xích nó đi.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi như vậy, một người mà cô đã thầm mến mười năm đứng trước mặt cô, đã khiến cô nhìn thấu tất cả các bí mật của chính mình, bất ngờ không kịp chuẩn bị đã nhắc tới Đoàn Gia Thần, còn có thêm anh chàng Tịch Lạc Dữ kia đột nhiên bước vào cuộc sống bình lặng của cô.

Một ao nước sâu bắt đầu gợn sóng, không biết đến lúc nào mới có thể bình lặng trở lại.

Cô đành phải lên mạng giết thời gian, người để cô trò chuyện không nhiều lắm, cô mở blog của mình ra, viết lung tung gì đó một chút, sau đó đổi nền nhạc thành bài hát quảng cáo dài một phút, cô cảm thấy nghe khá hay, đáng tiếc là không tìm ra được bản đầy đủ.

Thường xuyên vào diễn đàn mà còn có nhiều câu chuyện như vậy, ẩn sau internet dù là một phụ nữ thông minh hay dí dỏm đều có bí mật riêng, bỗng nhiên cô có một sự kích động, muốn viết lại hoàn chỉnh toàn bộ câu chuyện của bản thân mình.

Có lẽ cô sẽ bị nói là “xanh nhạt” (1), cô cười trộm, mười năm thâm mến, nói ra nhất định sẽ cho rằng cô là người ngoài hành tinh.

- Xanh nhạt xuất phát từ Tấn Giang về một người mặc áo may ô nổi tiếng, người mặc áo may ô màu xanh nhạt này bịa đặt một câu chuyện của mình nhưng sau đó khiến ọi người vô cùng khó chịu khi phát hiện ra đó là một bộ phim. Cũng từ đó mà “xanh nhạt” trở thành danh từ ám chỉ “người giả dối”.

Bỗng nhiên, avatar trong cửa sổ QQ của cô lắc lư, cô mở ra thì thấy thì ra là người có nick “Thất lý điền giang” kia, câu nói đầu tiên là [Tôi có một ngân hàng thương mại đầy đủ các ca khúc quảng cáo, bạn có muốn không?]

Together you and i, forever in my eyes, you were me, i am you, oh can you see, you make my dreams e true (Tôi và bạn cùng đồng hành, mãi mãi trong mắt của tôi, bạn là tôi, tôi cũng là bạn, bạn có cảm nhận được không, bạn đang biến những giấc mơ của tôi thành sự thật) (2) — Tống Giai Nam bật cười, vội vàng phản hồi: [Được, tôi đã tìm rất lâu rồi nhưng không tìm được].

Ca khúc “The song for you and me” đây là ca khúc quảng cáo từng được dùng trong thể vận hội Olympic có giai điệu du dương, êm tai. Ca khúc đã làm rất nhiều khán giả cảm động.

[Bạn cũng thích bài hát này à, có bài nào hay thì đề cử đi].

Nghĩ rằng đây cũng là một người thích nghe nhạc, Tống Giai Nam không hề suy nghĩ mà phản hồi: [“Forever friend”, tôi vẫn luôn đề bài hát này làm nhạc chuông điện thoại]. Suy nghĩ một lát cô lại gửi thêm một câu: [Đáng tiếc là điện thoại của tôi hôm nay bị trộm mất rồi, nếu không có thể nghe lại nhiều lần].

Bên kia an ủi lại bằng một biểu tượng gương mặt tươi cười: [Tôi đề cử “The end of the world”].

[Haizzz, nếu như đề cử thì tôi thường nghe nhạc của Yuri Chika (3), tôi sẽ đổi bài hát thành “The hope of this world”].

(3) Yuri Chika: Một ca sĩ nữ nổi tiếng ở Nhật Bản.

Hai người có chung sở thích âm nhạc, có sở thích chung về phong cách và ca sĩ, Tống Giai Nam đột nhiên cảm thấy hôm nay cũng không phải là một ngày quá tệ, trò chuyện khiến cô cảm thấy khá hơn, bên kia gửi sang một câu hỏi: [Ca sĩ bạn thích nhất là ai?]

Cô vừa định trả lời là Sinead O ’Connor, hoặc Lisa Ono, thì điện thoại bàn vang lên, cô khập khiễng bước đến nhận điện thoại, thì bất ngờ truyền đến giọng nói: “Tống Giai Nam, là tôi, Tịch Lạc Dữ”.

Tống Giai Nam có chút bất ngờ, đã muộn thế này lại điện thoại đến, hơn nữa lại là người không quá thân thiết.

Giọng nói của anh ta nghe có chút mệt mỏi, tiếng trầm thấp xen lẫn một chút khàn khàn: “Em đi công tác về rồi cũng không báo với tôi một tiếng, gọi điện thoại thì em tắt máy”.

Cô đành phải giải thích: “Thật ngại quá, lúc tôi xuống máy bay thì điện thoại hết pin, sau đó chen chúc trên xe bus thì điện thoại bị trộm”.

Bên kia trầm mặc thật lâu, kèm theo đó là vài tiếng thở dài không thể nghe được, lúc này, không khí rơi vào sự trầm mặc buồn chán, bỗng nhiên Tống Giai Nam có chút khó chịu, cô cảm thấy tại sao anh ta lại quan tâm nhiều chuyện như thế, trong lòng cô có chút buồn bã. Vừa định tìm đề tài gì đó để che giấu đi sự lúng túng thì bên kia đã thản nhiên mở miệng: “Thật ra, Tống Giai Nam, hôm nay tôi đã rất lo lắng cho em, tôi biết đối với em điều đó có chút khó tin, đối với tôi cũng vậy, nhưng mà, tôi vẫn muốn hỏi ý kiến của em trước, em có chấp nhận làm bạn gái của tôi không?”

“Có lẽ chúng ta nên thử một lần, nếu em nói em không biết nên nói với tôi như thế nào, thì chúng ta có thể từ từ tìm hiểu”.

Cuộc sống giống như một hộp chocolate, không ai biết nó có hương vị như thế nào, nhưng nếu như là chocolate thì dù sao vẫn sẽ ngọt, chỉ cần chọn đúng chocolate sữa mà cô thích.

Nhưng mà, nhất định là kỹ thuật sản xuất đã bị lỗi, gửi một thỏi chocolate bạc hà đến không đúng nơi, cô ném thử, chỉ cảm thấy lạnh giá cay xè.

17. Chương 17: Chương 17

“Hôm nay phải chạy đi lấy tin à!” Tăng Thư Úc lười biếng ngồi đối diện Tống Giai Nam, cô ấy tùy ý lật bảng thông báo trong tay xem, “[Ba mươi năm Golden Melody Awards], đài truyền hình trung ương, ôi, còn có các ca sĩ, còn phải phỏng vấn nữa”.

Tống Giai Nam vừa viết vừa trả lời: “Không còn cách nào khác, người ta cho tiền thưởng, bằng mọi giá cũng phải chen lấn vào để viết được một trang báo đầu hủ”.

Tăng Thư Úc rất cảm động: “Đúng rồi, đúng rồi, tớ cũng quên mất mục giải trí các cậu là có nhiều tiền nhất, cũng giống như bác sĩ vậy, bao tiền thưởng có thể đào núi lấp biển”.

“Thôi đi, cũng chỉ có ca sĩ không tiếng tăm mới dùng tiền để mua giới truyền thông, dạng ca sĩ, diễn viên vừa cầu huyệt, vừa thiên lôi, vừa có tiếng tăm này, dù có chen chúc đến mức sứt đầu mẻ trán cũng phải để ọi người ngâm nga hai câu tượng trưng, sau đó biên soạn đại chuyện gì đó khuếch trương họ trên mặt báo, độc giả rất thích xem nha, người càng có tiếng tăm càng có hứng thú, như chúng ta, những người làm báo chí có tính giác ngộ cao cũng không có biện pháp”.

“Lý Xuân Ba, không phải là người hát ca khúc ‘Trong thôn có một cô gái tên là Tiểu Phương, trưởng thành vừa xinh đẹp lại vừa hiền lành’ (1), ha ha, lúc đó gần như ai cũng hát, tớ biết rồi”. Bất ngờ có một cái đầu từ giữa ô vuông thò vào, vẻ mặt của Phương Ngôn Ấn đang cười ngây ngất, “Có muốn em hát hai câu ọi người nghe?”

Lý Xuân Ba: Một ca sĩ trung niên nổi tiếng Trung Quốc, ca khúc “Tiểu Phương” là một trong những ca khúc nổi tiếng nhất của ông, nội dung ca khúc nói về một cô gái tên Tiểu Phương và tình yêu ngây thơ trong sáng của cô với chàng trai trong bản nhạc.

Mọi người ở đó bắt đầu ồn ào, “Hát đi, hát đi”.

Phương Ngôn Ấn ngoảnh nghiêng tứ phía, rồi nhìn chằm chằm vào Tăng Thư Úc một lúc, “Thôi, có người lạ ở đây, ngại lắm, ca khúc nông thôn kia có hơi thô rất nặng, hát lên người ta sẽ cho rằng nơi này là công xã nông thôn”.

“Hát cho nhà vợ cậu nghe đi, ghen tị với cô ấy quá”. Tống Giai Nam cười nói, sau đó ngữ điệu thay đổi, “Phương Ngôn Ấn, mục xã hội rảnh rồi như vậy à, cứ vài ngày là chạy đến đây, lần này lại vì chuyện gì?”

“Vé vào cửa buổi concert của Lương Tịnh Như”.

Tống Giai Nam kinh ngạc ngẩng đầu, “Không phải mấy hôm trước tôi đã cho cậu rồi sao, tôi đến tìm cậu không thấy, nên trực tiếp đưa cho Châu Vũ rồi”.

“Đúng vậy, đúng vậy, em vừa nhận được rồi, bây giờ thì vô dụng”. Phương Ngôn Ấn chìa tay ra, đặt chiếc vé nguyên vẹn lên bàn của Tống Giai Nam, có lẽ đã thấy được ánh mắt dò xét của cô, “Trời ơi, vốn dĩ là em muốn tặng cho anh họ, nhưng bây giờ chia tay rồi, cho nên vô dụng”.

“Không phải hai vé sao?” Tống Giai Nam vừa muốn nhận lấy, lại bị Tăng Thư Úc giành trước rồi hỏi một câu, tấm vé cũng lọt vào trên tay của Tăng Thư Úc, “Sao chỉ còn có một vé vậy, tiểu quỷ, đừng nói với tôi là anh họ của cậu đưa một vé cho người yêu trước, sau đó tiêu sái phóng khoáng bỏ đi, đúng vậy không?”

Phương Ngôn Ấn hung dữ trợn mắt nhìn Tăng Thư Úc một cái, “Chuyện nhà của em, chị quan tâm nhiều như vậy làm gì?”

“Chắc chắc! Giẫm lên đuôi con mèo rồi kìa, nhảy cao như vậy làm gì!” Tăng Thư Úc cười khanh khách, “Nếu tôi là cô gái kia, tôi sẽ trực tiếp xé tấm vé đó, tung lên bầu trời để nó rơi vào mặt anh ta, xem anh ta kiêu ngạo thế nào, coi như trực tiếp chia tay”.

Về mặt Phương Ngôn Ân càng ngày càng cứng nhắc, Tống Giai Nam vội vàng đưa chân đá chân Tăng Thư Úc, “Tiểu thư, cậu tích chút khẩu đức đi, có thời gian đi ra ngoài đi dạo đi, để ông chủ thấy lại mắng cậu bây giờ”.

Lời vẫn chưa nói hết, bên kia cửa sổ sát đất có một người kêu lên, “Tăng Thư Úc, bản thảo của cô chỉ mới viết được một nửa thôi đấy”.

Bỗng chốc “Xoạt” một cái, cô ấy nhảy dựng lên, “Đến đây, đến đây!”

“Miệng lưỡi của Tăng Thư Úc hơi xấu một chút, hận đời một chút, nhất là đối với đàn ông, nhưng cô ấy không có ác ý đâu, bài xích đàn ông là sự kích động theo bản năng của cô ấy”. Tống Giai Nam vừa giải thích với Phương Ngôn Ân vừa thu dọn đồ đạc.

“Nhất định là đã từng bị đàn ông vứt bỏ”.

Tống Giai Nam cười cười, “Cô ấy thích những người đàn ông đứng tuổi, nhưng trái tim của những người đàn ông như thế đều đặt vào sự nghiệp, không rảnh để bưng trà rót nước bầu bạn lâu dài với cô ấy, cho nên cô ấy nghe đến mấy cái đề tài này thì tương đối nhạy cảm, thế là ông anh họ của em xui xẻo đâm trúng chỗ yếu của cô ấy”.

Bỗng nhiên Phương Ngôn Ân với người về phía trước thăm dò, ghé vào trước mặt Tống Giai Nam nhỏ giọng nói, “Chị Giai Nam, em muốn hỏi phụ nữ các chị rốt cuộc là thích mẫu đàn ông dành cho các chị nhiều thời gian, hay là thích mẫu đàn ông có sự nghiệp thành công tài sản bạc triệu?”

“Nếu như tôi là một người thiếu vật chất, một người phụ nữ nông cạn, nhất định tôi sẽ hi vọng một người đàn ông có tài sản bạc triệu, nhưng nếu tôi là một phụ nữ có nghị lực cao quý, không hề có ham muốn hưởng thụ vật chất, thì tôi sẽ chọn người đàn ông dành thời gian cho tôi”. Cô dừng lại một chút, sau đó gian xảo nhìn Phương Ngôn Ân cười cười, “Nhưng hai dạng đó, tôi không thuộc dạng nào cả”.

Phương Ngôn Ân bất đắc dĩ trợn mắt một cái, nhìn Tống Giai Nam lấy thẻ phóng viên bỏ vào trong túi xách, vội vàng đổi giọng nói: “Chị Giai Nam, chị sắp đi phỏng vấn, người chị phỏng vấn không phải là cô nàng Tiểu Phương chứ?”

“Đúng vậy, chú Tiểu Phương”. Cô cúi đầu xác nhận lại lần nữa đã mang đầy đủ các thẻ chứng nhận, vừa muốn đứng lên, trong nháy mắt một cơn đau ập đến bàn chân bị giẫm lên ngày hôm qua, trong lúc nhất thời cô không đứng vững được, may mắn là Phương Ngôn Ân nhanh tay nhanh mắt chặn ngang đỡ lấy cô.

“Sao vậy? Có phải đi giày cao gót nên chân bị trật khớp rồi không?”

Tống Giai Nam lắc đầu, “Không phải, không có gì, có thể là hơi choáng váng, tôi đi trước đây, phải đến trước khi tiết mục bắt đầu mới phỏng vấn được”.

“À, chị đi đường cẩn thận một chút”.

Đã hơn sáu giờ, trời đã chập tối, cầu vòng đầy màu sắc đang chờ thành phố này phóng thích, đang là giờ cao điểm tan ca, người đến người đi, dòng xe trên đường phố Bắc Kinh vẫn đang lẫn lộn chậm chậm tìm con đường giải phóng khỏi sự đông đúc.

Không dưới một lần Tống Giai Nam nhìn thời gian trên đồng hồ, từng giây từng phút đang nhích dần đến bảy giờ, xung quanh cô đang chuyển động từng chút từng chút một, cô sốt ruột nói với tài xế xe taxi, “Chú ơi, phiền chú nhanh hơn một chút được không ạ, cháu đang có việc gấp”.

Tài xế xe không nhanh không chậm trả lời, “Vừa rồi cô không nghe thấy đài phát thanh nói giao thông đang tắc nghẽn sao, bên đường Thừa Đức đang bắt đầu bị chắn lại kia kia, chắc nửa giờ nữa cũng không thông được, đúng rồi, cô nói muốn đi đến đài phát thanh thành phố đúng không, nhưng không đúng lúc rồi, thời điểm tan ca bên đó bị tắc nghẽn nhất đấy”.

“Vậy có cách nào khác không ạ?”

“Không có, ngoại trừ cô đi qua đó, đi từ con đường ngầm ở phố Thạch sang đó, nhưng mà mất rất nhiều thời gian”.

Cô lấy tiền từ trong túi xách ra, đưa cho chú tài xế, “Chú ơi, ngại quá, cháu đang gấp, sẽ xuống xe ở đây”. Cô cầm túi xách ở trong tay, kéo cửa xe nhảy xuống, “Loảng xoảng” một tiếng, khiến tài xế xe khiếp sợ vội vàng nhìn cửa xe xem có bị gì hay không, chú tài xế xe bất đắc dĩ lắc đầu, lầm bầm một mình: “Phóng viên của tòa soạn đây sao, vội vàng như vậy, gần đây, nghề phóng viên thật là vất vả”.

Chạy đến đài phát thanh thành phố vừa đúng bảy giờ, những ca sĩ kia cũng không nói gì, nhưng trên mặt ai cũng toát ra vẻ hơi bất mãn, Tống Giai Nam cũng không có tâm trạng đi nói lời xin lỗi, cô đi thẳng vào vấn đề, hỏi vài câu hỏi, cô cảm thấy câu trả lời thật sự quá máy móc, nhất thời mất hứng, Lý Xuân Ba nói chuyện tương đối nhiều, thường xuyên nhắc đến chuyện quay phim cho video [Tiểu Phương], một ký giả trên đài hỏi: “Có phải thời niên thiếu lúc còn đi học, anh đã từng thích một cô bé tên Tiểu Phương không?”

Những người khác ngẫm hiểu bật cười, Tống Giai Nam có hứng thú cầm bút lên chuẩn bị ghi chép lại, Lý Xuân Ba trả lời rất thẳng thắn và vô tư: “Đương nhiên là đã từng có, nếu không, sao tôi có thể thể nghiệm sâu sắc đến như vậy, thậm chí — các vị đang ngồi ở đây chắc hẳn là đều có, dù sao thời thanh xuân chính là thời kỳ đẹp nhất, ở bất cứ thời điểm nào, tuổi thanh xuân cũng có thể nhen nhóm lên sự vui vẻ trong cuộc sống của mình. Chúng ta, những người hiện giờ là những thanh niên tri thức dẫu đã trên năm mươi nhưng cũng đã từng có một Tiểu Phương của bản thân mình, đã từng trải qua một tình yêu không dám nắm bắt”.

“Cái đẹp nhất của thời thanh xuân chính là tình cảm không dám nắm bắt”. Tống Giai Nam bất chợt mỉm cười, bóng lưng Tô Lập trong đầu óc cô chợt lóe lên, dưới bầu trời đó, một thiếu niên cứng nhắc ưu sầu, là người mà cô vẫn không dám nắm bắt ở tuổi thanh xuân”.

Một cảm giác thật kỳ lạ dâng lên từ đáy lòng, cô không tự chủ được mà nhìn về bên ngoài cửa sổ, tầng sáu mươi ba của đài phát thanh thành phố, ánh đèn của chiếc máy bay hàng không dân dụng đang bay trên đỉnh đầu chợt hiện rồi vụt qua, bất chợt cô lại nhớ đến lần không hẹn mà gặp của cô và anh sau mười năm, lần đầu tiên cô và anh thực sự đứng đối mặt nói chuyện với nhau, còn có chiếc điện thoại tiếp nhận cuộc gọi đầu tiên của anh sau bao nhiêu năm nhưng ma xui quỷ khiến làm nó bị mất.

Có lẽ, đó chính là kết quả của bọn họ, ngay cả khi cá đã trở về với nước, quên đi hết câu chuyện trên bờ.

Hoàn thành công việc phỏng vấn, trong lòng cô đang suy nghĩ không biết nên đối phó với bản báo cáo kết quả công tác của bản tin này như thế nào điện thoại lại vang lên.

Tống Giai Nam không hề ngạc nhiên khi biết Tịch Lạc Dữ gọi đến, nhưng chiếc PHS cô cầm ở trong tay, màn hình đang không ngừng phát sáng, cô không biết nên nhận hay không, trong lúc còn đang do dự, PHS vụt tắt.

Cô bất đắc dĩ xoa huyết thái dương, nhớ lại cuộc nói chuyện không đi đến đâu của bọn họ ngày hôm đó, trong lòng không khỏi sầu muộn.

Ngày hôm qua, nhất định là cô bị động kinh rồi, mới đáp ứng yêu cầu của anh ta bằng câu “Suy nghĩ một thời gian”, thật ra cô biết, có lẽ đó chỉ là cái cớ để cô trì hoãn, trong lòng cô hiểu rõ vị trí đó vĩnh viễn không thể phai mờ được.

Là do cô sợ hay bởi vì lý do gì khác, bản thân Tống Giai Nam cũng không hiểu rõ, từng ấy năm cho đến nay, cô vẫn có thói quen một mình cô đơn đi dọc trên con phố phồn hoa, yên lặng theo đuổi bước chân của một người nào đó.

Nhưng từ đáy lòng có một giọng nói cho cô biết rằng, Tống Giai Nam, nguyện vọng lớn nhất đời người của mày cuối cùng cũng đã được thực hiện, chắc hẳn là mày rất thỏa mãn, cần gì phải theo đuổi một thứ chưa bao giờ thuộc về mày cơ chứ, Tô Lập vốn dĩ chỉ là giấc mơ mày đã hư cấu nên mà thôi.

Cô thở dài một hơi, cẩn thận ấn vào dãy số của Tịch Lạc Dữ, cuộc gọi nhanh chóng được kết nối, giọng nói quen thuộc truyền đến, hơi mang theo ý cười, giọng điệu thân mật: “Xong rồi à?”

Hình như thật lâu trước đây đã từng có người hỏi cô như thế, cẩn thận đến từng li từng tí để dành cô mỗi lúc cô chán nản và thất bại, cô nhìn bốn phía xung quanh đài phát thanh thành phố, nhân viên lui tới làm việc, trên mặt ai cũng nở một nụ cười chuyên nghiệp, nhưng làm thế nào cũng không tiến được vào mắt của cô.

Vết đau ở bàn chân như giồng như một con kiến nhỏ chậm rãi gặm nhấm cô, cảm giác đau đớn đang dần dần lan tỏa, cô đành phải bám vào mặt tường, cố gắng chống đỡ trọng lượng cơ thể của chính mình, giọng nói bất giác yếu đi một chút: “Ừh, tôi mới vừa phỏng vấn xong”.

“Có thời gian ăn cơm không, ở đây có một quán ăn không tệ, món canh cũng rất chính thống”.

Hóa ra là Tịch Lạc Dữ vẫn còn nhớ rõ trong lúc vô tình cô đã nói là cô thích món canh, từ đáy lòng cô không thể nói rõ là cô có cảm giác gì, dường như đó là một dạng thỏa hiệp với hiện thực, hóa ra cô cũng không kiên cường như cô tưởng tượng, cô khẽ hỏi, dường như đã hạ quyết tâm rất lớn: “Anh có rảnh không, có thể đến đài phát thanh thành phố đón tôi được không?”

Bởi vì cho đến bây giờ cô chỉ đơn độc một mình, mười năm, phồn hoa đã vụt tắt, nhưng cũng chỉ có một mình cô vượt qua. Cô cũng không có thói quen dựa dẫm vào bất cứ ai, bởi vì tình yêu đã trở thành tín ngưỡng, không nên dựa vào nữa.

18. Chương 18: Chương 18

“Thực sự, không cần tới bệnh viện đâu”. Tổng Giai Nam mấp máy môi theo thói quen, cô cúi đầu nhìn bệnh án trong tay, trên mặt giấy, nét chữ được viết bằng bút máy mực vẫn chưa khô, rất đẹp, là ba chữ: Tổng Giai Nam, do Tịch Lạc Dữ viết.

Đây vốn là căn bệnh nghề nghiệp của luật sư, lúc nào cũng mang theo bút máy bên mình, chuẩn bị sẵn sàng cho bất cứ tình huống nào.

Tổng Giai Nam khẽ xê dịch chân của mình, dường như chân chưa từng bị thương, mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt trộn lẫn trong không khí ở phòng cấp cứu, còn có sự ẩm ướt lạnh lẽo, khiến cho tâm trạng cô cảm thấy thoải mái hơn: “Chỉ là bị giẫm nhẹ thôi, không sao đâu, về nhà bôi dầu hoa hồng là được”.

Tịch Lạc Dữ đứng ở bên cạnh, ánh mắt tối sầm nhìn lướt qua bàn chân của cô: “Ngộ nhỡ xương cốt bên trong bị thương thì sao?”

Tổng Giai Nam thờ ơ trả lời: “Thì tôi được dịp xin phép ở nhà nghỉ ngơi”. Trên hành lang có người chạy đi chạy lại, phòng cấp cứu ở góc cuối đang vô cùng ồn ào, bỗng nhiên cô bật cười, nụ cười mang theo một chút đắc ý và bướng bỉnh, Tịch Lạc Dữ hơi sững sốt, nhìn theo ánh mắt của cô, nhưng lại không thấy gì, anh ta không khỏi tò mò hỏi: “Em cười gì thế?”

“Không có gì, chỉ là tôi chợt nghĩ đến, nếu như lấy thẻ phóng viên này của tôi đưa cho bác sĩ xem, thì tôi có bị bệnh viện đuổi ra không nhỉ”.

Tịch Lạc Dữ nở một nụ cười bất đắc dĩ: “Đúng là bệnh viện sợ nhất phóng viên, suy nghĩ này của em cũng thật là ngang ngạnh, không hổ danh là phóng viên của mục giải trí, những thứ bấy lâu linh tinh được đăng trên báo kia, không biết có bao nhiêu chuyện là do các em biên soạn ra nữa”.

Cô cười “Phụt” một cái: “Trừ những phương châm và chính sách quan trọng của Đảng ra, những tin khác căn bản đều có thêm gia vị vào, Tịch Lạc Dữ, anh biết không ít nha, có phải ngày thường anh không xem báo không?”

“Ừ, trước đó em cũng đã hỏi tôi vấn đề này rồi mà, nhưng tôi chỉ là độc giả trung thành của báo Evening City thôi”.

Bỗng chốc không còn đề tài để nói, Tổng Giai Nam cũng không biết nên tiếp tục thế nào, đúng lúc này người y tá gọi tên của cô, chỉ vào căn phòng tối om ở phía hành lang bên kia: “Cô Tổng Giai Nam, xin mời cô qua đây chụp X-quang”.

Cô vừa đứng lên, còi xe cứu thương lại vang vọng khắp cả phòng cấp cứu, một vài bác sĩ và y tá xông ra ngoài, tình cảnh bỗng chốc trở nên hỗn loạn, Tổng Giai Nam phản xạ có điều kiện, ánh mắt cô chăm chú nhìn thẳng đến cửa, rất muốn tiến lên xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Bỗng nhiên có ai đó vỗ nhẹ lên đỉnh đầu cô một cái, lòng bàn tay mềm mại nhẹ như gió lướt qua mặt cô, tựa như một sợi lông tơ mềm nhẹ, còn có sự ẩm ướt trong không khí, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt cô chạm phải ánh mắt đang che giấu ý cười của Tịch Lạc Dữ, cô thẹn thùng mấp máy đôi môi.

Anh ta chỉ đứng đó, không nói bất kì câu gì với cô, chỉ nở một nụ cười nhàn nhạt, không biết nên làm gì, Tống Giai Nam chỉ cảm thấy trong lòng cô như đang có một cảm giác khá dễ chịu, cô xoay người, nhìn thoáng qua cảnh tượng hỗn loạn khiến cho thần kinh “phóng viên” của cô nhạy cảm một lần nữa, sau đó cô cực kì hiên ngang đến phòng khám bệnh, khoe miệng cong lên thành một nụ cười.

Dường như đã lâu lắm rồi cô chưa từng có được khoảnh khắc thả lỏng bản thân như thế, Tống Giai Nam mỉm cười lắc đầu, đã nhiều năm như vậy, có lẽ cô đã tự trói buộc bản thân mình quá chặt, cô quá vội vàng.

Nếu như có một người, có thể làm cho cô cảm thấy bình yên, có thể cùng nhau sống những năm tháng bình dị, thì cô cũng không cần phải mãi hy vọng thời thanh xuân đã qua sẽ xuất hiện trong cuộc sống của cô như vậy, mà cô sẽ lặng lẽ để nó là một giấc mộng êm ái.

Chụp X-quang xong, kết quả là chân của cô cũng không có vấn đề gì đáng ngại, chỉ cần bôi thuốc trị liệu trong một thời gian ngắn. Bác sĩ dặn dò cô phải hạn chế vận động, đi xe thay vì đi bộ.

Mới bước ra từ phòng khám khoa ngoại, Tống Giai Nam đã bắt gặp một chàng trai cao ráo chạy ngang qua hành lang, dáng vẻ rất quen thuộc, cô chợt kêu lên: “Phương Ngôn Ân!”

Đúng là Phương Ngôn Ân, đầu tóc cậu ấy bị gió thổi, bù xù như một con nhím, đôi mắt đỏ sọc, vừa nhìn là đã biết cậu ấy chạy bộ vượt gió đến đây, nhưng thể lực của cậu ấy cũng không tệ nha, không hề thở gấp, từ điểm này có thể nhận thấy cậu ấy cũng rất có tố chất làm phóng viên chuyên nghiệp.

Phương Ngôn Ân nghiêng đầu qua nhìn, ánh mắt mở to, gần như lăm lăm trong miệng: “Chị Giai Nam, không phải là chị tới đài phát thanh thành phố để phỏng vấn à, sao lại chạy tới bệnh viện, nhân vật và bối cảnh chuyển đổi cũng nhanh quá”.

“Tôi đến khám bệnh, xảy ra chuyện gì à, sao lại cử cậu tới đây?”

“Ngộ độc thức ăn tập thể đó chị”. Phương Ngôn Ân cười cười, sau đó nhìn thấy Tịch Lạc Dữ đang đứng bên cạnh cô, cậu ấy ngây ngô nháy mắt mấy cái với cô: “Bạn bè, là bạn nam giới, hay là... Bạn trai?” Không đợi Tống Giai Nam trả lời, cậu ấy đã phủ định ngay: “Không đúng, nét mặt giống công tử này không phải là mẫu người mà chị nói”.

Tống Giai Nam làm như hoàn toàn không nghe được cậu ấy nói gì, vội vàng giải thích: “Bạn bè thôi, đúng rồi, Phương Ngôn Ân, có mình cậu đến đây lấy tin thôi sao, tòa soạn còn nhiều người trực ca lắm mà, sao Châu Vũ lại yên tâm để ỉnh cậu tới đây vậy?”

Phương Ngôn Ân nói líu lo: “Ồi, họ đi cùng chủ biên đến xem xét tình hình công dân rồi, chị Giai Nam à, chị cứ an tâm dưỡng bệnh cho thật tốt, nếu không phải chuyện gì lớn thì không cần quan tâm nhiều đâu”. Cậu ấy cười cười, nói với Tịch Lạc Dữ: “Tôi đi trước nhé, làm phóng viên bận lắm, không ở lâu được đâu, nhất là ở bệnh viện, nơi phóng viên không được chào đón này”.

Tống Giai Nam nhìn Phương Ngôn Ân chạy lên lầu hai, đành gượng cười, vô cùng xúc động nói: “Cậu nhóc này vất vả quá rồi, nhìn cậu ta mới nhớ, thì ra lúc trước mình sống cũng không dễ dàng gì”.

Đã từng có những buổi tối ở lại tòa soạn viết bản thảo, lúc về đến nhà trong tay vẫn còn nắm chặt lấy PHS, khi đó quả thực cô mệt tới nỗi không thể bắt máy được, phải nhờ bạn cùng phòng giúp nhận cuộc gọi, còn bản thân gục trên bàn, ngủ đến mức trời đất mịt mù, Đã từng có lúc cô đứng ở sở cảnh sát trong tiết trời đông giá lạnh, chỉ vì ở bên trong đang có một tin tức nhỏ nhoi mà cô muốn có được, vừa nhận nhiệm vụ vừa cười nhạo chính bản thân mình. Đã từng bị những người khác ở tòa soạn chèn ép, bài viết do mình cực khổ viết ra, rồi lại đành phải nuốt nước mắt để tên người khác.

Nhưng đã qua nhiều năm như vậy, dường như cô đã toi luyện thành thói quen, ngay cả khi rảnh rỗi, cô cũng không tự chủ được mà nghĩ đến công việc.

— Công việc, bản thảo, bỗng nhiên Tống Giai Nam sững sốt, sau đó “A” một tiếng: “Đúng rồi, bản thảo của tôi đâu?!”

Tất cả các phóng viên lẫn biên tập của mục giải trí đều đã về hết, cả gian phòng trống trải, ngoại trừ ngọn đèn neon sát cửa ra vào đang tỏa ra một thứ ánh sáng trắng, còn lại chỉ là ánh sáng phát ra từ màn hình máy tính của cô, trên chiếc bàn ở vị trí sát vách, có treo một chiếc đèn nhỏ màu cam, khiến cho đêm tối lạnh lẽo có thêm một chút màu sắc ánh sáng.

Cô làm việc lâu như vậy, thực sự vẫn chưa có ai tặng ca nhiều như cô, Tống Giai Nam ngẩng đầu, con người của cô bị thu hút lên lên nhìn sang Tịch Lạc Dữ đang ngồi bên cạnh đọc báo, anh ta không đeo mắt kính, có thể do đèn không đủ sáng, anh ta khê nheo mắt, cố gắng nhận dạng chữ viết trên mặt báo, khuôn mặt nhìn nghiêng rất thanh tú, nhưng lại không mang theo vẻ mảnh mai của nữ giới.

Hơn nữa hình như anh ta đang đọc báo một cách chăm chú, ngay cả khi cô đang nhìn lên anh ta một lúc lâu mà anh ta cũng không biết, Tống Giai Nam bất chợt suy nghĩ rằng, những người đàn ông như thế hầu hết là những người có tính cách kiên nghị, làm việc thận trọng. Nhiều năm trước đây, dưới ngọn đèn màu trắng ngà, cũng có một người con trai lẳng lặng ngồi cách xa cô vờn vờn năm thước, người đó đang chuyên tâm làm bài tập.

Từ đáy lòng cảm thấy đau xót, cô vội vàng thu hồi ánh mắt của mình, ngón tay ấn lung tung trên bàn phím, cô cũng không biết mình đã đánh ra chữ gì, sau đó lại từ từ xóa đi.

Tô Lập, Tô Lập, nhất định là anh không biết anh chính là giấc mộng của cô, lúc anh còn học đại học, cho đến bây giờ, cô cũng không biết sao bản thân cô có thể can đảm đến như vậy, khi đó, một mình cô đội lạnh đi từ Quảng Châu đến Bắc Kinh khi trời đang đầy tuyết, hai mươi mấy giờ ngồi xe lửa, cũng giống như sự đợi chờ của cô đối với anh nhiều năm qua, sau đó tình yêu trọn đời cũng dần dần kiệt quệ.

Nhớ nhưng vốn dĩ là một thứ tăng lên theo từng ngày.

Buổi tối hôm đó, cô ngồi xem bộ phim [Bức thư từ một người phụ nữ xa lạ], bộ phim nói về một cô gái dũng cảm kiên trì, yêu vô cùng thâm kín và mãnh liệt, nước mắt tràn khỏi bờ mi trượt xuống, có lẽ càng là một đứa trẻ lặng lẽ thì bản thân lại càng yêu sâu đậm như vậy.

Nhớ nhưng và nước mắt cứ như dề vờ, cô không muốn làm gì cả, chỉ muốn được gặp anh, cho dù đó chỉ là cái nhìn thoáng qua cô cũng mãn nguyện, mãn nguyện cho những nỗi tiếc thuở niên thiếu của cô, sau đó cô sẽ chôn giấu toàn bộ những yêu thương say đắm ở tận đáy lòng mình, lặng lẽ yêu một người khác, cho đến trước khi cô chết, nhớ lại cũng sẽ không cảm thấy tiếc nuối nữa.

Cho nên cô đã đứng ở giữa sân trường đầy tuyết trắng xóa, cô đã đi qua tòa nhà Minh Đức, cô đã đi công viên Tuyên Thành, đi qua tòa nhà Dật Phu, đi qua thư viện, cô mong đợi có thể tình cờ gặp anh trong sân trường cổ xưa này. Mà không, cô cũng không dám hy vọng xa vời là gặp được anh, chẳng qua cô chỉ muốn đi qua những con đường này, ngắm nhìn những phong cảnh này, và chàng trai ngây thơ cứng nhắc trong ý nghĩ của cô, rồi lướt qua nhau.

Cũng không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô thấy anh ở phòng tự học trên tầng hai, phong cách u sầu đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của cô, mặc dù anh đã thay đổi một ít so với anh trong trí nhớ không ngừng lặp đi lặp lại của cô, nhưng trái lại, nó chỉ khiến ký ức của cô càng thêm tươi đẹp, gương mặt nghiêng của anh vẫn rất hoàn hảo, anh yên lặng ngồi một chỗ, không có ai ngồi cùng anh, chỉ có một mình anh với vài cuốn sách và một ly nước mà thôi.

Từ cửa sổ tới chỗ ngồi của anh, khoảng cách chỉ có năm mét, nhưng cô không có bất kỳ tư cách nào để bước vào, cũng như lấy thân phận gì để đến gần anh.

Cô không là gì của anh cả, cô không có bất kỳ mối quan hệ nào với anh.

Cô vội vàng chạy ra ngoài, đêm hôm đó tuyết rơi thật lớn, bay phất phơ trong gió, giống như muốn vùi lấp cô trong tuyết trắng, chôn vùi tất cả những yêu thương nhưng nhớ của cô trong hiện thực lạnh giá.

Đêm hôm đó rất dài, tựa như kéo dài vô tận, sáng ngày hôm sau cô mỉm cười rời đi, cô tự nói với bản thân, tất cả chỉ như một giấc mộng.

Tiếng lật báo sột soạt ở bên cạnh kéo cô về với hiện thực, giọng nói nhẹ nhàng của Tịch Lạc Dữ truyền đến: “Em viết bản thảo xong chưa, có đói bụng không, hay là tôi đi ra ngoài mua cho em thứ gì để ăn nhé?”

Cô vội vàng gõ vội một vài ký tự thống kê, không biết là do lạnh hay sợ hãi, mà giọng nói của cô trở nên run rẩy: “Còn một chút nữa thôi, sắp đến phần cuối rồi, tôi không đói, nếu anh đói bụng thì mua thứ gì về ăn đi, không cần ở đây với tôi”.

“Hay là tôi đợi em viết xong bài, rồi hai chúng ta đi ăn cơm?”

Tổng Giai Nam lễ phép mỉm cười: “Đúng rồi, hôm qua tôi đã làm phiền anh rất nhiều, đã mượn thể này mà còn bắt anh ở đây đợi tôi làm việc, bữa cơm này tôi mời anh, hôm nay thật sự rất ngại”.

Một bầu không khí lặng im kỳ lạ bao trùm lấy hai người, chỉ nghe thấy âm thanh gõ bàn phím vang lên lách cách, Tổng Giai Nam ngẩng đầu lên thấy Tịch Lạc Dữ đứng ở trước mặt cô, phía sau là chiếc bóng của anh ta, chiếc bóng đen to dài in xuống sàn nhà bằng thủy tinh tạo thành một sự bức ép mạnh mẽ, anh ta khẽ nhủ mảy, giọng nói có chút lạnh lùng kiên định: “Tổng Giai Nam, tôi thật sự không thể hiểu em, tại sao em luôn thay đổi thất thường như vậy?”

Cô kinh ngạc, Tịch Lạc Dữ tiếp tục nói: “Có đôi khi em rất muốn dựa dẫm vào một người khác, nhưng chỉ một giây sau, nội tâm của em dường như sợ mắc nợ họ nên em lại đẩy người khác ra thật xa, rồi nói những lời khách sáo, người khác đối xử tốt với em, dường như em nhất định phải báo đáp gấp đôi, nếu em không báo đáp được, thì em nhất định sẽ không bao giờ cho người đó cơ hội để tới gần em”.

“Tôi thật sự không rõ, em chỉ là một cô gái nhỏ, tại sao lại có một trái tim mẫn cảm như vậy?”

19. Chương 19: Chương 19

Bữa cơm hôm nay cực kỳ tẻ nhạt và vô vị, cho dù cô đang đói sắp chết, nhưng nước trái cây hay thịt bò bổ dưỡng vào miệng vẫn cảm thấy như nhai sáp nến, trong lòng Tổng Giai Nam bị câu nói kia phá rối ngũ vị (1), nhưng cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều, chỉ là không yên lòng.

(1) Ngũ vị: mặn, ngọt, chua, cay, đắng.

Tất cả đều bị Tịch Lạc Dữ thu vào ánh mắt, nhưng ngược lại anh ta cũng không thể hiện ra điều gì, bầu không khí giữa hai người vô cùng ngột ngạt, cho đến khi thanh toán tiền, cả hai đồng thời rút tiền mặt ra đưa, khiến cho người bán hàng sửng sốt, tay của người bán hàng như bị treo giữa không trung, không biết nên nhận tiền của ai, Tịch Lạc Dữ lại bật cười, đẩy tay Tổng Giai Nam, rồi đùa giỡn nói: “Vừa rồi tâm trạng của tôi không được tốt, em cũng đừng làm tôi ảm ức thêm nữa”.

Cô “Ừm” một tiếng, thần sắc vẫn giống như còn đang lạc vào chốn thần tiên, “Vốn dĩ nên là tôi mời, thế này làm sao đây?” Nhưng giọng nói yếu ớt của cô không hề có một chút sức uy hiếp nào, cô bán hàng cũng rất lạnh lợi, nhận lấy tiền trong tay của Tịch Lạc Dữ, không để cho Tổng Giai Nam đổi ý.

“Giữa bạn bè với nhau không cần phải phân định rõ ràng như vậy, hướng hồ đàn ông mời khách rồi thanh toán tiền là đạo lý hiển nhiên”. Tịch Lạc Dữ nói vô cùng kiên quyết, Tổng Giai Nam không thể làm gì khác hơn là bĩu môi, trợn mắt một cái, bày ra sự bất mãn.

Trong lúc vô ý hành động mờ ám của cô giống như một đứa trẻ phạm phải sai lầm nhưng lại kiêu ngạo không chịu thừa nhận, người lớn mà lại có hành động mờ ám đáng yêu như thế in hệt trong mắt Tịch Lạc Dữ, anh ta khẽ mỉm cười, thậm chí từ đáy lòng có một loại cảm giác thỏa mãn.

Tịch Lạc Dữ muốn đưa cô về nhà, Tổng Giai Nam nhìn đồng hồ, “Anh đưa tôi đến đầu phố Trường Ninh là được rồi”.

“Muốn mua đồ sao?”

Tổng Giai Nam mỉm cười, “Đi mua điện thoại di động, tôi đã làm mất điện thoại rồi, cũng không thể sử dụng PHS làm việc mãi được, bây giờ, tôi rất dị ứng với PHS, nó vừa reo lên là tóc tôi dựng đứng cả lên, sợ lại bị sai khiến đi đâu đó lấy tin tức nữa”.

“Tôi đưa em đi, tôi có một người bạn làm quản lý ở Suning (2), sẽ có giảm giá nội bộ”.

(2) Suning: Trung tâm mua sắm các mặt hàng điện gia dụng ở Trung Quốc.

Đêm tối mùa đông cũng không có nhiều người, nhân viên bán hàng vẫn rất nhiệt tình, không ngừng giới thiệu kiểu dáng mới nhất cho họ, Tống Giai Nam giải thích: “Tôi chỉ cần một chiếc điện thoại có thao tác đơn giản, có thể gửi tin nhắn, nghe điện thoại, chiếc nào có kiểu dáng gọn gàng và rơi không hỏng ấy”.

Nhân viên bán hàng nhìn cô bằng ánh mắt kì quái, Tịch Lạc Dữ có chút bất ngờ nói: “Không cần bất kỳ chức năng nào khác sao, ví dụ như nhạc chuông, hình thức, kiểu dáng, văn bản, video âm nhạc, trò chơi, hay cảm ứng đều tùy tiện sao?”

Tống Giai Nam cười nói: “Anh cho rằng điện thoại di động là máy vi tính sao, tôi dùng để đi làm, đâu cần phải nhiều chức năng như vậy, thôi được rồi, thêm vào kiểu dáng tương đối dễ nhìn là được”.

Cuối cùng cô cũng chọn một chiếc điện thoại di động không đến một ngàn nhân dân tệ, kiểu dáng kinh điển, vừa được bộ phận quản lý giảm giá, thật sự là rất có lợi, cả hai cùng đến sảnh kinh doanh điện thoại di động ở siêu thị để mua sim, lựa chọn nhiều lần mà vẫn không chọn được số vừa ý, Tống Giai Nam than thở: “Nếu có thể lấy lại số điện thoại trước kia về thì thật là tốt”.

Anh chàng đẹp trai ở sảnh kinh doanh rất nhiệt tình: “Có thể làm lại, nhưng mà thủ tục hơi phiền phức một chút, cô cần vì công việc sao?” Vừa nói, lại định lấy những giấy làm thủ tục kia ra, Tịch Lạc Dữ vừa định tiếp nhận, Tống Giai Nam lại ngăn cản.

Cô mấp máy môi, nhẹ nhàng lắc đầu, cười nói: “Bỏ đi, cái đó phức tạp quá, tôi đang cần dùng gấp”.

Anh chàng đẹp trai cũng cười cười, “Số điện thoại của chúng tôi ở đây bị quản lý tương đối nghiêm ngặt, mua số cũng rất phiền phức, xử phạt càng phiền phức hơn, rất nhiều người thả bị xử phạt còn hơn là làm lại, trừ khi dãy số kia có ý nghĩa đặc biệt”.

Tịch Lạc Dữ không nói chuyện đã lâu bỗng nhiên lên tiếng hỏi ngược lại: “Dãy số có ý nghĩa đặc biệt?”

Lời vẫn chưa dứt, liền nghe thấy âm thanh rất nhỏ nhưng lại rất chói tai vang lên, một đường bút ký tên đã hiện lên lá đơn trên bàn làm việc, Tống Giai Nam cảm thấy xấu hổ vẩy vẩy tay: “Trời đang rất lạnh, tay cũng bị đông cứng rồi, chữ cũng không viết ra được”.

Nụ cười của cô trong sáng vô tư, thế nhưng trong đôi mắt như có một màn sương mờ ảo, làm thế nào cũng không thể nhìn rõ tận đáy lòng cô, trong nháy mắt, có một loại cảm giác kỳ lạ xuất hiện trong lòng Tịch Lạc Dữ, anh ta không khỏi nhìn cô vài lần.

Anh chàng đẹp trai rất tích cực nhìn màn hình máy vi tính để chọn số, anh chàng chỉ lên màn hình hỏi: “Mã số này thế nào, 0908, rất giống mã số ở ký túc xá trước kia của chúng tôi, vừa thuận tiện, vừa dễ nhớ”.

Tống Giai Nam yên lặng đưa mắt nhìn một lúc, đột nhiên bật cười: “Vậy thì số này đi, thật sự rất dễ nhớ”.

Anh chàng đẹp trai rất vui vẻ, vừa thông thạo đóng dấu nghiệp vụ lên đơn, vừa cùng tán dóc với bọn họ, Tống Giai Nam yên lặng lắng nghe âm thanh đóng dấu “cộp cộp”, những chỗ trống trên tờ đơn được điền vào, lúc cô bước ra ngoài thì phía trên đã được ghi đầy chữ, trên đó có tên của cô cùng với số điện thoại di động, còn có mã số 0908 ở phía cuối, cô khẽ thở dài một hơi.

Mở chiếc sim điện thoại mới tinh ra, cắt đứt tất cả những liên lạc với quá khứ, ngay cả đầu mối cuối cùng để Tô Lập có thể tìm được cô cũng bị đích thân cô kết thúc, dường như đó chính là ánh sáng hy vọng cuối cùng từ đáy lòng cô, rồi lại bị chính tay cô dập tắt, một chút tro tàn đã bốc cháy vẫn còn âm ỉ nóng đang nằm rải rác ở giữa lòng bàn tay cô, nhưng cũng giống như trong nháy mắt có một sự giải thoát cho những ham muốn của bản thân.

Cô muốn lựa chọn sự ấm áp ở kiếp này, muốn quên những gì đã trải qua trong hiện thực, nhưng lại dùng một phương thức khác để bản thân được đắm chìm trong ký ức điên loạn của mình.

Năm đó, khoảng cách giữa hai lớp 11/9 và 11/8 chẳng qua chỉ là một bức tường, nhưng sự mong mỏi không được đặt ở ánh mắt, mà nó là tình yêu được chôn giấu ở tận đáy lòng.

Là không có cơ hội làm quen, hay là không có dũng khí để nói ra, chính bản thân cô cũng không biết.

A, 0908, Tống Giai Nam khẽ đọc thầm dãy số trong lòng một lần, mỉm cười.

Mùa đông về đêm luôn rất lạnh lẽo, trong xe có đầy đủ hệ thống sưởi khiến cho gương mặt của Tống Giai Nam nóng lên, dưới ngọn đèn mờ tối le lói, hiện lên một vẻ ửng đỏ nhàn nhạt.

Đến dưới lầu nhà cô, chiếc Buick từ từ dừng lại, vẫn là những lời chào tạm biệt máy móc, Tống Giai Nam vừa kéo cửa xe muốn bước ra ngoài, chân vẫn chưa chạm mặt đất, bỗng nhiên cô cảm thấy cổ tay mình bị nắm lại, sức lực không lớn, nhưng vẫn rất kiên định.

Ngay lập tức cô quay lại chạm phải ánh mắt của Tịch Lạc Dữ, đêm u tối, ánh mắt của anh ta bị chiếc mắt kính nặng trĩu che kín, ngay lập tức mặt cô nóng lên, ngay cả tài ăn nói lợi hại thường ngày cũng đành im lặng rất lâu mà không thốt được lời nào.

“Đưa điện thoại cho tôi”.

Không đợi Tống Giai Nam phản ứng, lòng bàn tay cô đã trống trơn, chiếc điện thoại vừa mua đã nằm trong tay của anh ta, ánh sáng phát ra từ màn hình điện thoại chiếu lên khuôn mặt của anh ta, đường nét rõ ràng, vô cùng kiên nghị và tuấn tú, khi Tịch Lạc Dữ mỉm cười đuôi lông mày của anh ta giương lên, khoe mắt cong cong, ngũ quan vô cùng sinh động, biểu tình đó rất hiếm khi xuất hiện trên gương mặt của anh ta, mang theo chút bướng bỉnh.

“Tống Giai Nam, tôi nên nói với em như thế nào đây, em mua điện thoại di động mới, thay cả số điện thoại, em cũng không hề hỏi số điện thoại của tôi, bây giờ, tôi đã giúp em lưu lại rồi đấy, cũng may là danh bạ trong điện thoại em vẫn trống rỗng, em nhìn xem, tôi là người đầu tiên ngồi ở ghế sofa”.

Về đến nhà, vừa lên mạng, cô liền đổi số điện thoại đăng ký trên QQ, điền số điện thoại vừa mua vào, không bao lâu sau Phương Ngôn Ân điện thoại cho cô, Tăng Thư Úc và một vài người khác cũng nhắn tin cho cô, bỗng nhiên avatar của nick “Thất lý điền giang” phát sáng, cô mở mắt ra nhìn thấy một biểu tượng đồng cảm hiện lên: [Ôi, gần đây nhiều người bị mất điện thoại quá].

Giọng điệu dường như rất thân quen, Tống Giai Nam cười cười, trả lời lại: [Đúng vậy, cũng sắp đến cuối năm rồi, ăn trộm cũng muốn dự trữ hàng xài tết, vậy xem như chúng ta cũng có một ít trợ giúp mọi người ăn mừng năm mới, để xã hội đạt tới tiêu chuẩn hài hòa].

Rất lâu sau bên kia cũng không có phản hồi, chắc hẳn là bận gì rồi, Tống Giai Nam ghi lại số điện thoại, ngẫm nghĩ vẫn cảm thấy không an toàn, cô lấy ra một quyển sổ nhỏ ghi chép lại một lần nữa, lúc cô ghi đến số của Tịch Lạc Dữ thì sững sốt một chút, ngoại trừ số điện thoại di động, còn có số bàn, thậm chí cả số điện thoại ở phòng làm việc, một dãy số thật dài.

Không thể diễn tả được đó là cảm giác gì, trong ký ức, cũng đã từng có một chàng trai đem cả số điện thoại di động, số điện thoại ký túc xá, thậm chí cả số điện thoại của bạn cùng phòng cho cô biết, còn cười nói với cô: “Có chuyện gì xảy ra nhớ là phải gọi cho tớ đầu tiên đấy” dặn dò như không hề sợ người khác làm phiền.

Tống Giai Nam thở dài một hơi, buông bút nhìn ra ngoài cửa sổ, đêm tối mùa đông dường như đến rất nhanh, những cơn gió lạnh se người đang đập vào cửa sổ tạo thành một tiết tấu, mùa đông ở bên kia đại dương rất cuộc kéo dài đến bao lâu.

Bỗng nhiên có một tiếng gõ cửa quen thuộc kéo cô từ ký ức trở về, mở cửa thấy hóa ra đó là tiểu nha đầu Tống Thụy, dường như cô bé vừa tan học về, Tống Giai Nam cảm thấy kỳ lạ, “Này, không có chuyện đến nhà chị làm gì, không phải em và mẹ lại cãi nhau nữa chứ?”

“Đâu có đâu, chị đừng suốt ngày chia rẽ mối quan hệ giữa em và mẹ chứ”. Tống Thụy quăng cặp sách trên ghế sofa, rồi xông vào phòng ngủ của Tống Giai Nam, kéo một cái ghế rồi trèo lên, Tống Giai Nam liền vội hỏi: “Em làm gì vậy? Xét nhà à?”

Tống Thụy kiễng chân, ra sức túm lấy chiếc hộp: “Năm trước em để một chồng manga ở đây, bây giờ bạn học mượn, em phải lấy xuống”.

Tống Giai Nam bắt lặc: “Con bé tiểu quỷ này, cẩn thận một chút, đừng để ngã nha”.

Lời vẫn chưa dứt, Tống Thụy đã ôm chiếc hộp nhỏ nhảy xuống, vô cùng đắc ý mỉm cười, Tống Giai Nam vừa bực mình vừa buồn cười: “Em đến đây là vì mấy quyển manga này ư, nếu mẹ em mà biết bây giờ em

còn xem manga, chị đảm bảo là sẽ tức giận mất em mất”.

“Ôi, không để ẹ thấy em xem là được, chỉ cần chị Giai Nam không bán đứng em là được rồi”. Tống Thụy cẩn thận từng li từng tí lấy từng quyển manga trong hộp ra, “A, còn vài quyển manga nữa đâu rồi, em nhớ hôm trước thấy cái hộp này để trống nên ném vào, hóa ra bên trong đều là đồ của chị”.

Tống Giai Nam cười cười, xoay người định đi, “Em muốn tìm thì cứ từ từ mà tìm, chị đi uống nước đây”.

“Sột xoạt” tiếng lật sách vang lên, còn có tiếng lẩm bẩm như muỗi kêu của Tống Thụy, khiến cho Tống Giai Nam choáng váng.

“Chị Giai Nam, trong chiếc hộp này có nhiều thư như vậy, đại học Nhân Dân, Tô Lập, đại học Trung Sơn, Hứa Nhan gửi cho Tống Úc Văn”.

“Tống Úc Văn này là ai vậy, không phải là chị chứ!” .

20. Chương 20: Chương 20

Tống Úc Văn là ai? Là cô, Tống Giai Nam, nhưng cô là ai đây?

Cô cũng không biết, người đó rốt ộc là người như thế nào — Đã từng là chính mình, trước mặt Tô Lập, Tô dè dặt che giấu thân phận của chính mình nên đã bịa ra “Tống Úc Văn” - Tống Giai Nam, đó chính là cái tên trong quá khứ khi cô sống trong khoảng thời gian không thoát ra được, ối cùng cô là ai, ộc sống trong quãng thời gian đó, cô là người nào?

Đúng vậy, cô không phải là Tống Giai Nam, bởi vì Tô Lập chưa bao giờ biết cô là ai, chàng trai trong sinh mệnh của cô, chỉ khi mang cái tên Tống Úc Văn mới không lưu lại tiếng nói hay nét mặt của anh, sau đó lệch hướng, ối cùng lạc đi rất xa.

Cho dù từng gửi anh như vậy, cô vĩnh viễn không thể mở lời nói ra tên thật của mình, mặc dù chỉ là ba chữ Tống Giai Nam kia.

Nhưng tại sao cô lại không thể nói ra tên của mình, tại sao lại phải che giấu tên thật như vậy.

Tiếng lật sách “Sột xoạt” bỗng chốc kéo suy nghĩ của cô về với thực tại, tâm tư thời niên thiếu mà cô đã ra sức giấu diếm bị đâm thủng, cảm giác vừa thẹn vừa giận đồng loạt dâng lên, cô chặn lại, nắm lấy tay Tống Thụy, giật lại tất cả mọi thứ.

Tống Thụy hoảng sợ, lập tức lên tiếng: “Làm gì vậy, dọa chết người mà, Tưng không phải thư tình gì đó, nhưng chị Giai Nam, chị đúng là mạnh mẽ quá, viết thư với cái tên khác, tại sao không dùng QQ, chẳng lẽ là yêu qua mạng?”

“Tống Thụy, em có thể nói bớt vài câu được không, chuyện của chị không cần em quan tâm, chị nói cho em biết, em không nên lợi dụng đồ đạc của người khác, còn nữa, sau này đừng để bất cứ thứ nào của em ở chỗ chị, chỉ cần chị nhìn thấy sẽ vứt đi ngay!”

“Ôi, đồ của em đã làm gì chị?”

“Tâm trạng của chị không tốt, khi khác nói chuyện, tìm được đồ rồi mau về nhà đi, nếu không chị sẽ gọi điện thoại nói ẹ em biết đây!”

“Đi thì đi, ai sợ ai chứ!”

Một tiếng “Bịch” vang lên, cửa phòng bị đóng lại thật mạnh, tiếng bước chân cũng dần dần đi xa, dường như chỉ còn lại tiếng hít thở rất nhỏ trong không khí, còn có tiếng tim đập chậm chạp và khó khăn, dần dần cắt đứt tất cả cảm giác của cô thành từng mảnh nhỏ.

Những trang giấy trắng như tuyết kia trượt khỏi lòng bàn tay, rơi xuống sàn nhà, nét mực viết bằng bút máy kia đã hơi phai màu, nhưng vẫn tựa như chỉ mới nhận được ngày hôm qua, những ký ức kCa đã được cô niêm phong cẩn thận chôn sâu ở một góc, giờ lại giống như âm hồn thoát ra ngoài.

Nét chữ Tủa anh rất đẹp, chữ viết của Tô Lập vô cùng quen thuộc đối với cô, quen thuộc đến mức cô đã len lén bắt chước viết theo, và giờ đây chữ viết của cô cũng đã có nét giống.

“Vừa được một người bạn giới thiệu cách nấu rượu dựa trên lý thuyết lịch sử. Tớ xem thì thấy một đoạn viết về thời Xuân Thu (1), một đoạn viết về danh gia y học Trung Quốc. Xuân Thu được miêu tả rất khôi hài, rất tuyệt vời, đọc không biết chán. Danh gia được miêu tả rất tCnh tế, tỉ mỉ và khổ sở, rất thẳng thắn, không thể từ bỏ.

(1) Thời Xuân Thu: Từ năm 722-481, trước công nguyên.

Tớ học lịch sử rất qua loa, trước đây rất thích đọc binh pháp, thích học tiểu sử nhân vật. Trong ấn tượng của tớ phần lớn chỉ nhớ các nhân vật thời chiến quốc xuân thu. Thời kỳ loạn lạc có nhiều nhân vật xuất hiện đều uà những vị anh hùng. Học lịch sử khiến Tho người ta cảm thấy lập tức lo lắng. Thời đại loạn lạc, trong lòng luôn hướng đến sự tự do, sự khoáng đạt. Nói tóm lại, từ tận đáy lòng, rất sùng bái chủ nghĩa anh hùng.

Có lẽ thời điểm toàn bộ thế giớiC lựa chọn sự trầm tư, mới chính là bắt đầu thời kì mới.

Đọc xong, bỗng nhiên tớ cảm nhận rằng chúng ta đã đi rất xa, hoặc là chưa bao giờ chúng ta thực sự đến gần nhân tài, nhưng như vậy là không đúng sự thật.

Đọc quá nhiều chữ viết, đến mức chỉ biết đọc biết viết chứ không thể hiểu được ý nghĩa. Thế nên không thể tin tưởng mọi thứ xung quanh. Mâu thuẫn đến như vậy đấy. Cậu cảm thấy thế nào?

Còn nữa, xin cậu hãy ký tên thật của mình lên bức thư”.

Đêm hôm đó Tống Giai Nam đã mơ một giấcT mộng.

Hình như trên lối hành lang dài ở trường trung học có rất nhiều bạn học đuổi bắt đùa giỡn, cô ôm sách đi từng bước lên bậc thang, cô không dám ngẩng đầu, nhìn đi nhìn lại đám người, còn Tô Lập đang đứng ở phía trước, cô len lén nhìn bóng lưng của anh.

Khoảng cách đó rất dài, rất dài, tựa như không có điểm ối, những bộ đồng phục màu trắng xanh đang tỏa sáng rực rỡ trước mắt cô, nhưng Tô lại không thấy rõ dáng vẻ của mình, rốt ộc người đang đứng trước mặt là Tô của năm hai mươi lăm tuổi thông minh chững chạc hay là cô của năm mười bảy tuổi với dáng vẻ thanh tú.

Bỗng nhiên, nam sCnh đứng phía trước nhẹ nhàng quay đầu lại, giọng nói hơi khàn khàn vang lên bên tai cô: “Cậu tên gì?”

Cô cố gắng muốn phát ra âm thanh, nhưng bất lực, cô khê mở mắt, phát hiện đó chỉ là một giấc mộng.

Cho dù là cảnh tượng như vậy, cô vẫn nhớ vô cùng rõ ràng sau khi tỉnh lại.

Ánh nắng rực rỡ đầu mùa đông đang yên lặng nằm trong tầm tay cô, lòng bàn tay mở ra, có thể bắt được một luồng khí ấm áp, nhưng khi khép tay lại trở nên lạnh lẽo.

Buổi sáng cô đến tòa soạn hơi muộn một chút, cô phát hiện vẻ mặt của ai cũng rất nghiêm trọng, Tống Giai Nam cảm thấy kỳ lạ, cô lật bài viết trên báo ra, sau đó nhỏ giọng hỏi đồng nghiệp kế bên: “Sao vậy, có chuyện gì đã xảy ra?”

“Vương Khả Gia từ chức rồiC, bị điều đến đài phát thanh thành phố, trước đó không hề có thông báo gì cả, chủ biên đang nổi trận lôi đình kia kia!”

Tống Giai Nam khê cau mày, đồng nghiệp lại đi đến nói tiếp: “Thật ra cô ấy bị điều đi cũng không có Thuyện gì, chỉ là hy vọng được phỏng vấn nhiều danh nhân văn hóa bị tan tành, bây giờ chuyển giao công việc cho bên kia Tũng ngổn ngang, khó khăn rồi”.

“Ngày 25 tháng 12 là buổi concert của Lương Tịnh Như, ngày 3 tháng 1 đã sắp xếp cho cô ấy đi lấy tin ở buổi trình diễn sản phẩm mới của Chanel ở Trung Quốc, hiện nay đang hợp thay đổi người, dù sao hôm nay chủ biên cũng đang rất bực bộC, nên chúng ta phải cẩn thận coi chừng bị vạ lây đó nha”.

Tống Giai Nam mỉm cười lắc đầu, không nói thêm gì nữa, từ kẹp tài liệu, cô rút ra vé vào cửa xem concert của Lương Tịnh Như, thiết kế rất tinh xảo, trên mặt là màu hồng phấn, tạo cảm giác mơ mộng khi nhìn qua, mà title cũng rất ngọt ngào — “Lương Tịnh Như – Concert Ấm áp”, cô đột nhiên nảy sinh ý nghĩ, nếu như mình đi xem một buổi concert xa xỉ cũng xem như là lựa chọn không tồi.

Buổi trưa đến căn tin ăn cơm, cô thấy Tăng Thư Ưc đang đứng một mình dựa vào cửa sổ thủy tinh, lại là một dáng vẻ đăm chiêu ủ dột.

Tống Giai Nam cảm thấy mấy ngày vừa qua đúng là cô gặp phải ma, sao ai cũng lâm vào tình cảnh bi thảm thế này, để lại dáng vẻ xa cách, cô vội vàng bước lên vỗ vỗ bả vai Tăng Thư Ưc, “Sao vậy, công việc không thuận lợi à?”

“Tống Giai Nam, tớ muốn hỏi cậu một chút, tại sao cậu lại muốn làm việc trong tòa soạn?” Tăng Thư Ưc khẽ cười nói, cô ấy cau mày và vẻ mặt lại càng nhăn nhó dữ hơn, “Tớ nói thẳng, đừng nói với tớ làm phóng viên đường như là một thói quen”.

Cô trả lời qua loa: “Có rất nhiều kỷ do, ví dụ như tớ học chuyên ngành tin tức, ví dụ như khi đó gặp được thời cơ rất tốt, vừa tốt nghiệp xong là tòa soạn đã nhận rồi”.

Theo thói quen, Tăng Thư Ưc xoắn tóc lại, vẻ mặt có chút buồn bã nói: “Tớ đang định từ chức”.

“Từ chức! Tại sao?” Tống Giai Nam mở to mắt, cô sa sầm mặt và bất ngờ, “Nói lý do đi?”

“Ôc sống không được như mong muốn của tớ, mỗi ngày sống mệt mỏi như vậy, lo lắng xem bản thảo của mình có được đăng báo hay không, nếu như một ngày không có bản thảo, áp lực lại rất lớn, cậu xem, mục kinh tế Tòa soạn tớ ngoài mặt nổi danh như vậy, nhưng thật ra chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi, danh tiếng của Thủ biên bọn tớ cậu cũng biết rồi đấy, đồng nghiệp chỉ là quan hệ này quan hệ kia, vẫn luôn không có không gian để phát triển”.

Tống Giai Nam cười bất lực, “Cũng vậy thôi, ở chỗ tớ cũng vậy, Tớ năng lực mà không bùng bít thì có gặp được may mắn cũng như không”.

“Trước kia tớ muốn làm một người phụ nữ mạnh mẽ, cho dù mỗi ngày bận rộn nhưng ọc sống lại rất phong phú, bằng thực lực của mình, tớ có thể ngồi ở vị trí rất cao, nhưng thật ra thì không phải như vậy, hôm qua, tớ đã suy nghĩ rất lâu, thực tế không phải như thế”.

“Được rồi, Vương Khả Gia của mục các cậu không phải vừa nghỉ việc rồi sao”.

“Đúng vậy, chủ biên tức muốn chết, suýt chút nữa thì não tụt máu luôn rồi”.

“À, tớ nói cho cậu biết tình hình thực tế, Vương Khả Gia nhập viện rồi, ung thư dạ dày, tình hình cụ thể thế nào tớ thật sự không biết”. Tăng Thư Ưc thở dài một hơi: “Để bản thân mình suy sụp thì có ý nghĩa gì, nhất tướng công thành vạn cốt khô (2), sự thật là như vậy”.

(2) Nhất tướng công thành vạn cốt khô: là một câu thơ trong bài “Năm Kỷ Hợi” của thi sĩ Tào Tùng thời Đường, ý nghĩa của nó là thành công của một tướng soái dựa vào sự hi sinh của hàng ngàn hàng vạn người dân.

“Thật sao, hóa ra là như vậy”.

Tống Giai Nam nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra, không khí mùa đông lạnh kéo phả vào mặt cô, khẽ nhắm mắt lại, hưởng thụ giây phút thanh tĩnh hiếm hoi có được, “Tớ không nghĩ nhiều như vậy, tớ chỉ nghĩ, nếu như tớ đứng ở một vị trí rất cao, thấy rõ được mọi nơi, có Tớ hội quen biết nhiều người, người đó Tớ thể thấy tớ hay không, anh ấy có nghĩ rằng đó chính là tớ hay không”.

“Nhưng dường như bây giờ không cần thiết nữa”.

Đã rất lâu rồi cô không thấy được ánh nắng rực rỡ và bầu trời bao la xanh thẳm ở thành phố cổ kính này. Từ căn tin ở tầng hai, cô thấy được ánh nắng vàng lóng lánh, thấy được lá cây hòa cùng với màu vàng đang trải dài trên mặt đất, ánh mặt trời len lỏi qua những khe hở nhỏ của những chiếc lá chiếu xuống, từng vệt, từng vệt giống như viên kim cương đang khảm thành một rừng trên mặt đường, vào mùa đông, lá trên cây vẫn có thể lác đác rơi xuống, khoảng cách gần như ánh mặt trời đang hôn lên lá cây.

Bỗng nhiên cô cười, “Thật ra, mục tiêu hiện tại của tớ chính là đến xem buổi concert Ấm áp, Tăng Thư Ưc, cậu còn nhớ bài hát kia hát như thế nào không — Nếu như có một ngày ấy!”

Cô ngâm nga khe khẽ, khoe miệng mỉm cười, “Bây giờ cũng chỉ có thể thưởng thức, bức ảnh chụp chung duy nhất, lãng quên đi góc đường kia, nhớ nhung nhất chính là nụ cười lúc đó. Trong ộc sống chán chường dần dần thay đổi, Tăng nhớ nhung lại càng Tô đơn, nếu lại bị sự cô đơn bắt kịp, phiền muộn vốn dĩ chỉ là chuyện bình thường. Nếu như có một ngày chúng ta gặp lại, thời gian có thể trở về một chút được không (3)”.

(3) Bài hát “Nếu như có một ngày” - Lương Tịnh Như.

Tô Lập, nếu như có một ngày, chúng ta gặp lại, thời gian sẽ không trở về thời điểm chúng ta học trung học, em sẽ dừng cảm đón nhận ánh mắt của anh, nhìn anh rồi nở nụ cười rạng rỡ nhất, sau đó, xem như chúng ta đã lướt qua nhau.

Em cũng có thể quên được anh, quên những năm tháng kia, quên đi Tống Giai Nam có tên “Tống Ưc Văn” kia.

21. Chương 21: Chương 21

“Tôi nghĩ, có lẽ tôi nên đi xem buổi concert Ấm áp đó, để thư giãn đầu óc một chút”.

Dòng chữ ký ghi ở vị trí rất bắt mắt trên QQ, mỗi người login vào đều hỏi thăm một câu, Phương Ngôn Ân cũng khó mà bỏ lỡ dịp này, cậu ấy liền trêu chọc: “Chị Giai Nam, thật ra lúc trước chị giúp em mua vé tình nhân, chị có thể trải qua một đêm Giáng sinh thật lãng mạn với ông anh họ vừa đẹp trai vừa mê người của em đó”.

Tống Giai Nam vừa uống một ngụm nước, suýt chút nữa phun ra ngoài, cô vội vàng nghiêm túc trả lời: “Thật ra một mình xem một buổi concert tình yêu là đủ rồi, giống như được vui lây niềm hạnh phúc của người khác vậy, đó cũng là một chuyện rất vui vẻ”.

Đã lâu mà Phương Ngôn Ân vẫn chưa phản hồi, một lúc sau mới gửi một biểu tượng khóc thật to nói: “Vừa rồi em bị thầy Châu bắt được. Ôi, em nói em đang hỏi chị cách viết một bài báo, kết quả ông ta nói một câu: “Tôi nghĩ cậu thích làm bà mai, vậy nên từ nay về sau, cho cậu viết mấy bài về chuyên mục này, thật là oan uổng muốn chết mà”.

Tống Giai Nam cười cười, cũng không đáp lại, dường như cô muốn mở lòng mình thêm một chút, cô nhip chân viết mấy dòng nhật kí: “Tôi rất thích [Nếu như có một ngày], nhưng lại không đủ can đảm để nghe [Dừng khi], cả [Ấm áp] nữa, có lẽ do tôi sợ thứ tình cảm ngọt ngào trong đó. Sự ngọt ngào ấy làm cho tôi cảm động, nhưng nếu tin tưởng những thứ trong đó, tôi nhất định sẽ rất thất vọng, như rơi vào địa ngục vậy.

Thực tế cùng tưởng tượng luôn luôn khác xa nhau, cho nên tôi muốn đi thật xa, để nghe buổi biểu diễn này, cố gắng làm cho bản thân tin tưởng vào tình yêu, có lẽ làm cho bản thân mơ hồ, mới có thể tin tưởng được”.

Bỗng nhiên nick QQ lâu rồi cô không thấy sáng lên, lời ít mà ý hỏi lại nhiều: [Buổi ca nhạc của Lương Tịnh Như sao?]

Là nick “Thất lý điền giang”, Tống Giai Nam không chút nghĩ ngợi liền trả lời ngay: [Đúng, là buổi lưu diễn mừng lễ Giáng sinh].

Cô đánh thời gian địa điểm lên khung chat rồi nhìn một hồi, đáy lòng chợt thở dài, ánh mắt vô thức nhìn vào khung chat, những kí tự màu đen cứ thế hiện ra: [Nhìn thấy những dòng nhật kí của bạn, tôi cũng chợt nhớ ra, mình cũng rất thích [Nếu như có một ngày].

[Tại sao?]

[Bởi vì lời bài hát có câu: ‘Nếu như có một ngày, chúng ta gặp lại nhau, thời gian có thể ngừng lại một chút không?’ tôi nghĩ rằng, thời gian dừng lại một chút cũng tốt, có thể nhìn lại một người mà mình chưa từng quen biết, nhưng lại lướt qua đời mình là loại cảm giác như thế nào].

[Nói ra có thể khó tin, nhưng tôi đang nghĩ, có một số người, cả một đời bạn chưa từng gặp mặt, thế nhưng người ấy lại tồn tại trong thế giới tưởng tượng của bạn, nói chuyện với bạn mỗi ngày, chắc hẳn là cảm giác đấy rất thần kì đúng không].

Tổng Giai Nam bắt giác cười phá lên, vội vàng đánh chữ lên khung chat: [Nếu như có một ngày, tôi gặp người đó trên đường, có lẽ chúng tôi sẽ nhận ra nhau, nhưng cùng lắm chỉ là cười với nhau một cái, rồi lướt qua nhau mà thôi, tôi nghĩ, cảm giác khi ấy ắt hẳn sẽ rất vui].

[Nhưng có bao giờ bạn nghĩ rằng, nếu như có một người, chỉ là ví dụ thôi, một người không quen không biết, thế nhưng nói chuyện với bạn một thời gian dài, bạn không tò mò gì về người ấy sao, cũng như có một người làm bạn với bạn một khoảng thời gian khá dài, nhưng cả đời bạn cũng chẳng biết người đó là ai, bạn cũng không muốn biết người ấy là ai thật sao?]

[Một người vẫn làm bạn với bạn, nhưng bạn không biết người đó là ai sao?] Tổng Giai Nam cười cười, suy ngẫm, có khác gì nói cô đâu, những năm tháng ngày ngốc lên lên dỗi theo Tô Lập, anh có biết cô là ai đâu.

Nhưng Tô Lập có từng tò mò hay không, tò mò cô là ai?

Cuối cùng anh thực sự không biết cô là ai, cho tới bây giờ, anh vẫn chưa một lần tìm kiếm cô, chắc hẳn anh muốn để cô trong chìm sự tĩnh lặng, để từ từ lãng quên đi, keo kiệt tới mức một nụ cười cũng không nỡ lưu lại cho cô, hay là anh vẫn luôn muốn biết cô là ai, cũng mong muốn được một lần gặp thoáng qua cô?

Cô không có cách nào giải đáp được vấn đề này, trong lòng cô đã có sẵn đáp án nhưng vẫn muốn dối lòng, cô miễn cưỡng đánh mấy chữ lên khung chat: [Tôi cũng không biết nữa, tôi chưa trải qua việc này bao giờ, cũng không biết trả lời sao, tôi chỉ nghĩ rằng, nếu như người kia rất quan trọng với mình, nhất định tôi sẽ cố gắng tìm ra, nhưng nếu người ấy chỉ coi tôi như một người khách qua đường xa lạ, qua một thời gian, tôi cũng sẽ bị người ấy lãng quên mà thôi].

[Vậy sao, tôi hiểu rồi].

Trong lòng Tổng Giai Nam chợt có một loại linh cảm mơ hồ, nhưng lại không biết đó là cảm giác gì, cô nhìn màn hình hồi lâu, rồi đưa tay tắt đi, đang tính gọi điện hỏi thăm một chút về tình hình của Tổng Thụy, điện thoại đã rung lên, cô lấy máy ra xem, là điện thoại của Tịch Lạc Dữ.

Hình như anh ta đang đi trên đường, nghe thấy cả tiếng gió thổi, tiếng gió dội vào điện thoại, giọng nói của anh ta có chút đứt quãng: “Tôi vừa từ Sở tư pháp ra, hôm nay rất bận rộn, em đang làm gì vậy?”

Hóa ra là anh ta muốn tìm cô để tán gẫu, không hiểu sao tâm tình cô lại rất tốt, giọng nói cũng nhẹ nhàng: “Tôi mới tắt máy tính xong, đang tính gọi điện cho Tổng Thụy, lần trước lỡ miệng chọc cho nó tức giận, Giáng sinh này tôi tính mua một vài thứ để chị em cùng nhau ăn uống hát hò”.

“Sao? Em tính dỗ dành Tổng Thụy à? Con bé quỷ quái ấy không cần dỗ dành đâu, với lại dỗ dành con bé ấy lúc này cũng chẳng có hiệu quả, bảo đảm con bé sẽ không coi lời nói của em ra gì, em nên để mặc con bé, đợi đến lúc con bé ấy nhàn rồi quá cũng sẽ tự chạy tới tìm em thôi”.

Tổng Giai Nam bật cười: “Hi hi, sao tôi cảm thấy anh rất có kinh nghiệm trong lĩnh vực đấu tranh tâm lý nha, anh có học qua tâm lý học sao?”

“Ha ha, tôi có học qua một chút về Tâm lý học tội phạm, à đúng rồi, Giáng sinh năm nay em đã có kế hoạch gì chưa?”

Sau một lúc do dự, cuối cùng cô cũng dối lòng nói: “Không biết nữa, hình như tòa soạn có hoạt động, đi ra ngoài ăn tiệc ấy mà, cũng là lệ cũ hàng năm thôi”.

Bỗng nhiên đầu dây bên kia truyền tới tiếng cười giòn giã của một đứa bé, hình như anh ta đang đứng ở quảng trường Nhân Dân, giọng nói của anh ta càng ngày càng rõ ràng hơn: “Chỉ có một mình tôi cô đơn trong lễ Giáng sinh phải đi công tác thôi sao, thật đáng thương mà, không biết trên máy bay bọn họ có cho treo tất không?”

Tổng Giai Nam bật cười ha hả, cô thuận tay mở cửa sổ ra, rồi nhìn ra ngoài: “Đúng đấy, khi ấy chắc mấy cô tiếp viên hàng không sẽ nhét đầy quà vào vớ của anh mất, đúng rồi, mà anh đi đâu?”

“Bắc Kinh”.

Từ tầng thứ mười lăm nhìn ra ngoài trời, gió càng lúc càng lớn, càng ngày càng mạnh, đêm Giáng sinh lạnh lẽo mà thê lương, trần ngập nổi cô đơn và trống rỗng.

Dưới lầu có người lái xe qua, đèn xe kéo thành một dải sáng trên đường, thoáng qua rồi biến mất vào màn đêm, bỗng nhiên cô không biết nói gì, dường như những câu nói đã bị nuốt chửng vào bóng tối giá lạnh, lặng lẽ không một tiếng động, bỗng nhiên cô nghe thấy Tịch Lạc Dĩ nói: “Thật ra như vậy cũng không tệ lắm”.

“Hả?” Dường như cái lạnh của ngày đông làm cho cô tỉnh táo lại, Tống Giai Nam không tập trung trả lời.

“Thật ra cảm giác tán dóc cùng em cũng rất vui, em đang ở bên ngoài sao, bên ngoài gió to quá, nhưng mùa đông ở đây lúc nào cũng vậy, buổi tối có thể mời em đi ăn lẩu không, bên trong tiệm rất ấm áp, bên ngoài tuyết rơi lạnh lẽo, thật sự không tệ nha”.

“À, đúng rồi, hình như tôi còn thiếu anh một bữa lẩu cà chua!”

Tiếng cười nhẹ nhàng từ đầu dây bên kia truyền tới, hình như tâm trạng anh ta đang rất vui: “Tống Giai Nam, em nói rồi thì không được nuốt lời đâu đấy, mừng một này nhớ không được trốn tôi, nếu không tôi sẽ dùng pháp luật kiện em ra tòa, bảo vệ danh dự của tôi đấy nhé!”

“Đại luật sư Tịch à, nói những lời này không sợ bị sét đánh sao, được rồi, chờ anh trở về, tôi nhất định sẽ mời anh đi ăn lẩu”. Cô đang tính chào tạm biệt anh ta, ngón tay ấn nút kết thúc, lại bị giọng nói nhẹ nhàng của anh ta kéo lại.

“Một chút nữa thôi, tôi chỉ muốn nghe hơi thở của em, không nói gì cũng không sao, như thế này là tốt rồi”.

Trong lòng cô khẽ rung động, làm cô nhớ những hồi ức đã qua, năm tháng qua đi tựa như bị rút ngắn lại, chuyện cũ từng chút chợt hiện ra trước mắt cô.

Bắt đầu từ khi nào nhỉ, mỗi ngày cô đều nhận được một tin nhắn thăm hỏi, sau đó là một cuộc điện thoại gọi đến, luôn ở thời điểm cuối ngày nghe thấy giọng nói sang sảng của cậu ta, giọng nói quen thuộc: “Tống Giai Nam, không có chuyện gì, tớ chỉ muốn, à, hỏi xem hôm nay cậu có gì vui không, thuận tiện nghe giọng của cậu một chút”.

Khi đó cô vòng qua bãi cỏ, ánh nắng mặt trời trải dài trên đó, dọc theo bậc thang trải dài lên trên, thấy cậu ta bước ra từ phòng học, trên tay ôm một chồng sách nặng nề, bàn tay còn lại cầm di động, khóe miệng luôn mỉm cười, nói với cô, nhưng cứ như là đang lẩm bẩm: “Tớ chuẩn bị đi tới thư viện, mấy hôm nay trời xanh quá, những đám mây trắng như kẹo bông gòn vậy, mềm mại, muốn nằm xuống, đưa tay ôm lấy cả bầu trời vào lòng quá!”

“A, Tống Giai Nam, cậu là ma quỷ mà! ”

...

Có lẽ là do cậu ta có thói quen quan tâm cô như vậy, đến một ngày, cô chìm dưới chồng sách dày, ngẩng đầu lên, nhìn xa ra ngoài, cũng không thấy bóng cậu ấy đâu, dây số quen thuộc cũng không hiện nữa, đáy lòng cô không còn cảm giác ấm áp, mà chỉ còn sự lạnh lẽo cô đơn.

Có người đã từng tồn tại trong cuộc đời cô, cũng có người chỉ là thoáng qua, tình dậy mới hay rằng chỉ là giấc mộng.

Ở trong thế giới của cô, có một Tô Lập, cô đem tất cả tình cảm sâu đậm của mình trao cho anh, còn có một người là Đoàn Gia Thân, là người mà cô toàn tâm toàn ý tin tưởng, lại từ từ rời xa khỏi đời cô, cho đến khi cô quay đầu nhìn lại, bao năm đã trôi qua rồi.

Lúc ban đầu tốt đẹp, tình cảm ấm áp, nếu như không thể nắm lấy được, đành để vuột mất mà thôi.

Mùa xuân năm 2004, Giai Nam nhìn thấy ánh mặt trời sau cơn mưa, chiếu vào trong lòng bàn tay của cô, lúc ấy, cô tự nói với mình, hãy quên đi những kí ức tốt đẹp khi xưa, trân trọng sự ấm áp thân tình ở hiện tại.

Nhưng một mùa hè năm kia, một bức thư lặng lẽ nằm trong hòm thư của cô.

”Tổng Giai Nam, có lẽ hai chúng mình chưa thật sự trải qua tình yêu, cho nên cũng không biết rốt cuộc nó là thứ tình cảm như thế nào, vì thế tớ cũng chỉ cho rằng, quan tâm tới người ấy chính là tình yêu. Có lẽ cả hai chúng ta đều sai rồi, có lẽ thứ tớ kiên trì tìm kiếm không phải là tình yêu, chẳng qua là chúng ta chơi chung với nhau lâu như vậy, nên có cảm giác thân quen mà thôi.

Từ thói quen biến thành tình cảm, từ tình cảm lại trở thành một loại tình thân, nhưng đó lại chính là thứ làm cho giữa tớ và cậu, không thể tồn tại tình yêu.

Có lẽ, tình yêu chẳng bao giờ tới với hai chúng ta”.

Hóa ra, những thứ hạnh phúc tốt đẹp, những thứ ấm áp thân tình đã từng xuất hiện trong cuộc đời cô.

22. Chương 22: Chương 22

Chưa từng có ngày lễ nào lại có thể rực rỡ tới vậy, tất cả đèn đóm đồng loạt bùng sáng trong bóng tối, giống như là có phép thuật vậy.

Cũng chưa từng có ngày lễ nào lại khiến con người ta cảm thấy ấm áp như ngày này, đài phun nước ở quảng trường Nhân Dân phun cả ngày lẫn đêm, lại điểm xuyết thêm ánh sáng ngũ sắc của đèn điện, bọt nước giống như thủy tinh, từ trên cao phun xuống mặt đất, ánh sáng rực rỡ tỏa ra cả một vùng chung quanh, có một cậu nhóc bướng bỉnh đưa tay bắt lấy bọt nước, nhưng không bắt được, kêu khóc giãy giụa, cũng có những cặp tình nhân tay trong tay cùng nhau đi dạo, trên tay cô gái còn cầm quả khinh khí cầu của ông già Noel bán ở bên đường, hoặc cầm một bó hoa tươi, vẽ mặt hạnh phúc, trong các tủ kính ở cửa hàng là những hình người tuyết, tuyết trắng rơi, mưa cũng lất phất rơi.

Tổng Giai Nam ngẩng đầu nhìn sân khấu phía sau quảng trường trưng một biển quảng cáo khổng lồ, cô bé cầm băng tuyên truyền nở một nụ cười rạng rỡ, cho dù có tuyên truyền được hay không, cũng khiến cho người đi đường vui vẻ rất nhiều.

Bên trong sân vận động rộng lớn tối đen, chỉ có chút ánh sáng le lói trên sân khấu, còn có thêm những làn khói màu xanh lơ trong không trung.

Xung quanh cô là tiếng hoan hô, hò hét, những người bên cạnh ra sức quơ những cây phát sáng màu xanh trong tay, tiếng kêu hò reo kéo dài không dứt, ánh đèn trên sân khấu không ngừng biến đổi màu sắc, chỉ có một mình cô yên lặng ngồi đó.

Nhắm mắt, cô lại đối diện với nỗi buồn vui lẫn thực tế ngọt ngào, cô chỉ là một người nghe nhạc, không phải fans, cô chỉ tới đây để nghe, mượn những ca từ của bài hát nhen nhóm lại hồi ức trong lòng.

Một lần nữa, giai điệu quen thuộc của bài hát vang lên bên tai cô: “Chia tay vui vẻ, hãy vui vẻ, xua đi tất cả tình cảm, chúng ta mới có thể gặp lại nhau, rời khỏi tình yêu ngày xưa, giống như ngồi trên một chuyến tàu chậm, nhìn kĩ tất cả chỉ như tình cảm thoáng qua, không ai có thể đem lại hạnh phúc mãi mãi...”. (1)

(1) Bài hát “Chia tay vui vẻ” - Trình bày: Lương Tịnh Như

Không hề báo trước, đã bao lâu rồi cô chưa nghe lại bài hát này, những hồi ức như thác lũ lại ủa về trong tâm trí cô.

Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất, cô và anh cùng trò chuyện với nhau, ngay cả giọng nói của anh cô cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ mãi giọng nói của anh trong suốt như thủy tinh, cảm giác lạnh lẽo, rất lạnh, nhưng vô cùng trong sáng, kỳ diệu.

Buổi tối hôm ấy, như bao buổi tối bình thường khác, khi cô trở về từ phòng tự học, trên đường trở về kí túc xá, chuông điện thoại bỗng reo lên, cô luống cuống mở cặp ra, nhìn tên người đang chạy trên màn hình, mà không còn một chút dừng khí.

Chính là số của Tô Lập.

Một thời gian dài như vậy, hai người chỉ nói với nhau một hai chuyện phiếm, cũng chỉ gửi cho nhau vài tin nhắn, nhưng chưa từng một lần gọi điện hỏi thăm nhau, cô không tìm anh và anh cũng chưa từng đi tìm cô.

Chắc là anh lỡ tay bấm nhầm số rồi, Tống Giai Nam ngồi bệt xuống đất, bàn tay cô nắm chặt lấy điện thoại, nhìn dãy số thân quen không ngừng chớp nháy trên màn hình, cuối cùng cũng tắt, cô thở phào nhẹ nhõm, cũng không biết là trút được gánh nặng hay tiếc nuối.

Cô vừa định nhắn tin hỏi thăm một chút, chưa đánh xong chữ thứ nhất, màn hình lại sáng lên lần nữa, là tên của Tô Lập, cô do dự một chút, rồi đưa máy lên nghe, thật lâu sau, cô cũng chỉ nghe thấy tiếng hít thở khản trương hồi hộp của mình.

“Cậu đang ở đâu vậy?” Sóng âm truyền qua mấy ngàn kilomet, mang theo một chút mơ hồ và hồi hộp, trong trí nhớ cô đã từng mấy lần nghe được giọng nói của anh, khi đó, cô chỉ muốn đem giọng nói của anh khắc sâu vào trong lòng, nhưng sau khi nhớ lại, lại không còn bất kì ấn tượng nào.

m thanh xa lạ nhưng quen thuộc lại một lần nữa vang lên, tất cả những ký ức thời đi học bùng lên trong trí nhớ cô, theo dòng nước mắt tràn về, cô cố gắng đè nén tình cảm của bản thân, chỉ có thể nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Hình như hai người ai cũng có chút lúng túng, phía bên kia nhẹ nhàng nói, giống như đọc thoại: “Chỗ tổ tuyết rơi nhiều lắm, tổ đang ngồi ở sân thi đấu, bông tuyết rất lớn, trước mắt chỉ toàn màu trắng của tuyết, không biết sao, tổ muốn nói chuyện với cậu một chút”.

“Ừ, đáng tiếc là ở chỗ tổ không có tuyết, trên bầu trời bây giờ chỉ có mây vì sao mà thôi”.

Tiếng gió bên kia rất lớn, Tống Giai Nam ngồi thẳng dậy, đi về băng ghế dài phía gần nhất, sau đó ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, bên tai cô là tiếng gió rít vù vù: “Bây giờ cậu không bận sao”.

“Không bận gì cả, mình mới từ phòng tự học đi ra”.

Lại một bầu không khí im lặng lạ thường len lỏi vào hai người, đáy lòng của Tống Giai Nam loáng thoáng có một loại dự cảm xấu, bỗng nhiên anh mở miệng nói: “Không biết sao nữa, chỉ là chợt nhớ tới, buổi tối năm đó tuyết cũng rơi thế này...” Anh không nói tiếp nữa, chỉ nhẹ nhàng thở dài một lượt, lẩm bẩm tự nói: “Người xưa thường nói ‘tức cảnh sinh tình’, hóa ra thật là như vậy”.

Anh cũng không nói rõ, đáy lòng Tống Giai Nam chợt sáng tỏ, hóa ra anh đang nhớ đến mối tình đầu của mình, khi ấy cô cũng không biết những chuyện xảy ra giữa Tô Lập và Tần Viện Viện, sau đó cô và anh nói chuyện lại với nhau, cô mới mơ hồ đoán ra nguyên nhân.

An ủi cái gì bây giờ cũng chỉ là vô dụng, cô cũng chẳng biết cách an ủi người khác, chỉ thở dài theo anh, lại nghe thấy anh bật cười: “Thở dài gì chứ, đứng rồi, cậu có biết hát không?”

“Cái gì?”

“Hát hò ấy, khi tâm trạng không tốt, nghe nhạc có thể giúp tâm trạng tốt lên, cậu hát cho tổ nghe ca khúc [Chia tay vui vẻ] của Lương Tịnh Như được không?”

“Hả?” Tống Giai Nam bắt ngờ: “Tổ cứ nghĩ cậu không nghe thể loại nhạc này chứ”.

Giọng nói của anh mang theo ý cười: “Tổ nghĩ là cô gái nào cũng thích bài hát này”.

“Ai nói tổ không biết!” Tống Giai Nam vui vẻ cười, giọng hát của cô có chút trầm thấp, không giống như giọng nói ngọt ngào của các nữ sinh khác, ngược lại rất thu hút, đầu tiên dần dần ngân nga, sau đó nhẹ nhàng cầu xin: “Chia tay vui vẻ, hãy vui vẻ, xua đi tất cả tình cảm, chúng ta mới có thể lại gặp lại nhau, rồi bỏ tình yêu ngày xưa, giống như ngồi trên một chuyến tàu chậm, nhìn kĩ tất cả chỉ như tình cảm thoáng qua, không ai có thể đem lại hạnh phúc mãi mãi...”

Sau đó cô hát cho anh nghe một liên khúc những bài hát của Lương Tịnh Như, Vương Phi, Thái Kiện Nhã, Giang Mỹ Kỳ, cô hát cũng không hẳn là hay lắm, nhưng cô nắm rất tốt âm điệu tiết tấu của bài hát, nghe như một ca khúc kéo dài vô tận.

Đêm hôm đó đã rất muộn, cô cũng không biết mấy giờ, trong đêm tối từ từ cảm nhận thời gian dần trôi, còn có giọng nói của anh, cô nghe giọng nói của anh từ u buồn chuyển thành vui vẻ, cảm thấy rất hạnh phúc, rất thỏa mãn.

Là ai nói một khi đã có thì không cần nữa, là ai đã nói không cần “thiên trường địa cửu”, chỉ để ý hiện tại mà thôi.

Cô không nhớ rõ nhiều thứ, chỉ nhớ bài hát cuối cùng cô hát là ca khúc [Đậu đỏ]: “Có đôi khi, có đôi khi, ta cứ tưởng rằng sẽ có kết cục đoàn viên, thế nhưng gặp nhau rồi ra đi cũng có mấy khi, không có gì kéo dài mãi mãi”. (2)

(2) Ca khúc [Đậu đỏ] - Trình bày: Vương Nhã Khiết.

Tiếng hát chợt dừng, Tô Lập cười hỏi: “Sao không hát nữa vậy?”

“Chợt quên mất lời hát rồi”. Giai Nam cười cười: “Lâu lắm rồi không hát bài này, nên quên mất”.

Cô không nói cho anh biết, lời hát phía sau cô nhớ rất rõ: “Nhưng có đôi khi, em tình nguyện chọn lựa lưu luyến không buông tay, đợi đến khi anh quay đầu nhìn lại, có thể nhìn thấy em vẫn ở phía sau anh”.

Cô nhớ rất rõ, nhưng lại không có đủ dũng khí hát cho anh nghe, bởi tình yêu của cô vừa kiên quyết, nhưng cũng vừa yếu ớt mỏng manh như vậy.

Cô yêu anh rất dũng cảm, nhưng cũng rất cô đơn, cô yêu anh, ở trước mặt mình cô rất mạnh mẽ, nhưng đối diện với anh, cô lại cảm thấy mình thật nhỏ bé và yếu đuối.

Đột nhiên cô cảm thấy trên mặt mình có gì ướt ướt, đầu ngón tay, mu bàn tay lạnh như băng, cô bật cười, không ngờ tới nghe nhạc như thế này lại làm cô nhớ tới nhiều chuyện.

Nhưng cảm giác này thật sự thần kì, hình như có thứ gì đó theo nước mắt trôi ra ngoài thân thể cô, lan tỏa khắp không khí, khiến trong lòng cô cảm thấy dễ chịu rất nhiều.

Như thông lệ, ca khúc cuối cùng là ca khúc mà ai cũng thích [Dũng khí], cô gái trên sân khấu mặc một bộ váy đỏ, khuôn mặt xinh đẹp sáng sủa, hầu như mọi người đều đứng lên hét, cùng hát theo, hoặc là hét theo: “Yêu thật sự cần tới dũng khí, khi đối mặt với những lời đồn đại, chỉ cần một ánh mắt an ủi của anh, tình yêu của em bỗng trở nên ý nghĩa, hai chúng ta cần có dũng khí, tin rằng hai ta sẽ ở bên nhau, để trong dòng người tấp nập có thể nhận ra anh, đặt bàn tay em vào tay anh, để chứng minh anh thật lòng yêu em”.

Bên cạnh cô là một cô gái đi cùng với bạn trai của mình, bàn tay đan vào nhau, trong đôi mắt cô gái loang loáng nước mắt, còn cô bé bên cạnh cô thì đang khóc nức nở, nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười, Tổng Giai Nam cắn môi, nhẹ nhàng hát theo.

Nhiều người ở chung một nơi, cùng nhau hát chung một ca khúc, bao nhiêu cảm xúc đan vào nhau vui vẻ, hạnh phúc, cảm động, bi thương, có biết bao nhiêu người, hoặc đang đắm chìm trong ngọt ngào, đang bối rối, đang đau khổ, đang tuyệt vọng trong tình yêu, hội tụ cùng nhau trong buổi ca nhạc đêm Giáng sinh này.

Buổi ca nhạc kết thúc, đoàn người chen lấn xô đẩy nhau trong hành lang, Tổng Giai Nam bị dòng người xô đẩy dạt vào góc tường, cô dừng lại, kiểm tra đồ đạc bên người.

Vô tình liếc mắt, hình như cách cô không xa, một bóng lưng quen thuộc hiện ra trước mặt cô, thon gầy mà mạnh mẽ.

Nhưng như vậy thì sao chứ, là anh thì sao chứ, không phải anh thì sao chứ, Tổng Giai Nam bật cười, bọn họ đã bỏ lỡ nhau, tất cả đều đã trở thành quá khứ rồi.

Những thứ tốt đẹp ban đầu sẽ trở thành hồi ức đáng nhớ đẹp đẽ của cô.

Ra khỏi buổi biểu diễn cũng đã muộn, nhưng không khí ngày lễ vẫn còn bao trùm khắp quảng trường, rất nhiều những cô bé cậu bé đi chơi ngắm cảnh, còn có cả những cặp tình nhân vừa đi ra từ buổi ca nhạc.

Đêm đã khuya, thành phố này tiếp Nam giáp Bắc, tháng mười hai cũng có thể xuống tới không độ, Giai Nam rút tay vào trong túi, ngửa mặt lên, hít lấy làn không khí lạnh như băng này vào lồng ngực.

Bỗng nhiên cô nhớ tới rất nhiều người, nhưng chỉ có một khuôn mặt lúc nào cũng nằm trong đầu cô, một người không có ở đây, bên cạnh cô vào thời điểm này, Tống Giai Nam cảm thấy vô vị, cảm giác nhưng nhớ này từ từ bốc hơi trong lòng cô.

Hóa ra cô cũng là một người sau khi đã trải qua mới biết quý trọng những thứ từng có, bởi vì cô luôn có thói quen sống trong hồi ức.

Cô lấy điện thoại di động ra, năm cuộc gọi nhỡ, đều là của Tịch Lạc Dữ, cô bật cười, bấm số anh ta: “Anh biết không, tôi vừa đi nghe buổi biểu diễn của Lương Tĩnh Như”.

Ở đầu dây bên kia, Tịch Lạc Dữ khẽ ngẩn ra, không nghĩ tới cô sẽ dùng cách thế này để nói chuyện với mình, giọng nói như đang làm nũng, ngọt ngào, hình như tâm trạng cô đang rất tốt: “Tôi vừa tới khách sạn, đêm Giáng sinh của em cũng thú vị quá nhỉ”.

“Rất cảm động... Cảm động vô cùng... Không biết sao nữa, nhiều người như vậy đứng chung với nhau, hát chung với nhau, trước giờ tôi vẫn luôn nghĩ, làm sao bọn họ có thể hát hò diên cuồng như vậy, bây giờ mới biết, bầu không khí đó như thế nào...”

“Quà Giáng sinh của tôi đâu?”

“Hả?” Tống Giai Nam ngây người, sau đó phá lên cười: “Chẳng lẽ anh muốn đòi quà của tôi sao, lớn như vậy rồi, cũng không phải là con nít Tống Thụy, không biết xấu hổ mà đòi quà là sao, anh có tặng quà cho tôi đâu mà bắt tôi tặng cho anh”.

“Tôi có mua quà cho em, vậy quà của tôi đâu?”

Giống như cách mấy thế kỷ, giọng nói của Tịch Lạc Dữ truyền tới, có chút mơ hồ, hình như anh ta cũng không chắc chắn lắm: “Tống Giai Nam, em có thể hát ca khúc [Dừng khí] cho tôi nghe được không, như một món quà Giáng sinh?”

23. Chương 23: Chương 23

“Tống Giai Nam, em có thể hát ca khúc [Dừng khí] xem như quà tặng Giáng sinh tặng cho tôi được không?”

Dường như trơ trọi mắt những ánh đèn xung quanh đều bị mất đi ánh sáng, những tiếng nói cười vui vẻ kia cũng không còn lướt nhẹ qua tai cô nữa, dần dần cô nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, chậm rãi đi đến chỗ vắng vẻ nhất quảng trường, hai người đều không nói gì, Tống Giai Nam nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ của mình, cẩn thận và thận trọng.

Bầu trời vẫn là màu xanh đen, bao vây cô là sự u ám dày đặc không hề có âm thanh, nhưng sự lo lắng ở tận đáy lòng cô dường như dần dần xấu đi, cô nghe thấy giọng nói của mình khẽ vang lên: “Uhm, được”.

Một cơn gió thổi qua, thổi tung mái tóc của cô, đuôi tóc đập vào mắt, cô đau đến mức suýt chảy nước mắt, cô không nhớ rõ lời bài hát, cũng không thể hát thành một ca khúc hoàn chỉnh, nhưng cô dựa vào trực giác của bản thân mình, chậm rãi ngâm nga: “Cuối cùng cũng đã thực hiện quyết định này, cho dù người khác nói sao em cũng không quan tâm, chỉ cần anh chấp nhận, em sẽ bằng lòng cùng anh đi đến chân trời góc biển, em biết mọi thứ đều không dễ dàng, nhưng trơ lòng vẫn không ngừng thuyết phục chính mình, điều em sợ nhất là bỗng nhiên anh nói muốn buông tay...” (1)

(1) Ca khúc “Dừng khí” - Trình bày: Lương Tĩnh Như

Cô khẽ ngâm nga, nhưng chính cô cũng quên mất phản ứng của người bên kia điện thoại, cho đến khi trên cánh tay truyền đến từng cơn nhức mỏi, cô mới phát giác, trước mắt mình đã trở nên mơ hồ, nhưng mà nước mắt không hề tuôn ra.

Cuối cùng, cô cũng có thể có đủ dũng cảm để hát ca khúc này.

Bên kia điện thoại yên tĩnh đến lạ lùng, một lúc lâu sau Tịch Lạc Dữ mới chậm rãi nói: “Cám ơn em, Tống Giai Nam, thật sự rất êm tai, đây là món quà Giáng sinh tuyệt vời nhất mà tôi nhận được”.

Khóe môi cô cng lên, không biết nên nói gì, tất cả lời nói điều biến thành một tiếng thở dài, giọng nói Tịch Lạc Dữ truyền đến, thanh âm không lớn nhưng lại khiến Tống Giai Nam hoảng sợ: “Tống Giai Nam, em biết không, cuộc đời của chúng ta đang không ngừng gấp gáp và bỏ lỡ, nhưng mà luôn luôn có một số thứ không thể chờ đợi quá lâu, bởi vì khi vẫn chưa có được thì trái tim đã khô héo mất rồi”.

“Tôi không rõ, không, tôi hiểu, nhưng mà...”

“Em không thể sống cả đời trg ký ức, sống trg quá khứ, tình yêu của em vì chờ đợi mà đã biến thành vô căn cứ, em vẫn chưa thức tỉnh, nhưng người khác có thể nhìn thấu được, em không hiểu, nhưng tôi có thể hiểu”. Thanh âm của anh ta bỗng nhiên dừng lại một chút, sau đó cũng trầm lắng đi rất nhiều: “Tôi không biết quá khứ của em, em cũng không biết quá khứ của tôi, nhưng tôi có thể mơ hồ cảm nhận được”.

“Tôi đã từng rất thích một cô bạn, cho đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ dáng vẻ của cô ấy, mái tóc ngắn, khi cười vẻ mặt rất hào hứng, nổi tiếng khắp trường, khi đó, tôi chỉ là một nam sinh vô cùng bình thường, không giàu có, không có tài hoa bẩm sinh, giống như những nam sinh khác, không có gì nổi bật. Do sự trùng hợp ngẫu nhiên, lúc lên cấp ba, các môn tự học của cô ấy và tôi trùng nhau, sau đó, chúng tôi học cùng một nơi”.

Trg lòng Tống Giai Nam khẽ chấn động, cô ngừng thở, nghe anh ta nói tiếp: “Yêu thích khi đó đẹp dễ đến mức giống như muốn đem toàn bộ thế giới nắm ở trg tay nhưng vẫn cảm thấy không đủ, thấy cô ấy cười tôi cũng hạnh phúc, nhưng bỗng nhiên có một ngày, cô ấy nói với tôi: “xin lỗi”, tôi liền hiểu rằng, cô ấy có một quá khứ không thể quên được. Tôi cố gắng thuyết phục cô ấy, cố gắng thay đổi cô ấy, lần nào cô ấy cũng kiên quyết từ chối, sau đó, cô ấy xuất ngoại, nhưng tôi vẫn như trước, nhớ đến cô ấy, không thể kiềm chế bản thân mà vẫn luôn sống trg quá khứ”.

“Tình cảm như các món đồ ăn”. Tống Giai Nam bắt lực nói, nhưng từ trg đáy lòng cô lại lộ ra một chút thê lương, hóa ra ai cũng đã từng trải qua một quãng thời gian đau khổ, điều làm cho cô bất ngờ nhất chính là cô lại quan tâm nhiều như vậy.

“Uhm, giống như các món đồ ăn, càng kém thì càng tầm thường, khi đó, tất cả các tín ngưỡng của tôi đều bị kéo ra ngoài, tôi chỉ đơn giản sống, đi học, đọc sách, ăn cơm, ngủ... Ngoại trừ những chuyện đó ra, tràn ngập trg đầu tôi cũng là chuyện này, cũng có những nữ sinh nhiều lần bày tỏ với tôi, tất cả đều bị tôi từ chối”. Anh ta dừng lại một chút, cười nói: “Khi đó, cảm thấy mình rất bi tráng, bảo vệ nó như là tình yêu cuối cùng, dường như quãng thời gian tốt đẹp đó vẫn có thể tái hiện lại, cô ấy vẫn có thể trở về bên cạnh tôi, Tống Giai Nam, có phải em cũng có cảm giác giống như tôi không?”

“Sao? —” Cô không kịp chuẩn bị đã bị hỏi, ngược lại có chút lúng túng, cô cúi đầu nhìn bãi cỏ bên cạnh, mơ mơ màng màng trả lời: “Ừ, đúng vậy, giống như bảo vệ quãng thời gian mà mình đã cố gắng kiên trì, nghĩ rằng nó nhất định sẽ trở lại, mọi thứ đều có thể lặp lại một lần nữa”.

“Sau đó mới biết mình đã sai rồi, haizzz, nên tỉnh ngộ đi thôi”. Bên kia khẽ thở dài một tiếng, nói ra lại không có cảm giác trút được gánh nặng, dần tiến vào trong bóng đêm mịt mù, cuối cùng Tống Giai Nam đang nghe kể chuyện cũng thực sự sợ hãi: “Đó là ở đại sảnh sân bay, tôi tận mắt chứng kiến cô ấy đứng cùng với một người đàn ông, tay trg tay, dáng vẻ rất hạnh phúc, tôi chỉ biết ngây ngốc đứng ở đó, không rõ đó là cảm giác gì, cô ấy thấy tôi, vẫy vẫy tay với tôi, rồi bước đến bộ phận kiểm tra an ninh. Sau đó, tôi ngồi ở phòng chờ, nhìn ra từ cửa kính thủy tinh rộng lớn, từng chiếc máy bay ở trước mắt tôi lao vút lên bầu trời, nhưng tôi không biết chiếc nào mới có mối tình đầu của tôi, tôi nghĩ chiếc máy bay đó đã đem mối tình đầu đau đớn của tôi chôn cất ở chân trời mù mịt”.

“Tịch Lạc Dữ”. Cuối cùng Tống Giai Nam cũng nghiêm túc mở miệng: “Tôi hiểu, cũng có một khoảng thời gian rất lâu tôi muốn vùng vẫy thoát ra ngoài, nhưng tôi vĩnh viễn cũng không thể quên được, không thể lãng quên quá khứ”.

“Không ai bảo em quên, cũng không có ai bắt buộc em phải quên, hơn nữa, những thứ đó chỉ có thể dựa vào thời gian để em dần dần xóa đi rồi quên”. Anh ta gần từng chữ nghiêm túc nói: “Em phải học cách tiếp nhận thực tế, sống trg thực tế, quá khứ và ký ức chỉ là để cho em sống tốt hơn ở hiện tại, chứ không phải để cho em nhìn lại rồi đau xót cho bản thân mình”.

Cô hít một hơi thật sâu, cảm nhận được mình không có cách nào phản bác lại được, bên kia cuối cùng cũng mỉm cười, nhưng chỉ một giây sau đó, lại hỏi một vấn đề khiến cô càng không kịp trở tay.

“Tổng Giai Nam, tôi thật sự muốn biết, tại sao người khác đối xử tốt với em, em luôn luôn không hề suy nghĩ mà từ chối tất cả?”

Cô cười khẽ một tiếng, “Anh đã hỏi tôi rất nhiều lần vấn đề này rồi, tôi nói thật cho anh biết, là bởi vì tôi sợ không hồi đáp được, anh có hiểu không, c người của tôi vốn dĩ luôn phân định tình cảm rõ ràng, không nhiều hơn mà cũng không ít hơn, tôi thà rằng cho nhiều hơn một phần cũng không hề keo kiệt cho ít đi một phần, cho nên, tôi phải cân nhắc trước khi nhận bất kì thứ gì”.

“Đây là em đang tính toán sao, đây rõ ràng là em đang trốn tránh”.

Bỗng nhiên cuộc trò chuyện dừng lại, cô biết điện thoại di động của mình đã hết pin nhưng vẫn không động đây, cô yên lặng tự nói với bản thân mình: “Anh nói không sai, đúng là tôi đang trốn tránh, tôi không muốn mắc nợ ai cả, bất kì người nào”.

Xe vẫn chạy trgl bóng tối, trgl xe hơi lạnh nhè nhẹ ập đến, Tổng Giai Nam nhắm mắt lại, bỗng nhiên cô nghĩ đến trước đây rất lâu cô đã thấy vài câu nói ở trgl một tác phẩm.

“Có người quen biết đã lâu, hiểu rõ niềm vui của sự yêu mến này là tội ác, quen thân với nhau giống như hình với bóng, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể đi vào lòng đối phương được. Có người lần đầu tiên gặp nhau, chỉ bằng một ánh mắt đã chắc chắn rằng cho dù chỉ nhìn nhau từ xa xa, linh hồn vẫn có thể gắn bó thật chặt. Không cần ngôn ngữ hay biểu hiện, lẳng lặng đứng bên cạnh nhau, cảm nhận hơi thở quen thuộc và xa lạ của đối phương”.

Còn Tịch Lạc Dữ sẽ là người nào, có thể phải cũng có thể sẽ không phải, cô tự hỏi chính mình, nhưng bản thân cũng không biết.

Từ trạm xe điện ngằm ra ngoài, thành phố về đêm này vẫn còn đang náo nhiệt, những ngọn đèn rực rỡ, dòng người đông đúc, trgl đêm khuya vắng vẻ, sự cô đơn lại dâng lên, cô chậm rãi lang thang trên đường phố lướt qua những người đang ôm lấy nhau, cô đơn một mình trgl dòng người.

Như thường lệ, sau khi về nhà cô lên mạng một lát, tán dóc với bạn bè về buổi ccert, phân loại sửa sang lại bản thảo trgl tay rồi copy vào USB, xem một số tài liệu khác, chuẩn bị tiếp nhận công việc dở dang của Vương Khả Gia.

Nhất định là Phương Ngôn Ân vẫn còn đang làm thêm ở tòa soạn, buổi chiều hôm nay, ở một thị trấn nhỏ đã xảy ra một trường hợp cố ý gây thương tích cũng đủ khiến cậu ấy chạy điên cuồng rồi, bỗng nhiên cô muốn tìm một người nói chuyện, cô rất muốn, rất muốn nói cái gì đó, bất kể là ai, bất kì đề tài nào.

Nhưng dường như ai cũng đang vui vẻ trgl đêm Giáng sinh của mình, duy nhất chỉ có cô trgl đêm Giáng sinh lại yên tĩnh hồi tưởng ký ức.

Cô suy nghĩ một lát, sau đó đổi chữ ký trên QQ của mình thành “Có một vài thứ không thể chờ đợi quá lâu, trái tim sẽ khô héo”. Trong list bạn bè, chỉ có nick “Thất lý điền giang” đang line, cô mở khung chat ra, đánh một dòng chữ: [Hôm nay tôi đã đi xem ccert].

[Thế nào?]

[Cảm động, cũng không phải dạng cuồng nhiệt chỉ là đứng ở một góc một mình hồi tưởng rồi xúc động, nhất là ca khúc “Dùng khí” kia].

[Tôi cũng có đi].

Tổng Giai Nam kinh ngạc nhìn màn hình, cô không nhận được mà bật cười: [Bạn là fans của Lương Tĩnh Như sao?]

Bên kia trả lời rất nhanh: [Không phải, chẳng qua là muốn đi nghe hai ca khúc, “Chia tay vui vẻ” và “Dùng khí”].

[Có cảm giác gì?]

[Khiến cho tôi nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, tôi nghĩ, nếu có cơ hội, tôi sẽ đi với bạn học cùng trường nghe dân ca].

Cô vẫn chưa kịp trả lời, trên màn hình lại hiện ra một dòng chữ: [Những năm tháng đã đánh mất trg quá khứ, tôi đã dùng rất nhiều cách để nhớ lại, nghe nhạc, viết lưu bút, trái tim chết lặng của tôi từng một lần rồi một lần cảm động, nhưng thực sự không thể dùng thứ gì ở kiếp này để bù đắp được cả].

[Có một vài thứ không thể chờ đợi quá lâu, đúng vậy, nhưng tôi vẫn hy vọng xa vời, có một số người, có thể chờ đợi một người thật lâu thật lâu, bởi vì những người đó không cần phải đi một hành trình thật dài và gian khổ để tìm đến nhau].

[Nhưng mà, bạn không cảm thấy đối với những người như vậy rất tàn nhẫn sao?]

[Không sai, cho nên mới nói là hy vọng xa vời].

Trên QQ lại không có tiếng động.

[Tuyết rơi rồi, có lẽ trận tuyết này sẽ tốt hơn]. Vào đêm trước, Tống Giai Nam tự mỉm cười với mình trg gương, cô bé trg gương không còn ngây ngô trẻ c nữa, gương mặt vẫn còn vẻ thanh tú, nhưng lại xen lẫn sự trưởng thành và sắc sảo của một phóng viên.

Thấm thoát đã mười năm trôi qua rồi.

Sáng hôm sau được nghỉ, cô ngủ thẳng đến hơn mười giờ, vốn định vui trg chán ảm áp đến trưa, nhưng lại bị tiếng gõ cửa cắt ngang, cô đành phải bắt đắ dĩ mặc áo khoác vào và đi ra ngoài mở cửa.

Người đến là một nhân viên chuyển phát, chàng trai cười mỉm ôm một chiếc hộp lớn, vừa tra tên trên danh sách để cô ký nhận, vừa trêu chọc cô: “Hôm nay giao toàn là những kiện quà khẩn cấp, Giáng sinh là thời điểm đàn ông lấy lòng phụ nữ”.

Tống Giai Nam cũng tò mò, đợi đến khi nhìn thấy danh sách mới biết, hóa ra đây chính là món quà trg lời nói của Tịch Lạc Dĩ, chờ cho nhân viên chuyển phát đi, cô cẩn thận mở ra, bất ngờ chính là chỉ có một chú gấu Teddy yên tĩnh nằm trg hộp, ánh mắt đen bóng đang nhìn cô.

A, sao anh ta lại biết mình thích đồ chơi trẻ c nhỉ, hơn nữa cô cũng rất thích gấu Teddy.

Trg hộp không có giấy nhãn lại, chắc hẳn người như Tịch Lạc Dĩ cũng sẽ không để lại lời nhắn gì đâu, nhưng chú gấu Teddy đáng yêu như vậy đã khiến cô kinh ngạc vui mừng vào lễ Giáng sinh.

Đang định ôm chú gấu Teddy về phòng ngủ, bỗng nhiên lại có tiếng gõ cửa khẽ vang lên, ban đầu cô phát hiện cây bút vẫn đang cầm ở trên tay nên nghĩ rằng nhân viên chuyển phát trở lại lấy, cô vội vàng đi mở cửa, lại phát hiện người hiện tại đứng trước cửa hẳn là người đang bận rộn ở Bắc Kinh, Tịch Lạc Dĩ.

Trên tay vẫn còn cầm cây bút, vốn định đưa ra ngoài, cô đành ngượng ngùng thu lại, Tịch Lạc Dĩ hài hước cười nói: “Sao vậy, đây chính là quà Giáng sinh em tặng tôi?”

Dường như vẫn chưa chấp nhận được tình cảnh trước mắt, Tống Giai Nam cảnh giác hỏi: “Sao anh lại đứng trước cửa nhà tôi!”

Người đàn ông đứng trước mặt cô bật cười, Tống Giai Nam kinh ngạc nhìn vẻ mặt trầm tĩnh của anh ta, cho dù đã cách một lớp kính, nhưng vẫn có thể nhìn thấy c người đen lấy của anh ta đang bày ra ý cười trg suốt, “Chỉ là tôi muốn nói tiếp đề tài vẫn còn dang dở hôm qua, không ngại chứ, tôi có thể vào trg không?”

Chuông điện thoại vang lên không đúng lúc, Tịch Lạc Dĩ lấy điện thoại ra rồi nhìn thoáng qua, gật đầu nhẹ tỏ vẻ xin lỗi rồi xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, trên hành lang có tiếng bước chân mơ hồ, vốn dĩ muốn đến đây hỏi về tai nạn của Phương Ngôn Ân, nhưng trong đầu có bóng dáng của một người hiện lên giống như ánh chớp, vẻ mặt sắc sảo cô gái vừa rồi vô cùng giống với người trg trí nhớ của cô.

...

Đột nhiên cô nhìn Phương Ngôn Ân, nhưng cậu ấy lại không cảm nhận được điều đó, gương mặt nghiêng nghiêng như đang nghe được âm thanh gì đó, bỗng chốc, cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, chỉ nghe Phương Ngôn

Án cười nói: “Anh, anh đến thật sự là quá chậm, nếu như giao công việc chăm sóc người thân trước lúc lâm chung, không biết động tác của anh có thể nhanh lên một chút được hay không”.

24. Chương 24: Chương 24

Dù sao cũng là nhà của một cô gái, Tịch Lạc Dữ có chút do dự, anh ta thận trọng đứng ở phía sau cửa, đắn đo không biết có nên đổi giày hay không, Tống Giai Nam cười nói: “Không có gì, không có gì, nhà tôi không có phép tắc đó, chơi đùa quậy phá cũng không sợ”.

Anh ta tinh tế quan sát nhà của cô, trang trí rất đơn giản, người khác nhìn thoáng qua sẽ không đoán được giới tính của chủ nhân căn nhà này, nhưng rất nhiều nơi trong nhà để lộ ra vẻ tinh tế của một cô gái, nhất là trên chiếc ghế sofa dài có một chiếc gối ôm cá heo, thậm chí anh ta cũng có hình dung ra được dáng vẻ của Tống Giai Nam sau khi tan sở rồi nằm cuộn người trên ghế sofa xem TV sẽ như thế nào.

Cửa phòng ngủ được khép hờ, có thể nhìn thấy một chú gấu Teddy đang nằm ở mép giường, anh ta không khỏi mỉm cười, Tống Giai Nam cảm thấy kỳ lạ, cho rằng anh ta cười mình, cô vội vàng giải thích: “Tôi vừa xuống giường, anh không ngại để tôi đi rửa mặt chứ”.

Cô vào toilet rửa mặt, sau đó đổi một bộ trang phục ở nhà đi ra, vừa uống nước vừa nói chuyện với Tịch Lạc Dữ: “Sao anh biết nhà tôi, hôm qua tôi đâu có nói cho anh biết?”

“Tôi gọi điện thoại đến tòa soạn em làm việc hỏi, bọn họ nói hôm nay em được nghỉ, gọi vào điện thoại di động thì em tắt máy, cho nên tôi đoán em đang ở nhà”.

Tống Giai Nam xấu hổ mỉm cười: “Khó có được cơ hội ngủ lấy lại sức, đúng rồi, anh ăn sáng chưa, có muốn tôi làm cho anh một phần không?”

Đơn giản chỉ là món mì Dương Xuân, chan với canh gà, dầu vừng rải đầy trên mặt mì, ở giữa còn bày một quả trứng đã bóc vỏ, vừa ngửi mùi đã khiến cho người khác muốn ăn, Tống Giai Nam giải thích: “Trên máy bay chắc là không có món gì ngon, anh ăn tạm nhé, tôi không làm nhiều, cũng đã hơn chín giờ rồi, ăn nhiều quá lát nữa đến trưa lại không ăn được”.

Tịch Lạc Dữ có chút xúc động: “Đã rất lâu rồi tôi chưa được ăn món mì nóng hổi như thế”.

“Uhm, đúng rồi, đi làm phải ăn cơm hộp, ăn trong căn tin, sau khi tan sở đã mệt đến mức không muốn nhúc nhích, cảm giác mình làm một bữa cơm cũng rất xa xỉ”. Cô mỉm cười nhìn Tịch Lạc Dữ: “Nhưng cảm giác chính mình làm một bữa cơm vô cùng tuyệt, anh biết không, một gia đình nếu như không nhóm lửa nấu cơm, không có dầu muối tương dấm, sẽ không thể gọi là một gia đình”.

“A, thật sao, vậy nhà tôi khẳng định không phải là gia đình rồi”.

“Uhm”. Cô ác ý nói đùa: “Nhà của anh à, đó là — hang ổ, tổ, sào huyệt, sơn trại”.

Trái tim hơi ngơ ngẩn, mép bát màu trắng bóng loáng phản chiếu ánh sáng mùa đông rực rỡ, khi chiếu vào đáy mắt tạo cảm giác có chút chói mắt, anh ta cúi đầu uống hết sạch nước canh nóng hổi, sau đó thở phào một hơi nhẹ nhõm: “Tống Giai Nam, tôi nghĩ tôi và em nên nói chuyện nghiêm túc một lát”.

“Hả? Nói chuyện gì?” Cô ngơ ngàng ngẩn đầu, bỗng nhiên điện thoại trong phòng ngủ vang lên dồn dập, cô vội vàng buông chén đũa trong tay xuống: “Xin lỗi, tôi đi nhận điện thoại”.

Anh ta rất muốn nói cho cô biết, thật ra một người đối xử tốt với một người là không cần lý do, chẳng qua là vô tình nhìn thấy người kia, lại vô ý bước đến gần cô ấy, muốn cô ấy vui vẻ, muốn cô ấy hạnh phúc.

Thật ra khi một người nỗ lực là không cần báo đáp, không, là không cần sự báo đáp với cảm giác tội lỗi, có đôi khi, nụ cười của một người ưu sầu chính là sự báo đáp lớn nhất.

Nói không có tư tâm, không có hy vọng là điều không thể, nhưng nếu như nỗ lực có thể có hiệu quả, tình cảm đó cũng sẽ không thay đổi.

Nhưng một cô gái độc lập mãi cảm như vậy, có thể dễ dàng thay đổi như vậy sao?

Anh ta khẽ thở dài một tiếng, đứng lên thu dọn chén đĩa của mình, “Sột soạt” một tiếng, cửa bị mở ra, Tống Giai Nam đã thay một bộ quần áo chỉnh tề ra ngoài, vẻ mặt khấn trương, nhưng giọng nói vẫn giữ được vẻ bình tĩnh: “Thật xin lỗi, bây giờ tôi phải đến bệnh viện Nhân Dân một chuyến”.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Một đồng nghiệp đã xảy ra chuyện”. Cô nhanh nhẹn cầm chén đĩa đã được thu dọn đi vào phòng bếp, sau đó nhanh chóng lấy điện thoại di động, thẻ phóng viên, ví tiền rồi nhét vào túi xách, bắt đầu nói lời xin lỗi với Tịch Lạc Dữ: “Thật ngại quá, chờ tôi làm việc xong rồi liên lạc với anh được không”.

Anh ta cảm thấy cách cự tuyệt mạnh mẽ của cô vô cùng xa cách, nhưng anh ta không muốn thuận theo ý của cô, Tịch Lạc Dữ móc chìa khóa xe ra: “Không ngại nếu như tôi đưa em đến bệnh viện chứ, không đúng, không được từ chối”.

Tống Giai Nam lịch sự mỉm cười: “Làm phiền anh rồi”.

Đến bệnh viện, khoa ngoại nằm ở phía sau trụ sở chính của bệnh viện, nhìn qua đó là một phòng điều trị rất bình thường, nhưng Tịch Lạc Dữ biết người có thể điều trị ở đây phải là người giàu có, trong lòng anh ta tò mò, đồng nghiệp ở tòa soạn là một phóng viên làm sao có thể ở đây, nhưng anh ta vẫn chưa hỏi, đã thấy Tống Giai Nam đang đi từng phòng từng phòng tìm kiếm, cuối cùng cô dừng lại ở trước cửa một gian phòng.

Một giọng nói phụ nữ rất êm dịu và quen thuộc truyền đến, âm điệu căng thẳng: “Phương Ngôn Ân, em bị như thế này, đừng nói là bố mẹ em, cả chị cũng không đồng ý để em tiếp tục làm mục xã hội nữa, lấy tin cũng không được đi”.

Giọng nói phía bên kia vang lên, có chút quen thuộc, yếu ớt còn có một chút làm nũng, Tống Giai Nam biết đó chính là Phương Ngôn Ân: “Ôi, chị, chị không cần căng thẳng như thế, em không sao cả, chị không nên vì chuyện này mà bảo em từ bỏ công việc chứ”.

“Biên tập, đạo diễn phim truyền hình, nghề nghiệp nhàn rồi như vậy em lại không làm, ban đầu chị liên hệ cho em đến đài phát thanh thành phố, truyền hình vệ tinh, những đơn vị tốt như vậy, sao em lại ngốc như thế, không nên đi làm phóng viên gì đó, chị nói cho em biết, lần này không thể thuận theo em nữa, nếu không thì chuyển bộ phận công tác, chuyển qua làm biên tập, mục xã hội không thể làm nữa”.

“Chị! Lúc đầu chị tôn trọng tâm nguyện của em, em nhất định phải làm phóng viên, phóng viên mục xã hội!”

“Tôn trọng ý kiến của em? Đúng vậy, mọi người tôn trọng ý kiến của em, bây giờ cuối cùng em nằm trong bệnh viện, đây chính là kết quả mà mọi người tôn trọng ý kiến của em đấy, dù thế nào cũng không để em kéo dài chuyện này nữa, hôm nay chị sẽ nói chuyện với tổng biên tập tòa soạn của em”.

Giọng nói Phương Ngôn Ân bỗng nhiên cao hơn: “Chị, đừng, tạm thời đừng nói, em thích hoàn cảnh công việc này, mọi người ở đó ai cũng đối xử tốt với em, nếu không để em suy nghĩ thêm một thời gian về việc chuyển sang mục khác được không?”

Bên kia không lên tiếng, một lúc lâu sau mới thản nhiên trả lời: “Được, chị đi trước đây, còn phải họp nữa, em nghỉ ngơi cho thật tốt, muốn ăn gì thì gọi điện thoại cho dì Lý”.

Lời nói vẫn chưa hết, cửa phòng bật mở ra, Tống Giai Nam, Tịch Lạc Dữ và cả cô gái kia đều sững sốt, cô gái đó có khí chất tao nhã, mặc chiếc áo khoác ngoài lông cừu màu đen, mái tóc ngắn chững chạc, chiếc khuyên tai kiểu dáng dây dài vô cùng kiêu sa, Tống Giai Nam cảm thấy cô gái này khá quen mắt, nhưng làm thế nào cũng không nhớ ra được, cô gái kia thấy cô, ánh mắt đánh giá của cô gái nhanh chóng nhìn về phía cô, sau đó khẽ mỉm cười, theo bản năng Tống Giai Nam cũng mỉm cười đáp trả, cô gái kia cũng không nói gì đi thẳng ra ngoài.

Phương Ngôn Ân thò đầu ra, trên gương mặt tái nhợt không che giấu nụ cười: “Chị Giai Nam, chị đã đến rồi à! Muộn mất hai giờ so với em dự tính, ghế sofa cũng bị người chiếm rồi, chị không còn cách nào mà chỉ ngồi ghế gỗ thôi”.

Ở trong ấn tượng của cô, Phương Ngôn Ân là một chàng trai hoạt bát tựa như ánh mặt trời, khi cậu ấy cười vẻ mặt rất phấn chấn, nhưng bây giờ, cậu ấy đang ngồi dựa vào đầu giường, thân thể hơi nghiêng, từ cánh tay phải đến cả vai đều bị quấn bằng gạc màu trắng, sắc mặt tái nhợt không có chút máu.

Mặc dù trước đó cô đã chuẩn bị tinh thần, nhưng khi nhìn thấy tình hình hiện nay cô vẫn hoảng sợ, trái tim giống như bị vật gì đó đâm vào, nhưng vẻ mặt của Phương Ngôn Ân vẫn rất thoải mái: “Này, trông giống như xác ướp không?”

“Ôi, tiểu tử này nói linh tinh gì đó, cậu cũng không phải là Pharaong”. Tống Giai Nam tức giận trừng mắt nhìn cậu ấy một cái, sau đó cúi người xem vết thương một chút, cắn môi, cuối cùng cũng không nói bất kỳ điều gì.

Phương Ngôn Ân nhìn thấy Tịch Lạc Dữ đứng ở phía sau cô, khẽ nghiêng đầu một chút, bình tĩnh cười nói: “Ôi, chị Giai Nam, chị thấy em bị chém nên dẫn luật sư đến giúp em ra tòa đó hả?”

“Bị thương trong khi công tác, dựa theo tình hình của cậu hiện nay thì đây chính là vụ án dân sự, có thể yêu cầu phí bảo vệ, phí tinh thần bị tổn thương, phí tổn thương trong khi công tác, tiếp đó là phí trị liệu, nhưng cậu cần phải có giấy giám định thương tật”.

Phương Ngôn Ân không thêm quan tâm bĩu môi nói: “Thật phiền phức, nhưng cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một chút, chỉ là lúc ngủ rất phiền phức, chỉ có thể ngủ nghiêng, rất đau khổ”.

“Cụ thể đã xảy ra chuyện gì?”

“Ba giờ rạng sáng hôm qua lúc em đang trực ca, bên phía cục cảnh sát điện thoại đến, nói là muốn thông báo với tòa soạn sẽ làm kiểm tra đột xuất những hộ kinh doanh thịt lợn, trước đó không lâu, bên phía Đài phát thanh thành phố vừa đưa tin về một số điều luật đối với thịt lợn chết, theo bản tin thu thập được về thịt lợn, xem như lần này là bản tin tiếp theo, lúc đó, chỉ có em, giám sát Đài phát thanh thành phố và hai phóng viên nữa đi theo, kiểm tra hai trụ sở đầu tiên ở phía Nam tương đối thuận lợi, sau đó lại đến trụ sở thứ ba, chị có biết những người đó đều giết lợn không, sát sinh cả ngày, bàn tay đầy máu và trông rất vạm vỡ, ông chủ của trụ sở đó dùng bạo lực để chống đối, trong lúc đang tranh luận thì không biết lấy ở đâu ra được con dao mổ lợn, trời ơi, đúng là dao mổ lợn!” Phương Ngôn Ân chẹp chẹp miệng: “Hai cảnh sát không cẩn thận đã bị thương, bọn em ở phía sau, vốn dĩ là chắc chắn sẽ không bị gì cả, nhưng cô phóng viên ở Đài phát thanh thành phố không để ý đến bị chen lên phía trước, trong mắt tên khốn kia đều là màu đỏ, cũng không quan tâm đến gì nữa mà chỉ biết chém, em thấy không ổn, muốn đến kéo cô ta đến phía sau, tên súc sinh kia chém một dao, lúc đó em vẫn chưa có cảm giác gì đặc biệt, chỉ cảm thấy trên cả vai truyền đến một cơn đau đốn mãnh liệt, sau đó chảy máu, đau đốn giống như có ai dùng kim đâm vào mình vậy, lại cảm thấy dường như mình đã tê liệt, tiếp theo đó là khó thở, toàn thân không còn sức lực! Trong tích tắc cảm thấy như sắp chết!”

“Sau đó cũng không có ấn tượng gì nữa, được đưa đến bệnh viện, sau đó chỉ còn cảm giác đau, tê liệt, rồi đau!”

Tống Giai Nam thở dài một hơi: “Tôi biết làm nghề này rất nguy hiểm, nhưng Phương Ngôn Ân, tôi thật sự không hiểu, loại tin tức này cậu có thể gọi đến cục cảnh sát sau khi sự việc xảy ra, hoặc cậu hoàn toàn có thể trao đổi tin tức với bên phía đài phát thanh thành phố, cậu đâu cần mạo hiểm như vậy, chẳng lẽ cậu không biết những nơi đó căn bản là không an toàn sao, tôi nói cho cậu biết, ở bên mục xã hội lâu như vậy nhưng chỉ một ngày tôi đã hiểu những chuyện này, cho dù chỉ là một cuộc tranh cãi nhỏ, phóng viên ở hiện trường cũng có thể ngoài ý muốn liên quan hay thậm chí là nguy hiểm đến tính mạng, chứ đừng nói đến sự kiện quan trọng như vậy!”

Trầm mặc rất lâu, Tịch Lạc Dữ mới lặng lẽ lùi về đứng ở cửa, Phương Ngôn Ân khẽ thở dài một hơi, ánh mắt nhìn thẳng vào Tống Giai Nam, vô cùng kiên định nói: “Chị Giai Nam, lúc đầu, tại sao chị lại chọn nghề phóng viên này, tại sao không thi làm một nhân viên công vụ, hoặc một nghề nghiệp ổn định như bên biên tập, tại sao muốn làm ục xã hội, tại sao muốn học bên tin tức?”

Bỗng nhiên cô không biết nên trả lời thế nào.

Bầu không khí trở nên yên tĩnh chỉ còn lại tiếng hít thở nhàn nhạt, cửa sổ phòng bệnh không được đóng kỹ, gió trưa nhẹ nhàng thổi vào song cửa sổ phát ra tiếng leng keng, Tống Giai Nam vô ý nhìn ra bên ngoài,

ngoài cửa sổ có rất nhiều cây ngô đồng, chúng đang đung đưa nhẹ nhàng trong ánh mặt trời, thỉnh thoảng có một vài chiếc lá vùng vẫy ra khỏi cành cây, chậm rãi rơi xuống.

Phương Ngôn Ân lặng lẽ nhắm mắt lại, dường như đang đợi câu trả lời của cô.

Chuông điện thoại vang lên không đúng lúc, Tịch Lạc Dữ lấy điện thoại ra rồi nhìn thoáng qua, gật đầu nhẹ tỏ vẻ xin lỗi rồi xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, trên hành lang có tiếng bước chân mơ hồ, vốn dĩ muốn đến đây hỏi về tai nạn của Phương Ngôn Ân, nhưng trong đầu có bóng dáng của một người hiện lên giống như ánh chớp, vẻ mặt sắc sảo cô gái vừa rồi vô cùng giống với người trong trí nhớ của cô.

Là Tô Cẩm, chị gái của Tô Lập.

Như vậy, Phương Ngôn Ân chính là...

Đột nhiên cô nhìn Phương Ngôn Ân, nhưng cậu ấy lại không cảm nhận được điều đó, gương mặt nghiêng nghiêng như đang nghe được âm thanh gì đó, bỗng chốc, cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, chỉ nghe Phương Ngôn Ân cười nói: “Anh, anh đến thật sự là quá chậm, nếu như giao cho anh công việc chăm sóc người thân trước lúc lâm chung, không biết động tác của anh có thể nhanh lên một chút được hay không”.

“Đừng có nói chuyện xui xẻo như thế, ngày hôm qua anh còn ở Trùng Khánh, buổi sáng anh nhận được điện thoại của Tô Cẩm, lập tức...” Giọng nói khàn khàn rung rung bỗng nhiên dừng lại, giống như những nốt nhạc đang trong dòng chảy bỗng chốc bị đứt quãng, rất lâu sau, thanh âm không lưu loát truyền đến: “Tổng Giai Nam?”

Nghe thấy anh gọi tên mình, trong đầu cô giống như có tiếng sấm ầm ầm kéo đến, cô cứ đứng ngây ngốc như vậy ở đó, không làm được bất kì điều gì, cũng không nói được bất kì câu nào.

Trong phòng bỗng nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh, chỉ có một trang giấy bay lên chạm phải đỉnh của cánh quạt, “phụt” một tiếng rồi dừng lại.

Tiếng động này đánh thức lý trí của cô.

“Uhm” Tổng Giai Nam cẩn thận trả lời, dường như trở lại cuộc đối thoại đầu tiên trong mấy tháng trước, đối mặt với anh dường như vẫn luôn khó khăn như vậy. “Tôi không nghĩ tới lại khéo như vậy”.

Trước mắt cô chính là người đàn ông trong ký ức đã tồn tại trong trí nhớ của cô mười năm, gương mặt anh vẫn lạnh lùng cô đơn như xưa, bề vai thon gầy, năm tháng dường như không để lại bất kì dấu vết nào trên gương mặt anh, ngược lại, càng khiến anh thêm phần chững chạc và chín chắn, anh không hề kiêng dè gì mà nhìn cô, vừa sắc bén vừa dò xét, giống như người lớn đang nhìn một cô bé phạm phải sai lầm đang cựa cựa lực che giấu lời nói dối, trong giây phút đó, Tổng Giai Nam lại muốn khóc.

Giống như đã trải qua khoảng thời gian dài một thế kỷ, cô rõ ràng nghe được Tô Lập nói: “Tôi biết rồi, hóa ra đều là cô”.

Nụ cười rất thản nhiên, nhưng âm điệu lại vô cùng lạnh nhạt.

25. Chương 25: Chương 25

Cô mấp máy mở lời, đôi môi khô khốc dán chặt vào nhau, ánh nắng chiều chiếu vào trong toàn bộ phòng bệnh, cô chỉ cảm thấy trong tầm mắt đều là một ánh sáng lóa mắt, kể cả gương mặt của Tô Lập cũng phát ra ánh sáng không chân thật.

Phương Ngôn Ân trừng mắt nhìn, vô cùng bất ngờ: “Ồ, đều là người quen?”

Lời của cậu ấy vẫn chưa nói hết, Tịch Lạc Dữ đã gõ cửa bước vào, thấy Tô Lập thì hơi sửng sốt, anh ta lễ phép chào hỏi một tiếng, tiếp theo nói với Tổng Giai Nam: “Thật ngại quá, ở công ty có chút việc, bây giờ tôi phải về đó ngay”.

Từ đáy lòng cô thở phào nhẹ nhõm, cô thật sự muốn chạy trốn khỏi tình huống lúng túng này, Tổng Giai Nam như trút được gánh nặng nói: “Tôi tiễn anh”. Cô xoay người cầm túi xách lên, nói với Phương Ngôn Ân: “Chờ lát nữa tôi sẽ lên, hai người trò chuyện trước đi”.

Vẫn không dám nhìn đến Tô Lập.

Chờ cho hai người họ đi, Phương Ngôn Ân mới ríu rít nói: “Anh, sao anh lại biết chị Giai Nam?”

Rất lâu vẫn không nghe thấy câu trả lời, cậu ấy khó khăn nghiêng người nhìn Tô Lập, cửa sổ phòng bệnh không biết đã bị mở ra từ lúc nào, cơn gió nhẹ thổi phất qua tóc trên trán của anh, dưới phần tóc kia là đôi mắt hẹp dài lạnh lẽo cô đơn không biết đang nhìn về đâu ở bên ngoài cửa sổ, chân mày khẽ nhíu lại, càng lạnh lùng và xa cách hơn nữa.

Chỉ khi có tâm sự anh mới để lộ ra nét mặt như vậy.

“Bạn học trung học, cùng trường nhưng không cùng lớp”. Tô Lập nghiêng người, nhưng ánh mắt vẫn tập trung vào một nơi nào đó: “Người đàn ông vừa rồi có quan hệ gì với cô ấy?”

Phương Ngôn Ân suy nghĩ một lát: “Em mới gặp anh ta hai ba lần thôi, lần trước là ở bệnh viện, lần này cũng là ở bệnh viện”. Cậu ấy dừng lại một chút, rồi lẩm bẩm: “Có một câu ngốc nghếch rất hay, của Lỗ Tấn ‘Trước cửa nhà ta có một thân cây, một gốc là cây táo một gốc khác cũng là cây táo’ có gì khác nhau?”
(1)

(1) Đây chỉ là một câu vô nghĩa của Lỗ Tấn, nó trở thành thói quen của ông và chính ông cũng không ý thức được điều đó. Bởi vì khi đó ông vừa học viết thể loại văn về những lời nói vô căn cứ, thói quen ngôn ngữ đương nhiên kém xa hiện tại (Từ Baidu)

“Hỏi em đấy, sao tự dưng lại chuyển đề tài đi xa như vậy”.

Thanh âm của anh có phần lộ ra vẻ nôn nóng, nhưng Phương Ngôn Ân không nhận ra: “Bạn trai, không ai lại dẫn một người không quen biết đến phòng bệnh của đồng nghiệp mình cả, có thể chỉ mới hẹn hò gần đây thôi, lần trước em vẫn chưa thấy quan hệ của bọn họ thân thiết như vậy, haizzz, thật đúng là mùa đông đến rồi, mùa xuân còn đến sớm hơn cả mùa đông”.

Cậu ấy tự nói với bản thân, nhưng lại không phát hiện người đàn ông đứng trước cửa sổ đang khẽ nhắm mắt lại, nụ cười trên khóe miệng dần dần trở nên lạnh nhạt.

Đợi một lúc lâu, trên hành lang truyền đến một giọng nói ồn ào, sau đó Tổng Giai Nam đẩy cửa bước vào, ra dấu gì đó với Phương Ngôn Ân, rồi mỉm cười với những người phía sau nói: “Tổng biên tập, chủ biên, là ở đây”.

Người đến là tổng biên tập tòa soạn và chủ biên mục xã hội và còn có thêm hai ba người nữa, Phương Ngôn Ân nói đùa bằng chất giọng không lớn không nhỏ: “Chú Lý, chủ biên, nhìn dáng vẻ này, không phải đến để nướng tôi chứ?”

Tổng biên tập cười ha ha nói: “Sao có thể như thế được, chúng tôi đến thăm đồng chí mặt trận tin tức cách mạng mà”. Sau đó tỉ mỉ xem xét vết thương của cậu ấy: “Có muốn lão Trương chụp cho cậu một bức ảnh để làm kỷ niệm không”.

“Không cần đâu! Chú Lý, bác sĩ đã chụp ảnh nơi đó kỹ càng hơn rồi, tận bên trong đầu khớp xương”. Phương Ngôn Ân thấy những người khác đều nhìn Tô Lập, vội vàng giới thiệu: “Chủ biên, thầy, đây là anh của tôi, Tô Lập”.

Tổng Giai Nam nhận thấy mọi người nhìn thấy Tô Lập, trong nháy mắt ai cũng đều để lộ ra vẻ ngạc nhiên thú vị, trong lòng cô âm thầm cười trộm, ôi, đều là những người trần tục giống như cô, cô đã ngẩng đầu lên nhìn vài lần, nhưng lần nào cũng đều bắt gặp ánh mắt lạnh nhạt của Tô Lập.

Ánh mắt này dường như muốn nhìn xuyên thấu qua cô.

Tô Lập cũng lễ phép mỉm cười chào hỏi: “Chú Lý, chủ biên, cảm ơn mọi người đã đến thăm Phương Ngôn Ân trong lúc bận rộn thế này”.

Tổng biên tập tòa soạn vội vàng từ chối: “Xem cậu kia, còn khách sáo với tôi gì chứ”. Sao đó chuyển sang chủ biên mục xã hội nói: “Lão Trương, đây là Tô Lập, em trai của Tô Cần, con trai của Chủ tịch tỉnh Tô Hải Bân”.

Phương Ngôn Ân ở bên cạnh giải thích: “Thấy quen mắt không, hai người bọn họ là chị em ruột”.

Mọi người bình tĩnh hiểu ra, chủ biên mục xã hội nghe vậy thì vội vàng bộc lộ cảm xúc: “Thật sự không dám giấu diếm, vừa rồi lúc tôi đi vào, vừa nhìn cậu ta, ngay lập tức trong đầu tôi liền nghĩ đến ba chữ — Tiểu chủ nhân!”

Mọi người cười ha ha, ngay cả Tô Lập cũng bật cười, Tống Giai Nam quay mặt sang chỗ khác cười trộm, cô cảm thấy điều gì vậy thật sự tương đồng nhưng lại không phù hợp, chủ biên mục xã hội quả nhiên là hạng nhất về sát ngôn quang sắc (2), hài hước nhưng lại không thất lễ, sâu sắc được lòng người.

(2) Sát ngôn quang sắc: Thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt.

Cô lại len lén đưa mắt nhìn Tô Lập, thở dài trong lòng, nếu anh mặc bộ quần áo đen khoác áo choàng trắng, tay cầm quyển sách, ánh mắt bạc bẽo, khí chất ngạo nghễ, khoe môi lãnh đạm, ngồi trên một chiếc ghế gỗ tử đàn chạm khắc hoa văn, như vậy vừa vặn đúng với gia thế của anh.

Ban đầu, khi nhìn thoáng qua trong đám người, có lẽ khí chất đó đã đặc biệt hấp dẫn ánh mắt của cô.

Tổng biên tập và chủ biên ở lại cũng không lâu, sau khi chờ đến lúc tiễn bọn họ về, Tống Giai Nam cũng định ra về, nhưng Phương Ngôn Ân bảo cô ở lại, cô cảm thấy kỳ lạ hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

“Vấn đề em vừa hỏi, chị vẫn chưa trả lời”. Phương Ngôn Ân thu lại nụ cười, ánh mắt đen sâu thẳm nhìn thẳng vào cô.

Cô sửng sốt một lúc, sau đó khẽ nhún mày, lúng túng nói: “Tôi...”

Không biết nên nói về dự tính ban đầu như thế nào, lúc cô còn là một học sinh trung học, luôn có thói quen tự ti cúi đầu trong đám đông, nhưng cô cố gắng chỉ vì một ý nghĩ đơn giản, đó là muốn đứng cao hơn, muốn mình xuất chúng hơn nữa, chỉ vì một ngày nào đó có thể anh sẽ để ý đến cô.

Phương Ngôn Ân lại mở miệng: “Tại sao em học ngoại ngữ, nhưng lại thực tập ở tòa soạn, vì muốn thi nghiên cứu sinh khoa tin tức sao?”

Cô lắc đầu, Tô Lập đứng ở phía sau nghe vậy cũng có chút hứng thú nhìn cậu ấy: “Chị Giai Nam, chị có nhớ một năm trước, chuyện phóng viên chuyên nghiệp Trương Nghiêm Bình của Tân Hoa Xã đã đến trường của bọn chị làm buổi tọa đàm hay không? Em đã lên đi vào trong nghe, ban đầu chỉ là sự hiếu kỳ đơn thuần, nhưng nó cũng đã thay đổi sự lựa chọn của em”.

Sao cô có thể quên được buổi tọa đàm hôm đó, lần ấy biết học viện có tổ buổi tọa đàm, cô gái nhỏ người với mái tóc dài Trương Nghiêm Bình, nữ phóng viên duy nhất đã cười ngựa đi vòng quanh vách đá cheo leo cùng với Vương Thuận Hữu, người đã có mặt chứng kiến và quay lại tang lễ của nguyên bí thư Đảng Quách Tú Minh ở thôn Huệ, chứng kiến đến tận khuya, người đã khóc đến tận đêm khuya, ở trên người của cô ấy, lần đầu tiên cô cảm thấy được một loại xúc động, còn có một sự cảm động của một nghề nghiệp thiêng liêng.

Cô nhẹ nhàng gật đầu: “Tôi nhớ rất rõ”.

“Hôm đó em trở về, em mở “Tại sao Sách Mã Hoa Nhi chưa từng tiến xa với Hồng tướng quân” (3) ra xem, xem xong em không kiềm được nước mắt, em không ngừng suy nghĩ, nếu có một ngày, em có cơ hội đứng ở vị trí đó, em sẽ làm như thế nào? Trước kia lựa chọn công việc này, chẳng qua chỉ là gặp sao hay vậy, ngày hôm đó em đã bắt đầu nhìn kỹ chính mình, rồi cuộc là em đang nghĩ gì, em muốn làm gì — em suy nghĩ rất lâu, đáp án chính là em muốn làm một phóng viên, một phóng viên có thể làm cảm động người đời”.

(3) Đây có lẽ là một bộ phim tài liệu.

“Nhưng Phương Ngôn Ân, có đôi lúc, phóng viên cũng không giống như em tưởng tượng đâu”.

“Đúng, em hiểu, giống như hôm đó em vào thực tập ở tòa soạn, đã có rất nhiều người bàn tán về gia cảnh sau lưng của em, bởi vì năm nay tòa soạn rõ ràng là không nhận thực tập sinh, sau đó em rất khó chịu, nhưng em nghĩ mình nên dùng hành động thực tế để chứng minh”. Phương Ngôn Ân nói rất nhanh, bả vai khẽ run rẩy, rõ ràng là đang cố gắng hết sức: “Em biết, em đã quá lý tưởng hóa nghề nghiệp phóng viên, dù sao thực tế luôn luôn tàn khốc, nhưng đây là mục tiêu theo đuổi của em, nếu con người không có một chút hy vọng thì làm phải làm sao? Hôm nay em làm, sau này vẫn sẽ làm, cũng là vì em đang theo đuổi sự

tồn tại lý tưởng làm phóng viên trong em — Có kinh nghiệm mới có thể chân thật, chân thật mới có thể viết ra, bản thân mình cảm động, mới có thể làm cảm động độc giả”.

Cậu ấy hơi thở gấp, trong ánh mắt, sự kiên định đang sáng rực, nhìn Tống Giai Nam rồi đến Tô Lập đứng phía sau, cho đến khi Tô Lập mở miệng: “Phương Ngôn Ân, anh hiểu ý em, về phía Tô Cẩm, anh sẽ giúp em”.

Phương Ngôn Ân cười cười, dáng vẻ dường như có chút mệt mỏi: “Chị Giai Nam, tại sao chị lại làm phóng viên?”

Cô cười cười, nhỏ giọng nói: “Trước kia tôi cũng rất tự ti nhất gan, cậu xem, bây giờ tôi cũng có thể đứng ở đây làm một đoạn phỏng vấn thực nghiệm, một giờ cũng có thể cho ra được một bản tin phỏng vấn anh hùng, đây có tính là lý do hay không?”

“Cho nên cô...” Bất ngờ ở phía sau truyền đến một âm thanh lạnh lùng, nhưng ngay lập tức dừng lại, Tống Giai Nam quay đầu nhìn về phía anh, Tô Lập lạnh lùng giải thích: “Không có gì, xin lỗi”.

Ánh nắng chiều sáng lấp lánh xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào, rực sáng đến mức có chút chói mắt, ánh mắt của hai người cứ chạm vào nhau như vậy, tâm trạng của Tống Giai Nam phức tạp khó nói nên lời, đây lần đầu tiên cô không hề kiêng dè gì nhìn Tô Lập như vậy, giống như cô muốn bù đắp cho khoảng thời gian đã qua, trái tim dần dần bình tĩnh lại, Tống Giai Nam nghiêm túc nói: “Phương Ngôn Ân vào mục xã hội là một tay tôi dẫn dắt, cậu ấy thực sự rất cố gắng, tôi chưa từng thấy ai có thể trực hotline suốt ba ngày ba đêm mà không hề than vãn mình mệt mỏi, tôi chưa từng thấy ai lại tích cực như vậy, tôi chưa từng thấy ai vì chạy lấy tin mà bất kể nguy hiểm đến tính mạng, cậu ấy rất cố gắng, tương lai cậu ấy nhất định sẽ là một phóng viên vô cùng ưu tú”.

“Tôi biết”. Tô Lập thản nhiên nói, vẻ mặt trong sáng lạnh lùng bỗng chốc hiện lên nét dịu dàng, trong tích tắc, Tống Giai Nam cho rằng mình bị hoa mắt, trong lòng khẽ động, thậm chí có chút chua xót.

Phương Ngôn Ân ngáp to một cái, mí mắt cũng sụp xuống, Tống Giai Nam vội vàng nói: “Phương Ngôn Ân, cậu mau nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi lại vào thăm cậu”.

Phương Ngôn Ân kéo chăn co người lại, nghiêng thân thể rồi lẩm bẩm trong miệng: “Chắc thuốc đã ngấm rồi, em không nhin được nữa, chị Giai Nam, sáng ngày mai nhớ đến thăm em nha, tốt nhất là mang báo ngày mai đến cho em, anh, em cũng không giữ anh nữa, bên phía chị nhờ cả vào anh”.

Tống Giai Nam nhìn thoáng qua Tô Lập, anh nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại, điều chỉnh nhiệt độ điều hòa cao lên, sau đó đặt remote điều chỉnh nhiệt độ vào tay trái Phương Ngôn Ân, cúi người dọn vài câu, sau đó đứng lên nói với Tống Giai Nam: “Tống Giai Nam, đi thôi”.

Ngữ khí tùy ý nhưng lại dịu dàng đến mức khó tin, giống như cô là bạn bè thân thuộc và quen biết đã lâu, dường như trước đây thật lâu, anh cũng đã từng nói với cô như vậy, —— “Bạn học, lên sân khấu thôi”.

Khi đó, anh vẫn chưa biết tên của cô, còn cô mỗi ngày ở trong lòng lại âm thầm viết tên của anh một trăm lần.

Hiện giờ anh đã biết rồi, thậm chí biết nhiều hơn nữa, so với tưởng tượng của cô thì đúng là nhiều hơn, anh gọi cô là Tống Giai Nam, lời xưng hô mà cô đã đợi mười năm rồi, rất tùy ý đồng thời có chút dịu dàng.

Cô nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi theo phía sau anh, khoảng cách hai mươi centimet, thời gian mười năm.

Cuối cùng cô cũng chờ được, khoảng cách gần như vậy, còn có ba chữ kia —— “Tống Giai Nam”.

Khóc cười đều vì thất vọng, trong nháy mắt, như xối nước lên đầu, hiểu ra triệt để.

Hóa ra tình yêu đã đến rồi.

26. Chương 26: Chương 26

Trên đường đi, không ai nói bất kì câu nào, bầu không khí trầm mặc có phần kỳ lạ, đi bộ trên tuyết từ khu phòng bệnh, đâu đâu cũng thấy ánh sáng vàng rực rỡ, ánh sáng ấy chiếu trên mặt Tô Lập, vẻ mặt vốn cứng

nhắc của anh bỗng trở nên sinh động.

Tổng Giai Nam suy nghĩ không biết nên nói lời từ biệt với anh từ đâu, bước đi của cô không khỏi chậm lại, dưới chân là hai chiếc bóng đang dần dần kéo dài theo bước đi, dường như cảm giác được khoảng cách giữa hai người ngày một xa, chàng trai đi phía trước chợt dừng bước, quay đầu lại hỏi: “Sao vậy?”

“A ——” Ngược lại Tổng Giai Nam có chút lúng túng: “Cái đó, tôi về tòa soạn, có một số việc”.

“Ừh”. Anh lạnh nhạt trả lời một tiếng, đôi mắt kia giấu điếm ý cười, đáng tiếc là Tổng Giai Nam căn bản không chú ý đến, ánh mắt của cô nhấp nháy, tựa như một cô gái đang phạm phải sai lầm không ngừng lo lắng, thậm chí tay cô còn nắm chặt thành quyền, đầu ngón tay bất an bầu vào lòng bàn tay: “Tôi về tòa soạn”.

“Ừh”. Vẫn là câu trả lời vô cùng thản nhiên.

“Ừh” cái gì, Tổng Giai Nam chợt phát hiện ở trước mặt Tô Lập cô thật sự không thể mở miệng, không chờ cô biểu đạt rõ ràng hơn, chàng trai trước mặt đã thản nhiên trả lời: “Tôi biết, tôi đưa cô về tòa soạn”.

Có phải cô nên hành động theo bản năng lui về sau một bước, sau đó xua tay và miệng luôn nói không cần, rồi lại bắt một chiếc taxi rời khỏi nơi đang khiến người khác hít thở không thông này hay không. Nhưng ma xui quỷ khiến, cô lại cảm thấy cổ họng của chính mình đột nhiên có một luồng khí nhẹ nhàng chậm rãi bật ra ngoài, đến tai lại biến thành một thanh âm: “Được”.

Là lý trí phản bội tình cảm, hay là cảm giác đã làm chủ lý trí, bản thân cô cũng không thể lý giải rõ được.

Chẳng qua là mỗi một bước đi giống như đang ở trong giấc mộng, cảnh sắc tươi đẹp ghé qua trong ngày đông, tựa như những năm tháng thanh xuân đang lan tỏa khắp nơi, làn gió thổi bung tóc anh trong ánh mặt trời, anh và chàng trai cô độc ưu sầu ngẩng đầu lên nhìn trời trong ký ức của cô không khác nhau là mấy.

Bỗng nhiên cô bắt đầu cảm thấy vui mừng vì thời gian đã chiếu cố cho cả Tô Lập và cô.

Anh chạy một chiếc xe BMW màu trắng, lúc Tổng Giai Nam chạy tin ục giải trí cũng đã không ít lần thấy loại xe này, phong cách trầm ổn, rất giống với tính cách của Tô Lập, bất chợt cô nhớ đến buổi tối trước đó, lúc cô gặp Phương Ngôn Ấn ở phố ẩm thực cũng là chiếc xe này.

Nếu như lúc đó cô chú ý một chút, cô có thể gặp anh sớm hơn hay không, hay cô lại đưa bản thân mình vào một tình cảnh không thể tha thứ và tự trách sớm hơn, thật ra, bọn họ cách nhau quá xa, chẳng qua là bản thân cô đang chơi một trò chơi bế tắc mà thôi.

Cục diện bế tắc như vậy không oán trách ai được, đầu sở gây nên chính là bản thân cô.

Cô khẽ ngửa đầu ra sau, bờ vai mềm mại được thư giãn, trong xe của Tô Lập rất sạch sẽ, có hương hoa nhài nhàn nhạt, cô thầm nghĩ không biết nơi nào trong xe đã tạo ra mùi hương này.

Ánh mắt cô len lén nhìn sang, anh đang chuyên tâm lái xe, Tổng Giai Nam cảm thấy lúc này giữa bọn họ không có đề tài gì để nói, cô đành phải đưa mắt nhìn phong cảnh ở ngoài cửa sổ, nhìn cây ngô đồng trên đường, nhìn người đi đường, nhìn dòng xe qua lại.

Nội tâm đang vòng vèo biến chuyển hàng trăm lần, trong lúc nhất thời, cô lại cảm thấy như mình đang nằm mơ.

Chiếc BMW chậm rãi dừng lại ở trước cửa tòa soạn, Tổng Giai Nam mấp máy môi theo thói quen, mi mắt cô sụp xuống: “Cám ơn anh”.

“Không cần cảm ơn”. Lời nói đơn giản, thái độ lịch sự nhưng lại xa cách, anh quay đầu nhìn thoáng qua Tổng Giai Nam, nói tiếp: “Phương Ngôn Ấn, có thể phiền cô một chút được không?”.

Cánh tay kéo cửa xe thu về, cô cảm thấy trước mắt mình trở nên mờ mịt: “Sao?”

“Chị họ của Phương Ngôn Ấn, cũng chính là chị ruột của tôi, có lẽ tôi thuyết phục bên đó không dễ cho lắm, phương pháp tốt nhất là trước tiên nên tạm thời để Phương Ngôn Ấn chuyển mục, tôi nghĩ, nếu để cho nó

chuyển sang cùng mục với cô, có lẽ nó sẽ không quá phản đối, hơn nữa...” Anh dừng lại một chút: “Nếu như cô dẫn dắt nó, tôi cũng yên tâm hơn nhiều”.

Tổng Giai Nam mỉm cười, cô khẽ gật đầu: “Uhm, không thành vấn đề”. Sau đó cô mở cửa xe: “Nếu như không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước, cảm ơn anh đã đưa tôi đến đây”.

Một chân cô vừa bước xuống, đã có âm thanh gọi trở lại: “Tổng Giai Nam, tôi còn một yêu cầu hơi quá đáng nữa”.

Lần này cô nghi hoặc quay đầu, đối mặt với vẻ mặt thản nhiên của Tô Lập: “Lúc Phương Ngôn Ân nằm viện, có thể phiền cô đến thăm nó nhiều hơn một chút được không?”

Đợi đến lúc Tổng Giai Nam đi xa, chiếc BMW hào nhoáng rẽ vào một con đường, chạy ra khỏi sân lớn của tòa soạn, vừa chạy vào đường cao tốc Thượng Hải, anh rẽ vào một chỗ, chiếc xe chậm chậm đỗ lại ven đường.

Tô Lập bước xuống, đi đến một sạp bán báo nhỏ bên cạnh, trên kệ trưng bày đủ loại tạp chí và báo, người bán báo bắt chuyện với anh: “Chàng trai, muốn tìm gì, muốn mua báo chiều hả?”

“Evening City”. Anh lấy ví tiền ra, sau đó suy nghĩ một chút: “Chú ơi, chỗ của chú còn thừa lại những số báo không bán được không ạ?”

“Cái gì bán còn thừa lại? Cậu nói số mấy ngày trước à”. Người bán báo rất nhiệt tình: “Để tôi tìm thử xem, cậu chờ một chút, báo Evening City này bán được lắm, số lượng phát hành nhiều nhất, mỗi ngày bán hết không hề thừa lại, ôi, may quá, còn lại vài bản”.

“Cảm ơn chú, cả ngày hôm nay cháu cũng lấy, tổng cộng bao nhiêu tiền ạ?”

Người bán báo cười ha ha: “Số báo mấy ngày hôm trước tặng cho cậu đấy, tôi thấy hình như cậu không thường mua báo nhỉ, một đồng thôi”.

“Con trai của Vương Lạc Tân công bố sang năm sẽ khánh thành hai phòng trưng bày tưởng niệm – Người bố yêu thích phía Tây nên chọn Quế Lâm”.

Trang báo thật to, chỉ chút chữ in, người phóng viên đưa tin thứ hai tên là Tổng Giai Nam, khoe miệng anh cong lên, sau đó lại lật số báo mấy ngày hôm trước xem mục giải trí, cẩn thận tìm tên Tổng Giai Nam, quả nhiên là bất kể trang lớn hay trang nhỏ, căn bản mỗi ngày đều có bài viết của cô.

Anh chưa từng nghe Phương Ngôn Ân nhắc đến cô, cũng chưa bao giờ hỏi chuyện ở tòa soạn của cậu ấy, hơn nữa, anh không có thói quen xem báo, cũng chưa từng nghĩ đến việc có thể dễ dàng tìm thấy tên cô như vậy, biết hướng đi của cô về phía nào.

Anh thuận tay ném xấp báo qua bên ghế phụ, lấy điện thoại ra gọi đi: “Tiểu Trương, cậu giúp tôi đến tòa soạn báo Evening City tìm tất cả những bài báo do phóng viên Tổng Giai Nam đưa tin, cậu trực tiếp liên lạc với người phụ trách bên đó, đừng nói chuyện với người khác”.

Ánh nắng chiều chói chang xuyên qua chiếu lên những bóng cây loang lổ xiêu vẹo, đáp xuống những trang báo tạo thành một vòng sáng, kéo cửa xe xuống, anh khẽ nhắm hai mắt lại, để gió đông tùy ý thổi vào.

Anh đem một chồng báo thật dày, để trên ghế ngồi, tiếng “Sột xoạt” vang lên, trái tim anh cũng có chút bối rối.

Đã trải qua nhiều năm hư không và mờ ảo như vậy, khi anh vẫn chưa chuẩn bị để mở khóa những bí mật thì cũng là lúc tất cả đã biến thành sự thật, không ai có thể tiên đoán, để lỡ mười năm, bản thân đã sai lầm mười năm, bọn họ lại có thể bất ngờ gặp nhau như thế, rốt cuộc đó là tốt hay là xấu đây?

Trên thực tế, cô có hình dáng thế nào, anh có dáng vẻ thế nào, bọn họ cũng không hề biết.

Thời gian và khoảng cách đã che giấu thực tại tàn khốc, sau khi vạch trần lại không có cách nào tiên đoán được.

Tổng Giai Nam đến tòa soạn, vẫn chưa ổn định chỗ ngồi điện thoại đã vang lên, cô vừa đứng lên nghe thì bên kia truyền đến giọng nói nữ lạnh lùng: “Xin hỏi cô có phải là Tổng Giai Nam của báo Evening City không?”

Cô đáp lời: “Là tôi đây, xin hỏi có chuyện gì?”

“Tôi là người đảm nhận phương thức phát hành sản phẩm mới cho Chanel Trung Quốc, quản lý truyền thông quảng cáo ở thành phố Doãn Nghị, tôi điện thoại đến để xác nhận ngày ba tháng một cô có thể đến buổi trình diễn sản phẩm mới của Chanel ở Bắc Kinh không?”

“Có thể”. Tổng Giai Nam thuận tay lật lịch để bàn, ngày bốn tháng một, cô đã dùng mực đỏ đánh dấu ký hiệu “Tiểu Hàn” (1) lên trên, cô nghĩ thầm trong lòng, ông trời ơi, nếu lúc đó đến Bắc Kinh, chẳng phải là sẽ bị đóng thành băng hay sao.

(1) Tiểu Hàn: Vào ngày 5, 6 hoặc 7 tháng giêng, lúc này ở Trung Quốc rất lạnh.

Xác nhận thời gian và địa điểm, sắp xếp lịch trình cơ bản trong ngày xong, Tổng Giai Nam cúp điện thoại, cô thuận tay viết lại để đề phòng quên mất, sau đó cô lại lấy gói bánh bích quy trong ngăn kéo ra, lấy nước sôi, suy nghĩ xem nên báo cáo sao với chủ biên, còn phải đặt vé máy bay, thu xếp khách sạn.

Thật là chuyện làm cho người ta phiền lòng mà — Báo cáo xong, lúc cô vừa chuẩn bị ra ngoài thì bị gọi lại: “Tiểu Tổng à, vừa rồi, cấp trên thông báo sẽ có một thực tập sinh đến mục của chúng ta, hẳn là cháu đã biết rồi?”

Hiệu suất làm việc bên phía Tô Lập thực sự là quá cao, cô âm thầm ca ngợi trong lòng, vội vàng trả lời: “Uhm, cháu biết”.

“Ý của cấp trên đây mà, muốn để cậu ấy đến, chú cảm thấy cũng được, mặc dù cháu đến mục giải trí cũng chưa lâu, nhưng biểu hiện công việc rất tốt, chú cũng rất yên tâm, chú muốn hỏi ý kiến của cháu một chút, có vấn đề gì khó xử cứ việc nói nha”.

“Cháu nghĩ, cháu không có gì khó xử cả”. Tổng Giai Nam trả lời nghiêm túc: “Chủ biên, điều mà cháu muốn hỏi nhất chính là ngày bốn tháng một vé bay đi Bắc Kinh có phải nên đặt hai vé hay không?”

“Cái này, chú còn phải hỏi lại một chút”.

Một lát sau cấp trên truyền đến thông tin: “Tạm thời đặt trước một vé đi, bên phía Phương Ngôn Ân phải đợi thông báo của bệnh viện, nếu như có thể xuất viện thì sẽ đi cùng với cháu”.

Tổng Giai Nam có phần thất vọng, ngạc nhiên nhìn màn hình máy vi tính đến xuất thần, đột nhiên điện thoại di động của cô vang lên, cô cầm lên thấy đó là một dãy số xa lạ, nhưng khi nhìn kỹ lại thấy rất quen mắt, cô không suy nghĩ nhiều liền tiếp nhận, bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc: “Là tôi”.

“Tôi biết”.

Lời vừa nói ra khỏi miệng đến ngay cả cô cũng giật mình, Tổng Giai Nam vội vàng giải thích: “Ý tôi là chủ biên vừa mới nói Phương Ngôn Ân sẽ tạm thời bị điều đến mục giải trí, cho nên tôi nghĩ anh điện thoại để xác nhận”.

“Uhm”.

Đề tài nói chuyện bỗng chốc đi vào ngõ cụt, cô không thể đề nén được cảm giác lo lắng và khẩn trương từ từ lan tràn, Tổng Giai Nam nắm chặt chiếc điện thoại, hô hấp cũng trở nên dè dặt đến khác thường, cô rất muốn cúp máy ngay lập tức, nhưng lại hy vọng đề tài để bọn họ trò chuyện sẽ luôn xoay quanh người thứ ba, ví dụ như là Phương Ngôn Ân, như vậy, cô mới có thể dùng dáng vẻ hiện tại của Tổng Giai Nam đối mặt với anh.

“Nơi này dường như đã thay đổi rất nhiều”. Giọng nói của Tô Lập chậm rãi truyền đến, Tổng Giai Nam ngẩn ra, bên kia tiếp tục nói: “Mỗi lần tôi về đều vội vã đi, không suy nghĩ nhiều, hôm nay tôi chợt phát hiện ở đường Trung Xương lại vừa mở ra con đường Hán Ninh, cao ốc Mậu Thành lại chuyển đến đường Kiến Nghiệp”.

Tổng Giai Nam cẩn thận nhớ lại: “Đúng rồi, còn mở rộng đại lộ Long Bàn nữa, mở rộng đến đâu nhỉ, àh, mở đến tận bên kia của trung tâm, tòa soạn báo của bọn tôi cũng phải dọn đi hai lần, chỗ đó lại lập tức xây cầu, khiến chúng tôi lại phải dọn đi nơi khác”.

“Thay đổi quá nhiều, lần trước tôi còn nghĩ nhà sách nước ngoài ở đường Kim Nguyên bị chuyển đi đâu rồi?”

“Đã chuyển đến thư viện thành phố rồi, anh đi đâu cũng có thể thấy được, biển hiệu rất lớn, lần trước tôi còn đi mua sách”. Tổng Giai Nam càng nói càng hưng phấn, giọng nói cũng cao hơn: “Ở đây dường như mỗi ngày đều thay đổi, lần trước lúc tôi đến viện bảo tàng phỏng vấn, muốn đến cửa hàng lúc trước thường hay ăn quà vặt, kết quả là đi một vòng, tất cả đều thay đổi”.

“Vậy có tìm được cửa hàng đó không?”

“Cũng không tìm được”. Tổng Giai Nam ủ rũ trả lời: “Có đôi khi tôi cảm thấy thay đổi là một việc rất tốt, nhưng kết quả luôn khiến cho người khác mệt mỏi, cũng như ở trường học không còn thấy những quán xá bán ven đường nữa, càng ngày càng có nhiều tiệm Fastfood xuất hiện, loại cảm giác này không nói rõ được, thật giống như tất cả đều thay đổi, con người không còn cảm giác với cảnh vật nữa”.

Giọng nói yếu ớt chen lẫn tiếng hít thở hỗn loạn, còn có một chút tiếc nuối: “Tổng Giai Nam, tôi đang suy nghĩ, lúc đi ra khỏi cục xuất bản, muốn đi đến vườn hoa Nam Đô, không phải là nên đi đường Danh Quang hay sao, chẳng lẽ là tôi đã nhớ nhầm?”

“À, nhầm rồi, là đường Danh Sùng, sau khi anh đi từ cục xuất bản ra thì rẽ phải, đến công viên Regency, ở ngã tư đường bên tay trái có tuyến tàu điện ngầm, tiếp đó là đường Hoa Nham, vườn hoa Nam Đô ——” Cô dừng lại một chút: “Bây giờ anh đang ở đâu?”

Bên kia trầm mặc một lúc rất lâu, lúc cô không nhận được nữa sắp lên tiếng, thì có tiếng cười khẽ truyền đến: “Tổng Giai Nam, ờ, làm sao bây giờ, hình như tôi lạc đường mất rồi”.

Trong lòng cô cuống quýt, chân mày cau lại thật chặt: “Vậy bây giờ anh đang ở đâu?”

“Tôi cũng không biết”.

Bên kia hình như có tiếng cửa xe đóng lại, bỗng chốc nhanh chóng có tiếng gió truyền đến, giọng nói của anh cũng trở nên rất mơ hồ, nhưng cô cảm thấy tâm trạng của anh lại rất tốt: “Hôm nay thời tiết rất tốt, lại bị đánh cắp hết nửa ngày nghỉ, lạc đường thì lạc đường, không sao cả, cô nói có đúng không?”

Trái tim như vừa bị chạm nhẹ, Tổng Giai Nam bật cười, bỗng nhiên cô nhớ đến bóng dáng chàng trai trong trí nhớ của cô, và Tô Lập hiện tại, hoàn toàn trùng khớp với nhau.

Trước kia tính cách của anh cũng như vậy, viết thư cho cô, giữa những dòng chữ có đến bảy phần cẩn thận, ba phần cởi mở, anh nói anh thích ngồi trên nơi cao nhất ở sân tập, một mình ngắm nhìn bầu trời bao la xanh biếc, phơi nắng chiều, tâm trạng tốt sẽ chạy hai vòng. Hôm nay, anh nói bằng chất giọng như vậy, cũng giống như chữ viết sinh động của anh khi đó.

Dường như không có bất kì điều gì thay đổi, Tô Lập vẫn là Tô Lập, vẫn là một chàng trai cứng nhắc lạnh lẽo đứng nhìn bầu trời, phơi nắng dưới ánh mặt trời, nhưng dường như tất cả đều thay đổi, bóng dáng gầy yếu kia lại trở nên tồn tại chân thực, nhanh đến mức cô không trở tay kịp.

Khoảng cách giữa bọn họ vừa xa cũng vừa gần như vậy.

27. Chương 27: Chương 27

“Cho nên anh ấy mới đi lạc đường?”

“Đúng vậy, , chạy ngược hướng hơn nửa vòng thành phố, sau đó dứt khoát dừng xe ở phố Lâu Hồng Sơn để đi phơi nắng”.

“Thật hay giả vậy, anh ấy sẽ không phá hủy gỗ đó chứ, dù gì cũng là quê hương, svo bỗng chốc anh lại giống như dê nhũi thế này”. Phương Ngón Ấn hoài nghi nói: “Em nghi ngờ anh ấy trốn công việc nha”.

Tống Giai Nam lắc đầu: “Ai mà biết, cậu đi mà hỏi anh ấy, nhưng Phương Ngôn Án, cả ngày chúng ta sống trong thành phố này nên không cảm thấy xung quanh có sự thay đổi, nhưng cậu có nhớ được mười năm trước thành phố này có dáng vẻ thế nào không?”

“A ——” Phương Ngôn Án gật đầu: “Có lý, lượng thay đổi khiến cho chất cũng thay đổi, ex nhớ ra rồi, lần nào ex cũng ngồi bên cạnh anh ấy chỉ đường, nếu không cũng là chị của em lái xe, hiện tại em đang hoài nghi anh ấy căn bản là một người mù đường”.

“Thật ra tôi cũng không quá rành về đường đi”.

“Vậy chị làm thế nào có thể chỉ đường cho anh ấy?”

“Bản đồ Google, rà một chút là ra ngay, may mắn là lúc ấy tôi còn mở máy vi tính, nếu không đã vô cùng mất mặt rồi, lần sau, nếu trong xe không có GPRS, nhất định là phải mang theo một chiếc máy tính bảng để có thể lên mạng”. Tống Giai Nam cười nói, thuận tay lật báo trên bàn ra, cô thấy trên mục giải trí có bài viết về Trương Bá Chi sau khi kết hôn, ngay lập tức, tâm tư liền bay đến tờ báo.

Phương Ngôn Án cười hì hì: “Chị Giai Nam, chị thật sự là quá informative (1) rồi!”

(1) Informative: Cung cấp nhiều tin tức

Cô cũng không chú ý đến thể diện, dương dương tự đắc trả lời: “Đúng vậy, ôi, tôi muốn được làm tebase (2), vừa không cần lưu trữ, vừa có thể được đổi mới để phù hợp với tình hình thực tế, quả thật là một kho dữ liệu hoàn mỹ”.

(2) tabase: Cơ sở dữ liệu

Phương Ngôn Án đang uống một ngụm nước liền phụt ra toàn bộ trên nền đất: “Đùa sao, em cũng chưa từng biết chị còn có một mặt khác như thế”.

Cô gấp báo lại, đứng dậy đi rót nước, sau đó tiện thể cúi đầu nhìn vết thương của Phương Ngôn Án: “Vết thương rất dài, nhưng may mà cũng không sâu lắm, lúc nào có thể cắt chỉ?”

“Hai ngày nữa được cắt chỉ rồi”. Phương Ngôn Án cúi đầu, dáng vẻ ngoan hiền khiến Tống Giai Nax cảm thấy cậu ấy rất đáng yêu, cô thuận tay vuốt vuốt mái tóc rối bời của cậu ấy: “Lần sau, lúc đi ra ngoài phải cẩn thận một chút, cậu không thích hợp với vai diễn anh hùng cứu mỹ nhân đâu”.

“Vậy em thích hợp với nhân vật nào?”

Tống Giai Nam kéo ghế đến ngồi gần: “Cậu à, thích hợp làm người qua đường Ất , Giáp, là vai hết lần này đến lần khác không làm chủ được sinh mạng”.

Cô suy nghĩ thêm một chút rồi bổ sung: “Hoặc là dạng nhân vật làm bia đỡ đạn ấy”.

Phương Ngôn Án bật cười, cười xong bỗng chốc vẻ mặt trở nên cứng nhắc, dáng vẻ dường như rất nghiêm túc: “Chị Giai Nam, chị làm phóng viên chưa bao gặp phải tình huống như vậy sao?”

Tống Giai Nam suy nghĩ một lúc: “Có, tôi nhớ rất rõ, năm ngoái, vào tháng một tôi có đi đưa tin về sự kiện sản xuất thịt lợn trái phép, khi đó, tôi vẫn còn thực tập ở đài phát thanh thành phố, lúc đó tôi đang lên chụp ảnh, chụp xong đúng lúc phát hiện xe mua hàng, sếp của chúng tôi bảo lấy xe đuổi theo, xem thử rốt cuộc xe này vận chuyển thịt lợn đi đâu, kết quả là sống chết cũng không đuổi theo được”.

“Chúng tôi vừa khởi động xe chạy với tốc độ cao, thì có người trực điện thoại gọi điện thoại nói cho chúng tôi biết, trong thôn có người nói cho anh ta biết, ngay từ đầu khi chúng tôi vừa đuổi theo, người buôn thịt lợn trái phép kia đã phát hiện ra rồi, sau đó gọi mười mấy người mỗ lợn làm thuê, mang theo gậy, o mỗ lợn, lấy hai chiếc xe liều mạng đuổi theo chúng tôi, nên cuối cùng chúng tôi không đuổi theo nữa”.

Cô nói với thái độ dừng dừng, Phương Ngôn Án nghe đến mức mí mắt giật giật: “Sau khi trở về đài phát thanh thành phố, bọn tôi nghĩ lại cũng may là bọn tôi không đuổi theo chiếc xe đó, nếu thật sự đuổi theo, giữa lúc đang lấy tin, rất có thể bị đập một gậy ở phía sau, theo đúng như lương tâm cảm thú mê muội của bọn họ thì không phải là không có khả năng”.

Phương Ngôn Án sụt sùi: “Nghiêm trọng đến thế à, so với vết thương này của em thì kinh khủng hơn nhiều”.

“Bây giờ nhớ lại trong lòng vẫn còn sợ hãi, sau khi đến tòa soạn những trường hợp nguy hiểm như thế này cũng ít hơn, nhưng cũng không phải là không có”. Tống Giai Nam vừa định dặn dò Phương Ngôn Án về vấn đề an toàn một lần nữa, vẫn chưa mở miệng, chợt nghe Phương Ngôn Án nói: “Anh, anh đến lúc nào vậy, sao đứng ở cửa không vào?”

Tô Lập đến?

Tống Giai Nam quay đầu nhìn anh, anh mặc một bộ quần áo màu trắng rất thoải mái, càng làm tôn lên vẻ thon gầy của anh, gương mặt trắng nõn hình như bị gió đêm thổi lạnh để lộ ra vẻ hơi ửng đỏ, thêm vào đó là sự tức giận bị kiềm nén.

“Nói gì vậy?” Anh thờ ơ hỏi, tùy ý bước đến đứng gần cô, cũng cúi đầu xem vết thương của Phương Ngôn Án, khiến cho Phương Ngôn Án buồn bực kháng nghị: “Sao lúc vào đây ai cũng phải nhìn người em từ trên xuống dưới một lần vậy, giống như lợn sắp bị kéo đến lò mổ”.

Bình thường đã quen đùa giỡn với Phương Ngôn Án, Tống Giai Nam không cần suy nghĩ nhiều, cô liền bật thốt lên: “Sợ cậu bị phù thũng thôi!”

Phương Ngôn Án lập tức bật cười lớn, dường như lại nhớ đến sự kiện thoát chết vừa rồi của Tống Giai Nam, càng không thể ngừng cười, cười đến mức làm động đến vết thương khiến mình bị đau, cậu ấy đỡ lấy thắt lưng, than thở rồi lại cười, chỉ có Tô Lập, anh hơi giật mình một chút, sau đó lặng lẽ quay mặt đi chỗ khác, Tống Giai Nam thấy anh không nói gì, khoe miệng cô không tự chủ được mà cong lên, nụ cười khê tỏa sáng.

Phương Ngôn Án cười thỏa mãn xong, thì nằm gục ở trong chăn không chịu ngồi dậy, cậu ấy nhắm mắt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Tống Giai Nam: “Chị Giai Nam, hôm nay em mới phát hiện chị hài hước đến như vậy, lần đầu tiên gặp chị, em nghĩ xong rồi là một người nhàm chán, sau này chắc là buồn chán đến chết”.

Cũng không để ý đến Tô Lập, cô hỏi lại: “Tại sao vừa mới gặp đã cảm thấy tôi rất nhàm chán?”

“Chị cũng nói đạo lý giống như những người lớn khác, dạng phép tắc, từ nhỏ đến lớn nổi tiếng là biết vâng lời bố mẹ, thầy cô, người như thế hơn một nửa là rất nhàm chán”. Phương Ngôn Án nháy mắt mấy cái: “Sau đó, em theo chị đi lấy tin, mới biết được”.

“Chị chỉ nói đùa với những người quen thuộc, cũng như hôm nay, người nằm ở đây là em, chị mới có thể nói đùa, nếu là anh của em”. Phương Ngôn Án bĩu môi: “Chắc là chị sẽ không”.

Tầm mắt của hai người đang giao nhau giữa không trung, sau đó không hẹn mà cùng chuyển hướng đến Phương Ngôn Án, cậu ấy tiếp tục cười nói: “Hai người không quen thân mà”.

Lời nói vô tình, nhưng trái tim nhất thời trở nên lạnh lẽo.

Cô giả vờ ra vẻ không có gì cả, gương gương khoe môi: “Đúng rồi (3)”. Câu thốt ra là câu khẳng định, không phải câu phản vấn.

3)

: Trong tiếng hoa có hai nghĩa, nghĩa đầu tiên là “Đúng”, nghĩa thứ hai là “có đúng không?” Câu này Tống Giai Nam dùng với hàm ý khẳng định.

Bên phía Tô Lập cũng giống như không có chuyện gì xảy ra, anh lật hai trang báo hỏi: “Phương Ngôn Án, ngày mốt xuất viện đến chỗ anh ở, anh có căn hộ ở công viên Bích Quê, cũng gần tòa soạn và bệnh viện”.

“Vậy anh nghĩ ngơi ở đâu?”

“Những ngày tới anh phải đi Quảng Châu và Bắc Kinh một chuyến, chắc là sau khi trở về sẽ đuổi cậu về trường học”.

“Người đàn ông vô tình vô nghĩa, khó trách đến nay cũng chưa tìm được vợ”. Phương Ngôn Án bĩu môi: “Ngay cả lần trước, vất vả lắm mới có người giới thiệu một cô gái, anh cũng làm người ta bực mình rồi bỏ chạy mất”.

Giọng nói lạnh như băng đã có phần không nhận được: “Em nói nhiều quá”.

Tổng Giai Nam đứng bên cạnh lúng túng, cô vội vàng bước đến giảng hờ: “Phương Ngôn Án, cậu nghỉ ngơi cho khỏe, tôi đi trước, những ngày gần đây ở tòa soạn khá bận, tôi sẽ cố gắng tranh thủ đến thăm cậu”.

Không chờ Phương Ngôn Án lên tiếng giữ lại, người đàn ông bên cạnh liền mở miệng: “Tôi đưa cô ra ngoài”.

Đêm mùa đông, bầu trời tối đen, bên cạnh phòng bệnh không biết trồng loại cây gì, lá cây rơi xuống, chiếc bóng của nhánh cây lơ lửng chiếu xuống hành lang, loang lổ thê lương. Ánh đèn bệnh viện len lỏi ra ngoài khiến cho con người cảm thấy như bị ảo giác. Ngọn đèn chiếu vào thân ảnh của anh làm cho nó càng trở nên trở nên thon gầy lạnh nhạt hơn, dường như rất xa cách, thế giới huyền ảo sinh động xung quanh cũng dường như không tồn tại.

Nhìn bóng lưng của anh, Tổng Giai Nam chỉ cảm thấy hoa mắt choáng váng, cậu nói “Hai người không quen thân” kia giống như âm hồn cứ lảng vảng trong đầu cô, tay chân cứng ngắc tê liệt, lòng bàn tay có một chút ẩm ướt lạnh buốt, cái lạnh từ lòng bàn tay lan tỏa khắp nơi.

Bọn họ không quen thân, đúng vậy, ngoại trừ mười năm viết thư cho nhau, cô chưa từng nghĩ đến sẽ có thể gặp nhau ở đâu đó, ngoại trừ cô biết anh thích nghe nhạc của Trần Thăng, Sinead O'Connor, thích trò chơi xếp hình, thích Châu Tinh Tinh, những thứ khác cô hoàn toàn không biết, ngoại trừ biết anh lạnh lùng, u sầu, nhưng nội tâm phong phú, là người vô cùng tài năng, cô còn biết gì nữa?

Cô biết rất ít, chẳng có bao nhiêu cả, lúc trước, ngay cả một đoạn đối thoại hoàn chỉnh giữa bọn họ cũng không có, cô cũng không đủ dũng khí nhắc đến trường học xưa, giáo viên, bạn học, những thứ có chung ở ký ức, bọn họ quen thân ư, ngay cả nói đùa, cô cũng không có dũng khí.

Cảm giác như thế hoàn toàn xa lạ đến đáng sợ.

Bỗng nhiên, đèn trên hành lang, đèn trên cầu thang, đèn ngoài cửa sổ đồng loạt tắt, vẫn chưa kịp phản ứng, trước mắt cô đã trở nên tối đen, bước đi kế tiếp dường như trôi trong khoảng không, vẫn chưa kịp bật thốt lên, thân thể đã thuận thế ngã xuống.

Trong tích tắc, có một cánh tay vững chắc bắt lấy cô, dường như sức lực rất mạnh, cô cảm nhận được khớp xương đung và chạm vào nhau phát ra tiếng, bỗng nhiên nước mắt bị dồn ép ra ngoài, chân đặt ở trên bậc thang, còn trái tim dường như vẫn còn lơ lửng trên không trung.

Trong bóng tối hình như tất cả đều trở thành sự mất cảm khác thường, cô không biết cô và anh duy trì hình dáng tư thế mập mờ như thế nào, nhưng dường như anh đang áp rất gần cô, cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh đang gần trong gang tấc.

Trên người anh có mùi hương chanh nhàn nhạt, cánh tay vẫn đang siết chặt cánh tay cô, cách một lớp áo, cô vẫn có thể cảm nhận được độ ẩm của cánh tay bên kia. Tóc trên trán của anh bị gió thổi tung, có vài sợi lướt qua gương mặt cô, đột nhiên, tiếng hít thở càng gần hơn.

“Không sao chứ”. Tô Lập nhẹ nhàng mở miệng.

“Tôi không sao, không sao cả”. Trong lúc bối rối, đôi mắt cô đã lấy lại chút thị giác, cô cúi đầu nhìn thấy những chiếc cúc trên áo khoác của anh, trong bóng tối, kim loại phát ra sự sáng bóng, cô vừa định ngẩng đầu, bên mặt đã từ từ truyền đến một luồng hơi nóng, trong không gian tĩnh lặng, không biết là nhịp đập từ tim của người nào, chúng đang nhanh chóng trở nên hỗn loạn trong đêm tối, vô cùng du dương mập mờ.

Lòng bàn tay lạnh lẽo, khi chạm vào lạnh hơn cả nước mắt, bỗng chốc, cậu nói “Hai người không quen thân” lại vang lên trong đầu, cô nhanh chóng kiềm chế rút tay mình khỏi tay anh, vừa đứng vững, bỗng nhiên ánh đèn trên hành lang phát sáng, có người hét lên “Có điện rồi”, toàn bộ phòng bệnh lập tức trở nên ồn ào, trong lúc bối rối Tổng Giai Nam cúi đầu, đồng thời mái tóc dài cũng che kín nửa gương mặt cô, cô lúng túng nói: “Không cần tiền, tôi tự về được rồi, còn có chút việc”.

Không chờ Tô Lập phản ứng, cô cuốn tóc xình lại, chạy nhanh xuống cầu thang, đợi đến khi anh có phản ứng, cô đã biến mất trong đêm tối.

Một mình Tô Lập đứng trên cầu thang, anh không biết nên nói gì, cũng không biết nên nghĩ thế nào, chỉ lặng lẽ đứng thật lâu, gió lạnh đêm đông thổi đến phía sau lưng của anh, tiếng vù vù mang lại cảm giác vô cùng lạnh lẽo, anh giơ tay lên, dưới ánh đèn, anh phát hiện trên tay có một vết nước đã khô.

Đêm đông ở thành phố này vẫn chưa thoát khỏi sự đón mừng đêm Noel, giờ nó lại càng thêm rực rỡ để chuẩn bị đón chào năm mới, khắp nơi đều là những ánh đèn ngũ sắc, dòng người hối hả, ở thành phố náo nhiệt ồn ào này, sự cô đơn rõ ràng là đáng xấu hổ biết dường nào.

Cô chết lặng đứng ở trên sân ga tàu điện ngầm, nhìn khoảng trời mênh mông ở thành phố vừa xa lạ vừa quen thuộc này, từng ngày trong năm đều không ngừng thay đổi đã làm mất đi những đặc điểm mười năm trước ở nơi đây, trên chiếc bảng quảng cáo khổng lồ phản chiếu thân ảnh của cô, một chiếc bóng cô đơn.

Đã từng có những cuộc trò chuyện chóng vánh qua thư từ, nói chuyện trên trời dưới đất, tranh luận vui vẻ, nhưng trong hiện thực, tất cả đã bị xóa bỏ. Tô Lập, anh đã khiến ảo ảnh kia biến thành sự thật, cuối cùng bọn họ cũng nhìn nhau mà không nói gì.

Nếu có thể, suốt đời cô cũng sẽ mang sự rung động đó lặng lẽ chôn ở vị trí bí mật nhất ở đáy lòng, để khiến cho những rung động và ái mộ kia có thể dần dần trôi đi theo thời gian, không tìm thấy anh mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Cửa ở toa tàu mở ra, có người bước ra, có người đi vào, cửa khép lại, tàu khởi động, fung quanh rơi vào một màn đêm đen tối.

Trong ánh đèn xe sáng chói mắt, cô lấy điện thoại ra, tra tên từng người trên nh bạ, cẩn thận nhìn đi nhìn lại, nhưng vẫn không tìm được người để cô có thể thổ lộ hết tâm sự của mình.

Bỗng nhiên có một thân ảnh hiện lên trong đầu cô, Tống Giai Nam bật cười, cô nhẹ nhàng ngửa đầu dựa vào trên hàng rào, khẽ nói với bản thân mình: “Không được, mày không thể, mày hiểu rõ mày nhất, người càng thân thiết, bí mật càng nhiều, càng không thể nói gì được”.

Nhưng tại sao lúc này cô lại nhớ đến người đó, Đoàn Gia Thần.

28. Chương 28: Chương 28

Khi anh trở về phòng bệnh, Phương Ngôn Án đang vừa ăn cơm, vừa xem tin tức, cậu ấy úp úp mở mở hỏi: “Muộn như vậy mới về, không phải anh lại lạc đường đấy chứ?”

Tô Lập không trả lời, anh kéo một chiếc ghế rồi ngồi xuống, âm thanh trong tivi rất ồn ào khiến tâm trạng của anh có chút bức bối, anh suy nghĩ một lúc rồi nói: “Phương Ngôn Án, lần sau ở trước mặt Tống Giai Nam em đừng nói chuyện lung tung”.

Phương Ngôn Án lơ đãng không quan tâm: “Em có nói gì đâu, dù sao anh và chị ấy cũng chỉ là bạn học, em cũng chưa nói gì quá đáng mà”.

“Chỉ là bạn học?”. Anh khẽ bật cười, Phương Ngôn Án nhìn thấy đờ cả người, trên tivi, phóng viên đang ở hiện trường đưa tin về sự kiện mổ than bị sập, trên hành lang bỗng nhiên truyền đến tiếng khóc, hình như có người nhà của bệnh nhân đang lặng lẽ đến.

Trong tiếng ồn ào, Phương Ngôn Án nghe thấy anh nói: “Anh biết cô ấy thích Lisa Ono, thích chơi những game online dễ thương, thích sự ngăn nắp sạch sẽ, bên ngoài bình tĩnh dịu dàng, nhưng thật ra là một cô gái có ý chí rất kiên cường, cô ấy có thể chỉ nghe một ca khúc trong vài ngày liên tiếp, ngồi bên ven đường nhắm mắt lại lặng lẽ sưởi nắng”. Anh dừng lại một chút: “Em nói xem, bọn anh có quen hay không?”

Phương Ngôn Án chưa phản ứng kịp, mở miệng tựa như hỏi: “Rốt cuộc hai người là quan hệ gì”. Bỗng nhiên thanh âm của phía bên kia đề cao, cậu ấy chưa từng thấy ngữ khí của Tô Lập nghiêm túc như vậy, sau đó lại chợt nghe ra có ý oán trách: “Phương Ngôn Án, có nhiều chuyện, anh chỉ muốn từ từ nói cho cô ấy biết, cũng chỉ có anh mới có thể nói rõ, anh không muốn em nói quá nhiều chuyện của anh cho cô ấy biết, nhất là những chủ đề tương đối nhạy cảm, em hiểu không?”

“Tít” một tiếng, màn hình tivi biến thành màu đen, Phương Ngôn Ân như cười như không nhìn anh, ánh mắt âm thầm mang theo một chút hàm ý hả hê: “Cho nên, anh muốn theo đuổi chị Giai Nam? Anh thích chị ấy?”.

Vẻ mặt của người trước mắt vẫn bình thản, ngón tay thon dài đang giữ chặt lấy mép bàn: “Chỉ là anh biết bản thân mình phải làm thế nào”.

Tổng Giai Nam về đến nhà, trong phòng tối đen như mực, không gian dường như rộng đến vô tận, trống rỗng hiện ra vẻ buồn tẻ, trong lòng cô chưa từng nảy sinh sự chán nản như thế, cô thật sự rất muốn tìm một người trút hết những tâm sự trong lòng.

Mở máy vi tính ra, đăng nhập vào QQ, danh bạ của cô chỉ còn sáng vài người, mở ra rất lâu vẫn không vào nhóm trò chuyện, cô cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, những nick online đều có những dãy số không quá quen thuộc, nhưng người cô lại chú ý tới một người thường xuyên không xuất hiện lại đang online.

Cô nhận ra người này, đó là người nằm trong nhóm phóng viên tòa soạn của cô. Chỉ là bỗng nhiên có một ngày, có một ID xa lạ được đưa vào nhóm, người đó giải thích là không biết ẩn nhầm gì đó lại vào nhóm này, may mà cũng không có ai chú ý, sau đó trong lúc cả nhóm trò chuyện mới biết được anh ta là bác sĩ khoa ngoại ở thành phố, còn những thứ khác cô không biết gì hết. Anh ta rất ít nói chuyện, nhưng một khi mở miệng lại rất sâu sắc, ngay cả một chú phóng viên có thâm niên ở tòa soạn cũng nói anh ta thích hợp làm bình luận viên tin tức.

Cô rất muốn hỏi người xa lạ một lần, đứng ở góc độ là một người ngoài cuộc, cô nên làm gì bây giờ.

Cô mở khung chat ra: [Anh có ở đây không?]

Bên kia nhanh chóng phản hồi lại một biểu tượng tươi cười: [Đây, xin chào, có chuyện gì à?]

Đúng là bệnh nghề nghiệp của bác sĩ, vừa nói chuyện, đã hỏi “Có chuyện gì à”, hoặc là hỏi “Bạn không thoải mái ở chỗ nào”, cô trả lời thật nhanh: [Tôi chỉ muốn hỏi anh một chuyện, đứng ở góc độ của anh với chuyện này, hoặc là nói tôi nên đối mặt như thế nào].

[Bạn nói đi, tôi nghe].

Đôi dòng nói về chuyện cũ, một vài câu nói qua loa, bên kia trầm mặc rất lâu, lúc Tổng Giai Nam gần như chuẩn bị tự quyết định, thì trong khung chat của hai người xuất hiện một câu nói: [Bạn muốn làm gì, hoặc là nói thầm mèn mười năm, bạn được những gì, dù sao cũng đã mười năm, không phải ai cũng có thể kiên trì như thế].

[Tôi không muốn gì cả, cũng không nghĩ sẽ được hỏi đáp, có lẽ trong đầu tôi cũng chưa từng có ý nghĩ có được].

Bên kia cười nói: [Từ bỏ sao, bạn không muốn có được thì sao lại chờ những mười năm, tự làm khổ bản thân, thật ra trong tiềm thức của mình bạn luôn nghĩ, nếu như tôi đã chờ đợi lâu như vậy, có một ngày anh ấy xuất hiện trước mặt của tôi, sau đó sẽ xảy ra những chuyện gì, không phải sao?]

Cô cảm thấy buồn cười, nhưng lại không tìm được câu nào phản bác lại: [Hình như là vậy].

[Bây giờ anh ta đã ở trước mặt bạn rồi, vậy vẫn chưa đủ sao, thiên thời địa lợi, chỉ còn thiếu nhân hòa].

Cô sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu một chút: [Nhưng chúng tôi không tìm được chủ đề để đến gần nhau hơn, thời gian mười năm đã lấy đi quá nhiều thứ, rất nhiều cảm giác cũng thay đổi, tôi đã không còn là cô bé ngày xưa, anh ấy cũng không còn là anh ấy nữa, có rất nhiều thứ, thời gian trôi qua rồi sẽ không tìm lại được, ngay cả mở miệng tôi cũng cảm thấy khó khăn].

[Vậy tôi hỏi bạn, khi anh ta đứng trước mặt bạn lần nữa, bạn có từng cảm thấy hối hận, mười năm trước đã thích anh ta như vậy không?]

Cô trả lời vô cùng thành thật: [Không].

[Chính là như vậy, bạn cũng không hối hận lúc ấy đã thích anh ta, điều đó nói rõ là hiện tại anh ta vẫn rất xuất sắc, xuất sắc đến mức đủ để bạn động tình một lần nữa sau mười năm, vấn đề đơn giản chính là bạn không xác định hiện giờ bạn có thích anh ta hay không].

[Đúng vậy, tôi không xác định được].

[Đúng, vấn đề mấu chốt nằm ở chỗ đó, bởi vì tất cả những gì các bạn có với nhau chỉ là ở quá khứ, hiện thực của các bạn đang thiếu khuyết thứ gì đó nên cứ áp ủ tình cảm này, cho nên bạn mới hoang mang].

Ngoại trừ việc đồng ý, cô thật sự không nghĩ ra từ ngữ nào để nói, cô suy nghĩ thêm một lúc rồi bổ sung: [Thật ra tôi rất sợ, tôi sợ thực tế sẽ phá hủy ký ức đẹp đẽ trong ảo tưởng của tôi, bạn nói thử xem, nếu như bạn đã biết rõ kết quả, vậy bạn có thể làm chuyện đó hay không?]

[Làm, tại sao không làm, vấn đề là biết rõ kết quả, bạn sẽ không làm, bạn nên tin tưởng vào bản thân].

[Tôi cảm thấy rằng tôi và anh ấy sẽ không có kết quả, cho nên tôi không muốn làm].

Bên kia phản hồi lại một biểu tượng tươi cười: [Ngay cả bạn cũng cảm thấy không nên làm, bạn không tin vào chính mình sao? Rất nhiều việc cũng chỉ có bắt đầu, mới có kết quả, có kết quả mới có thể bắt đầu, bạn nhìn thấy kết quả mà bạn đang tưởng tượng ra, nhưng bạn lại không bắt đầu, vậy thì khẳng định đó là sai rồi].

[Vậy tôi nên làm gì bây giờ?]

[Rất đơn giản, quên đi tất cả quá khứ, thuận theo sự gặp gỡ tự nhiên, ngay cả bạn cũng không xác định có thích anh ta hay không, vậy phải xem anh ta mười năm sau có thể làm cho bạn thích hay không, xem anh ta trong hiện thực có phải là mẫu người lý tưởng của bạn trong quá khứ hay không].

[Phải làm sao tôi có thể quên được quá khứ đây?]

[Ngốc quá, không phải bảo bạn quên đi, ý tôi là những cuộc gặp gỡ trong hiện thực, nhớ là đừng để quá khứ ảnh hưởng đến mình quá nhiều, trên một phương diện nào đó sẽ tạo ra sự phán đoán sai lầm ở thực tế, trên một phương diện khác nếu như có sự tương phản quá lớn, trong lòng sẽ mất thăng bằng, cho nên trong những thời điểm gặp nhau, bạn hãy cố gắng đừng nhớ đến hình tượng trong quá khứ của anh ta, bạn phải biết rằng, thời gian mười năm có thể biến một người trở thành một con người hoàn toàn xa lạ].

Dường như mọi chuyện đã sáng tỏ thông suốt, hóa ra chỉ là do cô đã quá phức tạp hóa vấn đề, thực ra chúng lại rất đơn giản, chẳng qua chỉ là khoảng cách thời gian: [Tôi hiểu rồi].

[Tôi còn có việc, không tiện nói quá lâu, nhưng tôi muốn nói cho bạn biết, người cô đơn quá lâu sẽ không có thói quen yêu và được yêu, tôi muốn bạn dừng cảm lên một chút, tôi đi trước đây, rảnh rồi lần sau trò chuyện tiếp].

Người cô đơn quá lâu sẽ không có thói quen yêu và được yêu.

Cho nên cô mới lạnh lùng từ chối lời tỏ tình của những người khác, cô mới cảm thấy nỗ lực chính là thua thiệt, cô mới cảm thấy thà rằng để những chuyện không vui ở trong lòng còn hơn giải bày với những người bạn thân, đối mặt với những người xa lạ càng dễ dàng mở miệng hơn.

Người có thể nói ra một câu như thế, nội tâm của anh ta thuộc loại như thế nào, cuộc đời của anh ta có phải cũng đã trải qua rất nhiều khó khăn không, cô cười rồi tắt máy vì tính, muốn lấy văn kiện hôm trước đã phỏng vấn người khác ra xem một chút, thuận tay mở một quyển sách khá nổi tiếng của một nhà văn Mỹ, vừa mới xem được hai trang, vẫn chưa cảm nhận được gì, điện thoại lại vang lên, là số máy của Tịch Lạc Dữ: “Đang làm gì đó?”

Cô thuận miệng trả lời: “Đọc sách, Mặc Tử là người đầu tiên phê phán Nho giáo, có một lần, một người bạn nho giáo đã nói với Mặc Tử, tiên sinh luôn làm những chuyện tốt, nhưng tiên sinh làm những chuyện tốt này, sau khi người nhìn thấy cũng không đến giúp anh được, lúc quỷ nhìn thấy cũng không giúp anh được, anh bị bệnh điên à. Mặc Tử nói, ví dụ như Tiên sinh người có hai đồ đệ nhỏ, một người là có anh ở đó hay không cũng làm việc, một người là lúc có anh thì mới làm việc, không có anh thì lại lười biếng, anh thích đồ đệ nào, anh bạn kia trả lời, đương nhiên là thích đồ đệ có tôi ở đó hay không cũng làm việc rồi, Mặc Tử nói, vậy thì được rồi, anh cũng bị bệnh điên”.

“A, đây là sách gì vậy, nghe thật là hài hước”.

“Là tôi đã phiên dịch cho anh nghe đó, nguyên câu rất nhảm chán, đúng rồi, anh gọi cho tôi có gì không?”

“Không có gì, chỉ muốn hỏi em đang làm gì đó, tiện thể trò chuyện một chút”.

Tổng Giai Nam thản nhiên mỉm cười: “Tôi muốn hỏi anh một chút, rất nghiêm túc nha, Tịch Lạc Dữ, trước kia anh muốn tôi làm bạn gái của anh, động cơ rốt cuộc là gì?”

Câu hỏi đặt ra quá bất ngờ, ngay cả Tịch Lạc Dữ cũng sửng sốt một lúc: “Tại sao bỗng nhiên em lại hỏi vấn đề này”.

“Thì tôi vui mà, anh nghĩ tôi là một người không tệ, hay là một người tương đối thích hợp?”

Tịch Lạc Dữ cảm thấy buồn cười: “Tổng Giai Nam, trước kia tôi không nghĩ đến em lại sắc bén, thông minh như thế,?”

“Bởi vì, bỗng nhiên tôi nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, tôi là người luôn thích phân định mọi chuyện rõ ràng, nhưng tính cách như vậy có đôi khi lại không tốt cho lắm”. Tổng Giai Nam suy nghĩ một chút, cô nói tiếp: “Tôi vẫn không tiếp nhận được việc đàn ông chỉ mới gặp mặt vài lần là có thể dành nhiều tình cảm cho tôi, Tịch Lạc Dữ, có lẽ dạng gặp gỡ giữa chúng ta dường như thích hợp với tình trạng này đúng không”.

Đây là lần đầu tiên anh ta không lên tiếng phản bác, anh ta khẽ thở dài rồi hỏi: “Tổng Giai Nam, đây là dạng trá hình lời từ chối của em sao?”

“Cũng không có gì, thật ra nói chính xác hơn là tôi muốn xác nhận một chút, hoặc là không có bất kỳ ý gì khác”. Giọng nói của cô trở nên trầm thấp: “Chúng ta vẫn là bạn bè mà đúng không, tôi vẫn còn thiếu nợ anh một nồi lẩu cà chua”.

Bên kia thở thật dài một hơi, giọng nói có vẻ vô cùng mệt mỏi: “Ừh, ngủ ngon”.

Lặng lẽ để điện thoại xuống, Tổng Giai Nam nhìn bóng dáng của mình in trên cửa sổ, cô mỉm cười.

Trên thế giới này, ai mất đi ai cũng không có gì to tát, thời gian vẫn cứ trôi, hơn nữa trôi qua càng ngày càng đặc sắc, bản thân mình càng ngày càng phải biết an ủi chính mình, nếu đã cô đơn lâu như vậy cần gì phải để ý việc chịu đựng nhiều thêm một ngày, hướng chỉ, những thứ đáng giá để bản thân mình nắm bắt và tận hưởng cho thật tốt không chỉ có tình cảm, còn có rất nhiều thứ khác nữa.

Nhưng tận hưởng sự cô độc sẽ phải đối mặt với sự cô đơn, cô không thể làm gì khác hơn là thay đổi để bản thân mình càng ngày càng mạnh mẽ hơn, nhưng phía sau người mạnh mẽ vẫn còn sự cô độc.

Những chuyện phiền lòng như thế này không nên suy nghĩ nữa, cô nằm xuống lặng lẽ đọc sách, đọc xong, cô ngâm mình trong dòng nước ấm áp, ngày mai lại là một ngày mới, còn một chút bối rối và lo lắng cô đối mặt mặt với Tô Lập hôm nay, cũng sẽ tan thành mây khói.

Đúng hẹn mười một giờ lên giường ngủ, cô thuận tay điều chỉnh đồng hồ báo thức trong điện thoại, lại phát hiện ở đó đã lặng lẽ xuất hiện tin nhắn của Tịch Lạc Dữ: “Tổng Giai Nam, nhất định là em đã có một tình yêu không thể nào quên được cho đến nay đúng không”.

Không có bất kỳ lý do gì để che giấu, cô thoải mái trả lời: “Đúng”.

Sau đó cô tắt điện thoại rồi đi ngủ, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Đèn phòng bệnh bên cạnh vẫn sáng, Phương Ngôn Ân vừa xem tivi vừa nói thầm: “Anh, sao anh không về nhà ngủ đi, chẳng lẽ tối nay anh muốn hai chúng ta chen chúc nằm trên một chiếc giường hay sao?”

“Mẹ em muốn anh chăm sóc cho em thật kỹ, sợ nhân lúc đêm khuya lặng lẽ chuồn mất, anh sẽ đi ngay thôi”. Tô Lập vừa viết vừa nói: “Nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mốt cắt chỉ rồi”.

Bất ngờ phía sau có tiếng hít thở rất nhỏ, anh quay đầu lại nhìn, Phương Ngôn Ân cười hì hì nhìn mấy tính bảng của anh: “A, anh xem tin tức buồn chuyện gì đó, haizzz, anh đừng đóng lại, em thấy dường như anh đang thăm dò việc riêng tư của người khác”.

Tay khẽ trượt nhẹ, sau đó cười nói: “Muốn lên mạng?” Anh đứng dậy đưa máy tính bảng cho Phương Ngôn Ân, chuẩn bị lấy áo khoác mặc vào.

“Đúng rồi đúng rồi!” Phương Ngôn Ân lập tức gạt đầu, nhận lấy máy tính bảng rồi xem lịch sử trình duyệt, trông rỗng, cậu ấy trầm mặc một lúc lâu: “Tô Lập, anh xóa hết ghi chép rồi!”

Tâm trạng rất tốt, anh sờ tóc của Phương Ngôn Ân: “Nghỉ ngơi sớm một chút, hy vọng ngày bốn tháng một em có thể đi Bắc Kinh được”.

“Hả? Làm gì?”

“Công tác, em đi cùng với sư tỷ Tống Giai Nam”.

“À, biết rồi”. Nhưng trong đầu cậu ấy bỗng nhiên có cái gì đó chợt lóe lên, website vừa rồi trên máy vi tính của Tô Lập — Cậu ấy bật thốt lên: “Này, chị Giai Nam học khoa chính quy đại học Trung Sơn ấy”.

“Anh biết, anh và cô ấy quen thuộc hơn so với cô ấy và em”.

Từ trên cửa sổ tầng mười lăm nhìn xuống, ngoài cửa sổ là đêm tối dày đặc, chúng đang dần dần bao phủ những nơi phát ra ánh sáng ở thành phố này, ánh đèn phát sáng càng ngày càng ít, không thể phân biệt được nơi nào đã từng là trường học cũ, nơi nào đã từng là sân ga.

“Đêm, rất khuya rồi, ngủ ngon”. Anh nói thật nhỏ: “Có giấc mơ đẹp”.

Không biết nói cho ai nghe.

29. Chương 29: Chương 29

“Trời ơi, mệt chết đi được, cậu nói xem, Evening City thay đổi từ đầu đến cuối các mục, hành hạ chết người”. Tăng Thư Ưc nhắm mắt lại, ấn vào huyết thái dương của mình: “Tớ bị điều đến mục Tài nguyên tài chính và kinh tế”.

“Cũng không tách khỏi sở trường của cậu mà, đợt này cũng có một số người bị điều đến mục Những câu chuyện lớn trong đô thị, cái đó mới đáng phiền muộn chứ”.

“Tống Giai Nam, mục giải trí của cậu sao lại không bị tác động nhỉ, đúng rồi, tết Nguyên đán sắp tới rồi, mục của các cậu có tổ chức trò gì thú vị không?” Anh mất giây phút chớp chớp, nhìn thẳng vào Tống Giai Nam, không hề buông tha bất kì thay đổi biểu cảm nào cả.

Cô cười nói: “Cũng như các các cậu thôi, đừng nghĩ là bọn tớ được nhiều hơn, cũng chỉ đủ đến Hoa Liên mua sắm thôi”.

“Ôi, cũng giống nhau thôi, đúng rồi, hầu hết tập trung vào ba tiêu điểm nổi bật trong cuộc sống, khi nào đi rồi thì cái đó sẽ kiếm lời lớn”. Tăng Thư Ưc vừa ước mơ, vừa cố gắng kéo bản thân mình về thực tại: “Người bên đó cả ngày một mồm đến mức cũng không biết sống chết, thời gian không thuộc về bản thân mình nữa, thân thể có khi cũng không thuộc về mình, vậy mà không điều bên mục của cậu đi một người, bên kia có hai người từ chức lận mà”.

Cô hơi sững sốt: “Gì, làm sao?”

“Một người về nhà làm vợ hiền đảm đang, một người sức khỏe không được tốt nên bị sa thải, hôm nào tớ cũng cáo lão hồi hương mới được”. Tăng Thư Ưc thở dài: “Nhưng mà tớ còn bị bệnh thán, còn của hồi môn, tương lai còn phải nuôi con bằng sữa nữa”.

Tống Giai Nam bắt lực mỉm cười: “Bản thân tớ rất muốn đi bên dân sinh, có tính thách thức, cũng vui hơn, cũng thoải mái hơn mục xã hội”.

Vô lực liếc mắt nhìn cô, Tăng Thư Ưc lắc đầu: “Phóng viên ở đó không ai thêm lấy, Hàn Vy nói với tớ, một nửa những người hẹn hò cùng cô ấy đều từ chối khi biết cô ấy là phóng viên ở mục đó, vài lần đi lấy tin cũng không ai tình nguyện đi cùng cô ấy, hiện tại vẫn đang ở trong vòng tròn kiêu ngạo, muốn vượt qua cũng không vượt qua được, cả hai cuối tuần đều phải chạy đi làm việc, đến cả người nhà cũng không nhận ra mình, tớ thấy chỉ có mỗi mình cậu lạc quan như vậy thôi”.

“Không ai muốn cũng tốt, tiền muốn tở, nhiều năm qua tở cảm thấy nhân nhân tệ vẫn là ám áp và thân thiết nhất”. Cô cười “hì hì”, ánh mắt chuyển đến ngoài cửa sổ, mưa phùn đang rơi mịn mù: “Trời mưa rồi, không biết lúc nào tuyết sẽ rơi”.

Tán dóc một lát, hai người trở về phòng làm việc, cô vừa vào đã nghe thấy tiếng khóc lóc, nhìn kỹ lại thì thấy hóa ra là một nữ đồng nghiệp đang ngồi gần cửa sổ, có hai ba người đang vây ở bên cạnh khuyên ngăn, cũng có người yên lặng nhìn, nhiều hơn là đang làm ngơ vui đầu làm việc.

Cô kéo chiếc ghế ngồi xuống, mở MSN trên máy vi tính lên, gửi tin nhắn cho đồng nghiệp kể bên: [Chuyện gì xảy ra vậy?]

[Lên mạng bị tóm].

Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua cô gái kia, ngoại hình còn rất trẻ: [Vừa đến à?]

[Ừh, điều đến đây sớm hơn cô không được mấy ngày, haizzz, lúc trước đã từng có tiền lệ, lúc họp, chủ biên đã nhấn mạnh rất nhiều lần, biết rõ mà còn cố tình phạm phải, bị sa thải thì cũng không còn gì để nói].

Tổng Giai Nam cười gượng một cái: [Nhưng dù sao cũng là đồng nghiệp một thời gian, thật là đáng tiếc].

[Ôi, chẳng lẽ chỉ là hệ thống ngôn ngữ, bản thân mình tự viết bản thảo lại khó như vậy sao, haizz, bao giờ ngược gió cũng giống như kẻ dao bên mình mà, đã biết là chép từ trên mạng mà còn dám nộp lên, càng ngày càng không thể hiểu được giới trẻ ngày nay].

&nb;

Tiếng khóc bên kia dần dần nhỏ lại, thay vào đó là âm thanh thu dọn đồ đạc và lật giấy, không khí trong phòng làm việc như ngưng tụ thành băng, ai cũng ngồi ở vị trí của mình, rất an phận, việc không liên quan đến mình trầm mặc nhìn đồng nghiệp rời đi, tay của Tổng Giai Nam để lên bàn phím, không biết nên trả lời như thế nào.

Sương mù ngoài cửa sổ càng lúc càng dày, máy điều hòa bên trong phòng được điều chỉnh nhiệt độ rất cao, trên cửa kính thủy tinh đang ngưng tụ thành một màn hơi nước, giống như ngăn cách thành hai thế giới khác nhau, cô gái đi qua người cô, cúi đầu, ánh mắt lóe lên, cô chợt nhớ đến cậu bé Phương Ngôn Ấn đơn thuần kia, người đã cố chấp nói muốn có kinh nghiệm, dùng tin tức để làm cảm động bản thân mình, cảm động người khác, cảm động xã hội.

Cô không thể nói lên lời những áp lực đến từ công việc, và thời tiết.

Nói chung là khi trời mưa, tâm trạng của con người cũng không biết vì sao trở nên buồn bã, từ tòa soạn báo ra ngoài đã là hơn bảy giờ rưỡi, cô đứng trước cửa cao ốc tòa soạn chờ xe bus, mưa rơi không nhanh cũng không chậm, chỉ có thể cảm nhận được trên mặt đã ngấm lạnh, nhưng cô không nhìn thấy nước mưa đang phiêu diêu, trên mặt đất là một vùng ẩm ướt, tất cả đều bao phủ bởi nước, đèn đường chiếu xuống càng ẩn hiện sự ẩm ướt lạnh lẽo.

Sương mù càng lúc càng dày, những buồn phiền không ngừng lan rộng trong lòng, cô nghĩ nên đi dạo trong siêu thị, mua ít đồ dùng, tuy nói công việc ở tòa soạn vất vả, nhưng phúc lợi cũng không tệ lắm, cuộc sống của cô hoàn toàn không cần phải lo lắng.

Cô dạo quanh siêu thị nửa vòng, mua sữa tươi và bánh mì, vừa chuẩn bị mua thêm một ít nước trái cây bỗng nhiên trong dòng người, cô nhìn thấy một bóng dáng vô cùng quen mắt, cô vội vàng đi đến gọi: “Phương Ngôn Ấn?!”

Người bên kia dừng bước, quay đầu lại nhìn: “Ồi, chị Giai Nam, tan ca rồi sao?”

“Ừh, mới tan ca, còn cậu, sao lại đến đây một mình, vết thương sao rồi, không phải là vừa mới cắt chỉ à, vậy mà còn chạy đến đây, trong siêu thị có nhiều người như vậy ngộ nhờ bị va vào sẽ phải đến bệnh viện nữa đấy?”

Gương mặt Phương Ngôn Ấn nhăn nhó: “Xin chào chị Giai Nam tiền bối, em không phải là dạng yếu ớt mà chị nói đâu, nhà của anh trai em giống như là căn phòng mẫu, ngay cả một gói bánh bích quy cũng không có, em bức bối suýt chết”.

“Hả? Tổng Giai Nam nhìn chiếc giỏ trong tay của cậu ấy, trong đó đều là những đồ ăn vặt có bánh bích quy của con gái, “Ồi, tên nhóc này, còn ăn cả thạch trái cây Chi Lang, còn gói thành quà tặng nữa chứ, còn có hạt dưa”.

“Ha ha, thạch trái cây Chi Lang là mua cho anh em, những thứ khác là của em”. Phương Ngôn Án dương dương tự đắc lấy phiếu giảm giá siêu thị trong túi ra: “Chị Giai Nam, hôm nay bọn chị lời to rồi, ha ha”.

Cô cảm thấy kỳ lạ: “Hôm nay đi làm cũng không thấy cậu, tự đến đây sao?”

“Anh em giúp em làm một số thủ tục, thuận tiện chở em đến, cho chị chọn một món đó, coi như là tạ lễ”. Phương Ngôn Án cười vui vẻ, ánh mắt nhìn chăm chăm bàn tay đang giơ lên của Tổng Giai Nam đang lấy lên, “Nhưng nếu là chocolate thì bỏ lại!”

“Tại sao?” Tổng Giai Nam thở dài, ngượng ngùng bỏ đồ trong tay xuống.

Phương Ngôn Án nhiệt tình giải thích: “Chocolate là dành tặng cho người yêu, người em yêu khẳng định không phải là chị, người chị yêu khẳng định không phải là em, cho nên em mới có thành ý nên để lại cho người yêu của chị tặng cho chị”.

Có một cô gái đi qua, thấy Phương Ngôn Án vừa nghiêm túc vừa nói năng dí dỏm, cô gái cười hi hi rồi đi qua, Tổng Giai Nam bất lực trợn mắt: “Vây cũng được, kẹo Thụy Sĩ là được rồi”.

Sau khi đùa giỡn xong, Phương Ngôn Án thấy bên ngoài có quầy bán thức ăn nhẹ, mùi thịt nướng thơm ngào ngạt đang lan tỏa khắp không khí, ánh mắt cậu ấy phần chần lách: “Chị Giai Nam, em mời chị ăn thịt nướng, đừng khách sáo nha”.

Trong tình cảnh mưa phùn đang rơi lất phất, thức ăn nóng hổi đúng là vẫn phần nào an ủi được tâm trạng mất mát, hai người xách theo túi đồ thật to vừa mua sắm ở siêu thị, đứng ở quầy thức ăn bên cạnh cầm xiên thịt nướng, gặm xong Tổng Giai Nam hỏi: “Cậu có muốn đi ăn cá mực nướng hay cá viên không?”

“Cá mực nướng, cá mực nướng!” Phương Ngôn Án vội vàng không ngừng nhận lời, duỗi ngón tay đang dính đầy dầu mỡ lấy ra hai tờ tiền nhàu nát, “Ông chủ, ba ly trà sữa chân trâu, tôi muốn trân châu nóng”.

Tổng Giai Nam thuận miệng hỏi: “Sao cần những ba ly, cậu uống hết không?”

“À không, chúng ta mỗi người một ly, chị, em, còn có anh của em nữa, vừa rồi em vừa gửi tin nhắn bảo anh ấy đến đón em”.

“À, ờ, hả, anh của cậu!”

Anh mặc một chiếc áo khoác ngoài màu trắng, không giương ô lên, hai tay để trong túi áo khoác, phần tóc thẳng thơm ở trán của anh đang lấp lánh tỏa sáng, có vài sợi đã ướt rủ xuống trán, giọt nước trong suốt chảy xuống, con ngươi đen xuyên thấu qua màn mưa mỏng, ánh mắt hẹp dài lạnh lùng trong mưa bụi càng khiến người khác cảm thấy không chân thật, thấy hai người họ đang đứng cùng nhau ăn hăng say, anh khẽ nhú mày: “Phương Ngôn Án, anh mới đi ra ngoài có một lúc, em đã tự mình chạy đến đây?”

Thuận tay đưa ly trà chân trâu đến, Phương Ngôn Án cười lém lỉnh: “Nhà của anh không có gì để ăn cả, giống như phòng dành cho người lập dị vậy”.

Anh cười cười nhận lấy: “Còn ăn gì nữa không, thời tiết lạnh quá, Tổng Giai Nam, cô ăn gì?”

Lúc đó Tổng Giai Nam đang cầm một bát mì hoành thánh ăn rất vui vẻ, thấy Tô Lập, trái tim nhỏ bé của cô đập “thình thịch” một lát, nhưng cô không nỡ buông món ăn đang nóng hổi trên tay xuống, cô vừa thối vù vù vừa trả lời: “Mì hoành thánh gà”.

“Em rất thích gà”. Phương Ngôn Án cười hi hi múc một muỗng nhỏ, khiến cho Tổng Giai Nam nhú mày oán trách: “Phương Ngôn Án, cậu muốn ăn thì tự mình đi mua, vừa rồi tôi đã bị cậu cướp hơn một nửa bát cháo bát bảo”.

“Sách không mượn thì không thể đọc. Thức ăn không cướp thì không thể bình luận ngon dở. Ồi, ngon quá, thơm quá”. Phương Ngôn Án thuận tay vỗ mạnh vào Tô Lập một cái, rồi bĩu môi: “Anh cũng đến ném thử đi”.

Anh cầm lấy chiếc muỗng mà Phương Ngôn Ân vừa nhét vào tay mình, sau đó nhìn vào đôi mắt nhìn đang ngằm chứa ý cười của Tống Giai Nam, vẫn chưa kịp từ chối, Tống Giai Nam đã đưa bát đến trước mặt anh: “Ăn rất ngon, anh nếm thử đi”. Khi nói chuyện, tóc ở trán cô trượt xuống, che khuất một nửa ánh mắt, theo ánh đèn ở một quán nhỏ ven đường, anh thấy rõ trên lông mi cô đang dính một ít nước mưa, giống như ánh sáng lấp lánh.

“Thiên vị quá đi!” Phương Ngôn Ân nghiêng người đến oán trách: “Chị Giai Nam, chị thiên vị anh Tô Lập nha”, cô đưa chiếc bát còn hơn một nửa sang.

Bỗng nhiên Tống Giai Nam không biết nên trả lời như thế nào, cô có chút lúng túng rút tay về, Tô Lập lại khẽ mỉm cười nhìn cô, cũng giống như lúc trước cô lúng túng lên sân khấu nhận giải thưởng, dáng vẻ tươi cười của anh giống y như vậy.

Tô Lập cầm lấy muỗng rồi múc một miếng trong bát của cô nếm thử, một tay khác đặt lên mép bát sưởi ấm, “Thật sự là rất ngon, nhưng mà chẳng còn bao nhiêu nữa, cô có muốn mua thêm một bát nữa hay không”.

Cô vội vàng lắc đầu: “Tôi cũng vừa ăn khá nhiều, cũng no rồi”.

Tô Lập cười cười, anh không trả lời, cô nhìn thoáng qua Phương Ngôn Ân, lại di chuyển tầm mắt đến Tô Lập, cô chưa từng tưởng tượng người đàn ông có dáng vẻ như anh lại ngồi ở quán ven đường để ăn gì đó, cô cúi đầu uống một hớp trà sữa trân châu, mưa bụi và sương mù ở bên ngoài quán thức ăn nhẹ, khói lửa bay mù mịt, người đàn ông trước mắt cô thật sự rất giống như đám sương mù kia, gương mặt mơ mơ hồ hồ.

Cô chợt nhớ đến khoảng thời gian còn học đại học trước kia, buổi tối, mấy người bạn thân của cô chạy ra ngoài ăn bún cay nấu trong nồi đất, vô cùng náo nhiệt, không biết khi đó anh có cùng bạn bè túm năm tụm ba ngồi ở quán ven đường thưởng thức các món ăn ngon hay không.

Thậm chí cô đã từng có hy vọng xa vời rằng cô muốn trong cuộc sống của cô có cuộc sống của anh, bất kể là đã qua hay là ở hiện tại.

Nhận thức được nhịp đập phía dưới của mình, tiếp đó cô khôi phục lại sự tỉnh táo, Phương Ngôn Ân và Tô Lập cũng đã ăn xong, cô vừa muốn đứng lên tạm biệt, thì Phương Ngôn Ân đã chen vào nói trước: “Chị Giai Nam, nhà chị ở đâu, em và anh đưa chị về trước”.

Cô nghĩ mình nên từ chối: “Không sao đâu, cứ đưa tôi đến tàu điện ngầm phía trước là được rồi”.

“Ôi, đi đi, đừng có từ chối mà”. Phương Ngôn Ân bước đến cầm lấy túi đồ của cô, sau đó cười híp mắt ném vào tay Tô Lập, “Em bị thương, không thể xách đồ nặng”.

Anh rất tự nhiên cầm lấy túi đồ của cô, anh cười cười: “Không sao, không phiền đâu, mấy ngày vừa qua Phương Ngôn Ân rất buồn bực, nên để cho nó ra ngoài hít thở không khí cũng tốt”.

Nơi cư xá cô sống ở khá xa, xe không lái vào được, không biết từ lúc nào mưa càng ngày càng nặng hạt, Phương Ngôn Ân xung phong ở lại trong xe, “Anh, em là người bị thương, cho nên anh đưa chị Giai Nam về đi”.

Tống Giai Nam bị Phương Ngôn Ân trêu chọc đến mức nói không nên lời, dáng vẻ của Tô Lập cũng thể hiện sự không hề gì, anh ra hiệu bảo cô giương ô lên rồi hăng xuống xe, Phương Ngôn Ân ngồi vị trí cạnh người lái xe, vô cùng biết điều vẫy tay với cô.

Thậm chí khiến cho cô có cảm giác lo sợ, nhất là khi đối mặt với Tô Lập như thế này.

Anh đi ở bên trái cô, đêm mưa, ở cư xá không một bóng người qua lại, hai người không ai nói gì, ngay cả tiếng hít thở cũng nhỏ đến đáng sợ, chỉ có hơi thở phả ra một luồng khí trắng, tan vào mưa bụi mờ mịt, sự yên lặng mang đến sự yên tĩnh giống như một bức tranh lưu động.

Mỗi một bước đi cô vô cùng dè dặt, cẩn thận từng li từng tí đi bên cạnh anh, bỗng nhiên Tống Giai Nam nhớ lại trong một đêm tối, ánh sáng phát ra từ màn hình chiếc điện thoại di động của anh trên cầu thang, còn có tiếng bước chân nhẹ nhàng, cô đi phía sau anh, một bước đi là tìm đập một nhịp.

Từ đáy lòng cô khẽ chua xót, cô ngẩng đầu nhìn trời, hóa ra mưa mùa đông cũng chính là nước mắt chia ly của con người.

Khoảng cách chính là dấu ấn sai lầm của thời gian, mười năm trước anh không biết bước chân trong đêm tối đó, mười năm sau anh cũng không biết bên cạnh mình đang có một trái tim rối loạn.

Đã sớm không còn nhìn thấy hình dáng của thành phố Viễn Sơn nữa, trên tầng lầu, có ánh đèn neon đang nhấp nháy, cười nhạo sự bối rối của cô, cứ như vậy, ánh mắt không hề có tiêu cự của cô nhìn về phía đó, cô muốn mình nhìn xa một chút, nhưng dần dần, tầm mắt lại bị màn mưa bụi làm mờ hồ.

Bỗng nhiên, người đàn ông bên cạnh mở miệng: “Tổng Giai Nam, lần trao giải thưởng lúc đó cũng ở dưới mưa như thế này”.

Suy nghĩ của cô bị đình trệ một lúc lâu mới phản ứng kịp, cô khẽ “Ừ” một tiếng nhưng không nói gì nữa, anh lại nói tiếp: “Hàng năm, cứ đến mùa đông nơi này luôn mưa suốt như thế, dù không nhìn thấy giọt mưa, nhưng cả người đều đắm chìm trong mưa”.

“Rất nhiều người ghét mưa như thế, tôi cũng không ngoại lệ, nhưng mỗi năm chỉ có một lần mưa như vậy”.

Cô vươn tay ra, lòng bàn tay đón nhận cái lạnh dai dẳng thấu xương, chạm vào giọt nước lạnh như băng, hơn nữa còn có sương mù, cũng giống như trận mưa bụi mịn mờ trong trí nhớ của cô, cô khẽ mỉm cười: “Lần đó anh ngồi ở bên cạnh tôi”.

Không ngờ cô lại đề cập đến đề tài này, Tô Lập nghiêng mặt nhìn cô một lát, sau đó lại quay mặt lắc đầu cười, anh suy nghĩ một lát, cuối cùng lại nuốt lời muốn nói vào trong lòng: “Đúng vậy, chỉ chớp mắt đã nhiều năm như vậy rồi”.

“Đúng vậy, đã nhiều năm như vậy”. Tổng Giai Nam bật cười, cô thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cô dừng bước, khẽ ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Tô Lập, cô gần như từng chữ một: “Thật ra, tôi không nghĩ rằng tôi có thể gặp lại anh”.

Cô lặng lẽ chờ câu trả lời của anh, ngón tay nắm cán ô của anh nhẹ nhàng nói lỏng, nụ cười nhàn nhạt ấy trong sương mù càng trở nên mờ ảo, chân mày nhíu chặt của anh lại giãn ra, trong ánh mắt lạnh lùng kia dường như đang có dòng nước ấm áp.

“Việc đời khó nói, nhưng tôi cũng không nghĩ đến sẽ được gặp lại em”.

30. Chương 30: Chương 30

“Nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ nhiều”.

Tổng Giai Nam quay đầu lại nhìn, thấy bóng lưng của anh đã khuất dần trong màn mưa, cô dựa người vào cầu thang gần góc tường, kinh ngạc ngẩn người, cũng không biết đã đứng đấy bao lâu, tới nỗi cả người tê cứng, hắt xì mấy cái rồi mới vào nhà.

Không phải cô nhìn Tô Lập, cũng không phải cô nhìn mưa rơi, chỉ là trong khoảng thời gian cô đứng ở đó, không muốn suy nghĩ bất kỳ điều gì, đầu óc trống rỗng.

Tắm nước nóng xong, cô ngồi vào bàn máy tính, avatar QQ của Phương Ngôn Ấn lóe sáng, vừa thấy nick cô sáng lên, đã nhảy vào cười hi hi: [Chị Giai Nam, sao giờ này mới lên mạng, làm gì vậy].

[Tôi đang tính viết bài để mai nộp, không rảnh rồi nói chuyện với cậu được đâu].

[Hi hi, trời đang có tuyết rơi thế này, em ăn đầy bụng đồ ăn nóng rồi, thật là sung sướng quá].

Cô cảm thấy buồn cười: [Cậu thật biết cách hành hạ người khác, anh cậu không tức chết mới là lạ đấy].

[Trời ơi, anh ấy lúc nào cũng như ông cụ non, hoàn hảo tới mức khiến cho người khác nhìn thấy là muốn chọc phá thôi, chị nói xem, anh ấy cũng đâu phải là người học y, sao lại thích sạch sẽ như vậy chứ, theo bản chất của đàn ông mà nói phải là tùy hứng, không quan tâm tới mấy vấn đề ấy chứ].

Mỗi lần nhắc đến Tô Lập, cô đều không thể kiềm lòng được muốn moi từ Phương Ngôn Ấn tin tức của anh, cô không muốn để cho cậu ấy biết ý đồ riêng của mình, bèn ra vẻ tự nhiên thoải mái hỏi: “[Tô Lập đâu rồi, anh ấy đang ở cạnh em hả?]”

[Đúng rồi, anh ấy đang ở cạnh em đây, vừa rồi anh ấy còn đang cúi húi quét rác dưới chân em xong, em nói với anh ấy, đợi lát em ăn dưa hấu xong hãy quét luôn hạt cho em, anh ấy thật độc ác đập cho em một cái, bây giờ vẫn còn đau, chị nói xem, một người đàn ông đẹp trai như anh ấy sao lại vũ phu như vậy?]

Tổng Giai Nam lập tức trả lời: [Đáng đời cậu lắm].

Đợi một lúc lâu cũng không thấy cậu ấy trả lời, Tổng Giai Nam định click chuột tắt khung chat đi, thì bỗng nhiên một dòng chữ lại hiện ra: [Tôi đã đưa thằng nhóc đó về giường ngủ rồi, để cho nó ngủ ngon một chút trước khi đi Bắc Kinh, em cũng ngủ sớm đi].

[Ừh, anh cũng ngủ ngon nha].

Trên cánh cửa còn đọng lại một lớp hơi nước, sương mù và mưa rơi lất phất hòa vào nhau, ánh đèn nơi xa dường như hơi mờ ảo bởi không tìm được phương hướng ỳnh, ánh đèn tản ra loạn xạ. Tổng Giai Nam duỗi ngón tay, do dự một lúc, rồi viết tên Tô Lập một cách chăm chú lên giấy, nét chữ tinh nghịch, phong cảnh ngoài cửa sổ bắt đầu trở nên rõ ràng, nhưng khi cô nhìn thấy tên Tô Lập trên mặt giấy, bất giác lại rơi lệ.

Ngày hôm sau đi làm, trời vẫn mưa trắng xóa cả mặt đất, Tổng Giai Nam không giương ô lên để đi, lúc đến tòa soạn trên mặt đã dính đầy nước mưa, nước đọng lại trong mắt, vô cùng khó chịu, đến nỗi nhìn người cũng không rõ, thành ra cô nhìn chủ biên lại biến người làm vệ sinh.

Cuộc họp vẫn dài dòng như mọi khi, lúc nào cũng nói quá lên một hai vấn đề, mà phòng làm việc mấy ngày nay ai cũng bị cảm, trong cuộc họp nghiêm trang yên tĩnh, thì vô số tiếng ho khan, tiếng hít mũi, tiếng hắt xì vang lên.

Tổng Giai Nam cũng không tập trung nghe, nhưng vẫn làm như đang chăm chú ghi chép, trên quyển sổ là những nét gạch nguệch ngoạc của bản thân, cô chợt nhớ tới ngày xưa Tô Lập đã từng nói với cô, anh bị bắt viết một bảng chữ mẫu ở đại hội của trường, hơn nữa còn là viết theo lối Khải thư (1), lấy những chữ đó làm mẫu, mà anh thì viết rất chậm, từng nét viết xuống y như đao phủ lăng trì người ta ở thời xưa.

(1) Khải thư: là bước phát triển hoàn thiện nhất của chữ Hán. Chữ Khải lưu truyền đến ngày nay, sau chữ Khải không còn thể chữ nào tiến bộ hơn nữa. Chữ Khải kết cấu chặt chẽ, nét bút chỉnh tề, lại đơn giản dễ viết, vô cùng quy phạm.

Sau khi tan làm, cô tới hiệu sách mua một bảng chữ mẫu, mỗi ngày đều xé ra một tờ rồi tập viết theo, không biết trước kia Tô Lập học viết chữ từ người nào, mà nét chữ không hề thua kém bất kỳ ai, giống như người Trung Hoa cổ đại, nước Ngụy hay nước Vệ gì đó, nét chữ của anh lúc nào cũng thanh thoát, nét người như nét chữ.

Còn anh bây giờ đang làm gì nhỉ, lúc nào anh cũng bận rộn, cô ngần ngại thắc mắc trong lòng, nhưng vẫn đưa bút viết chữ xuống giấy, cô nhìn thấy mình viết tên Tô Lập trên giấy, bên cạnh còn có cả những tán hoa rụng đây.

Buổi trưa Tăng Thư Úc lại tới, muốn tìm cô ăn cơm, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng: “Tớ không đi ăn mừng năm mới với cậu đâu, phụ nữ tội mình sang năm mới có nghĩa là già thêm một tuổi, lấy ngày này làm cột mốc, sau đó ăn nhậu ầm ĩ, rồi kéo đại một người đàn ông qua đêm, nói là cuộc đời này đã sống không uổng phí gì— Đều là lừa gạt bản thân cả thôi”.

Tăng Thư Úc sợ hãi nhìn cô: “Tổng Giai Nam, sao tự nhiên cậu nhanh mồm nhanh miệng, lại ăn nói sắc sảo thế?”

“Không phải nguyên văn của tớ đâu, chỉ là tớ đạo thôi”. Cô suy nghĩ một chút rồi nói tiếp thêm một câu: “Lừa gạt bản thân là câu của tớ”.

Tăng Thư Úc bắt lực nói: “Không phải là bữa cơm có tính chất như cậu nói đâu, là giao lưu ấy”.

Tổng Giai Nam nén cười nhìn Tăng Thư Úc: “Ừa, cậu cũng đi xem mặt à, không phải cậu thề sẽ vĩnh viễn không bao giờ đi con đường phong kiến này mà”.

“Không còn cách nào khác mà, cái gì mà chủ nghĩa tư bản, chủ nghĩa xã hội khoa học không thể thực hiện được mà, thôi thì đi theo con đường của ông cha ta ngày xưa vậy, môn đảng họ đối bây giờ cũng đang rất

thịnh hành”. Tăng Thư Úc lại thở dài một lượt: “Quý tích cuộc đời chúng ta chính là như vậy, đi học đi làm yêu đương kết hôn sinh con rồi chết, ai cũng không tránh được”.

Tống Giai Nam cười nói: “Cậu không sợ tớ đi giành người yêu với cậu sao, trong tiểu thuyết ngôn tình không phải là em gái giành giật người yêu với chị gái, bạn tốt cướp người yêu của bạn mình sao, đi xem mắt thì người đi cùng nhân vật chính sẽ thành một đôi, phụ dâu giật chú rể của cô dâu sao”.

“Thôi đi, rốt cuộc là cậu có đi hay không, lần này mẹ tớ đã tìm cho tớ một mối, là Hoa kiều, rất yêu thích văn hóa cổ đại của Trung Quốc, là một thanh niên rất yêu nước, tớ sợ tớ nói chuyện không hợp với anh ta, cậu nói tớ là một người làm kinh doanh, làm sao mà nói chuyện với anh ta như thế này:

“Ngẩng đầu nhìn trăng sáng.

Cúi đầu thấy giày ta.” — Ý, tớ hình như đọc thơ sai rồi”. (2)

(2) Nguyên bản: Là hai câu thơ này trong bài “Xúc cảm đêm trăng” của Lý Bạch

“Đầu giường ánh trăng rọi.

Ngỡ mặt đất phủ sương.

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng.

Cúi đầu nhớ cố hương”.

Tống Giai Nam lắc đầu nói: “Tôi lúc xem mắt mà cậu đem mấy lời này nói ra khỏi miệng, bảo đảm con rùa biển của cậu hóa đá tại chỗ luôn, tớ đi với cậu cũng chẳng ích lợi gì, tớ còn muốn đi xem buổi ca nhạc cuối năm nữa”.

“Ai, đi đi mà, mời cậu ăn cơm miễn phí luôn nhé, đến lúc có mấy thứ thơ cổ từ ca phú gì ấy, cậu nhất định phải cứu tớ, nếu như anh chàng kia buồn chán quá, thì cậu ra tay nghĩa hiệp cứu tớ, ra tay tương trợ bạn bè, dù sao cậu cũng có chung mấy sở thích này với anh ta, hơn nữa cũng linh hoạt nhạy bén”.

Cuối cùng cô cũng phải theo Tăng Thư Úc đi xem mắt, là một nhà hàng Tây, thời điểm năm mới đối với người đang yêu nhau rất quan trọng, vậy nên cô cũng không muốn mình đi làm kì đà cản mũi, bèn lên đi, ai ngờ bị Tăng Thư Úc kéo lại, chưa đi tới bàn, một giọng nói lơ lớ đã vang lên: “Tiểu thư là Tăng Thư Úc sao, còn vị này là ai đây, sao lại ngại ngần che mặt như thế, mau lại đây ngồi đi”.

Cái gì mà ngại ngần che mặt, cô đưa mắt lên nhìn người thanh niên kia, vóc dáng trung bình, cũng coi như là chiều cao tiêu chuẩn của người Châu Á, vẻ mặt cũng đàn ông, cô quay sang nhìn thấy Tăng Thư Úc đang đứng ngơ người, vẻ mặt trầm mặc không nói, cô nghĩ thâm trong bụng, mở đầu như thế này thật thú vị, vội vàng giới thiệu: “Àh, tôi là Tống Giai Nam, đồng nghiệp của cô ấy, cô ấy ăn uống không tốt cho lắm, sợ bị đau bụng, nên tôi tới đây với cô ấy, làm sinh động bầu không khí ấy mà”.

Chân cô bị đá mạnh một cái, Tống Giai Nam cười khúc khích hồi lâu mới nín cười được.

Cô cảm thấy người này đúng là thanh niên gương mẫu, cách nói chuyện đúng là khiến người ta cảm thấy chán nản, không ngừng nói về chủ nghĩa xã hội khoa học: “Trong cuộc đời này tôi cũng không có yêu cầu gì quá cao, cửu hạn phùng cam lộ (3), tha hương gặp cố nhân, đêm động phòng hoa chúc, có tên trên bảng vàng, hiện tại rốt cuộc đã được đề tên trên bảng vàng, tha hương cũng đã được gặp lại cố nhân, cũng đã có cam lộ, chỉ còn thiếu động phòng hoa chúc, ha ha.

(3) Cửu hạn phùng cam lộ: trời hạn lâu ngày gặp mưa rào

Rồi nói thêm: “Thật ra thời điểm con người thành công nhất chính là nắm quyền thiên hạ trong tay, được ôm mỹ nhân đi ngủ”.

Tống Giai Nam yên lặng chăm chú ăn hải sản bày trên bàn, Tăng Thư Úc ở bên kia gơ chân đá chân cô hai cái, trong túi áo điện thoại rung lên, cô buộc phải ngẩng đầu nói: “Thật ra, tôi cảm thấy, cuộc đời con người thời điểm hay nhất chính là không nhìn thấy lễ tang của chính bản thân mình”.

Khoẻ miệng của chàng thanh niên chủ nghĩa xã hội khoa học kia giật giật mấy cái, cười ha ha: “Tổng Giai Nam tiểu thư thật có khiếu hài hước, hôm nay coi chương trình tivi cuối năm, Hồ Ca cũng nói về chuyện này, rồi cả ba vị đại biểu cùng tham gia chương trình cũng nói chuyện rất thu hút”.

“Àh, cái này tôi có biết, ba đại biểu đó nói về ba việc: Điện kế, đồng hồ nước, khí ga”. Cô nhàn nhạt chen vào một câu, sau đó mặt không chút thay đổi nói với anh chàng đang trợn mắt há mồm kia: “Chẳng lẽ tôi nói sai sao?”

Tăng Thư Úc ở bên cạnh cười trộm, đá đá vào chân cô, ý bảo có thể kết thúc được rồi đấy, cô đứng lên khẽ khom lưng, đi tới toilet, lấy điện thoại ra gọi cho Tăng Thư Úc, giả làm chủ biên, kêu cô nàng đi phỏng vấn ngay bây giờ.

Cửa sổ khẽ mở, lúc gió lạnh thổi tới, cô vươn tay sờ lên khuôn mặt còn nóng của mình, cô cảm thấy thật nhàm chán, cuộc đời cô cũng có thể đạt được những thứ cô hằng mong, như một quỹ tích điểm đi xuống, giống như một câu nói: “Cuộc đời con người chính là đau khổ và chịu đựng, học vật lý ba năm trung học kiếm được giấy trúng tuyển đại học, học hành đau khổ trong bốn năm nữa lấy được bằng tốt nghiệp, chán đời trong năm năm kiếm được tờ giấy kết hôn, năm năm sau thì đau đớn nhận được giấy chứng nhận li hôn”.

Ở thời điểm đang thả hồn vào suy nghĩ, cửa nhà vệ sinh chợt mở, mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi, cô chán nản nhíu mày, một thanh niên cao lớn đang lao đảo đi về phía cô, Tổng Giai Nam né người này ra, nhưng không biết vì sao, anh ta bị trượt chân, cô theo bản năng đưa tay đỡ anh ta, túm lấy áo anh ta, mà anh ta lại ngã xoài trên mặt đất, kéo cỡ nào cũng không đứng lên nổi.

Chán quá con ma men này, Tổng Giai Nam khẽ cau mày, ngồi xổm xuống nghĩ cách gọi anh ta dậy, mặt của anh ta khuất dưới mái tóc, nhưng nhìn nghiêng rất giống một người cô đã từng quen biết, trong lòng cô ‘lộp bộp’ một cái, nhìn kĩ lại khuôn mặt kia, sững sờ tới nỗi không thốt nên lời.

Cậu ta không phải đang ở Mỹ sao, không phải đang ở Mỹ sao, không phải cậu ta nói cậu ta sẽ không trở lại sao, trong đầu cô chỉ toàn là những câu hỏi như vậy, cả người cô bỗng chốc lạnh phát run, trong đầu những suy nghĩ không ngừng luân chuyển, cô ra sức lắc đầu, trong phòng ăn có tiếng người nói chuyện huyên náo, cô mở to mắt, nặng nề hít thở.

Hành lang bên kia vang lên tiếng giày, có tiếng của phụ nữ thì thầm, còn có tiếng một người kinh ngạc kêu lên: “Hả, Đoàn Gia Thần, sao cậu ở chỗ này ?!”

Quả nhiên là Đoàn Gia Thần, quả nhiên là cậu ta, khuôn mặt quen thuộc như vậy, làm sao cô có thể nhìn lầm được chứ, trong nháy mắt những suy nghĩ đã trở về với cô, cô đứng dậy, vừa định nói với người gọi tên cậu ta lúc này, quay lại nhìn thấy, cô liền ngắc ngứ cả người: “Trương Tịnh Khang?”

Thời trung học là bạn tốt, giờ phút này sao lại xa lạ đáng sợ như vậy, Tổng Giai Nam nhìn cô ấy đang nhíu mày nhìn mình, Trương Tịnh Khang có vẻ bất ngờ, vẻ mặt có chút hốt hoảng, mà Tổng Giai Nam lúc này cũng nở một nụ cười, chào cô ta, Trương Tịnh Khang hỏi cô: “Tổng Giai Nam, sao cậu lại ở đây?”

“Tớ bị người khác kéo tới đây”. Cô cúi đầu, đưa tay tính đánh thức người kia dậy, liền có một bàn tay ngăn cô lại: “Tổng Giai Nam, cảm ơn cậu, nhưng cậu đừng nhiều chuyện quá”.

Tay cô ở giữa không trung, run rẩy: “Cậu ta là Đoàn Gia Thần, không phải là người khác mà”.

“Đúng, anh ấy chính là Đoàn Gia Thần, chính bởi vì anh ấy là Đoàn Gia Thần”. Trương Tịnh Khang cong cong khoẻ miệng: “Tại sao anh ấy về mà không báo cậu biết, tại sao anh ấy lại không nói cho cậu biết, tớ nghĩ Tổng Giai Nam, cậu là người hiểu chuyện, nên hiểu ý tớ chứ”.

“Anh ấy không muốn để cho cậu biết, cho nên cậu không cần thiết phải biết”.

Những lời nói này như chà xát vào trái tim cô, rồi dùng dao cắt, sau đó xát rượu lên, đau tới nỗi cả người cô phát run, cô nhìn thoáng qua người nằm trên mặt đất, nhẹ nhàng nói: “Tớ hiểu rồi, hôm nay, coi như tớ chưa gặp cậu ấy”.

Tổng Giai Nam trở lại chỗ ngồi, Tăng Thư Úc nhìn sắc mặt của cô, khoa trương hỏi: “Tổng Giai Nam, cậu sao vậy, không khỏe sao?”

Tổng Giai Nam thở dài một tiếng, lau mồ hôi lạnh trên trán, khẽ cúi người: “Xin lỗi, tôi cảm thấy không khỏe lắm, nên đi trước vậy”. rồi bỏ mặc Tăng Thư Ưc kêu gào, cô chạy thẳng ra ngoài.

Hôm nay đúng là ngày cuối cùng của một năm, khắp nơi đều thấy người người cười nói, trên màn hình lớn ngoài quảng trường đang để đồng hồ đếm ngược, rất nhiều người hướng mắt nhìn về màn hình, ca sĩ trên màn hình đang đứng trên sân khấu, hát say sưa: “Muốn níu lại nhưng không thể níu được, chỉ còn lại sự cô đơn tịch mịch, chưa nói xong câu nói dịu dàng đã chỉ còn bài hát ly biệt, một giây trước còn tan nát cõi lòng, cố gắng ôm nhau trong yên lặng, cố gắng vượt qua để tiễn đưa người, trong lòng chưa xót vẫn phải cất lên bài ca ly biệt”(4).

(4) Ca khúc [Ly Biệt]. Trình bày: Bành Tuyết ft Kha Hạo Nhiên

Cậu ấy lại xuất hiện bên cuộc đời cô, ba năm qua, lần đầu tiên, cậu ấy gần cô như thế, chuyện cũ trong đầu cô như đèn kéo quân, từng thứ cứ tràn về, những chuyện vui vẻ, những thứ hạnh phúc trong quá khứ chỉ vì một câu nói mà vỡ tan.

“Anh ấy không muốn cho cậu biết, cho nên cậu cũng không nhất thiết phải biết”.

Lòng của cô lại đau nhói, sự đau đớn như nuốt chửng lấy cô, đem cô buộc thật chặt, cô chỉ cảm thấy không thể nào thở nổi, ngồi bệt xuống đài phun nước ở quảng trường, thở hổn hển.

Là cảm giác bị phản bội, bị lừa gạt, bị vứt bỏ.... Cô độc.

Cô độc, hơn nữa không ai có thể cùng chia sẻ với cô.

Điện thoại di động rung liên tục, là lời chúc đầu năm của mấy đồng nghiệp, bạn bè, cô cầm lấy điện thoại, chột lạng ngồi xem tin nhắn, người đi trên quảng trường càng ngày càng nhiều, những người đi ngang qua cô, đều đang cười rất vui vẻ.

“Năm mới vui vẻ, Tổng Giai Nam. “

Cô nhìn tin nhắn thật lâu, coi tên người nhắn tin, ——Tô Lập, mãi cho đến khi ngón tay tê cứng, cô mới định thần trở lại, nước mắt lúc này không thể ngăn được mà rơi xuống màn hình, ánh đèn màn hình loang thành một mảng sáng.

Giống như đem hết những uất ức nhiều năm qua khóc cho trôi hết, đầu tiên là từ từ rơi nước mắt, sau đó là cúi đầu nức nở, khóc không biết đến ai, bên tai cô có người hô : “Đếm ngược thôi, năm mới sắp đến rồi.” Cô mới từ từ ngừng đầu.

Đèn trên quảng trường từ từ tắt hết, bóng tối ập tới trong khi cô chưa chuẩn bị, dòng chữ màu hồng trên màn hình lớn từ từ biến đổi, cuối cùng biến thành 0 :00, cả thành phố và đèn cùng nhau sáng bừng lên.

Quá khứ sắp qua rồi, còn tương lai như thế nào chỉ biết im lặng chờ nó tới.

“Tôi hy vọng, năm mới này sẽ có một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.”

31. Chương 31: Chương 31

Lặng lẽ ngắm nhìn ngoài cửa sổ, từng chiếc xe hơi đang xuyên qua màn đêm trên đường phố, lắng nghe giai điệu của thành phố xa lạ, trong đầu Tổng Giai Nam lại một lần nữa hiện lên cảnh tượng cô đã chôn giấu thật sâu vào năm năm trước, giống như cô vừa trèo đèo vượt suối trở lại Bắc Kinh lạ lẫm và xa xôi.

Trước mắt cô cảnh tượng không ngừng biến đổi, cô xuống xe đi bộ đến hội trường mới biết tiết trời đã thật sự trở nên rất lạnh, từng cơn gió thổi qua khiến lá cây rụng rải rác bay đi khắp nơi, dường như gió đang thấm sâu vào từng tấc da thịt, tay cô đông cứng, gương mặt lạnh như băng, lỗ tai là khó chịu nhất.

Phương Ngôn Ân hà hơi hai lần, cậu ấy rạo rức hẳn lên, quay đầu lại nhìn Tổng Giai Nam oán trách: “Dù dĩ người ta viết tin là không chỉ đầy sức sống từ vẻ bề ngoài, mà hơn nữa là thâm thấu tận sâu bên trong làn da, từ đó tấn công những sắc tố gây đen da, hàm lượng kem dưỡng khuếch tán rộng rãi ra bên ngoài. Đây là cái quái quỷ gì thế, chẳng lẽ thực sự muốn chúng ta viết những cái này ư”.

Tổng Giai Nam cười nói: “Không đâu, dạng tin tức này chúng ta chỉ cần viết qua loa một chút về tình hình chung rồi đăng lên là được rồi, những dạng tạp chí thời thượng này tương đối phức tạp, sau đó bọn họ sẽ gửi bài của chúng ta dạng tập san hoặc bản thảo đi là được rồi”.

Phía bên công ty quảng cáo có một cô gái đi đến ký tên, sau khi ký xong Phương Ngôn Án nhỏ giọng hỏi: “Những cô gái đó thật là lợi hại, trời tối ở Bắc Kinh lạnh như vậy, còn mặc váy được”.

Tổng Giai Nam đưa mắt nhìn thoáng qua, khuôn mặt của cô gái đó tầm hai mươi tuổi mặc một chiếc áo trắng và váy đen, đứng trong thời tiết dưới 0 độ mà vẫn mỉm cười tự nhiên, trong khi trên người cô mặc một chiếc áo khoác ông cừu mà còn lạnh run, cô lắc đầu liên tục, “Thật là lợi hại, công việc bắt buộc”.

Trong một khắc, cô gái kia và Tổng Giai Nam cùng lúc nhìn nhau, cô sững sốt hai giây rồi mỉm cười, không nói gì.

Đúng là bậc thầy lão luyện trong những buổi party, người đứng ra tổ chức mời rất nhiều người mẫu, đây vẫn là một buổi tối phồn hoa đầy màu sắc theo thông lệ, cũng là một buổi tối trụy lạc.

Dần dần, không khí trong buổi party trở nên hỗn loạn, có một cô gái mặc một chiếc bra (1) màu đen, phía dưới chỉ mặc một vài mảnh vải vụn vặt căn bản là không che đậy được thứ gì, dưới ánh đèn ngũ sắc, thân thể yêu kiều lẳng lơ đang vận vẹo, làn da trắng nõn cực kì chói mắt, xung quanh đầy rẫy sự mệt mỏi, uể oải, chán trường và hoang vắng, tình dục đã xâm nhập vào thị giác, chẳng có gì khác nữa.

(1) Bra: Áo ngực

Đã thấy nhiều cảnh tượng như vậy, thật sự cô đã bị tê liệt, vẻ mặt Phương Ngôn Án thì kinh ngạc, tiếp theo là ửng đỏ, khẽ ho hai tiếng, “Chị Giai Nam, có thể đi không, ở đây thật sự không thích hợp với em”.

“Xa hoa đồi trụy”. Tổng Giai Nam khẽ mỉm cười: “Vốn dĩ là tôi cũng không định dẫn cậu đến đây, chẳng qua là tôi muốn cho cậu mở mang tầm mắt một chút”.

Gương mặt của Phương Ngôn Án càng đỏ hơn: “Không cần, em không có thói quen nhìn những chuyện này, em ra ngoài trước đây, không khí ở trong này khó chịu quá, khi nào chị muốn đi thì gọi điện thoại cho em”.

Tổng Giai Nam nhìn đồng hồ, “Tôi cùng đi vậy, Phương Ngôn Án, tôi còn muốn đến một nơi nữa, cậu về khách sạn trước đi”.

“Đi đâu? Đã muộn thế này rồi”.

Cô cười cười, “Cậu đừng để ý đến, tôi nhất định sẽ không đi qua đêm đâu”.

Bầu trời được bao trùm bởi một màu xám tối tăm, đây là điềm báo tuyết sẽ rơi. Có lẽ là sẽ trì hoãn thêm một thời gian nữa, trên bầu trời mưa vẫn rơi lác đác, trên mặt đất phát ra tiếng róc rách, cảnh sắc xung quanh đều trở nên ảm đạm.

Cô đi vào từ cổng phía Đông của Nhân Đại, có lẽ là do trời mưa nên xung quanh không có nhiều học sinh lui đến, có tổng năm tổng ba những chiếc ô, cũng có một vài người không mang ô đi ngang qua người cô, ngọn đèn màu cam trước cổng trường chiếu xuống mặt đất tạo thành một dải ánh sáng rực rỡ.

Cô nhớ đến chuyện thú vị vừa gặp trên chiếc taxi, cô mới lên xe, đã phát hiện người tài xế ở Bắc Kinh này đang hát ở trong xe, nếu như thần kinh của anh ta bình thường, thì có thể khẳng định anh ta là người cởi mở, trên đường đi, anh ta không ngừng hát những ca khúc. Hơn nữa mỗi lần đến lối rẽ lại bắt chước theo các phương tiện giao thông công cộng nói: Xe rẽ trái, xin nắm lấy tay ghế, chú ý an toàn, Tổng Giai Nam phải nhịn cười suốt đường đi đến đây, nhưng cũng phải trêu chọc anh ta một chút, thuận tiện tìm hiểu một chút về phong tục ở Bắc Kinh: “Sư phụ, thể vận hội Olympic sắp tổ chức rồi, nghe nói các anh đều đang tích cực học tiếng Anh”.

Tài xế nói: “Đúng vậy, tôi cũng phải học vài câu nói ngoại quốc. Mỗi lần tôi thấy người nước ngoài đều nói glad to meet you! Nghĩa là rất hân hạnh được gặp bạn”.

Tổng Giai Nam cười nói: “Thật là lợi hại, vậy anh có nói tiếng Pháp không?”

Tài xế tà ác liếc mắt nhìn cô một cái, hỏi ngược lại cô: “Cô có nói được không?”

Tổng Giai Nam trả lời: “Tôi chỉ biết một ít tiếng Anh”.

Tài xé cười ha ha, ”#@*“

#@!, đó chính là tiếng Pháp, ý là hoan nghênh các bạn”.

Tổng Giai Nam suy nghĩ thật lâu, thật sự là cô nghe không hiểu, lúc trước, cô cũng đã từng học qua một ít tiếng Pháp, câu nói đó của người tài xế tuyệt đối không phải là ‘Soyez les bienvenus’, bây giờ nhớ lại, cuối cùng cô vẫn bị người ta đùa giỡn”.

Nghĩ đến đó cô không tự chủ được mà bật cười, từ cổng phía Đông đi vào, vòng qua tòa nhà Cầu Thị, cô đi trên mặt cỏ, mãi cho đến dây thứ ba thì cô dừng bước, phòng học ở nơi đó phát ra ngọn đèn sáng rực rỡ, cô đứng dưới lầu nhìn lên một lúc, chuẩn bị đi đến, thì bên cạnh có hai nữ sinh đi qua, một cô nhỏ giọng nói: “Hôm nay tớ thấy Tiền Khôn của khoa pháp luật rồi, đang ở phòng tự học của tớ”.

Ánh mắt của một nữ sinh khác sáng ngời: “Thật không, tớ muốn đi, tớ muốn đi”. Hai cô bé nắm tay nhau tán dóc sôi nổi rồi rời đi, Tổng Giai Nam ở bên cạnh cười thầm, đột nhiên cô cảm thấy rằng còn trẻ là một chuyện rất hạnh phúc.

Cô còn nhớ rõ cảnh tượng đi đến Nhân Đại năm đó, chính là tại đây, bên ngoài phòng học tầng trên cô đã thấy chàng trai tuấn tú kia, một mình ngồi yên lặng cầm một ly nước, chăm chú đọc sách.

Bên ngoài trời đông giá lạnh, bên trong phòng học ấm áp khiến cho người khác dễ buồn ngủ, cô đẩy cửa đi vào, có một vài người ngẩng đầu nhìn cô, sau đó lại lặng lẽ cúi đầu, cô bước đi theo bậc thềm, chọn vị trí cuối cùng ngồi xuống.

Trên bàn đang có một quyển sách [Truyền bá lý luận cho nhân dân], cô cười trộm mở ra một trang, sau đó đóng lại, cả người gục trên bàn, nhắm mắt lại, ở nơi đêm khuya yên tĩnh này, cô nhớ lại phòng học thuở xưa, cô đã từng được lĩnh hội một lần sự say mê đại học, và đã từng đến gần người kia như vậy.

Mở mắt ra, trong trí nhớ của cô, vị trí kia đã từng được đặt một chồng sách, mà người từng ngồi kia đã không còn nữa.

Không có cảm giác mất mát, ngược lại rất hạnh phúc.

Từ phòng học bước ra, những bông tuyết trắng đã bay đầy trời, rơi xuống trên mặt đất, hòa tan, rơi xuống, rồi hòa tan, dần dần, màu nâu trên mặt đất bị màu trắng phủ lấp ngày càng nhiều, lại bắt đầu xếp lên nhau, biến thành từng mảng.

Lúc này Phương Ngôn Ân gọi điện thoại đến: “Chị Giai Nam, tuyết rơi rồi, khi nào chị về, em đang ở khách sạn”.

Cô bật cười, cảm thấy vô cùng vui vẻ, ngay cả giọng nói cũng trở nên phấn khởi: “Tôi đang ở bên ngoài, lát nữa sẽ trở về”.

“Chị Giai Nam, rốt cuộc là chị đang ở đâu”. Giọng nói của Phương Ngôn Ân lộ ra vẻ khó chịu, “Có chuyện vui lại không chịu gọi em, nói đi, chị đang ở đâu vậy?”

Cô làm động tác chọc cười với ý muốn qua cửa ải, “Tôi đang ở đứng trước một hành lang thật dài, vừa rồi tôi đã đi đến một cái hồ nhỏ, trong đó có một tảng đá, dường như có rất nhiều đá vụn xếp lại có thể đi đến giữa hồ”.

Bên kia không trả lời, Tổng Giai Nam thừa cơ hội nói tiếp: “Cứ thế đi nhé, tôi cúp điện thoại trước đây, sẽ về nhanh thôi”.

Tuyết rơi ngày một nhiều, thời tiết càng lúc càng lạnh, từ tòa nhà Minh Đức bước ra, Tổng Giai Nam muốn đi ra từ cổng phía Bắc, cô quay đầu nhìn lại, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cửa kính thủy tinh lạnh lẽo, giọt nước nhỏ vụn uốn quanh ngón tay cô rồi chảy xuống, bông tuyết giống như con bướm trắng đang bay múa, va vào cửa sổ thủy tinh, sau đó lặn tẩn trong không khí, trở thành những mảnh vụn vật.

Bỗng nhiên điện thoại di động của cô vang lên, cô nghĩ là Phương Ngôn Ân gọi đến nên không nhìn mà trực tiếp nhận cuộc gọi, nhưng lại nghe được một giọng nói quen thuộc: “Tổng Giai Nam, có phải em đang ở Nhân Đại không?”. Trong giọng nói mơ hồ có ý cười.

Bỗng chốc, trái tim của cô nhảy đến cổ họng, không biết nên trả lời thế nào: “Ồ, tôi...”

“Bây giờ em đang ở đâu, tòa nhà Cầu Thị, tòa nhà Minh Đức, hay là đang ở hành lang Bách Gia?”

“Minh, tòa nhà Minh Đức”.

Ý cười bên kia rất đậm, “Tôi biết rồi, ở cổng phía Tây, em ra ngoài trước chờ tôi, đừng cúp máy, tôi còn nhớ vừa rồi em vẫn đi trên hành lang Bách Gia, rồi đi tới một cái hồ, tôi chậm rãi đi theo em, lúc chúng ta chụp ảnh tốt nghiệp là ở tòa nhà Minh Đức, khi đó, lớp trưởng chỉ huy chúng ta rất tốt, rồi còn hỏi người chụp ảnh sao không mang theo camera cầm tay, mà lại mang theo cái giá ba chân, cho nên một vài bạn học phải kéo chiếc thùng rác ột mét đến, rồi ông ta đặt khuỷu tay lên thùng rác để chụp, nhắm hết tất cả mọi người, sau này mới biết thật ra ông ta chỉ là một người qua đường, thợ chụp ảnh thật sự đến trễ nửa tiếng”.

“Từ cửa phía Đông đi vào, cũng là cổng chính, sau đó đi dọc theo tòa nhà Cầu Thị rồi rẽ trái, phòng thứ ba là phòng tự học tôi thường xuyên đến, đứng ở cửa sổ có thể thấy được sân tennis, hồ bơi, cảm giác rất thoáng”.

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, từng bông tuyết tung bay trong đêm tối, xung quanh có những cô bé hưng phấn hô to, Tổng Giai Nam thích thú đưa tay ra bắt lấy những bông tuyết, bên tai cô vẫn còn giữ tín hiệu với người bên kia, giọng nói đó bỗng nhiên dừng lại, rồi nói: “Tổng Giai Nam, phía trước chính là sân vận động, có khán đài mà mỗi lần tôi thường nhắc với em, vào mùa hè, lúc mặt trời lặn tôi rất thích ngồi lặng lẽ ngắm bầu trời, nếu là mùa đông, lúc tuyết rơi, một mình tôi ở đây nghe nhạc rock”.

Cô ngẩng đầu lên nhìn phía trước, phía sau có một âm thanh truyền đến, đồng thời ở bên tai cô cũng có âm thanh giống hệt như thế, “Đi lên xem một lát đi”.

Tổng Giai Nam kinh ngạc quay đầu, sau đó ngơ ngác buông điện thoại xuống, “Tại sao là anh, sao anh lại ở đây?”

“Lúc gọi xe đến đây em có nhấn mạnh Nhân Đại, đại học Nhân Dân, không phải là đường Đại hội nhân dân”.

Bông tuyết rơi trên đầu của anh, trên trán cũng dính một ít tuyết, dáng người thon gầy, gương mặt nghiêng tuấn tú, hơi thở của anh phả ra một làn khí trắng lượn lờ, đôi mắt đen tỏa sáng, giữa bầu trời đầy tuyết đang rơi thế này lại toát ra sự ấm áp, còn có nụ cười nhẹ trên khóe môi anh nữa.

“Đến đó đứng xem đi, tuyết rơi ướt cả rồi, không thể ngồi được”.

Tổng Giai Nam sống sót rất lâu vẫn không nói nên lời, “Sao anh lại ở đây, sao anh biết tôi ở Nhân Đại”.

Tô Lập không trả lời câu hỏi của cô, anh đi dọc theo bậc thềm, Tổng Giai Nam do dự một lát rồi đi theo, “Đây là nơi em đã đề cập nhiều lần với tôi đây sao”.

“Ừh”. Cô cúi đầu đáp lời, rồi đưa mắt nhìn anh, trong lòng khê chưa xốt, “Thật ra, nếu như khi đó dũng cảm hơn một chút báo danh là Nhân Đại thì chắc sẽ không đến Trung Sơn”.

Đúng vậy, nếu cô dũng cảm hơn một chút, cô cũng sẽ không lén lút gửi thư cho anh, cũng sẽ không lặng lẽ chuyển đến ban khoa học xã hội, càng không bịa đặt ra một cái tên giả để nói chuyện với anh, nếu như ngay lúc bắt đầu, cô dũng cảm hơn một chút, có phải nỗi niềm thâm kín của cô đã được bày tỏ hay không.

Nhưng nếu như khi đó cô bạo dạn một cách mù quáng như vậy, thì cuối cùng người hiện tại đứng ở đây vẫn sẽ là cô mà thôi.

Tô Lập cười nói: “Tôi biết, năm đó tất cả mọi người ai cũng thi không tốt, vài người bạn xung quanh tôi cũng thi không tốt”.

“Chủ nhiệm lớp đã từng cho bọn tôi viết nguyện vọng đại học ra, rồi làm thành một tấm áp-phích dán trên bảng ở lớp, tôi viết là Nhân Đại, không biết tại sao lại viết trường đại học này nữa, nhưng đối với tôi mà

nói Nhân Đại dường như đã trở thành một loại tín ngưỡng, có lẽ đây chính là thứ mà người ta gọi là không có được.

Bên kia trăm mắt một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Có người nói, thích một nơi nhất định là vì nơi đó có việc hoặc người không thể quên được, Tống Giai Nam, em cảm thấy thế nào?”

Đột nhiên cô ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mắt, mặc dù khoe miệng anh đang chứa một nụ cười thân nhiên, ánh mắt nhìn về phía xa, nhưng Tống Giai Nam lại cảm thấy cả người run lên, giống như cảm giác sợ hãi lần đầu tiên gặp mặt kia, cô thật sự cảm nhận được anh đang ám chỉ điều gì đó, họ cũng không thể trở về thời điểm đó nữa, có lẽ là do chính mình thiếu tự tin, nên mới không hiểu được ý trong lời nói của anh.

Dường như nhìn thấu sự bối rối của cô, Tô Lập nhìn cô mỉm cười: “Không có gì cả, tùy tiện nói mà thôi”.

Bọn họ sóng vai bước đi, cả hai không ai nói gì, cho đến khi đi đến trước một quán coffee, anh giơ tay đẩy cửa ra, “Tuyết rơi, rất lạnh, em có muốn uống một thứ gì đó nóng hay không?”

Hóa ra là quán cà phê “Thủy Mặc Thạch” nổi tiếng, trang trí rất tinh tế, lần trước cô đến nhưng rất vội nên chỉ nhìn thoáng qua, cô không nghĩ là còn có cơ hội được vào xem một lần nữa, dường như Tô Lập rất hiểu rõ cô, anh liền nói với ông chủ: “Mang đến hai tách hồng trà nóng hương chanh”.

Lúc này, trong quán cà phê chỉ có một vài cô gái ăn khuya, có người thấy bọn họ thì lập tức nhỏ giọng nói với người bên cạnh: “Người đàn ông này sao nhìn quen mắt quá vậy, trông giống với Tô Lập học quản lý khóa 00 quá?”

“Người ta cũng đã tốt nghiệp nhiều năm rồi, cậu còn nhớ nhung gì nữa, khi đó chúng ta mới học năm thứ nhất đại học”.

“Quá nổi tiếng, không còn cách nào khác, cậu cứ đi đến đó hỏi thử xem”.

Có một nữ sinh can đảm, trực tiếp chạy đến hỏi: “Anh có phải người học quản lý khóa 00 Tô Lập không, tôi là sư muội của anh, khóa 04”.

Anh khẽ mở miệng: “Là tôi”, ngay lập tức, nữ sinh còn lại ngạc nhiên kêu to, anh nhìn hai cô gái lịch sự mỉm cười, sau đó lấy một tách hồng trà đưa đến tay Tống Giai Nam: “Thật ngại quá, có việc nên đi trước”.

Vừa mở nắp ra, làn khí trắng nóng hổi đã phả vào mặt cô, Tống Giai Nam nhìn người đàn ông bên cạnh, càng nhìn càng cảm thấy anh tuần tú, cô cẩn thận từng li từng tí nói: “Tô Lập, không nghĩ là anh được hoàn hảo như vậy, năm nhất đại học, bây giờ cũng đã là năm thứ tư, vậy mà vẫn còn có thể nhớ được anh”.

Anh thân nhiên nói: “Tôi cũng không biết, lúc đó tôi đi học rất ít quan tâm những chuyện như vậy”.

“Vậy hẳn là có rất nhiều nữ sinh tỏ tình với anh nhỉ, chẳng lẽ anh không biết?”

Anh nghiêng mặt sang suy nghĩ một chút, “Cũng không phải là rất nhiều, tôi không nhớ rõ lắm”. Sau đó anh lại bổ sung: “Khi đó, tôi không nghĩ quá nhiều chuyện, mỗi ngày đi học, rồi tự học, nghe nhạc, khoảng thời gian bốn năm cứ vậy trôi đi”.

Sau đó anh cúi đầu, thuận tay ném ly giấy đến thùng rác, chậm rãi nói: “Tống Giai Nam, bốn năm đó, tôi trải qua thế nào, chẳng lẽ em còn không rõ sao, sao em còn phải hỏi tôi, chẳng lẽ là bởi vì ở giữa thiếu mất một năm ba tháng”.

Bầu trời như được bao phủ một màu xám, trước mắt cô những bông tuyết không ngừng rơi xuống. Từng mảng tuyết lớn như lấp vào những vùng trống rỗng, trước mắt cô là chàng trai mà cô thầm mến mười năm, thời gian mười năm, không ngờ hình dáng vẫn mơ hồ như năm đó.

Bước đi dưới chân chậm lại, dường như không thể bước thêm được nữa, trong lòng cô dường như có một luồng khí dâng lên, chính là sự thôi thúc muốn nói ra tất cả, cô hé môi, hít thở từng hơi từng hơi, trái tim đập cực mạnh, cô nghe được giọng nói của chính mình khẽ run rẩy trong tuyết, nhưng làm cách nào cũng không kiềm chế được.

“Tô Lập, tôi...”

32. Chương 32: Chương 32

Giọng nói của cô lạnh đến mức phát run, không biết là bởi vì thời tiết lúc này hay nội tâm của cô đang có một khao khát mãnh liệt nói ra tất cả khiến cho cô cảm thấy sợ, người đàn ông phía trước đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn lại.

m thanh bật thốt ra nghẹn lại ở cổ họng, trong nháy mắt cả người cô như mất hết đi sự định hướng, trong đầu cô trống rỗng, bông tuyết trước mắt cô đang tung bay trong không trung, cùng với gương mặt tuần tú cứng nhắc của anh.

Bỗng nhiên có một âm thanh vang lên kéo suy nghĩ của cô trở lại, tay cô lúng túng lấy điện thoại ra, hóa ra là bà Tống gọi đến, vừa nhận điện thoại bà đã hỏi: “Tống Giai Nam, con bé tiểu nha đầu này, có phải con đã bỏ mặc Tịch Lạc Dữ rồi không?”

Cô sửng sốt một lúc lâu, “Mẹ, mẹ nói gì thế, con và anh ta không có gì cả”. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tô Lập, anh khẽ quay đầu sang một bên, phản ứng theo bản năng cách xa cuộc nói chuyện riêng tư của cô.

Bà Tống nói tiếp: “Mẹ thấy người ta cũng không tệ, con nha đầu này, đã nhiều năm như vậy rồi cũng không dẫn bạn trai về nhà, cũng không hề nghe thấy con nói yêu ai, lúc học đại học thì không tính làm gì, lúc lên nghiên cứu sinh nói vẫn chưa ổn định, hiện nay lại nói bận làm việc, có phải con có vấn đề gì hay không!”

Tống Giai Nam hoàn toàn không phản đối: “Mẹ, đã muộn thế này rồi mà mẹ gọi điện thoại chỉ để nói chuyện này thôi sao”.

“Không phải, không phải, chỉ là mẹ thuận miệng nói thôi, hôm nay ở siêu thị mẹ gặp được mẹ của Đoàn Gia Thần, bà ấy nói Đoàn Gia Thần đã về được một tuần rồi, con đã gặp và liên lạc với cậu ấy chưa?”

Trong lòng cô bỗng nhiên dâng lên một sự lạnh lẽo không tên, cô đành bất đắc dĩ trả lời qua loa: “Không có, con cũng không biết cậu ấy đã trở về”.

“À, không sao, mẹ cậu ấy nói đã là hàng xóm bao năm rồi, cũng đã lâu không gặp, nếu Đoàn Gia Thần trở về thì hôm nào hai nhà cùng nhau dùng cơm, mẹ cũng đã nhận lời, nên điện thoại hỏi con gần đây có bạn hay không”.

Cô vội vàng trả lời: “Bạn, dĩ nhiên là bạn rồi, hiện nay con đang đi công tác ở Bắc Kinh”.

“Vậy chờ khi nào con về rồi hãy nói, không sao, năm trước con vẫn còn thừa nhiều thời gian mà, ăn một bữa cơm cũng không tốn nhiều thời gian của con đâu, mẹ đã định chủ nhật tuần sau rồi, quyết định như vậy nhé, con nghỉ ngơi sớm một chút đi”.

Ngắn gọn xúc tích, bên kia không còn âm thanh, chỉ còn lại tiếng “Tút tut” bận rộn vang dội phá vỡ màn đêm yên tĩnh, cô lặng lẽ cúp máy, miễn cưỡng nở một nụ cười gượng gạo về phía Tô Lập, nhưng cô lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Bầu trời đầy những bông tuyết rơi xuống, ngay cả nụ cười trên khóe môi và đáy lòng trống trải của cô cũng theo những bông tuyết bay về nơi xa xăm.

Trên đường có tuyết rơi nên vô cùng khó đi, cô trở về khách sạn đã là nửa đêm, Tống Giai Nam hoàn toàn không còn sức lực, cô ngủ ở trên xe nên giờ đầu đau như muốn vỡ ra, lúc xuống xe cô cũng mơ màng không biết nên đi hướng nào, vừa đi vào khách sạn cô đã nhìn thấy Phương Ngôn Ân ngồi trên ghế sofa nhìn cô cười mỉm: “Chị Giai Nam, chị đến Nhân Đại vui không?”

Cô bước qua nhỏ giọng nói: “Tại sao Tô Lập lại ở Bắc Kinh?”

“Em đâu có biết, mấy hôm trước anh ấy nói với em đi công tác, em lại không biết là đi Bắc Kinh, kết quả hôm nay em nói với anh ấy chị bỏ lại một mình em đi đến Nhân Đại chơi vui vẻ, anh ấy mới nói cho em biết hóa ra anh ấy cũng ở Bắc Kinh”.

Tống Giai Nam nghi hoặc nhìn cậu ấy một cái, cũng không nói gì, Phương Ngôn Ân lại cười nói: “Sao, Nhân Đại không vui sao?”

Cô suy nghĩ một chút rồi bật thốt lên: “Rất phù hợp với dáng vẻ trường đại học trong suy nghĩ của tôi, cũng không khác lắm so với sự miêu tả của Tô Lập, tất cả giống như trong tưởng tượng của tôi, hơn nữa cũng không khác gì lúc trước”.

“Trước kia chị đã đến Nhân Đại rồi sao?” Phương Ngôn Ân nhảy bén nắm bắt được trọng tâm câu chuyện, “Chuyện từ khi nào?”

Bỗng chốc Tống Giai Nam nghẹn lời, “Tôi... Đường như đã lâu rồi, cụ thể cũng không nhớ được, lúc còn nhỏ”.

“Khi còn nhỏ chắc là bố mẹ muốn chị tiếp nhận sự khai sáng văn hóa của đại học đó, ha ha, khi em còn nhỏ, lúc mẹ em đi làm cũng mang em theo, một mình em ngồi trong phòng làm việc khóc, chết sống cũng phải về, ừ, trước kia bà là giáo viên ở trường học của các chị đấy”. Phương Ngôn Ân nháy mắt mấy cái, nhìn Tống Giai Nam đến mức khiến cô chột dạ.

“Đi ngủ trước đây, ngày mai còn phải về gấp nữa”. cô đứng lên khẽ cười với Tô Lập, “Hôm nay cảm ơn anh”.

Anh cũng chỉ gật đầu nhẹ một cái, “Không có gì, tiện đường thôi mà”.

Cô mệt mỏi vô cùng, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, ở một nơi như vậy, nơi giấu diếm biết bao nhiêu bí mật của cô, thành phố anh đã từng sống bốn năm, hay phong cảnh mà cô có ngắm nhìn bao nhiêu cũng không đủ, Tống Giai Nam đưa tay kéo màn cửa sổ ra, cô ngồi trên ghế nhìn ra ngoài, toàn bộ màn đêm của Bắc Kinh được bao phủ trong một vùng tuyết dày, ánh đèn lóe sáng, mê người và vắng lặng.

Cô thuận tay mở laptop ra, theo thường lệ cô login MSN, tiện thể ngấm lại sự rung động ngán ngùi của mình trong không gian này, bỗng nhiên avatar xám xịt lại sáng lên, [Tống Giai Nam, em đang ở Bắc Kinh à, nơi đó có tuyết rơi?]

Hóa ra là Tịch Lạc Dữ, thật sự đã rất lâu rồi cô không liên lạc với anh ta, lâu đến mức không có đề tài gì để hỏi chuyện, cô lập tức phản hồi: [Đúng vậy, hiện nay ngoài cửa sổ đang có tuyết rơi, mùa đông nên thời tiết rất lạnh, nhưng không biết chỗ chúng ta đến khi nào tuyết mới rơi?]

[Em có đi dạo ở Bắc Kinh hay không, có đến Cố Cung hay Đền thờ thiên đường không?]

Cô trả lời thành thật: [Không, không đi đâu cả, chỉ đến Nhân Đại thôi].

Bên kia không phản hồi lại, rất lâu sau mới hiện ra một câu, [Tống Giai Nam, nói thật nhé, người ở trong lòng của em có phải ở Nhân Đại hay không?]

[Sao anh lại đoán được?]

[Rất đơn giản, thích một người thì sẽ thích những điều có liên quan đến người ấy, nhất là đối với các cô gái như em, về năng lực suy luận này, tôi cũng có nhiều năm kinh nghiệm].

Trong lúc nhất thời cô không biết nên tiếp tục câu chuyện như thế nào, bên kia lại nói tiếp: [Hóa ra hao tổn tâm sức khuyên bảo em thoát ra, cuối cùng cũng là uống phí thời gian, mà thôi, thôi đi, chúng ta vẫn là bạn chứ].

Trong lòng dâng lên một cảm giác áy náy, cô bất đắc dĩ cười nói: [Ừ, chúng ta vẫn là bạn]. Suy nghĩ một lát, cô lại cẩn thận nói: [Thật ra, tôi cũng muốn vứt bỏ quá khứ để sau đó sống tốt hơn, nhưng lúc tôi đang chuẩn bị đóng gói ký ức để chôn sâu vào đáy lòng thì ông trời lại không theo ý nguyện của con người, hoặc là nói ma xui quỷ khiến thay đổi tất cả mọi chuyện].

[A, duyên phận ư, nhưng bất kể như thế nào, chúng ta vẫn là bạn].

Cô khẽ mỉm cười: [Đúng vậy, vẫn luôn là bạn].

Nhưng tại sao bọn họ có thể trở thành bạn tốt, còn tình cảm thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy trong nháy mắt lại tan vỡ, cô hoàn toàn hiểu rõ ánh mắt lạnh như băng của Trương Tịnh Khang nhìn cô, giống như cô mới chính là người không nên xuất hiện nhất.

Giai đoạn quen biết ban đầu chẳng qua chỉ là năm tháng vô tư của hai đứa bé. Khi đó thành phố này vẫn là một tỉnh thành danh phù kỳ thực (1), giữa những dãy nhà có kiến trúc thấp bé, có hai gia đình là hàng xóm ở lầu trên và lầu dưới.

(1) Danh phù kỳ thực: Danh xứng với thực, nghĩa là, mang danh như thế nào thì sự thật như thế ấy.

Cô nhớ nhà cậu ta có trồng một cây sung leo lên sân thượng nhà cô, khi đó, cô chen chúc vào khe hở ở lan can liễu mạng muốn hái được một quả màu tím đỏ, mà tay cậu ta đang cầm một cây trúc đứng trước bồn hoa ngẩng đầu nhìn về phía cô thét lên “Cẩn thận”, cuối cùng, cô vì vội không tới mà không hái nữa, nhưng vào buổi tối, một cô xinh đẹp dẫn theo một bé trai có đôi mắt thật to lên nhà cô, trong tay của cậu ta có cầm một bát đầy quả sung chín nói với cô “Lần sau muốn ăn thì tới nhà bọn tớ, mẹ nói cậu với tay hái, rất nguy hiểm”, cô còn nhớ rõ đôi mắt to tròn của cậu ta nhấp nháy vụt sáng, khi đó cô còn cao hơn cậu ta.

Bọn họ cùng nhau vòng qua những sợi dây điện được lắp chỉ chít trong đại viện, bò lên mái nhà nhìn phong cảnh của thành phố, bên này, bên kia, công trường khai phá, đám người nói to gây ồn ào, trong túi đựng kẹo vừng mà mẹ mình tự làm, cẩn thận từng li từng tí chia cho cậu ta một nửa.

Sau đó, cô chuyển đến nhà mới, vẫn ở cùng một cư xá, thế nhưng không còn ở cùng một tòa nhà nữa, cậu ta và cô trở thành bạn học, cùng học nhà trẻ, tiểu học, trung học, cô không nhớ rõ đã bao nhiêu năm, nhưng những ký ức cô từng có dường như toàn bộ đều liên quan tới cậu ta.

Thật sự là cô nghĩ mãi vẫn không ra, vì sao lúc đó cục diện giữa bọn họ lại trở nên bế tắc như vậy, Tống Giai Nam thở dài một hơi, cô mở hộp thư thường dùng ra, kiểm tra xong, vừa định đóng trình duyệt, bỗng nhiên một email đã lâu không sử dụng nảy lên trong đầu cô.

Khi đó, cô dùng một email khác để gửi bài hát, thư từ, đồ đạc cho Tô Lập, về sau, cô trực tiếp bỏ đi cũng không nhớ đến một lần nào nữa, nghĩ đến cảm thấy nó giống như một loại trốn tránh tiêu cực, email này có lẽ là không tồn tại nữa, cô đã tự an ủi mình như vậy, sau đó lại thuận tay ấn mật mã, cũng không chính xác, cuối cùng, cô sắp xếp những ký tự lung tung mà mình thường dùng, trên màn hình, websites hiển thị ra một trạng thái lạ mắt.

Bỗng nhiên cô ngây ngẩn cả người, dòng chữ màu đen biểu thị ở hàng số 167, có 167 thư chưa đọc, tất cả đều đến từ địa chỉ của một hộp thư, rõ ràng đó chính là địa chỉ được Đoàn Gia Thần đăng kí dựa trên sinh nhật của cậu ấy.

Mỗi một bức thư đều viết khá ngắn, nhưng nội dung lại khác nhau: “Tống Giai Nam, hôm nay là ngày đầu tiên tớ đi học, tớ nghe không hiểu được khẩu âm của giáo sư, tớ không thể làm gì khác hơn mà phải mượn bài của bạn học để chép, lúc nhận lấy, tớ liền nhớ đến vở tiếng Anh mà lúc trước cậu đã từng cho tớ mượn, chữ viết của cậu rất đẹp, rất ngay ngắn, tinh tế giống như dùng dao để chạm khắc, thật ra tớ đã không nói cho cậu biết, năm đó, khi cậu đã thi vào trường đại học xong, mẹ cậu sắp xếp lại vở và tài liệu học tập của cậu để bán, tớ lén lút giữ lại quyển vở tiếng Anh của cậu, hiện giờ, nó vẫn nằm trong ngăn bàn của tớ”.

“Hôm nay chỗ tớ có tuyết rơi, dường như lớn hơn những trận tuyết khác trong trí nhớ của tớ, tớ nhớ khi còn bé, cậu đặc biệt rất thích tuyết rơi, chúng ta cùng đắp người tuyết, cậu còn thích phía trên nóc nhà bị đóng băng, rất dài, cậu luôn bảo tớ lấy đoạn dài nhất cho cậu chơi, lần nào cậu cũng đáng thương cầu xin tớ, còn lấy cả kẹo sữa Khỉ vàng cho tớ, cậu có còn nhớ khi đó cậu đã không còn cao hơn tớ nữa không”.

“Hôm nay lúc đi học, có một cô gái người Trung Quốc ngồi hàng ghế phía sau hồi tớ, có thanh mai trúc mã hay không, ngay lập tức tớ liền nhớ đến cậu, tớ bật thốt lên, sau đó liền ngẩn người, khi còn bé có anh Hoa Doãn, có Khang Soái, có Đào Đào, có Gia Kỳ, và có rất nhiều người khác nữa, tại sao tớ lại nghĩ đến cậu”.

“Tống Giai Nam, hiện giờ tớ càng ngày càng không giải thích được vì sao luôn nghĩ đến cậu, nhìn bầu trời, nghe nhạc, đi ăn cơm, đi ngủ, đến party”.

“Không phải tớ cố ý viết bức thư này cho cậu đâu, thói quen đã trở thành một dạng tình bạn, tình bạn lại biến thành một dạng tình thân, nhưng lại làm phai nhạt tình yêu, sao tớ lại nói như vậy chứ, tớ chỉ không có dũng khí hỏi cậu, chàng trai cậu từng thích là tuýp người như thế nào, tớ không mỉm cười nổi khi hỏi ra câu như thế, nhưng tớ cũng biết cậu ấy tên là Tô Lập, là lớp trưởng lớp 8, có đúng không?”

“Thật sự là trong lúc nhất thời nên tớ hồ đồ, lúc đó, tớ chỉ muốn trốn đến một nơi thật xa, tớ sợ ở đó, tớ

sợ nhìn thấy cậu, sợ thấy ánh mắt của cậu, bởi vì trong mắt của cậu đã có một người khác, nhưng mà, tớ phát hiện tớ sai rồi, cậu vẫn luôn là một người có uy tín nhất, cậu nói cậu sẽ quý trọng hiện thực tốt đẹp, tớ hẳn là nên toàn tâm toàn ý tin tưởng cậu, chứ không phải là liên tục nghi ngờ, liên tục chất vấn mới đúng, thậm chí, sau đó tớ còn cảm thấy những lời cậu đã nói với tớ toàn bộ đều là giả dối”.

“Tớ không biết cậu có thể thấy những bức thư này hay không, mỗi ngày tớ viết một bức, nhưng trong hộp mail của tớ lại trống không, ngay cả bản thân tớ cũng cảm thấy đây là một hành động buồn cười, tớ biết, cậu đã có một hộp thư khác, chỉ là tớ muốn đánh cược, không biết có một ngày nào đó cậu quên đi những lời nói tớ đã làm tổn thương cậu, rồi mở hộp thư này ra, sau đó thấy sự ân hận của tớ”.

“Tớ chờ đợi quá lâu rồi, không muốn viết tiếp nữa, ngủ ngon, Tống Giai Nam”.

Hơi ấn xuống vị trí bức thư cuối cùng, tay cô chần chờ một giây cuối cùng rồi ấn xuống, “Tống Giai Nam, tớ thích cậu”.

Cô từ từ gục xuống bàn, cảm giác lạnh như băng trong nháy mắt bao phủ cả trái tim cô, khó khăn lắm cô mới có được một chút ấm áp kia, hạnh phúc nhỏ bé kia, nhưng lúc này từng chút vui vẻ trong lòng kia dần dần mất đi.

Cô không khóc, cười so với khóc còn khó coi hơn.

Quay đầu lại hóa ra đã là cả đời người.

33. Chương 33: Chương 33

Có thể là do buổi tối ngủ không ngon, ngày hôm sau khi tỉnh dậy gương mặt cô tiêu tụy khiến cho người khác liếc một cái cũng giật mình, cũng may là Phương Ngôn Ân nói Tô Lập đã đi rồi, nếu không, cô thật sự muốn ngồi oán trách bản thân một hồi.

Cô mong muốn không nhìn thấy Tô Lập, nhưng lại không nhịn được mà nhớ đến anh.

Một đêm tuyết rơi, mặc dù ngày hôm sau trời đã trong xanh trở lại, nhưng lúc bọn họ đi đến sân bay, chuyến bay vẫn không thể cất cánh đúng hẹn được, cô đành phải ngồi trong đại sảnh phòng chờ bay, Tống Giai Nam nhắm mắt lại nghỉ ngơi, điện thoại của Phương Ngôn Ân thỉnh thoảng lại vang lên, bận rộn thật lâu rồi cậu ấy mới hỏi: “Chị Giai Nam, hiện nay chị có gặp các bạn học của chị không?”

Cô thuận miệng trả lời: “Lúc lên nghiên cứu sinh, căn bản là bọn họ đã được điều đến các đài truyền hình, radio, tòa soạn báo, tòa soạn tạp chí, cũng là quan hệ đồng nghiệp cạnh tranh, cho nên thường không gặp nhiều, lúc tôi học đại học ở nơi khác, cũng có một cuộc họp mặt bạn trung học trước đó vài ngày”.

“Em cũng vậy, bạn bè thời đại học không có tình cảm đặc biệt gì, nhưng lúc học trung học toàn là những anh em tốt”.

Cô cười cười, “Tôi cũng vậy, lúc học trung học mới đúng là bạn bè tỷ muội hoạn nạn có nhau, khi đó bạn bè cùng nhau chiến đấu, các thí sinh dự thi toàn quốc, điền vào bảng nguyện vọng cũng không tranh đấu với người trong nhà, tình cảm đó rất thuần túy, lúc lên đại học hay nghiên cứu sinh chỉ có một mình chiến đấu”.

Phương Ngôn Ân xoay chiếc điện thoại trong tay, “Keng” một tiếng không lưu ý làm rơi xuống mặt đất, cậu ấy khom lưng nhặt lên, sau đó suy nghĩ một lát, rồi thờ ơ hỏi: “Chị Giai Nam, lúc học trung học, có phải là anh ấy luôn đứng đầu hay không, cũng giống như mấy cái anh đẹp trai trên kênh Hồ Nam, Thượng Hải Đồng Phương có phải không ạ?”

Tống Giai Nam gật đầu thật mạnh, “Cậu không cần phải nói, lúc đó anh ấy muốn tham gia những hoạt động kia, anh ấy thật sự đã mang về nhiều giải thưởng lớn, cho dù lúc đó có khá nhiều lời đồn đại, lúc đó nếu như cậu là một nữ sinh, đứng ở cổng trường hét lên một tiếng Tô Lập, mọi người dường như dùng ánh mắt nham hiểm để nhìn cậu, dường như chính là ý nghĩ fan hâm mộ điên cuồng ngày nay”.

“Ôi, Lý Vũ Xuân gọi là hạt ngô, Tô Lập gọi là gì? Hạt dẻ, hạt lê, hạt vải, ha ha!” Tống Giai Nam còn chưa khỏi phục suy nghĩ Phương Ngôn Ân đã lại lập tức chuyển đề tài: “Vậy hẳn là có không ít nữ sinh thích

anh ấy nha, có đúng vậy không? Lúc trước em có làm gì cũng không cậ miệng anh ấy nói ra được, anh ấy luôn cười cho qua chuyện”.

“Ừh, có rất nhiều người thích anh ấy, nhưng người thật sự dám đến gần anh ấy thì không nhiều lắm”. Chàng trai có khí chất tỏa ra sự lạnh lùng xa cách, một cô gái bình thường chỉ có thể xem chàng trai đó như một bức tranh để ngắm nhìn, say mê, hoặc là tưởng tượng ra một câu chuyện tốt đẹp hư ảo, thỏa mãn niềm ham muốn nhỏ nhỏ của bản thân, ví dụ như cô.

Cô nhẹ nhàng dựa vào thành ghế sau lưng, ngẩng đầu, nơi cửa thủy tinh sát đất kia có một chiếc máy bay đang chậm rãi chạy trên đường băng, trận tuyết này, chẳng qua chỉ là một trò đùa dai không cố ý của mùa đông.

Phương Ngôn Ân nháy mắt mấy cái, nghiêng mặt sang nhìn cô một lúc, sau đó bĩu môi, “Ai bảo anh ấy khó tính, đáng đời”.

“Cũng tốt, tính tình của anh ấy luôn như vậy”.

“Trước kia tính cách của anh ấy cũng như vậy, khi còn bé đến nhà em, mọi người đều xem tivi, chỉ có một mình anh ấy lặng lẽ lấy một quyển sách Tổng quát lịch sử Trung Hoa, âm thầm tìm nơi nào đó ngồi xem hai giờ, như pho tượng vậy, kéo một lúc cũng không đi, chỉ nói xem có biến thái không, khi đó bố mẹ anh ấy cũng buồn rầu lắm, sợ anh ấy bị chứng trầm cảm gì đó”.

Tổng Giai Nam khẽ nhún mày, “Nghiêm trọng thế sao, khi còn nhỏ tôi cũng không tự kỷ như thế”.

“Sau này anh ấy đọc quản lý toàn diện gì đó, lịch sử tổng quát thế giới, thôn trang của lão Khổng Tử gì đó, sau đó mãi rồi bọn em cũng thành thói quen, lại xem Agatha (1), Edogawa Rampo(2), bọn em cũng thản nhiên xem như bình thường, trời sinh anh ấy không thích xem TV, xem phim, ngay cả tiết mục cuối năm cũng không xem, giống như vừa khai quật được ở Chu Khẩu Điểm(3) vậy, nhưng thật ra, những điều đó đều không tốt”.

(1) Agatha Christie, là một nhà văn trinh thám người Anh. Bà còn viết tiểu thuyết lãng mạn với bút danh Mary Westmacott, nhưng vẫn được nhớ đến hơn cả với bút danh Agatha Christie và 66 tiểu thuyết trinh thám. Với hai nhân vật thám tử nổi tiếng, Hercule Poirot và Bà Marple (Miss Marple), Christie được coi là “Nữ hoàng trinh thám” (Queen of Crime) và là một trong những nhà văn quan trọng và sáng tạo nhất của thể loại này

(2) Edogawa Rampo: Tên thật là Tarō Hirai, một tác giả nổi tiếng Nhật Bản, đóng một vai trò quan trọng trong sự phát triển của tiểu thuyết viễn tưởng Nhật Bản.

(3) Chu Khẩu Điểm: (tiếng Trung:

, phiên âm: Zhōukǒudiàn) là tên gọi của một trấn thuộc quận Phòng Sơn, Bắc Kinh, Trung Quốc. Chu Khẩu Điểm có diện tích 126 km² và dân số 42.000 người.

Tại Chu Khẩu Điểm có các di chỉ người vượn Bắc Kinh, người Sơn Đỉnh Động (người động đỉnh núi) tại núi Long Cốt, được coi là Di sản thế giới của UNESCO từ năm 1987.

Cô tự nhiên thốt ra một câu: “Tại sao?”

Phương Ngôn Ân hờ hững nhìn thoáng qua Tổng Giai Nam, “Ồi, con trai không nên xem, không khéo sau này người phụ nữ của mình lại phải chịu khổ”.

Tổng Giai Nam chỉ có thể thốt ra những âm tiết đơn độc “Ừ, à, ờ, ờh”.

Mặc dù lịch bay trì hoãn, nhưng cũng không tránh được những chuyện không may, chia tay với Phương Ngôn Ân ở trạm xe bus gần sân bay, đúng lúc gần đó có một siêu thị, cô vào đó mua một ít bánh mì, sữa, bột giặt quần áo và một số đồ dùng khác, vừa đi đến quầy thu ngân, phía sau đột nhiên có người gọi tên, cô quay lại nhìn, ngay lập tức vẻ mặt trở nên thoải mái, “Thật là khéo, Vương Thầm, ôi, cậu còn có con gái nữa, thật là đáng yêu quá!”

Cô bé nhỏ nhắn kia dè dặt nhô đầu ra, ánh mắt chớp chớp nhìn Tống Giai Nam, sau đó rụt rè vùi đầu vào lòng mẹ, Tống Giai Nam hỏi: “Mấy tuổi rồi, có phải là hai tuổi không?”

“Uhm, hơn hai tuổi một chút”. Người mẹ hạnh phúc sờ sờ đầu cô bé, “Lâu rồi không gặp cậu”.

Tống Giai Nam cũng mỉm cười, “Đúng vậy, đã lâu rồi, dường như rất lâu rồi tớ không liên lạc với các cậu, mọi người sao rồi?”

“Ôi, lần trước bọn tớ nói sang năm sẽ tổ chức một cuộc họp mặt, tìm thật lâu cũng không biết cách liên lạc với cậu, kết quả là có người nói ở tòa soạn báo Evening City có một người tên là Tống Giai Nam, có phải cô ấy hay không, vì thế bọn tớ đang cân nhắc không biết có nên gọi điện thoại cho cậu hay không”.

Tống Giai Nam bật cười, “Là tớ, đương nhiên là tớ rồi, đúng rồi, họp mặt vào lễ mừng năm mới, nhưng các bạn học thời trung học của chúng ta có thể gặp lại họp cùng luôn không, có vẻ như mỗi người bây giờ đã một nơi”.

“Sao lại không thể, lớp trưởng của bọn tớ làm việc thì cậu cứ yên tâm, sẽ tìm toàn bộ bạn bè lúc trước trong trường lại, chỉ còn thiếu mỗi việc chưa gọi điện thoại đến tòa soạn của cậu, đùa thôi, cụ thể là tập hợp được chừng bốn mươi người, dự định là đặt hai bàn hoặc nhiều hơn một chút, rộng rãi thì náo nhiệt mà, vậy giờ cậu để số điện thoại di động lại cho tớ đi, đến lúc đó tớ gọi điện thoại báo cho cậu biết, không đến không được nha!”

Tống Giai Nam vội vàng nhận lời, “Uhm, khi đó tớ nhất định sẽ đến”.

Lúc này cô bé lại quay đầu nhìn thoáng qua Tống Giai Nam, sau đó cúi đầu xem đồ đạc trong túi hàng của cô, tiếng nói trong trẻo cất lên, “Mẹ mẹ, con muốn thạch trái cây lạnh, muốn thạch trái cây lạnh, con muốn ăn thạch trái cây lạnh”.

Cô lấy một hộp thạch Chi Lang cho cô bé, mẹ cô bé ở bên cạnh nói: “Tống Giai Nam, tớ cảm thấy cậu không có gì khác thời còn học trung học, quà bánh dành cho con nít cậu vẫn còn thích, quả nhiên là chưa kết hôn khác quá xa với những người đã có chồng như bọn tớ”.

Từ đáy lòng Tống Giai Nam bật cười, “Không có gì, cảm giác có một đứa con và một gia đình cũng rất tốt”.

Ngày hôm sau cô đến nhà sách thành phố để phóng vấn nhà siêu học thuật Dịch Trung Thiên, phỏng vấn xong cô cũng không có chuyện gì làm, đành đi dạo quanh nhà sách, lúc đi đến quầy sách tin tức truyền thông, thấy quyển Truyền bá lý luận đại chúng, tay cô nhẹ nhàng lướt qua gáy sách, mỉm cười.

Lúc trước khi học đại học, không biết vì sao cô lại bỏ quên tài liệu giảng dạy ở phòng tự học, rồi không tìm được, để tìm ra quyển sách này cô đã mất rất nhiều công sức, cũng tìm đến rất nhiều nhà sách nhưng không có, đang lúc cô muốn mượn một quyển đi photocopy thì bất ngờ nhận được quyển sách này. Khi đó Hứa Nhan từ phòng phụ trách văn thư trở về, vẻ mặt cười rất mờ ám, trêu chọc cô: “Cậu có ma lực gì thế, vô duyên vô cớ gì tự nhiên người ta ở Bắc Kinh gửi quyển sách này đến cho cậu”, cô kinh ngạc không biết nên biểu hiện như thế nào, cho đến khi thấy trong quyển sách kia có chữ viết quen thuộc cô mới dám xác nhận, phía trên là chữ viết của Tô Lập, “Lần trước nghe nói cậu làm mất tài liệu giảng dạy nhưng không tìm lại được, hôm nay đi dạo ở cao ốc thư viện trong lúc vô tình tớ mới thấy, không biết có phải quyển sách này hay không, nhưng tìm khắp nơi cũng không có quyển thư hai đầu đây, tớ nghĩ hẳn là quyển này”.

Cho đến nay, cô vẫn vô cùng trân trọng đặt quyển sách kia lên giá sách, những quyển sách giáo khoa đại học khác ngay sau khi cô tốt nghiệp cũng đã bán đi, nghĩ đến đây cô không khỏi bắt đầu cảm thấy mình thật ngốc nghếch, bỗng nhiên điện thoại di động của cô vang lên phá vỡ sự yên tĩnh, cô vội vàng nhận, là Tô Lập gọi đến, giọng nói của anh rất nhỏ, có chút khàn khàn: “Tống Giai Nam, bây giờ em đang ở nhà sách thành phố phỏng vấn Dịch Trung Thiên?”

“Ừh, đúng vậy, Phương Ngôn Án bảo với anh sao, có chuyện gì không?”

“Là như vậy, ông nội tôi rất thích ông ấy, không biết em có tiện xin chữ ký của ông ấy được không”.

Tống Giai Nam nghiêng đầu nhìn xuống phía dưới lầu, quả nhiên nơi đó đang có một dòng người thật dài đang đứng xếp hàng, cô cười nói: “Lấy việc công làm việc tư, không thành vấn đề, đừng nói một quyển, anh

muốn mấy quyển cũng được, nhưng mà ông nội của anh thích quyển nào, ở đây có [Phẩm Tam Quốc], [Đại Thoại Phương Ngôn]”.

“Sách nào cũng không quan trọng, quan trọng là chữ ký, như vậy đi, buổi tối em ở tòa soạn đúng không, tôi đến tìm em”.

Từ nhà sách thành phố về, trời đã trở lạnh, lúc về đến tòa soạn thì thấy có một nhóm người đang xúm lại không biết thảo luận chuyện gì, cô tò mò đi đến, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“À, không có gì, chính là lịch sắp xếp tiết mục phỏng vấn cuối năm”.

Cô lễ phép cười cười, thuận tay kéo một chiếc ghế chuẩn bị viết bản thảo, nhưng làm thế nào cũng không tập trung viết được, ánh mắt cô luôn lơ đãng nhìn quyển sách có chữ ký trong tay, cô thuận miệng hỏi, “Phương Ngôn Ấn đâu rồi?”

“Đi ra ngoài phỏng vấn rồi, hình như là đến đài phát thanh truyền hình”.

Tổng Giai Nam thở dài, không có cách nào để chuyển giao quyển sách này cho Phương Ngôn Ấn rồi, cô càng nghĩ càng không thể nào viết bản thảo được, cứ viết ra mấy câu chữ nhạt nhẽo, sau đó lại xóa đi, bản thảo hết một buổi chiều cô mới miễn cưỡng nộp bản thảo.

Trời vào tháng một buổi tối đến hơi muộn hơn, những vẫn rất lạnh, hơn nữa càng ngày càng có khuynh hướng lạnh hơn, trên cửa sổ đã kết đầy sương trắng, bên ngoài là một cảnh mơ hồ nhưng lại là thế giới xinh đẹp.

Đang ngơ ngẩn nhìn thế giới bên ngoài cửa sổ, di động bỗng nhiên của cô vang lên, một tin nhắn hiện ra trên màn hình, người gửi là Tô Lập, “Tôi đang ở dưới lầu tòa soạn của em, công việc kết thúc chưa, tôi mời em dùng cơm”.

Tổng Giai Nam không dưới một lần suy nghĩ, nếu như người mình thích, đứng đợi mình tan ca rồi cả hai cùng đi ăn cơm sẽ có cảnh tượng như thế nào, như vậy nhất định sẽ là chuyện hạnh phúc và vui vẻ nhất.

Cô liếc thấy người đàn ông ở trong đại sảnh nhìn tấm áp-phích dán trên tường, hai tay tùy ý để vào túi, vẻ mặt dường như rất chăm chú, cô rón rén từng bước đi đến, nhìn ánh mắt của anh, hóa ra là bài viết tuyên truyền của mình được đánh giá là hay nhất vào năm ngoái, ngay lập tức cô cảm thấy xấu hổ: “Ồ... Cái đó...”

Nhưng ngay sau đó, đối diện với cô lại là một ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, trong đó còn có ẩn giấu ý cười, “Tan ca?”

“Uhm, mới vừa nộp bản thảo”. Cô thuận tay lấy quyển sách trong túi xách ra, “Đây là quyển [Phẩm Tam Quốc] có chữ ký. Không biết ông nội anh có thích quyển này hay không, đúng rồi, chúng ta có cần chờ Phương Ngôn Ấn một lát hay không?”

“Chờ em ấy ấy làm gì?”

“Cùng nhau ăn cơm đó?” Tổng Giai Nam đề nghị, “Cậu ấy đến đài phát thanh truyền hình rồi, chắc là sẽ nhanh về thôi”.

“Tại sao em ấy phải đi”. Anh nhận lấy sách của cô, thờ ơ lật hai trang sách, sau đó nghiêm túc từ chối: “Em ấy ăn trong quán tự phục vụ là được rồi, bên đài phát thanh truyền hình có món cá om cà ăn rất ngon, lúc đầu lên trung học tôi đã ăn suốt ba tháng”.

Tổng Giai Nam kinh ngạc nhìn anh, trong lúc nhất thời suy nghĩ không phản ứng kịp, từ đáy lòng cô thâm nghĩ, vốn dĩ biết anh lâu như vậy, hóa ra anh lại là người lãnh đạm thờ ơ, nhưng mà, thực sự rất buồn tẻ.

“Được rồi, đừng gây người nữa, đã muộn rồi đó”. Anh mỉm cười nhàn nhạt, đi về phía trước vài bước, sau đó xoay người, “Còn có, đừng nói với Phương Ngôn Ấn, nếu không em ấy nhất định sẽ làm âm lên”.

Ánh đèn màu trắng ngà trong đại sảnh chiếu lên gương mặt nghiêng tuấn tú của anh một vầng sáng nhàn nhạt, nụ cười kia vẫn còn trên khóe môi anh chưa từng biến mất, cảnh vật xung quanh anh như được mở rộng, bóng tối và ánh sáng đan vào nhau.

Cô chưa bao giờ có cảm giác gần anh đến như vậy, mười năm xa xôi chẳng qua là gần trong gang tấc.

34. Chương 34: Chương 34

Hai người đi đến một tiệm ăn nằm ở vị trí hẻo lánh nhìn qua rất bình thường, nhưng vừa đi tới trước cửa đã ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt, không hề tanh ngấy, mùi thơm xông vào mũi.

Hoá ra là một tiệm ăn gia đình, bây giờ cũng không còn nhiều người lắm, Tô Lập vừa đi vào trong vừa giải thích: “Thật là may mắn, hôm nay chúng ta đến đây không phải giờ cao điểm, trước đó chắc là tiệm rất đông, phải kiên nhẫn lắm mới có thể xếp hàng chờ đợi được”.

Bảng hiệu cửa hàng rất đơn giản, bàn tròn ghế ngồi cũng bày trí theo phong cách cổ điển khiến cho người ta cảm thấy thoải mái, Tổng Giai Nam tò mò quan sát menu, Tô Lập thấy cô như thế liền cười nói: “Tôi đề cử món mỳ sợi ở đây với em, được nấu theo phương thức gia truyền đấy”.

Cô chưa từng ăn món mỳ sợi ở đây bao giờ, nghe anh nói thế, liền cảm thấy thú vị: “Ok, vậy kêu món này nhé!”

Hai phần mỳ sợi được kêu, cùng với mấy món ăn khai vị, hai người vừa chờ vừa hàn huyên tâm sự, Tô Lập hỏi cô: “Em thấy công việc ở phòng tin tức giải trí thế nào, ngoài nhiều việc ra cũng chỉ có tán dóc”.

“Xã hội bây giờ cũng thật là lắm chuyện, nhân sinh lắm chuyện muôn màu. Tôi biết Phương Ngôn Án thích công việc có tính chất thách thức cao”. Tổng Giai Nam nháy mắt mấy cái: “Ví dụ sinh động nhất là như thế này, tôi ở mục tin tức giải trí này cũng lâu rồi ngày nào cũng phải đi giày cao gót năm phân, nếu đi dép lê đi làm, bình quân hai tháng sẽ cũng hư một đôi”.

Tô Lập bèn cúi đầu nhìn đôi dép ở chân cô: “Tổng Tổng Giai Nam, cái này không phải là dép lê sao”.

Cô “Hả” một tiếng, ấp úng giải thích: “Hôm nay đi nhà sách, nên tôi sợ đi lại loanh quanh sẽ bị đau chân, thật ra không phải là đi phỏng vấn minh tinh điện ảnh, nên không cần phải mặc đồ quá trang trọng”.

“Em không thích làm việc tại mục tin tức giải trí sao?”

Cô cúi đầu, gảy miếng măng trong chén, không chút suy nghĩ lắc đầu: “Không thích”.

“Tại sao?”

“Thật sự là rất khó nói thành lời, giống như những lời Phương Ngôn Án nói lúc trước, làm ở đây là vi phạm ước nguyện làm phóng viên ban đầu của tôi, tôi vẫn thích làm những công việc về cuộc sống của người dân hơn, nhưng nếu muốn đi sâu vào cuộc sống người dân để tìm hiểu, thì cần phải một chút quen biết”.

Bên phía anh mãi không thấy trả lời, Tổng Tổng Giai Nam dè dặt liếc nhìn sang phía bên kia, thấy người bán hàng bê một cái khay tới, là hai bát sứ lớn màu trắng, đĩa đặt ở một bên, bên cạnh còn có một cái chén nhỏ, trong chén có một trái trứng tròn luộc bằng nước trà.

Trong chén sứ lớn là nước dùng trong vắt, điểm thêm một chút rau thơm, nhìn thoáng qua cũng không có gì đặc biệt, nhưng có một mùi thơm kì lạ xông vào mũi, lan tỏa ra khắp không gian xung quanh.

Tổng Giai Nam cầm lấy đôi đũa, gắp sợi mỳ lên nhìn, từng sợi đều mảnh như sợi chỉ bạc, bỏ vào miệng tan thì ngay, không biết ở đây nấu như thế nào, mà tất cả các hương vị thơm ngon bên trong sợi mỳ như hòa thành một thể, thơm ngon vô cùng, cô chắc lưỡi hít hà: “Wow, tôi sống lâu như vậy rồi, cũng chưa ăn qua món nào ngon như món này”.

Quả thật món mỳ này ngon tới nỗi khiến cô chảy cả nước mắt, mỗi ngày đều ăn tại căn tin chỉ có mấy món ăn nhàm chán, cô thật là ngán muốn chết rồi.

Cô quay sang cười với Tô Lập một cái, rồi cầm cúi ăn, không nói chuyện nữa, ăn xong ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên mũi còn đọng lại cả một lớp mồ hôi, cô thở dài nhẹ nhõm, không khỏi khen ngợi: “Thật là giỏi quá, ngay cả nước trà dùng để luộc trứng cũng là trà hoa nhài, thật là thơm quá”.

Tô Lập ngồi phía bên kia, nghe cô nói thế, ngẩng đầu nhìn cô một cái, sau đó hỏi cô: “Tổng Giai Nam, sau này, à, lúc sau này ấy, là lúc sau khi tôi học đại học xong, rồi học nghiên cứu sinh, thì em đi đâu thực tập?”

Cô hơi ngần người ra, giờ mới hiểu được ý anh, “về sau này” của anh chỉ lúc anh và cô cắt đứt liên lạc, cô cười gượng gạo: “Lúc tôi tốt nghiệp, thì tới tòa soạn thực tập, khi học nghiên cứu sinh thì đi qua rất nhiều

nơi, đài phát thanh giao thông, kênh mua sắm tiết kiệm, báo thường ngày, Evening City, còn làm việc ột tờ báo rất có tên tuổi nữa”.

Khóe miệng Tô Lập hơi cong lên, còn chưa kịp nói gì thì Tống Giai Nam đã lên tiếng trách móc: “VẬY còn anh thì sao?”

“Sau khi tôi tốt nghiệp thì đi học thạc sĩ ở Anh, rồi về nước, nhưng thấy học xong cũng không dùng được, thôi thì an phận thủ thường làm tốt công việc của gia đình”.

Tống Giai Nam vừa định hỏi anh làm gì, nhưng nghĩ tới quan hệ của anh và Phương Ngôn Ân liền khó lòng mở miệng, Tô Lập lại hỏi thêm một vấn đề nữa khiến cô luống cuống, anh hỏi: “Tống Tống Giai Nam, em biết tôi lúc nào vậy?”

Trái tim của cô như chùng xuống, cô nhìn thẳng vào mắt Tô Lập, trong đầu chỉ có một ý niệm tại sao anh lại hỏi cô vấn đề này, cô sợ hãi mất mấy giây, sau đó mới ý thức được vấn đề, cổ khẽ cứng lại, âm thầm cúi đầu, một tay miết nhẹ theo thành chén, thật lâu sau mới có thể cười mà nói: “Hình như là lúc học lớp mười một, tôi cũng không nhớ rõ nữa”.

Nhưng làm sao cô không nhớ cho được, cô nhớ rất rõ, là ngày hôm ấy, bóng lưng của cậu bé ấy có chút ngốc nghếch, cố gắng dắt xe tới nhà để xe, rồi tới ngày anh đã trở thành một thanh niên cao gầy, lúc nghe điện thoại cũng có một vẻ lạnh lùng trong trẻo, đi ngang qua cô, hình như là một ngày kia ở rạp chiếu phim, tất cả đều cất kỹ ở trong trí nhớ của cô, mặc cho thời gian có trôi cũng không thể nào xóa nhòa đi được.

Cô đã từng xem một bộ phim điện ảnh, cô gái trong phim dần dần mất trí nhớ, những kỉ niệm bên cạnh người yêu làm thế nào cũng không thể nhớ lại được, thời gian tựa như cục tẩy từ từ xóa nhòa hết dấu tích tồn tại của một người khác. Khi đó cô đã nghĩ nếu thời gian là cục tẩy, như vậy những kí ức đối với Tô Lập đã khắc sâu vào mỗi khe rãnh trong hồi ức, thời gian sẽ mãi mãi không thể xóa nhòa dấu vết ấy.

Nhưng bây giờ muốn nói ra thật sự phải cần có dũng khí, không thể như một kẻ cướp đường mà huych toẹt ra hết.

Cô ngẩng đầu, thuận tay lau đi mồ hôi trên trán, lặng lẽ đợi thêm câu hỏi của Tô Lập, nhưng ngoài dự đoán của cô, anh không nói gì, chẳng qua chỉ cười, gọi người bán hàng đến tính tiền.

Lúc đứng lên sửa soạn lại trang phục, Tô Lập nhìn cô chăm chú, trong đôi mắt đẹp hẹp dài tựa như có vô số cảm xúc phức tạp đan xen với nhau, nhưng chỉ xẹt qua rồi biến mất, “Tống Giai Nam, lúc tôi học lớp mười đã biết em rồi, là lúc ở trong phòng làm việc của giáo viên dạy toán, em cầm lấy bài thi hỏi thầy một vài vấn đề, thầy nói tới cả ba lần em mới hiểu, nói thật, tôi chưa từng thấy nữ sinh nào học môn toán mà khó khăn như em, nhưng có lẽ do tôi ở ban khoa học tự nhiên, nên thấy những vấn đề ấy là lạ”. Nói tới chỗ này, anh bật cười, nụ cười trong ánh mắt anh như nét mực loang ra từ đáy mắt, rất đẹp: “Lần đi thi đó là tôi cố ý kéo bài ra cho em xem, lúc đó em có thấy không?”

“Cho nên em nợ tôi một lần đấy nhé”.

Tống Giai Nam đang thả hồn ở mãi đâu đâu, nghe anh nói thế, theo bản năng thốt lên: “Cũng lâu như vậy rồi, mà anh vẫn còn tính à?”

Mặt của anh hơi ngẩng lên, ra vẻ suy nghĩ nói: “Tống Giai Nam, tôi còn tưởng rằng em là một nữ sinh hiểu biết đạo lý chứ nhỉ, chẳng lẽ em không nhìn bài của tôi sao?”

“Tôi không có nhìn trộm nha, chỉ là vừa ngẩng đầu lên đã thấy rồi, anh trả toàn bộ bài thi ra hết trên bàn thế kia, ngay cả một bên giấy cũng rũ xuống phía tôi, tôi không thấy gì mới là lạ”. Cô cố gắng chống chế mấy câu.

“Cho nên em nợ tôi một lần là đúng rồi”. Tô Lập cười nói: “Tóm lại là em có nhìn bài của tôi”.

Tống Giai Nam không biết làm sao, đứng đó á khẩu luôn.

Xe của Tô Lập dừng ở bãi đỗ xe gần đó, cô ở quảng trường gần đó đợi anh lấy xe, sắp đến năm mới, xe cộ đi lại như nước, người đến người đi rất náo nhiệt.

Tiết trời càng ngày càng lạnh khiến cô không ngừng dậm chân cho ấm, ánh mắt của cô đảo quanh một vòng, ở quảng trường hối hả này, cô chú ý thấy một bóng người rất quen thuộc đứng cách cô không xa, ở gần quầy đồ trang điểm, cô nhích người nhìn kĩ thêm một lần nữa, thì ra là Đoàn Gia Thần và mẹ của cậu ta.

Thành phố này coi vậy mà cũng nhỏ thật, cùng một người, trong một thời gian ngắn mà đã gặp mặt nhau mấy lần, cô yên lặng thu ánh mắt của mình lại, cũng không đi lên chào hỏi, cô tự nói với mình, nếu như Đoàn Gia Thần không muốn gặp cô, thì tội gì cô phải tự mình đa tình, tìm gặp cậu ta làm gì.

Cô theo thói quen mấp máy môi như muốn nói gì, rồi lại thôi, thở dài một hơi, nhìn làn hơi nước phiêu tán trong không khí thành những hạt nước nhỏ, cho tới khi một chiếc xe dừng trước mặt cô: “Em đợi có lâu không, lên xe đi”.

Cô mở cửa xe ngồi vào, Tô Lập cũng không khởi động xe đi ngay, mà nhìn ngoài trời vài giây, mới đóng cửa xe: “Năm nay trời lạnh hơn mọi năm thì phải, cục khí tượng dự báo mấy ngày nữa sẽ có bão tuyết đó”.

Tổng Giai Nam bất ngờ: “Không phải mọi năm đến Tết Nguyên Đán mới có tuyết rơi sao, sao năm nay lại sớm như vậy?”

“Không biết, tôi chỉ cảm thấy, không khí những ngày này của năm nay làm cho người ta có cảm giác bất an hơn mọi khi”.

Cô thu lại tầm mắt của mình, thắt dây an toàn, dựa lưng vào thành ghế da êm ái, cười nói: “Hi, đừng lo lắng quá, cứ thuận theo tự nhiên thôi”.

Dọc đường đi hai người cũng không nói chuyện với nhau nữa, Tô Lập chỉ lặng lẽ lái xe, Tổng Giai Nam vẫn hướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt đất phản chiếu ánh đèn lấp lánh, những cảnh vật phía sau nhanh chóng lui về hòa thành một màu cùng với cây cỏ bên đường..

Đến chung cư, Tổng Giai Nam tháo dây an toàn, thì Tô Lập bỗng nhiên mở miệng nói: “Tổng Giai Nam, không biết có thể hỏi em một vấn đề được không?”

Tổng Giai Nam không hề nghĩ ngợi trả lời ngay: “Được chứ, anh hỏi đi”.

“Bạn học cấp hai và cấp ba còn giữ liên lạc với em không?”

“Không còn, chỉ là lâu lâu có tình cờ gặp lại mấy người bạn cũ, nhiều người cũng bị mất liên lạc, có một vài người không ở đây nữa, nên cũng không còn thân thiết như xưa”. Cô cười nhẹ: “Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình rồi”.

Như khi còn học đại học, mỗi ngày cô đều như hình với bóng với Hứa Nhan, thời trung học thì lúc nào cũng nói chuyện với Trương Tịnh Khang, còn có Đoàn Gia Thần, rồi cũng từ từ xa cách nhau, quả nhiên là hợp thì khó, tan thì rất dễ.

“Đây cũng là hiện tượng bình thường thôi mà, bây giờ có mấy bạn học còn nhớ tôi là ai đâu”.

Tổng Giai Nam khinh bỉ trợn mắt nhìn anh một cái: “Ai mà chẳng nhớ anh chứ, lần trước còn có một em khóa dưới nhìn một cái là nhận ra anh ngay đấy thôi”.

“Có gì đâu”.Anh cười cười: “Càng ít người nhớ được tôi thì càng tốt chứ sao”.

Cô nhẹ nhàng thở phào, trong bóng tối, nụ cười và ánh mắt của anh vô cùng dịu dàng, sự lạnh lùng xa cách dường như đã bị dỡ bỏ, cả người anh tỏa ra một thứ ánh sáng ấm áp, mơ hồ, có cảm giác không thật.

Giống như cô bị bùa mê, nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười dịu dàng của anh, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại trả lời: “Tôi nhớ được anh mà”. Sau khi nói xong, ngay cả cô cũng cảm thấy choáng váng, vội vàng bối rối giải thích: “Tôi nói, ý của tôi, không phải là ý đó”.

Anh chỉ cười nhàn nhạt, trong đôi mắt cô ánh lên nét cười của anh, trong yên tĩnh, cô âm thầm ghi nhớ.

35. Chương 35: Chương 35

Hôm nay là ngày trận tuyết đầu mùa rơi xuống, rất nhẹ nhàng, làm cho người khác cảm thấy lòng mình dịu đi. Ở trong phòng làm việc nhìn thấy những bông tuyết rơi xuống mặt đất giống như những bông liễu bay trong gió, không gian tràn ngập sự ẩm ướt, gió thổi xào xạc khắp nơi, làm cho người ta cảm thấy mùa đông thật sự đã tới rồi.

Trong phòng làm việc tất cả mọi người đều chăm chú ngắm cảnh tuyết rơi, có cô gái rồi rít lấy điện thoại ra chụp hình, lợi hại hơn là Phương Ngôn Ấn và Đại Thành đi mượn máy camera của nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, chạy vọt xuống lầu tạo dáng chụp hình, mọi người thấy thế cũng chạy theo ra, ở dưới nền tuyết mà nhảy nhót, ngay cả người lúc nào cũng nghiêm túc như chủ biên cũng cười ha ha, chỉ có mấy người ở mục “Tiêu điểm cuộc sống” là chữ rửa không trôi: “Tuyết gì mà rơi nhiều thế, giờ mà chạy tới cục khí tượng để phỏng vấn, có mà diên sao, đang yên đang lành, đám người kia thế nào cũng nói gì mà luồng khí này luồng khí nọ lưu chuyển”.

Tổng Giai Nam đưa tay với lấy tấm lịch để bàn lật ra xem, thuận tay dùng bút đỏ khoanh tròn lại, sau đó nhú mày: “Năm nay tuyết rơi sớm quá, năm trước cũng không lớn thế này”.

“Năm nay thời tiết coi bộ không tốt lắm, mẹ tôi nói năm nay không khí vui mừng đã bị Olympic chiếm hết rồi, ngay cả việc kết hôn của chị gái và anh rể tôi cũng phải kéo dài sang năm sau, hai người đã đăng kí kết hôn rồi, chỉ đợi sang tết Nguyên Đán năm nay làm đám cưới thôi”.

Người đồng nghiệp kia kêu lên: “Không thể nào, cưới mà không tốt thì làm sao bây giờ, chẳng lẽ bây giờ gọi vợ mình là vị hôn phu”.

Trong phòng làm việc nhất thời im lặng đáng sợ, sau đó là đồng loạt ồ lên: “Quá dữ luôn, làm người ta mang thai mà còn không chịu nhận trách nhiệm là sao”.

Nam đồng nghiệp kia cười “hì hì” sờ đầu: “Ngày mai tôi với vợ đi lãnh giấy chứng nhận kết hôn, nhất định sẽ mời mọi người bánh kẹo cưới mà!”

“Đừng mua kẹo Đại Bạch Thỏ, Khỉ vàng gì nha, khi còn bé tôi đã ăn nhiều đến mức sâu cả răng luôn đó!”

Có một cô gái bật cười, “Muốn kẹo Dove, Cadbury, hay là Figaro”.

“Kẹo Dove không được”. Một đồng nghiệp nam nói, “Bà xã của tôi đã ám chỉ với tôi khi kết hôn, hay khi cầu hôn mới được dùng kẹo Dove có như vậy mới lấy được chồng”.

Trong phòng làm việc lập tức ồ lên một trận cười, phòng bên cạnh có người còn chạy qua để chúc mừng, không khí tràn ngập sự vui vẻ, công việc vốn áp lực cao, bây giờ mới thấy có một chút thoải mái.

Tổng Giai Nam chợt nhớ tới một câu chuyện xưa, nếu như móng tay ở thời điểm lập đông mà vẫn giữ được màu sắc hồng hào, khi trận tuyết đầu mùa rơi xuống mà móng tay vẫn như thế, thì người đấy sẽ có một người yêu thương mình hết mực.

Một lọ sơn móng tay tinh tế nằm trong túi trang điểm, là quà tặng mà cô rút thăm trúng thưởng trong một chương trình biểu diễn thời trang, ở dưới ánh đèn lóe lên màu hồng nhạt sáng bóng, cô nhất thời tò mò mở ra xem thử, lấy một ít sơn vào móng tay, màu hồng nên sơn lên móng không quá rõ ràng, nhưng nhìn đầu ngón tay trắng nõn nà giống như được phủ một lớp cát mịn sáng bóng lên vậy.

Không biết màu sắc trên móng tay lúc nào sẽ phai đi, nếu như lúc giao thừa mà vẫn chưa biến mất, nhất định năm nay cô sẽ có một tình yêu ngọt ngào tốt đẹp.

Đầu ngón tay còn chưa khô, thì điện thoại di động bỗng vang lên, vừa bắt lên đã nghe thấy tiếng của bà Tổng sang sang: “Tổng Giai Nam, buổi tối về nhà ăn cơm đi, ba của con hôm nay cũng được về sớm, nói là nhớ con, kêu con về ăn cơm”.

Tổng Giai Nam không hề suy nghĩ gì “ạ” một tiếng: “Mẹ có muốn con mua thứ gì về ăn không?”

“Lúc tan ca, con đi qua đường Thừa Đức, tới tiệm ăn nơi góc đường, buổi trưa mẹ có đặt một con vịt quay, với mấy món khác, còn có thêm bánh bao bát bửu nữa, mẹ tính cả nhà cùng đi đến đó ăn, nhưng bây giờ tuyết rơi lớn quá, đi lại cũng khó khăn, con tới đó luôn đi, con nhớ đó, nhất định phải đi đấy”.

Một tia nghi ngờ lóe lên trong đầu cô: “Sao mẹ bảo là về nhà ăn bữa cơm mà, tới nhà hàng là sao chứ?”
Lời còn chưa dứt, bà Tổng đã vội vàng cúp máy, để lại cô không biết gì.

Cô tan làm sớm, thấy Phương Ngôn Án đang chỉnh sửa lại bài viết, thấy cô ra liền nhếch miệng cười một cái, sau đó thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn: “Trời đất, chị Giai Nam, để em ra ngoài kêu phòng bảo vệ gọi xe cho chị, tuyết lớn như vậy tới trạm tàu điện ngầm cũng khó khăn lắm”.

“Vậy còn cậu thì sao, tối có về nhà không?”

Phương Ngôn Án bĩu môi: “Không có chuyện gì, để em gọi điện cho chị gái tới đón em, chị đi về trước đi, đi đường cẩn thận một chút”.

Tổng Giai Nam cảm thấy kì lạ, không nhịn được hỏi: “Tô Lập đâu?”

“Hả, anh ấy ư, ngày hôm qua anh ấy đi đến đảo Hồ Nam rồi, mấy ngày nữa còn phải đi Thâm Quyển nữa”.
Phương Ngôn Án lơ đãng trả lời, bàn tay gõ vào bàn phím lạch cạch “Chị Tổng Giai Nam, chị mau đi về đi, trời tối đường sẽ khó đi lắm đấy”.

Tổng Giai Nam đặt bàn tay lên vai Phương Ngôn Án: “Những lời của cậu giờ phải đổi lại, được rồi, chị đi đây, cậu cũng đừng làm muộn quá, buổi tối đi đường nhớ cẩn thận”.

Phương Ngôn Án nghiêng đầu qua nhìn, ánh mắt híp lại thành một đường thẳng, ngay sau đó liền nở một nụ cười gian tà: “Chị Giai Nam à, móng tay màu này không tệ lắm nha, màu hồng phấn, màu của yêu đương nhớ nhưng đó nha, ha ha ha”.

Trên mặt cô nóng lên, vội vàng rút tay về, gõ đầu cậu ta một cái: “Mau viết bản thảo đi, chị đi đây”.

Cô đi trong trời tuyết lấy đồ ăn xong, sau đó khó khăn lắm mới về được tới nhà, xe taxi không thể vào được cổng chung cư, cô đành phải đi bộ vào trong, vào tới cửa nhà đã thở gấp không ra hơi, ánh đèn trắng trên lầu tỏa xuống hành lang tối om, sau đó là tiếng bước chân và tiếng nói chuyện vui vẻ, giọng nói quen thuộc như vậy, không phải là mẹ cô thì còn là ai: “Trời ơi, đã lâu không gặp như vậy rồi, mau mau vào nhà đi con, ngoài trời tuyết lớn như vậy”.

Thì ra là mời người ta ăn cơm nên gọi cô về, Tổng Giai Nam trợn mắt một cái, chân vừa đạp bậc thang, thì một giọng nói vui mừng thốt lên: Đây là Đoàn Gia Thần phải không, mấy năm không gặp, thay đổi nhiều quá, đúng là càng lớn càng đẹp trai mà”.

Cô lui bước chân lại, thân thể không tự chủ được mà run rẩy, nghe giọng nói trách cứ của bà Tổng: “Con nhỏ Tổng Giai Nam này, sao vẫn chưa về nữa, để tôi gọi cho nó”. Sau đó là tiếng đóng cửa.

Gió lạnh ngoài ban công không ngừng tràn vào, mang theo những bông tuyết, chạm vào khuôn mặt đã không còn chút cảm xúc gì của cô, Tổng Giai Nam ngơ ngác đứng một lúc, điện thoại trong túi áo rung lên liên hồi, nặng nề thở dài, cô nới lỏng ngón tay đã tê cứng của mình, cố gắng nặn ra một nụ cười, trong lòng nguyên rửa sự giả tạo này của cô.

Chỉ có mười mấy bậc thang nhưng cô đi lên vô cùng khó khăn, ấn chuông cửa, ánh sáng màu trắng từ khe cửa lộ ra, sau đó kéo dài, cô ngẩng đầu nhìn người thanh niên đang đứng trước mắt, cậu ta cao hơn cô gần một cái đầu, cậu ta không nói tiếng nào, chỉ bình tĩnh nhìn cô, cô cũng đối mặt với cậu ta, cô rất đối quen thuộc với khuôn mặt này, đã nhiều năm như vậy rồi mà chẳng hề thay đổi gì, khác với Tô Lập, Đoàn Gia Thần có loại khí chất âm áp, nhưng giờ phút này, cậu ta cũng giống như chiếc cà vạt xám trên người, lãnh đạm xa cách, trắng đen rõ ràng.

Cô không biết làm gì hơn là neho mắt lại, bỏ qua sự lãnh đạm của cậu ta, nhẹ nhàng thở, làm bộ như một kẻ không tim không phổi mà cười xòa: “Con về rồi đây, bên ngoài tuyết lớn quá, đây là trận tuyết đầu tiên của năm nay”.

Có nước từ trên trán chảy xuống đôi mắt, lập tức trước mắt trở nên nhật nhòa, ê ẩm đau nhức, ngay cả ánh sáng cũng trở nên chói chang.

Đoàn Gia Thần lui về sau mấy bước, nhường chỗ cho cô đi vào trong nhà, cô cũng không nói gì, chỉ miễn cưỡng kéo căng khóe miệng, cúi đầu chào ba mẹ của Đoàn Gia Thần: “Chú, cô vẫn khỏe chứ ạ?”

Sau lưng cô còn cảm nhận được ánh mắt của cậu ta, tựa như có muôn vàn kim châm.

Cô không muốn đối diện với tình trạng khó xử này, bèn chạy xuống nhà bếp không chịu đi ra ngoài, phụ giúp bà Tổng làm đồ ăn, bà Tổng vốn hay nói, bây giờ lại càng không ngăn được: “Thằng bé Đoàn Gia Thần lớn lên đúng là đẹp trai thật, trưởng thành rồi, không giống lúc trước, có lẽ do đi du học, nên tính tình đã thay đổi rồi”.

Tổng Giai Nam câu có câu không trả lời, trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt lạnh lùng của cậu ta, cô cảm thấy không thoải mái, không muốn tiếp tục chủ đề nhàm chán này, bèn nói: “Mẹ, nói ít đi thôi, đổi đề tài khác đi”.

Bà Tổng dường như vẫn còn đắm chìm trong thế giới của mình: “Nam Nam, lúc còn bé hai đứa cũng thân lắm mà, ngày ngày dính với nhau, mẹ còn nói với mẹ thằng bé cho con làm con dâu nuôi từ bé đấy”.

Cô không biết nói gì thêm nữa, chỉ đảo mắt một vòng, nói: “Mẹ, chuyện cũng nhiều năm rồi, còn nói ra làm gì nữa, Đoàn Gia Thần bây giờ cũng có bạn gái rồi”.

“Hà? Lần trước mẹ hỏi mẹ thằng nhóc, bà ấy bảo là nó vẫn chưa có mà, mới mấy ngày chứ đâu, con buồn sao?” Bà Tổng hoài nghi nhìn chằm chằm vào cô vài giây: “Thôi, rửa ẹ mấy trái ớt xanh đi, để làm món xào”.

Cô lấy bốn trái ớt xanh lên, để vào trong chậu nước, rửa kĩ rồi moi hột ra, mùi cay nồng lập tức xông vào mũi, khiến cô hắt xì liên tục.

Nước mắt cũng như vậy mà trào ra, lỗ mũi ngứa ngứa, không biết làm gì ngoài dựa tường mà thở, Tổng mẹ thấy cô như vậy bèn nói: “Thôi, đi đi, vậy cũng được rồi, ở bên ngoài trở về, chắc mệt lắm rồi”.

“Ớt này cay quá...”. Cô cũng không nói gì nữa, mở cửa chạy vào toilet.

Dùng nước ấm rửa mũi cũng không ăn thua, cô chán nản bịt mũi bằng khăn giấy rồi đi ra ngoài, Đoàn Gia Thần đang ngồi trên ghế salon lơ đãng xem TV, thấy cô đi ra, mới hỏi cô: “Có thể mượn máy tính của cậu không?”

Cô hít mũi mấy cái: “Được, không có mật mã đâu, mở lên là dùng được rồi”.

“Tổng Giai Nam, cậu làm sao vậy?” Đoàn Gia Thần cúi đầu nhìn cô rồi nói: “Sao mặt cậu lại đỏ như thế này?”

Trong cổ họng cô nghèn nghẹn, nóng nóng như có lửa đốt, lỗ mũi tê tê, cô đi vào phòng của mình, lại gặp người ho khan, khuôn mặt đỏ bừng lên, nói chuyện cũng khó khăn: “Bị Ớt xộc vào mũi, cay nên có chút khó chịu”.

“Tổng Giai Nam, mỗi lần nhìn thấy cậu đều y như rằng có chuyện xảy ra”. Cậu ta nhú mày, sau đó từ trên đầu tủ lấy một bình tinh dầu, cầm tới gần cô: “Bôi cái này vào đi, sẽ cảm thấy tốt hơn đấy”.

Quả nhiên bôi tinh dầu vào mũi cảm giác tốt hơn rất nhiều, cô ngẩng đầu lên, không để ý mà nước mắt đã lưng tròng, chỉ vội phản bác: “Đoàn Gia Thần, cậu cũng có tốt hơn tôi chút nào đâu, hôm bữa ở khách sạn, nhìn thấy cậu say xỉn té ở toilet, có khác nào con ma men đâu”.

Câu nói vừa ra, cô đã cảm thấy hối hận, chàng trai ở trước mặt cô cúi đầu, nhẹ nhàng thở dài, cô nhìn khuôn mặt vẫn còn bầu bĩnh của cậu ta, nhiều năm như vậy rồi mà cũng không thay đổi gì nhiều, trong lòng nổi sóng, không kìm được, cô buột miệng hỏi: “Tại sao trở về mà không nói cho tôi, cậu có phải là...” Ba chữ cuối cùng phải khó khăn lắm mới hỏi ra được “Không muốn gặp?”

Khóe miệng của cậu ta vừa nhướng lên đã khép lại, sự ấm áp trong đôi mắt dần dần nguội lạnh, nụ cười mỉa mai hiện ra nơi khóe miệng: “Tổng Tổng Giai Nam, không phải là tôi không muốn gặp cậu, mà là tôi không biết làm sao để đối mặt với cậu”.

36. Chương 36: Chương 36

Cô ngẩng đầu lên hít thở thật mạnh, động tác của cô có chút căng thẳng, giống như một con sóc vừa té xuống nước rồi chật vật trèo lên bờ, cô cố gắng làm ra vẻ thoải mái, hoặc là hài hước hơn một chút, “Không phải hiện giờ cũng rất tốt sao, nói chi đến việc đổi mặt hay không đổi mặt”.

Nghe được câu nói đó, bỗng chốc ánh mắt cậu ta biến đổi, quay đầu đi đến chiếc laptop bên cạnh rồi kéo chiếc ghế ngồi xuống, cậu ta thuận tay cầm cuốn tạp chí để rải rác ở trên bàn lên rồi lật xem, “Tớ tìm ra được một email”.

Tổng Giai Nam nhìn bóng lưng của cậu ta, cô ngẩn người, lỗ mũi và cả cổ họng đều rát, trong lòng của cô cũng nóng rất không yên.

Lúc này Đoàn Gia Thần đưa lưng về phía cô, cho nên cậu ta không nhìn thấy Tổng Giai Nam, nhưng chiếc cửa sổ bằng thủy tinh đang phản chiếu ánh mắt và dáng vẻ ngẩn người của cô, dáng vẻ như thế thật giống như dáng vẻ của cô khi gặp gỡ cậu ta trước đây. Rất lâu trước kia, hay là nói lúc bọn họ còn học trung học, nhà cô có máy vi tính, khi đó cậu ta luôn luôn chạy đến nhà cô mang theo những CD lậu để chơi game.

Khi đó, cô hoàn toàn không có một chút kiến thức gì về máy vi tính, cũng không giành giật máy vi tính với cậu ta, vốn dĩ cô luôn rất thích nằm lì trên giường đọc sách, nghe âm thanh nhấn chuột vang lên lạnh lạnh phát ra từ phía bên kia, mỗi lần cậu ta chơi game đều phải chia đôi tư duy ra làm hai, vừa chơi game vừa phải nói chuyện với cô, cô xem sách một lúc lại muốn uống nước, cô sai cậu ta đi rót nước, cậu ta cũng chỉ còn cách ngoan ngoãn tạm dừng trò chơi.

Có một lần cô muốn uống nước, vừa đúng lúc cậu ta đang đánh boss nên sống chết cũng không chịu đi, một lúc lâu sau cậu ta mới lê đôi chân chầm chầm mang đến một ly nước, cô tức giận la lên “Cậu thật là quá đáng, coi chừng tớ mách với mẹ cậu đấy, cậu nên nhớ kỹ máy vi tính này là của tớ, tớ là địa chủ, cậu là tá điền!”

Cậu ta không thể làm gì khác hơn mà đành bắt đắc dĩ giải thích, “Tổng Giai Nam, vừa rồi tớ đang đánh boss, nên không tạm dừng được, bị đánh chết thì phải chơi lại từ đầu”.

Cô rất thích nghiên cứu hỏi: “Boss là cái gì?”

“Chính là phi thường, quái vật siêu cấp hung mãnh, tất cả đều là siêu quái thú”.

Tổng Giai Nam nghiêm túc suy nghĩ một lát, “Vậy cậu chính là siêu nhân Ultraman”.

Cậu ta rất không hiền lành bật cười, sau đó bày ra một động tác tạo thành hình chữ thập, “Tớ là hóa thân của tình yêu và chính nghĩa, là đội hỏa tiễn duy trì nền hòa bình thế giới, quái thú trốn ở đâu!”

Cô mở to mắt, “Đoàn Gia Thần, cậu lại mắng tớ là quái thú!”

“Đâu có, cậu rõ ràng chính là đại boss!” Bỗng nhiên có một chiếc gối đập lên người một cái, cậu ta không còn đắc ý được nữa, nhìn Tổng Giai Nam thở hồng hộc đọc sách tiếp, trong lòng cảm thấy ảm áp.

Nhưng cậu ta lại lặng lẽ chôn giấu một câu nói xuống tận đáy lòng, Tổng Giai Nam, Tổng Giai Nam, cậu chính là boss lớn nhất trong cuộc đời của tớ, đối với cậu, tớ không phải là siêu nhân Ultraman cũng không phải là Gourd dolls (1), tớ chỉ là thuộc hạ của một quái thú nhỏ là cậu, tớ đánh không thắng cậu, nên tớ không thể làm gì khác hơn là đi theo cậu.

(1) Gourd dolls: Búp bê gối

Ở bên ngoài bà Tổng hô lên: “Hai đứa ra ngoài ăn cơm này”. Tổng Giai Nam khẽ giật mình, dĩ nhiên là không kiềm được mà kêu nhỏ lên một tiếng “À”, Đoàn Gia Thần đứng lên nhìn cô, “Sao vậy?” giọng nói của cậu ta thần nhiên.

Cô vội lắc đầu, “Tớ ngẩn người, nên giật mình, mau đi ăn cơm thôi”.

Cậu ta “À” một tiếng, ra khỏi phòng, Tổng Giai Nam chỉnh lại quần áo, cô phát hiện bản thân mình rất đa cảm, vừa rồi khi bà Tổng hô lên câu kia, thật giống như thanh âm quen thuộc cô đã nghe từ lâu rồi, khi còn

bé, cô và Đoàn Gia Thần hay được mẹ cô gọi như thế, hai đứa bé sẽ như thế nào, dường như trong mắt cô, bọn họ chưa từng lớn lên.

Chưa từng lớn lên, cũng giống như lúc còn thơ bé cùng nhau chơi đùa, thanh mai trúc mã, nói cười vui vẻ. Nhưng mà ai cũng không nghĩ đến rằng, hiện giờ, ngay cả chủ đề chung để cả hai nói chuyện cũng không có, không còn thân thiết thậm chí có cảm giác như hai người xa lạ.

Bữa cơm hôm nay trong bầu không khí vui vẻ, ai cũng vui mừng, thậm chí ông Tổng còn lấy rượu Mao Đài đã được cất kỹ thật lâu ra dùng, hai người đàn ông trung niên uống vô cùng vui vẻ, chỉ có Tống Giai Nam và Đoàn Gia Thần thỉnh thoảng mới nói một hai câu, cả hai không nói chuyện với nhau, chỉ yên lặng đối phó với thức ăn trên bàn.

Cô muốn nói gì đó để phá vỡ cục diện bế tắc này, nhưng cô không biết nên mở lời như thế nào, cô không thể làm gì khác hơn là cắn chiếc đũa rồi yên lặng nhìn những món ăn tinh tế trước mắt, một đôi đũa đưa đến, gấp lấy chiếc bánh bao nóng hổi, “Khi còn nhỏ, không phải là cậu thích ăn món này nhất sao?”

Tống Giai Nam nhân cơ hội mở miệng: “Đoàn Gia Thần, sau khi về nước cậu làm ở đâu?”

“Ừh, viện thiết kế kiến trúc”.

“Thật tốt, cậu là người đứng đầu lớp chúng ta mà, khi đó tớ đã nghĩ sau này cậu làm kiến trúc sư xây dựng nhà ở chắc là sẽ có rất nhiều tiền, hâm mộ cậu suýt chết, bây giờ nghĩ lại thật sự thấy mình đúng là trẻ con”. Cô dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Bây giờ cậu cũng đã thành công rồi, ôi”.

Đoàn Gia Thần không nói tiếp, đôi đũa nhẹ nhàng gõ dọc theo mép bát, “Tống Giai Nam, lúc trước khi ăn cơm không phải là cậu không thích nói chuyện sao?”

Cô cảm thấy bản thân mình thật thất bại, nhỏ giọng nói thầm, “Mọi người đều thay đổi mà”.

“À”. Tay cầm đôi đũa khẽ run rẩy, “Ăn cơm đi”.

Bữa cơm tối diễn ra thật chậm, sau khi ăn xong, những người lớn muốn đến nhà chú Vương sát vách chơi mạt chược, Đoàn Gia Thần ở trong phòng của cô lên mạng, Tống Giai Nam đành phải một mình thu dọn bát đũa.

Tiếng nước chảy “ào ào” lấp đi tiếng bước chân phía sau, lúc cô đang buồn bã thì tóc vén bên tai trượt xuống, nhưng hai tay cô đều dính đầy dầu mỡ, cô không thể làm gì khác hơn là cố gắng dùng cánh tay cọ tóc lên, bỗng nhiên, một bàn tay đưa đến, “Có muốn lấy một chiếc kẹp hay không?”

Cô vội vàng gật đầu, “Giúp tớ kẹp mái tóc chết tiệt này lại đi”.

Cậu ta làm theo lời cô, sau đó đứng ở bên cạnh hỏi, “Có muốn tớ giúp không?”

“Giúp tớ bỏ bát đũa vào máy khử trùng đi, lấy hộp bao plastic lại đây, đúng rồi, tớ đã giúp cậu bọc thức ăn lại trong hộp thực phẩm, mẹ tớ làm hai phần, khi về cậu bảo cô hâm lại là dùng được”.

“Được rồi, cho tớ một đôi đũa đi”. Cậu ta gấp thức ăn bỏ vào trong hộp bảo quản, sau đó đóng kín nắp lại, rồi đi lấy hộp bao plastic, Tống Giai Nam nhìn theo bóng lưng của cậu ta, trong lòng cô cảm thấy chua xót, “Đoàn Gia Thần, thời gian qua cậu sống ở Mỹ có tốt không?”

“Đột nhiên hỏi điều này làm gì, dù sao cũng đã qua rồi”.

Tống Giai Nam cắn môi, “Vậy bây giờ cậu sống có tốt không, về nhà cậu thấy có quen không, lần trước các cậu đi ăn cơm, tớ đã thấy Trương Tịnh Khang, cậu ấy dường như rất quan tâm đến cậu, có phải các cậu sống cùng nhau không?”

“Không có, cậu suy nghĩ nhiều quá”. Cậu ta cũng không ngẩng đầu lên, chỉ chú ý đến việc trong tay.

Cơn gió mạnh bên ngoài đang đập vào cửa sổ, bông tuyết rơi trên cửa sổ thủy tinh, bọn chúng tách ra trong đêm tối, trắng đen đối lập, không khí ẩm áp trong nhà lại khiến Tống Giai Nam cảm thấy lạnh lẽo, người đàn ông trước mặt cô tỏ thái độ xa cách khiến cô cảm thấy khó chịu, cô đi đến cạnh bàn thân thể nghiêng về phía trước, nhô đầu ra hỏi nhỏ giọng như nói thầm, “Đoàn Gia Thần, có phải cậu chán ghét tớ lắm đúng không?”

“Không có”. Cậu ta thản nhiên nhìn cô, “Cậu suy nghĩ nhiều quá”.

Cô không nhin được mà chất vấn: “Vậy tại sao cậu nói chuyện với tớ theo kiểu lấy lệ như thế? Tại sao lại bày ra dáng vẻ xa cách như vậy?”

Bát sứ và gạch men bằng sứ nhẹ nhàng va vào nhau, tiếng va chạm tạo ra một âm thanh lạnh lạnh, cuối cùng cậu ta cũng dừng động tác trên tay lại, ánh mắt nhìn thẳng vào Tống Giai Nam, trong con người của cậu ta hiện lên sự lạnh lùng đáng sợ, “Tống Giai Nam, cậu muốn tớ nói gì? Muốn tớ nói với cậu thế nào?”

Cô sững sốt một lúc, lại nghe Đoàn Gia Thần lạnh lùng nói, “Hay là cậu và anh ta ở bên cạnh nhau? Theo cậu tớ nên dùng thân phận gì để nói với cậu đây, dùng thái độ như thế nào, chúc mừng cậu hay là thái độ chua xót?”

“Anh ta?” Trong lúc nhất thời cô không phản ứng kịp, “Là ai?”

Đầu của cậu ta nghiêng nghiêng, cúi đầu trong một thời gian dài khiến cho cổ cậu ta có chút khó chịu, “Tô Lập, lớp trưởng lớp 8 thời trung học”. Cậu ta dừng một chút rồi bổ sung: “Lần trước tớ thấy, ở cửa hàng tổng hợp, cậu ngồi xe của anh ta”.

Bỗng nhiên cô không biết nên phản bác thế nào, “Bọn tớ không phải là dạng quan hệ đó, chỉ là bạn bè thôi”.

“Bạn bè?” Đoàn Gia Thần chớp mắt lại, nhìn chằm chằm vào cô một lúc lâu, sau đó đành giơng khoe môi lên, “Tống Giai Nam, tớ không biết nên nói với cậu như thế nào, nhiều năm như thế, cuối cùng cậu cũng tìm được anh ta trở về”.

“Nhiều năm như vậy, cậu chưa một ngày nào quên anh ta”. Cậu ta đứng bên cạnh vừa cười vừa nói, nhưng trong đôi mắt kia lại ngưng kết sự lạnh lẽo, “Tớ không biết trong hai chúng ta ai là đồ ngốc, hoặc cũng có thể là cả hai, bây giờ tớ đang nghĩ, nếu như khi đó cậu chấp nhận ở bên cạnh tớ, rồi có một ngày, Tô Lập hiện ra trước mắt cậu, cậu có lập tức vứt bỏ tớ hay không? Có phải rất buồn cười không?”

“Sao có thể như vậy được”. Cô không cần suy nghĩ mà liền trả lời, nhưng ngay sau đó ánh mắt cô rũ xuống, “Hai người không giống nhau”.

“Bởi vì anh ta là vai chính trong ký ức của cậu, còn tớ cả đời này cũng chỉ có thể là thanh mai trúc mã của Tống Giai Nam cậu, có phải là như vậy hay không”. Cậu ta thở thật dài, nụ cười nên mặt càng sâu hơn, “Chẳng lẽ không phải như vậy”.

Cậu ta nói những lời như vậy, phản ứng như thế, Tống Giai Nam chỉ cảm thấy cả người rùng mình kịch liệt, cô không biết nên đối đáp như thế nào, cô không thể làm gì khác hơn là khẩn cầu: “Đoàn Gia Thần, cậu đừng nói như vậy, chúng ta có thể nói chuyện nghiêm túc mà, đừng như vậy được không?”

Cô thở một hơi tìm đề tài bắt đầu, cô cảm thấy như khí đang bị ép ở ngực, âm thanh trên miệng cũng trở nên không lưu loát, “Chúng ta làm bạn bè không được sao?”

“Cũng giống như trước đây vậy”.

“Giống như trước đây? Trước đây là dạng gì?”

Tình bạn trước kia là không hề có một chút băn khoăn cũng không phải giữ hình tượng thực nữ nói cười lớn tiếng, tình bạn trước kia là không hề chú ý hình tượng ngồi trên quán thức ăn nhẹ ăn như hổ đói, tình bạn trước kia là có mặt dày hỏi đề tài về Toán bao nhiêu lần cũng sẽ không mất thể diện, tình bạn trước kia là lúc tức giận cô sẽ hung hăng gào thét với cậu ta rất nhiều câu, lúc cô khó chịu sẽ lôi kéo áo của cậu ta yêu cầu cậu ta hát, nhưng tại sao bọn họ lại trở thành như thế này?

Ngón tay của cậu ta nhẹ nhàng đặt lên hộp bảo quản, nắp của chiếc hộp mở ra, sau đó khép lại, rồi lại mở ra, cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như thế, Đoàn Gia Thần nói, “Tống Giai Nam, cậu thật sự rất ích kỷ”.

Cô sững sốt nhìn cậu ra, vẻ mặt cậu ta đã dịu đi rất nhiều, nhưng trong ánh mắt kia nét lạnh nhạt càng lúc càng nhiều, “Làm người bạn khác giới tốt nhất của cậu, mỗi ngày nghe cậu kể cậu và Tô Lập hôm nay như thế nào, nói cậu thích anh ta nhiều như thế nào; lúc trái tim của cậu tổn thương đau khổ, tớ là người đỡ dành cậu trước tiên; có phải sau này khi cậu kết hôn, cậu cũng muốn tớ nói với cậu lời chúc phúc hay

không; đối với cậu tất cả đều tốt đẹp, bởi vì tớ là bạn của cậu, cho nên cậu cho rằng tất cả mọi chuyện là đương nhiên, nhưng mà, nguồn gốc của tất cả những điều này là gì?”

“Là bởi vì tớ thích cậu, Tổng Giai Nam”.

“Cho nên tớ mới có thể đứng bên cạnh cậu, lúc cậu bị thương đau khổ, làm một miếng băng cứu thương, nhưng mà, lúc cậu hạnh phúc vui vẻ, lúc vết thương của cậu không bị đau, thì tớ bị tróc ra khỏi nơi đó”.

“Cậu nói bản thân cậu không ích kỷ ư?”

Cậu ta vừa nói với vẻ thờ ơ, vừa lấy hộp thực phẩm bỏ vào trong túi nhựa, cũng giống như đang nói một chuyện không hề liên quan đến cậu ta, giống như thể cậu ta không hề quan tâm, cậu ta khẽ ngẩng đầu cười nói, “Cậu nói, chúng ta làm bạn như thế nào đây?”

Tổng Giai Nam đứng đối diện với cậu ta, cô nhìn nụ cười của Đoàn Gia Thần, đột nhiên trong lòng cô cảm thấy tê liệt đau nhói, cậu ta thuận tay cầm túi lên, “Tớ đi đây, hôm nào tớ mang hộp thực phẩm đến trả”.

Không biết cô lấy dũng khí ở đâu ra, một tay cô nắm lấy tay áo của cậu ta, giọng nói vang lên vô cùng kiên định: “Đừng đi”.

Giống như chỉ cần cô buông tay xuống, những kỷ niệm cô đã từng trải qua kia cũng sẽ bị thời gian mang đi, tất cả những kỷ niệm ngọt ngào vui vẻ kia cũng sẽ chỉ là giấc mộng, cô đã mất đi rất nhiều bạn bè, cô không muốn cậu ta vĩnh viễn không thêm chú ý đến cô, ngay cả một nụ cười cũng keo kiệt với cô.

Còn cậu ta cũng chỉ nhẹ nhàng mở tay cô ra, gần từng câu từng chữ nói, “Tổng Giai Nam, cậu từng không muốn tận mắt chứng kiến Tô Lập và những cô gái khác ở cùng nhau, cậu lựa chọn trốn tránh, mà bây giờ, tớ cũng không muốn nhìn thấy cậu và người đàn ông khác ở cùng với nhau, nhất định là cậu có thể hiểu cho suy nghĩ của tớ”.

“Bất luận là tớ ích kỷ, hay là cậu ích kỷ, chúng ta cũng không thể nào trở về được nữa”.

Từng ngón tay cô dần dần rời lỏng, vô lực bỏ xuống, chạm phải mép bát lạnh như băng, Đoàn Gia Thần cúi đầu đi qua người cô, sau đó tiếng đóng cửa nhẹ nhàng vang lên, trong nhà trở nên trống trải.

Chiếc bát bằng sứ trên bàn lắc lư hai cái, “Xoảng” một tiếng rơi xuống nền đất, vỡ thành những mảnh vụn, cô chết lặng ngồi xồm xuống, muốn nhặt những mảnh nhỏ lên, lại không cẩn thận rạch vào ngón trỏ, một giọt máu màu đỏ sẫm rơi trên những mảnh vỡ bể nát.

Cô giơ tay lên, dưới ánh đèn, móng tay màu hồng phấn kia dưới sự chiếu sáng của ánh đèn phát ra một vệt sáng bóng nhỏ nhoi, nhưng nhìn kỹ lại, vô duyên vô cớ ở mép móng tay lại mất đi một chút, vô cùng khó coi.

“Tổng Giai Nam, mày thật sự rất ích kỷ”. Cô từ từ đứng lên, nhìn ra cửa sổ thủy tinh, cười khổ nói.

37. Chương 37: Chương 37

Cô lặng lẽ lau sạch bàn, quét sạch nền nhà, sau đó giả vờ vứt hết đồ thừa trong túi nhựa đi, đặt ở góc cửa phòng bếp, rồi lại nhẹ nhàng tắt đèn trong phòng bếp, trong lúc ánh đèn tắt ngúm trong nháy mắt, cô nhìn thoáng qua bóng dáng của mình đang in cửa sổ thủy tinh, phức tạp và cô đơn.

Cô xem TV một lát, sau đó lại nghe thấy tiếng bước chân trên hàng lang, tiếng mở cửa vang lên, tiếp theo là ông Tổng và bà Tổng đi vào, bà Tổng cười sáng ngời, “Nam Nam, Tiểu Đoàn đi rồi à”.

Cô ử rử trả lời “Vâng” một tiếng, “Tối nay con sẽ ở đây, con đi tắm trước đây”.

“Ồi, sao con không có tinh thần gì hết vậy, hay là hai đứa giận dỗi gì nữa rồi, thật là hai đứa cũng lớn vậy rồi, Đoàn Gia Thần người ta mới về, mẹ nghĩ con có rất nhiều lời muốn nói với cậu ta chứ”.

Không có sức lực để giải thích nữa, cô lựa chọn cách tạm thời trốn tránh đề tài này, chuẩn bị về phòng tắm rửa thay quần áo.

Bà Tổng kiên trì đuổi theo, “Vừa rồi mẹ đã nói chuyện với mẹ của Đoàn Gia Thần, nếu hai đứa các con có tình ý với nhau thì tốt rồi, dù sao hai gia đình cũng đã biết rõ về nhau”.

“Con muốn tắm”. Cô không khỏi cảm thấy phiền não, tùy ý đá dép đi thật xa, một tay mở vòi nước, bỗng chốc hơi nước bốc lên, tiếng nước chảy ào ào, những giọt nước văng tung tóe khắp nơi, cô chỉ cảm thấy tất cả trước mắt đều trở nên không rõ.

Bà Tổng vẫn còn cảm râm bên tai, “Nam Nam, thật ra trong khoảng thời gian dài như vậy, mẹ cũng không thúc giục con xem mắt hay đề cập chuyện tình yêu gì với con, thật ra bố mẹ cảm thấy Đoàn Gia Thần rất tốt, giờ cậu ta đã trở về, nếu hai con có cảm giác thì cũng có thể...”

Bỗng nhiên cô xoay người, giọng điệu có chút phiền muộn, “Mẹ, con và cậu ấy chỉ là bạn bè, mẹ đừng hờ chút là suy nghĩ như vậy, có được hay không”.

Có lẽ ngay cả bạn bè cũng không làm được nữa rồi.

Hiếm thấy giọng điệu của Tống Giai Nam cứng rắn như thế, bà Tổng sửng sốt, Tống Giai Nam cũng hối hận, nhưng cô cũng không nói gì nữa, nói thật nhỏ “Con tắm đây”, rồi đẩy bà Tổng ra khỏi phòng, cách một cánh cửa thật dày cô chỉ nghe thấy ở đâu đó trong căn nhà truyền đến tiếng oán trách của bố mẹ, “Con nhỏ này, càng lớn càng không biết lo”.

Cô cố gắng ngâm thân thể vào nước, nhắm mắt thật chặt, mái tóc dài của cô bỗng bồng bềnh trên mặt nước, chúng quăn quanh cánh tay, vài sợi tóc kéo căng khiến da đầu cô phát đau, dòng nước ấm áp bao quanh người cô, giống như một con cá, cô không muốn suy nghĩ gì nữa.

Nếu như lúc ấy cô thật sự ở bên cạnh Đoàn Gia Thần, không biết hiện giờ bọn họ có tình cảnh như thế nào.

Nhưng nếu gặp lại Tô Lập sẽ như thế nào đây?

Cô cho rằng cô là một người kiên định, ít nhất là tình cảm của bản thân sẽ không thay đổi bất thường, nhưng nghĩ lại, cái ý nghĩ “Tôi cho rằng” này vốn chỉ có một mình cô tự nguyện, thật sự đó chỉ là một con đường không lối thoát, có lẽ cũng không chỉ đơn giản là “Cho rằng” như vậy.

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, ngoài phòng tuyết vẫn còn rơi, nhưng chỉ còn rất nhỏ, cô kéo màn cửa sổ, khiến cho khắp căn phòng đều tràn đầy ánh sáng, vách ngăn trên mặt đất đã bị tuyết phủ thành một vùng sáng chói mắt, gió lạnh thổi đến, những bông tuyết còn vương lại trên cây rơi xuống, tung bay trong gió.

Tuyết trên mặt đất vô cùng dày, bảo vệ trong cư xá cầm một chiếc xẻng đào tuyết để giúp cho các chủ hộ lái xe dễ dàng, bởi vì tòa soạn cách nhà rất xa nên cô đành phải đi trước nửa giờ, kết quả trên đường kẹt xe, khi đến tòa soạn thì thấy có hơn một nửa đồng nghiệp vẫn chưa đến, cô mới yên tâm mạnh dạn đi đến chỗ ngồi, chủ biên đến gõ gõ bàn cô, “Tổng biên tập bảo cô đến phòng làm việc của ông ấy”.

Cả người Tống Giai Nam khẽ run rẩy, chỉ cảm thấy cái lạnh chạy từ chân lên đỉnh đầu rồi lan truyền toàn thân.

Cô hoảng sợ nhưng cố gắng lấy lại bình tĩnh leo lên hai tầng lầu, thư ký mở cửa cho cô, cô phát hiện, ngoại trừ Tống biên tập, còn có chủ biên mục tiêu điểm, trong rất quen mắt, cô nghĩ một lát mới nhớ đến hóa ra là giáo sư hồi đại học, cô vội vã chào hỏi, Tống biên tập cười híp mắt hỏi cô, “Tống Giai Nam, cô cảm thấy ba tháng làm việc ở mục giải trí như thế nào?”

Cô vội vàng trả lời: “Cũng không tệ lắm”.

“À, là như vậy, vừa có điều động giữa các mục, sẽ tiến hành thay đổi nhân sự khá nhiều, tôi muốn hỏi cô trước là cô có muốn đến mục thời sự tiêu điểm cuộc sống hay không, gần đây có một vài phóng viên thâm niên đã đi, chúng tôi cũng chuẩn bị đề bạt lực lượng dự bị”.

Tống Giai Nam thậm chí đờ người, hô hấp cũng trở nên dè dặt, bỗng nhiên vị chủ biên bên cạnh hỏi, “Có phải Đảng viên hay không?”

“Vâng”. Cô gật đầu nhẹ một cái, cô đứng cứng nhắc một lúc, ánh mắt rảo qua nhìn chủ biên, ông ta cũng nhìn cô, bỗng nhiên vỗ tay mạnh một cái, “A, cô có phải là học trò của giáo sư Vương không, tôi thấy cô rất quen mắt”.

Cô cười một tiếng, “Đúng vậy, trí nhớ của chủ biên thật tốt, khi đó thầy còn dạy chúng em chủ nghĩa Mác”.
Tổng biên tập vỗ tay cười to, “Hóa ra là đồng môn, vậy thì tốt rồi, Tổng Giai Nam, đổi mục sẽ tốt hơn đây”.

Không có ai chỉ trong vòng nửa năm lại nhảy đến những ba mục, hơn nữa càng lúc càng tốt hơn, cô lặng lẽ thu dọn đồ đạc trên bàn của mình, trong lòng luôn nơm nớp lo sợ, lần trước từ mục xã hội được điều đến mục giải trí cũng là do trong lúc vô tình bố cô nhắc đến với Tổng biên tập, nhưng lần này lại không hề có thông báo nào trước rằng cô sẽ bị điều từ mục giải trí đến mục tiêu điểm cả, có chút kỳ lạ.

Ánh sáng rực rỡ nhưng âm đậm biếng nhác cuộn thành vòng trên bàn cô, sau đó lại bị một chiếc bóng đen lớn che lại, cô ngẩng đầu lên, miễn cưỡng nói: “Phương Ngôn Án, nước trên tóc của cậu không nên để chảy xuống sách của tôi”.

“Ha ha, vừa mới cùng lão Ngô chạy một chuyến đến khu phố trung tâm, lúc trở về nhánh cây ở cửa sân như hoan nghênh em chiến thắng trở về, bỗng nhiên bị gãy, toàn bộ tuyết ập xuống đầu em, cho nên tuyết tan chính là mùa xuân”.

Trong lòng Tổng Giai Nam nặng trĩu, tức giận trả lời, “Chiến thắng trở về, hay là ý được trở về”.

“Ôi, em biết”. Phương Ngôn Án cười đến mức cả người rung lên, “Phải đi đến mục tiêu điểm rồi, sôi nổi lên một chút để không khí đưa tiễn vui vẻ lên được không, không nên không hài hước như vậy chứ”.

Bỗng chốc cô nắm được chủ đề câu chuyện, “Sao cậu biết tôi bị điều đến mục tiêu điểm?”

Phương Ngôn Án thờ ơ trả lời: “Vừa rồi nghe chủ biên nói trong điện thoại, sao vậy, sáng sớm đừng căng thẳng chứ, ha ha, haizzz, chị sắp đi, em cũng sắp đi, thật là buồn tẻ”.

Ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào máy vi tính của người đồng nghiệp bên cạnh dời đi, “Sao thế, Phương Ngôn Án, cậu cũng bị điều đến mục tiêu điểm sao?”

“Đợt thực tập cũng sắp kết thúc rồi, không bao lâu nữa chuẩn bị thi lên nghiên cứu sinh, vào thứ bảy cuối tuần này”. Dáng vẻ Phương Ngôn Án vẫn tươi cười tummy, sau đó nhận lấy chiếc hộp của Tổng Giai Nam, “Em giúp chị dời đồ sang đó, không cần phí phục vụ”.

Ba mục cùng chung một phòng làm việc, nhìn qua thì thấy đầy đủ các loại trang thiết bị, ở đây cả phóng viên và biên tập đều có lý lịch thâm niên, bình thường cô đã được biết đến, chỉ là hôm nay có khá nhiều người đã ra ngoài phỏng vấn, nên trong phòng còn lại không nhiều người lắm.

Tổng Giai Nam chọn vị trí trong góc ngồi xuống, vẫn chưa ngồi xuống đã nghe thấy phóng viên ngồi bên cạnh vừa nhìn máy vi tính, vừa lớn tiếng nói: “Trên mạng nói ở Hồ Nam có tuyết, ở Quảng Đông cũng có tuyết”.

“Người gọi điện thoại báo tin, đầu dây bên kia gió như xuyên qua đây, đúng rồi, gọi điện thoại cho Tiểu Vương đến cục khí tượng, phải đến đó một chuyến”.

Tổng Giai Nam nghe kỹ càng, vội vàng nhỏ giọng hỏi Phương Ngôn Án, “Không phải là Tô Lập đi Trường Sa (1) sao, có tin tức gì không?”

(1) Trường Sa: thuộc tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc.

“Ừh, hình như là bị mắc kẹt ở đường cao tốc Kinh Châu”. Phương Ngôn Án chớp mắt mấy cái, “Trời giá rét, đất thì bị đóng băng, xe cũng không đi được, dù thế nào cũng phải chờ thôi, em thấy hình như đã được gần năm tiếng”.

Vị trí làm việc phía bên kia truyền đến âm thanh lớn: “Trên mạng đưa tin đường cao tốc Kinh Châu đã bị đóng băng toàn bộ”.

“Ở An Huy tuyết rơi nhiều, hiện nay rất hỗn loạn, đường cao tốc cũng đang giới hạn toàn diện, đi lễ hội mùa xuân cũng phải trở về”.

Phương Ngôn Án nghe xong thì chặc lưỡi, “Ôi, xong rồi, mong là ông anh họ thân mến của em vẫn chưa trở về nếu không thì hồng bét”. Sau đó điện thoại trong tay cậu ấy vang lên, thấy Trương ở phía bên kia hỏi

thức cậu ấy, “Thằng nhóc này, nói là đi lau khô đầu rồi không trở về nữa, còn cuộc phỏng vấn Tổng Nghệ ở đài phát thanh thành phố nữa”. Cậu ấy vội vàng mỉm cười, “Chị Giai Nam, em đi đây”.

Cô vội vàng cười nói, “Ừh, tôi cũng phải làm việc”.

Cô lập tức mở máy vi tính, sau đó vào mạng, trình duyệt vừa mở lên đã trực tiếp hiện ra nội dung chủ đề, quả nhiên là văn phòng thông tin, tin tức trực tuyến CCTV đang đưa tin xác thực về khu vực có tuyết rơi.

Cô mở từng trang ra xem, lại cảm thấy có chút chết lặng, cô lại bắt đầu suy nghĩ miên man, nhớ đến lời nói của Phương Ngôn Ân, trong lòng không khỏi rối loạn, cả người cảm thấy lạnh đến phát run, cô đứng lên rót một ly nước nóng nắm trong tay, nhưng vẫn thấy lạnh.

Chủ biên gọi tên cô, chỉ vào một người đàn ông trung niên bên cạnh nói, “Tổng Giai Nam, cô và chú Mạc đến hiện trường một lần đi”. Cô lập tức bỏ ly nước trong tay xuống, cầm túi xách lên đi đến bắt chuyện: “Thầy Mạc, chào thầy”.

Tổng Giai Nam là một người rất khéo léo, cô đặc biệt biết làm vừa lòng người khác, thầy Mạc vốn là phóng viên thời sự có thâm niên, ông ấy từng bước từng bước đi lên dựa vào năng lực của mình, ông ấy đặc biệt rất xem thường những phóng viên trẻ tuổi đi cửa sau, dường như ông ta cho rằng Tổng Giai Nam dựa vào quan hệ mới được vào đây, nhưng khi nghe cô chào hỏi như thế, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái, liền cười híp mắt gật đầu rồi đi ra ngoài.

Cô vội vàng theo sau, vừa bước ra khỏi cao ốc tòa soạn đã có hai bông tuyết rơi trên mặt cô, tuyết đọng lại từ cửa trải dài trên lối đi bộ quanh co, bỗng nhiên cô nhớ đến Tô Lập, cảm thấy trong lòng vô cùng bất an, lúc này cô cũng không quan tâm đến cô gái rụt rè ngày nào nữa, lấy điện thoại di động ra, ấn một dãy số quen thuộc.

Một ca khúc thật dài, cô chờ đợi đến mức gần như không kiềm chế được, vừa định ấn thêm một lần nữa gọi lại, thì có người bắt máy, bên kia rất yên tĩnh, giọng nói của anh rất bình ổn, “Sao vậy, Tổng Giai Nam?”

Bỗng nhiên cô không biết nên nói gì, mãi một lúc lâu mới lên tiếng, “Anh khỏe không, bên đó có bão tuyết, anh không sao chứ”.

Bầu không khí trầm mặc kỳ lạ bao trùm, một tiếng cười khê truyền đến, “Tôi rất khỏe, không có việc gì cả, tôi đã đến Quảng Châu từ sớm rồi, nhưng có thể sẽ về muộn một hai ngày do bị chặn ở đường cao tốc Kinh Châu”.

Bên kia có tiếng đóng cửa vang lên, một tiếng “Bịch” vang lên thật lớn, dường như là bị gió đập, cô nghe rất mơ hồ, liền vội vàng hỏi, “Tô Lập, anh nói gì?”

“Tôi nói, có lẽ phải về muộn một hai ngày, do bị chặn ở đường cao tốc đóng băng, thành khối lập thể”.

Tảng đá trong lòng cô cuối cùng cũng rơi xuống, cô thở phào nhẹ nhõm, giọng nói không khỏi cao lên, “Lập thể gì chứ, là nhân thể, thể vận hội Athen hay Olympic đều có điêu khắc nhân thể thật đẹp, thể vận hội Olympic ở Bắc Kinh sẽ đưa anh đi xem”.

“Này, cái đấy là điểm sáng đó”. Bên kia cười khê, sau đó Tổng Giai Nam nghe được có một giọng nữ vang lên từ phía xa xa, “Ôi tổng, cuộc họp có tiếp tục không” cô mới hiểu ra, vội vàng nói: “Anh đang họp à, tôi không làm phiền nữa”.

Anh “Ừh” khê một tiếng, tiếp tục hỏi, “Tôi ở Quảng Châu, em có muốn quà lưu niệm nào không?”

“Quà lưu niệm? Không cần đâu”.

“Sữa Song Bì(2), cuốn trứng ngày 5 tháng 10, cuốn thịt Phụng Hoàng chay”.

(2) Sữa Song Bì

Hóa ra là anh vẫn còn nhớ những món điểm tâm ngày xưa cô đã từng nhắc đến trong thư với anh, cô đã thực sự đem hình tượng của mình biến thành quỷ tham ăn lưỡi biếng, có chút ngượng ngùng, “Tùy ý, tôi phải làm việc rồi, anh đi họp đi”.

Thầy Mạc đi ở phía trước, bước đi rất nhanh, cô cố gắng hết sức đuổi theo, vừa cầm điện thoại trong tay vừa nhìn xe cô ở bốn phía, còn phải để ý đến tuyết ở dưới chân, ngón tay cô ấn lên phím tắt điện thoại thì bên kia truyền đến một giọng nói trầm thấp: “Tổng Giai Nam, em đi ra ngoài phỏng vấn nên mặc nhiều hơn một chút, đừng để bị cảm”.

Giống như những viên trân châu được ma sát nhuyễn thành cát, âm thanh có chút khàn khàn trầm thấp, nhưng giọng điệu lại tựa như sữa Song Bì, ngọt ngào trơn bóng, trong lúc nhất thời cô không thể suy nghĩ điều gì, vô ý thức nói lỏng tay, “Bịch” một tiếng, điện thoại rơi xuống.

Thầy Mạc phía bên kia nghiêng qua, “Cô nhóc, bạn trai gọi điện thoại hả?”

Tổng Giai Nam vội vàng để điện thoại vào trong túi áo, lắc đầu, “Không phải, không phải, là một người bạn”.

Một thực tập sinh cùng đi cười “hì hì” hai tiếng, sau đó lái xe đến trung tâm thành phố, vừa xuống xe đã nhìn thấy đài phát thanh thành phố đang ghi lại hiện trường, cô đứng trên cầu vượt nhìn dòng xe qua lại, cảnh sát giao thông bên cạnh nói, “Lúc sáng không ngăn được, đến hơn tám giờ mới khai thông, hôm nay tuyết vẫn rơi, buổi tối nhiệt độ có thể còn xuống thấp hơn nữa, hiện nay chúng tôi đang lo lắng đường sẽ đóng băng, toàn bộ thành phố hơn trăm con đường lớn nhỏ, sẽ điều động toàn bộ lực lượng cảnh sát duy trì giao thông”.

Ven đường có nhân viên bảo vệ đường đang đào tuyết, trong cửa hàng, chủ quán cũng bước ra để quét dọn tuyết, trên đường, khói từ những chiếc xe thải ra gây khó chịu vô cùng, chiếc xe đạp chạy qua trước mặt cô, bánh xe lắc lư, chỉ có những đứa nhóc mới vui vẻ chạy tới chạy lui.

“Đi thôi, đến nơi khác xem một chút, trở về phát toàn bộ lên mục tiêu điểm”.

Xe taxi chạy hơn một nửa thành phố, lúc đến vùng ngoại ô, có một vùng công trường trống trải đang thi công, thầy Mạc hô: “Dừng lại ở đây, vào xem một chút”.

Tổng Giai Nam nhận ra đây là trung tâm hội nghị, nhưng cô chưa từng được tận mắt thấy, xem ra tin tức về nó khá ít, nơi đây chính là công trình trọng điểm của chính phủ trong năm nay, hơn nữa phải hoàn thành trước khi diễn ra thể vận hội Olympic, trong lòng cô có chút tính toán, có thể bài báo này cũng sẽ chiếm ít nhất là một trang báo, cho nên phải phần chấn tinh thần lên để đi theo thầy Mạc.

Vùng ngoại ô thường hay xuất hiện gió lớn, bên tai cô đều là những âm thanh rào rào, Tổng Giai Nam vừa đến công trường thì tóc của cô đã bay loạn không còn theo nếp, lần đầu tiên, trên mặt cô có cảm giác ma sát phát đau như thế, mũi cũng không thể hô hấp như bình thường, cô không thể làm gì khác hơn là ngẩng đầu lên hít thở từng hơi, mà những công nhân đang đứng trên cao kia, vẫn đang làm việc một cách bình thường.

Ngay lập tức cô cảm thấy mình quá yếu đuối, bước đi dưới chân bắt giắc nhanh hơn, “Thầy Mạc, làm một bài viết nhỏ?”

Thầy Mạc gật đầu, bên cạnh có một người phụ trách công trình đi tới, chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng, “Ồi, thầy Mạc, chào thầy”.

Tổng Giai Nam mới nhớ đến hóa ra đây là người phụ trách đưa tin, trong lòng cô cũng không cảm thấy kỳ lạ, người phụ trách nói, “Thầy đến vừa đúng lúc, lần trước, có một vài vấn đề vẫn không thể trả lời chắc chắn cho thầy, hôm nay đúng dịp, kiến trúc sư của chúng tôi cũng đang ở đây”.

Sau đó, người phụ trách xoay người vào trong hô to một tiếng “Quản đốc Đoàn”, sau đó nhìn về mặt ngạc nhiên nghi ngờ của những người khác, người đó vội vàng giải thích: “Là thói quen nói đùa đó, Đoàn Gia Thần của Viện thiết kế kiến trúc, Tiểu Đoàn, bọn tôi thường hay gọi anh ta là là quản đốc”.

Lời vẫn chưa dứt, bên kia đã xuất hiện một người đàn ông mang nón bảo hộ, tay cầm bản vẽ đi đến, Tổng Giai Nam hơi sửng sốt, nhìn về phía cậu ta, dường như Đoàn Gia Thần cũng có phần bất ngờ, ánh mắt thần nhiên nhìn cô một cái, sau đó chào hỏi nhóm người của thầy Mạc.

Trong lòng Tổng Giai Nam hơi không được tự nhiên, nhưng cô nghĩ đến công việc, không nên để tình cảm cá nhân ảnh hưởng, vì vậy cô tự điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân, nhưng tâm trạng vẫn chưa kịp điều

chính, thì lỗ mũi đã phát đau, cô hắt hơi một cái.

Cô nhớ, gần đây cô rất hay hắt hơi trước mặt Đoàn Gia Thần.

Cậu ta chỉ nhìn cô một cái, sau đó đột nhiên xoay người đi vào phòng an ninh ở công trường xây dựng, lúc bước ra ngoài thì trên tay lại cầm theo một chiếc áo khoác ngoài, sau đó đưa cho Tống Giai Nam, nói qua loa: “Ở đây gió lớn lắm, leo lên đó sẽ càng lạnh hơn nữa, mặc vào đi”.

Tất cả mọi người đều có chút không hiểu, Đoàn Gia Thần lễ phép mỉm cười, giải thích với mọi người: “Chúng tôi quen biết nhau, là bạn bè”.

Hai chữ “Bạn bè” truyền đến tai cô không hề mang theo cảm giác gì, Tống Giai Nam nhìn cậu ta, ánh mắt phức tạp, nhưng cậu ta chỉ xoay người rồi thản nhiên nói: “Các vị có thể đi lên xem, nhưng phải đội nón bảo hộ vào, ở đây gió rất lớn”.

Bầu trời mù mịt, còn có tuyết đang tung bay trong gió, bóng lưng của cậu ta trong gió yếu ớt và thon gầy.

Bỗng nhiên, Tống Giai Nam có một loại cảm giác, trái tim cô có chút chua xót cũng có chút đau đớn.

Ánh mắt cũng rất đau, cũng rất cay.

38. Chương 38: Chương 38

Đứng ở trên đài cao của công trình, nhìn về phía xa, cả thành phố được bao phủ trong một màu trắng xóa, khiến người ta cảm thấy mọi thứ đều buồn tẻ và sáng rõ. Gió lạnh thấu xương, thổi trên mặt tạo thành cảm giác giống như cát bụi tung bay, vô hình tạo nên một sự đau đớn trên hai má cũng như trong lòng cô.

Ở bên kia, Đoàn Gia Thần đang ngồi xổm trên mặt đất nói gì đó với thầy Mạc, họ nói những thuật ngữ chuyên ngành khiến cô nghe không hiểu, bản vẽ trong tay cô tạo ra âm thanh xột xoạt trong gió, hình như là bản vẽ xây dựng của bãi đỗ xe ngầm dưới đất, trời lạnh như vậy, cậu ta chỉ mặc một bộ quần áo thể thao mỏng với chiếc áo khoác, gương mặt bị gió thổi làm tái nhợt, giọng nói mang đậm giọng mũi, Tống Giai Nam rất lo lắng không biết cậu ta có thể bị cảm hay không.

Một lúc sau, cô cảm thấy điện thoại trong túi rung lên, cô lấy ra xem, hóa ra là Tịch Lạc Dữ đã lâu chưa gặp mặt, “Có thời gian mời tôi dùng cơm không, đã lâu rồi chưa gặp em”.

Tống Giai Nam ngẫm nghĩ một lúc, đúng là cô vẫn còn thiếu anh ta một bữa cơm, chọn ngày không bằng hôm nay, cô liền phản hồi tin nhắn: “Buổi tối có thời gian không, tôi mời anh ăn cơm, tôi còn thiếu anh một bữa lẩu cà chua”.

Không bao lâu sau liền có tin nhắn trả lời: “Được, có cần tôi đến tòa soạn đón em không?”

“Sáu giờ hẹn gặp nhau tại quảng trường Trung Tín, đến lúc đó tôi sẽ gọi cho anh”.

Cuộc nói chuyện bên kia cũng kết thúc, thầy Mạc gọi cô trở về tòa soạn, cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua Đoàn Gia Thần, cậu ta cũng nhìn cô, ánh mắt chạm vào nhau nhưng Tống Giai Nam lại chuyển tầm mắt đi trước, cô cởi áo khoác đưa cho cậu ta, “Cậu mặc nhiều một chút, tôi về đây”.

Cậu ta khẽ gật đầu, bên kia có người gọi đi xem hiện trường, cậu ta liền xoay người rời đi, Tống Giai Nam khẽ thở dài một hơi, cô cũng xoay người đi, hai người cứ như vậy mà đưa lưng về phía nhau.

Trở về tòa soạn, một nửa nhân viên đang chuẩn bị phác thảo hai bản tin hội nghị, một nửa thì đang bận rộn đưa tin về tuyết rơi, đã lâu rồi cô không viết những bài báo mang tính chất như thế này, vô cùng không quen tay, vừa suy nghĩ đây là lần đầu tiên gửi bản thảo ở mục tiêu điểm, nên hiển nhiên cô cần phải cẩn thận.

Lúc tan sở cô cũng rất tự do, cô cảm nhận như đây là buổi làm việc không cần phải giả bộ làm thêm giờ, bình thường chờ đến lúc tan sở thì ra về, trên đường đi cô gọi xe đi đến quảng trường Trung Tín, do đường đi vẫn còn chưa thông, nên Tống Giai Nam vừa nhìn tình hình giao thông trên đường, vừa trò chuyện cùng tái xế, “Chú ơi, hôm nay làm ăn có tốt không ạ?”

Tái xế cười “hì hì” một tiếng, “Làm ăn được lắm, nhưng đường xá khó đi quá”.

“Không phải đã quét dọn tuyết đọng rồi sao?”

Tài xế lắc đầu, “Trong nội thành còn đỡ, nếu như ra vùng ngoại thành thì không được, đường ở đó chạy không được, cô không biết à, bây giờ ở đường Xuân Vận đang là giờ cao điểm, những con đường cao tốc kia cũng không đi được nữa, làm sao có thể về nhà được”.

Cô ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, trong đầu cô đang có một ý tưởng để viết bản thảo, cô lại trò chuyện với tài xế về đề tài khác, không biết là do máy điều hòa trong xe không đủ ấm, hay là do thời tiết quá lạnh, cô cảm thấy lạnh buốt, khí lạnh lượn lờ thấm sâu, nhưng hai má lại nóng hổi.

Quả nhiên là Tịch Lạc Dữ cũng chỉ mới đến, đã lâu không gặp anh ta, dường như cũng có chút là lạ, nhưng nhìn qua dáng vẻ anh ta cũng khá tươi tỉnh, nhất định là máy điều hòa ở phòng làm việc của anh ta rất tốt.

Cô nhìn anh ta mỉm cười ngọt ngào, “Đi thôi, hôm nay tôi mời”.

Món lẩu nóng hổi, quán ăn được thiết kế theo phong cách cổ kính, chiếc bàn thấp bé vuông vức, trên bàn đặt một chiếc hộp gỗ nhỏ tinh xảo, mở ra thì thấy bên trong là kẹo sữa hình con thỏ, trên lan can có buộc những chiếc khăn quàng đỏ, những nhân viên phục vụ qua lại mặc đồng phục thời trung học của bọn cô với kiểu áo Tôn Trung Sơn, duy nhất chỉ thiếu biển tên.

Tịch Lạc Dữ kinh ngạc không thôi, “Có một quán lẩu đặc sắc thế này sao tôi lại không biết nhỉ?”

Tổng Giai Nam cười giải thích, “Lúc trước nhà hàng này trong một ngõ hẻm ở đường Quang Đại, sau đó mới mở thêm chi nhánh”. Có nhân viên phục vụ mang một chiếc nồi lên, cô không hề suy nghĩ đưa trở lại, “Nồi cà chua”.

Nhân viên phục vụ lập tức tươi cười, “Tiểu thư là khách quen”.

“Sợ rằng thời gian tôi ở đây còn lâu hơn cô, đồng phục cô mặc hiện nay là đồng phục trường học của chúng tôi, hôm nào tôi thiết kế huy hiệu nhà hàng cho chủ quán của các cô”. Tổng Giai Nam uống một hớp trà, “Khi đó tôi là học sinh trung học, thường xuyên đi ăn lẩu với bạn bè, cả nhóm ngồi quanh một bàn lớn, mặt tiền của nhà hàng bây giờ cũng trang hoàng hơn”.

Cô kể ra một danh sách các món ăn ngon, Tịch Lạc Dữ càng hiếu kỳ, “Lúc học trung học em đã tùm năm tùm ba, quá kiêu ngạo rồi, bọn tôi thì lúc lên đại học mới bắt đầu kể vai sát cánh”.

“Lúc tôi học trung học bạn bè rất thân thiết nha, thường xuyên cùng bạn bè đi ra ngoài, bố mẹ tôi cũng biết nữa”.

Tịch Lạc Dữ hào hứng hỏi, “Hả? Vậy bây giờ còn liên lạc không?”

Nhân viên phục vụ mặc bộ tây trang đến đốt lửa, chiếc nồi bằng đồng sáng bóng, mở nắp ra, khí nóng và mùi cay xè bay ra, vốn dĩ là nơi ẩm áp, nhưng cô chỉ cảm thấy như có gió lửa đến, lạnh lẽo vô cùng.

Trong quán ăn ồn ào hơi nóng hầm hập như tạo thành một lớp sương mù mỏng, trái cà chua màu đỏ đang sôi sùng sục trong đáy nồi, hơi nóng bốc lên, Tổng Giai Nam cầm đũa lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn Tịch Lạc Dữ, “Anh nói giữa nam và nữ có tồn tại tình bạn chân chính không?”

“Sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?” Anh ta múc một trái cà chua trong nồi cho Tổng Giai Nam, “Gặp phải vấn đề phiền phức trong tình cảm à?”

Cô không hề kiêng dè một chút nào trả lời: “Ừ, đúng vậy, cần cao nhân chỉ dạy”.

“Khó nói lắm, bình thường nếu như nam nữ quá thân thiết thì một bên thường có ý, vậy đó cũng không còn là tình bạn thân thiết nữa, nếu bình thường xa lánh nhau một chút, dạng bạn bè hoạn nạn có nhau thì mới chính là bạn bè thân thiết”.

Trái cà chua trong miệng cô rất chua, còn có chút vị chát, hình như nó cũng không muốn để cho cô ăn, cô do dự một lúc rồi hỏi: “Vậy, nếu như đôi nam nữ trước kia quá thân thiết thì sao? Ý tôi là, nếu như người con trai thích người con gái, nhưng người con gái lại thích một người khác, người con trai không muốn thân thiết với cô gái nữa, nhưng cô gái kia vẫn hy vọng bọn họ vẫn có thể là bạn, dù sao tình bạn cũng đã nhiều năm như vậy”.

“Bây giờ trong thế giới tình cảm, không có ai lại cam tâm tình nguyện làm tấm lót hay đi thu dọn cục diện rồi ren cả, ai cũng ích kỷ hết, em cho rằng những diễn viên phối hợp diễn vô tư trong phim trên tivi là thực tế hay sao? Không chiếm được tức là không có được, vậy thì tốt nhất là dứt khoát thoát ra càng xa càng tốt, về điểm đó bản thân tôi rất hiểu”.

Cô bắt đầu dĩ trở mặt với cái nhìn khinh bỉ, “Anh cũng theo Chủ nghĩa thực dụng à”.

“Tổng Giai Nam, tôi đúng là một người theo Chủ nghĩa thực dụng”. Anh ta trịnh trọng để đưa xuống, nghiêm túc nói: “Giống như tôi và em ở đây vậy, lẽ nào tôi vẫn phải là người kiên nhẫn âm thầm theo đuổi em? Là con người, chứ không phải kim loại hay gỗ đá, không phải chỉ dựa vào nghị lực và tình cảm để xuyên qua gỗ đá, không phải có thể dựa vào cảm động để duy trì được một chữ duyên”.

“Anh có sự cố chấp của anh, có thể là anh quá cứng nhắc, tôi có suy nghĩ của tôi, không làm bạn bè được thì không nên quay lưng đi mới đúng”.

Cô cắn nhẹ chiếc đũa, suy nghĩ một lát, “Nếu như tôi kiên trì muốn làm bạn với cậu ấy, có phải rất ích kỷ hay không?”

“Ích kỷ? Chưa chắc, nói một cách khác, em ích kỷ, cậu ta cũng ích kỷ, nhưng đối với hai người mà nói, còn có kết cục nào tốt đẹp hơn kết cục này? Em tiếp tục hành hạ cậu ta, cậu ta sẽ tiếp tục đau khổ, tôi thấy nếu cuối cùng hai bên đều bị tổn thương thì tốt nhất là cả đời không nên qua lại với nhau”.

Quả nhiên là người đứng ở giữa và người trong cuộc có sự khác biệt rất lớn, Tổng Giai Nam suy nghĩ, ví dụ như một là một người đi theo lý tưởng chủ nghĩa một cách triệt để, còn Tịch Lạc Dữ lại là người đi theo chủ nghĩa thực dụng, nhưng nếu đó không phải lý tưởng của mình, thì mười năm chờ đợi có thể nói một cách dễ dàng vậy sao?

Cô hỏi: “Vậy giờ phải làm sao?”

Tịch Lạc Dữ đang ăn ngon lành, cô trợn mắt một lúc lâu anh ta mới chậm rãi nói: “Thuận theo tự nhiên”.

“Thế nào là thuận theo tự nhiên”.

“Em ở đây cuống cuồng cũng không được gì đâu, cuộc sống sẽ cho em cách giải quyết, án binh bất động là tốt nhất”.

Tổng Giai Nam bắt đầu oán trách, “Những lời anh nói đều là nói nhảm, một chút tính đột phá thực tế cũng không có”.

Con người xảo quyết của anh ta xoay tròn, “Nói nhảm thì nói nhảm, ăn đi, đến lúc đó khi nhìn lại em sẽ thấy tôi thực sự không nói nhảm”.

Ngày thường, lẩu cà chua khiến cô ăn như thú dữ không hề kiêng dè gì hôm nay cô ăn lại cảm thấy không ngon, ngay cả thịt cừ non mà không hiểu sao cô cũng cảm thấy tanh nồng, không hề muốn ăn một chút nào, vừa ăn xong thì điện thoại của cô vang lên, ngay lập tức đã có một thông báo hiện lên trên màn hình: “Họp gấp, nửa giờ nữa có mặt ở tòa soạn”.

Ba phóng viên ở mục tiêu điểm cũng gọi điện thoại đến cho cô, đây không phải là quy định, Tổng Giai Nam ngửa mặt lên trời thở dài, suýt chút nữa là nước mắt đầy mắt, Tịch Lạc Dữ có chút ngạc nhiên, “Mục giải trí cũng bận rộn như vậy sao?”

Cô cầm túi xách lên, thuận tay cột chặt đuôi tóc hơn một chút, “Bị điều đến mục tiêu điểm rồi”.

“Vậy không phải là rất tốt sao?” Tịch Lạc Dữ lấy chìa khóa xe, “Tôi đưa em về”.

Trên đường đi, đường càng khó đi hơn nữa, không biết tuyết bắt đầu rơi từ lúc nào, từng mảng từng mảng tuyết lớn ùn ùn bay đến trước cửa kính xe, cần gạt nước không ngừng lay động phát ra âm thanh “két két” trước mắt, giống như kim đồng hồ đang nhảy từng nhịp, khiến cho người ta phiền lòng.

Đến đường chính thì bị kẹt xe, hình như là có một chiếc xe tải bị trượt, chắn ngang đường, xung quanh vang lên đầy tiếng còi xe, Tổng Giai Nam thật sự không nhìn được nữa, “Không kịp rồi, để tôi tự chạy đến đó”.

Không chờ Tịch Lạc Dữ trả lời, cô đã mở cửa xe, lách qua những khe hở trong dòng xe đông đúc, cô bước đi rất nhanh, một lúc sau thân ảnh cô biến mất trong mưa tuyết mịn mù, để lại một mình Tịch Lạc Dữ không thể làm gì khác mà đành đóng cửa xe rồi cười lắc đầu.

Một cô gái chân thành thiện lương như thế, lại vô duyên với mình, vô cùng đáng tiếc.

Nhưng anh ta cũng không phải là dạng người có lòng si mê cuồng dại, không làm người yêu được, thì cũng có thể làm bạn bình thường, nhưng suy nghĩ lại, cảm thấy bản thân mình bạc bẽo thực dụng, kết quả là anh ta lại bị chính những suy nghĩ của mình làm cho dở khóc dở cười.

Nhưng bây giờ đâu còn ai cam tâm tình nguyện làm tấm lót hay thu dọn cục diện rối ren nữa, ai cũng là người ích kỷ.

Cô đến tòa soạn, khắp người đã dính đầy tuyết, cô đứng trước máy điều hòa sưởi ấm, tất cả tuyết đều tan thành nước, dòng chữ chì đúc của tờ báo đặt trên bàn cũng đã trở nên nhòe nhoẹt.

Có phóng viên nhường chỗ cho cô ngồi dưới máy điều hòa, dòng khí ấm áp thổi đến nhưng cô vẫn không cảm thấy ấm áp, ngược lại cô cảm thấy càng lạnh hơn, dạng lạnh lẽo này cũng không phải làm cô phát run, chỉ là vừa ăn cơm xong, không biết là do trên đường đến đây bị say xe hay là bị lạnh nên cảm thấy buồn nôn.

Cuộc họp khẩn cấp bàn về bản tin tiêu điểm cuộc sống tạm thời sẽ được sửa đổi thành số báo đặc biệt chuyên viết về “Bão tuyết”, thảo luận vô cùng hăng say, Tổng Giai Nam lặng lẽ hỏi thầy Mạc, “Thầy Mạc, nếu về sau tình hình tai nạn giao thông bắt đầu giảm, trong bản đặc biệt này chúng ta nên đưa tin bão tuyết thật là sự một chuyện tốt cho nhân dân, hoặc là chính phủ đề xuất những biện pháp tốt cho nhân dân, có phải như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn không?”

Thầy Mạc nheo mắt, lập tức vỗ tay, “Không tệ nha, ý tưởng này rất hay, đúng rồi, buổi tối phải đến hiện trường, chắc là nửa đêm mới có thể về nhà, nếu không thì gọi điện thoại về nhà trước đi”.

Cô thuận miệng hỏi: “Đi đâu?”

“Đến đoạn đường cao tốc Bắc Kinh Thượng Hải để lấy tin, nhớ kỹ là mặc nhiều hơn một chút, bây giờ buổi tối không như lúc sáng có anh chàng đẹp trai đưa áo cho cô đâu”.

Tổng Giai Nam không thể làm gì khác mà chỉ còn cách ngượng ngùng cười cười, không nói gì.

Chín giờ tối xuất phát từ tòa soạn, đi thẳng đến cầu vượt, vẫn còn chưa thấy biểu tượng lá cờ đỏ, tốc độ xe đã chậm lại, thầy Mạc mở cửa xe, “Đi xuống xem tình hình một chút, chúng ta sẽ tập hợp ở cuối cầu”.

Tổng Giai Nam cũng xuống xe, cô không đi theo thầy Mạc, một mình chạy thẳng đến bên ngoài vòng bảo vệ ven đường, cô cúi người xuống nón một trận, mùi chua nồng như vương lại trong yết hầu, nón xong lại ho khan, nước mắt lẫn nước mũi cô đều tuôn ra, một lúc sau cô mới lấy khăn giấy ra lau miệng, sau đó lại dùng nước lạnh súc miệng.

Chắc hẳn chỉ là say xe, cô tự trấn an bản thân mình, dù là bệnh gì đi nữa thì để sau hẵng tính.

Lúc này cô mới cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, thầy Mạc đang nói gì đó một vài đồng nghiệp phóng viên khác bên kia, một lúc sau cô mới đi đến, “Thầy Mạc, tôi đến phòng trực ban ở đầu cầu vượt hỏi tình hình một chút, tiện thể xem bên đó thế nào”.

Trên cầu vượt giao thông hỗn loạn, bởi vì về đêm nên nhiệt độ hạ xuống, tuyết vừa hòa tan cũng bị đóng thành băng, từng cơn gió thổi qua làm mặt sông gợn sóng, những âm thanh vù vù của trời đất giống như đang cười nhạo loài người nhỏ bé.

Những cảnh sát giao thông đang đứng trên đường điều động xe cộ, một số người đào tuyết, bỗng nhiên có người la lớn: “Xe không đi được nữa, bị vùi trong tuyết rồi, tới hỗ trợ đi”, hai cảnh sát giao thông chạy đến, một vài tài xế trên xe cũng bước xuống, vung tay lên, “Anh em ơi, đến đó hỗ trợ đi!”

Tiếng còi xe inh ỏi trên cầu cuối cùng cũng chìm xuống, chiếc xe kia được mọi người đẩy ra khỏi vùng tuyết, một lần nữa được đưa lên mặt đường, tất cả xe cộ lại bắt đầu chậm chậm tiến về phía trước theo trật tự.

Trong lòng cô đã lâu chưa từng có sự xúc động ầm ập như thế, thời khắc này lại bị một cảnh tượng như thế làm cảm động vô cùng, cô chạy về phía thầy Mạc cười cười, “Thầy Mạc, tôi cảm thấy có thể làm mảng tin tức này thật là giá trị”.

Sau khi về nhà vào lúc nửa đêm, cả người xuất hiện triệu chứng hư thoát (1), cô liền gọi xe đến bệnh viện, bác sĩ cho biết bệnh viêm dạ dày của cô lại tái phát, truyền hai bình nước cho cô, sau đó tiêm thuốc.

(1) Triệu chứng hư thoát: hạ đường huyết do mất máu, mất nước.

Ngủ hơn nửa đêm ở bệnh viện, sau đó lại thu xếp về nhà, không biết có phải lúc bị bệnh ai cũng yếu ớt như thế hay không, khi cô ấn công tắc đèn trong phòng, khi ánh sáng nhạt màu vàng chậm rãi bao phủ cô, nhưng cô lại muốn khóc.

Nhưng nước mắt là thứ cảm xúc có giá rẻ nhất trên thế giới này.

Cô không hy vọng xa vời những lúc bước ra ngoài có người chi trả những khoản chi phí phù phiếm cho cô, cô không yêu cầu xa vời mỗi một giờ sẽ có một cú điện thoại ngọt ngào, cô cũng không đòi hỏi giấc mộng thiên trường địa cửu đến đâu bạc răng long, chẳng qua cô chỉ hy vọng lúc cô ngã bệnh sẽ có một bờ vai để cô dựa vào, như vậy là đủ rồi.

Cô không xin nghỉ, nhưng phải tiêm thuốc liên tiếp trong bốn ngày, mỗi lần bác sĩ gặp cô đều dặn dò “Phải chú ý nghỉ ngơi”, cô cũng chỉ cười cười, lúc làm việc thì vẫn như cũ, chỉ sợ dừng lại thì tâm trạng cũng bị bệnh chiếm giữ.

Thứ sáu, cô theo Phương Ngôn Ân đến địa điểm thi, tuyết đã ngừng rơi hai ngày, ánh nắng rực rỡ đã lâu chưa thấy lúc này cũng đã lộ ra một chút, nhưng tuyết đóng thành băng vẫn chưa tan, từ tòa soạn đến địa điểm thi cũng không xa, chỉ cần đi xuyên qua một con ngõ nhỏ là đến nơi.

Trên mái hiên của từng hộ nhà đang có những giọt nước nhỏ xuống, một cơn gió nhẹ thoảng qua, những giọt nước như tung bay trong gió, trong ánh nắng vàng nhạt khúc xạ thành một ánh sáng, ở góc tường có một vệt sáng màu xanh nhạt, đột nhiên ánh mặt trời trở nên chói mắt, vàng sáng màu vàng ảm ập đang chiếu xuống lòng bàn tay và mi tâm của cô.

Căn bệnh và những bức bối đã tích tụ ở trong lòng rất lâu bỗng chốc được ánh sáng ảm ập rực rỡ này vỗ về, tâm trạng cô trở nên vô cùng tốt.

Vì rất quen thuộc nên cô dẫn Phương Ngôn Ân đến trường học trước, sau đó mới chỉ vào một gian phòng học, “Ở đây sẽ là phòng thi của cậu, bây giờ tất cả đều bị niêm phong rồi, không thể đi lên được, nếu không tôi có thể dẫn cậu đi xem chỗ ngồi”.

Về mặt của Phương Ngôn Ân rất u ám, “Em nghĩ đến kỳ thi là sợ, run vô cùng, nhất là phần đọc hiểu Anh Văn, em đọc nhưng mà không hiểu được, nhìn đáp án lại càng không hiểu nổi, làm sao bây giờ?”

Tổng Giai Nam trấn an cậu ấy: “Khi đó tôi cũng không giải được, loại bỏ hai câu căn bản, còn giữ lại hai câu thì chọn đại một câu”.

Về mặt Phương Ngôn Ân hoài nghi, vẫn chưa mở miệng thì điện thoại di động đã vang lên, cô nghe được là giọng nói của Tô Lập, trong lòng hơi căng thẳng, không hiểu sao tâm trạng của cô dần dần trở nên phức tạp.

Cô ngẩng đầu nhìn khoảng không trên bầu trời, sau khi tuyết ngừng rơi, bầu trời bao la trong vắt có phần chói mắt, trong tích tắc, dường như tất cả đều trở nên vô nghĩa, cả tình yêu say đắm cổ chấp nhỏ bé đều trở nên tầm thường trong bầu trời xanh thẳm.

Phương Ngôn Ân nói chuyện một lúc, sau đó xoay người lại, “Đi khu K gần đây ngồi một chút đi chị, em đói quá, chiều nay em vẫn chưa ăn gì”.

Tổng Giai Nam gật đầu, “Ừ, tôi đi mua cà phê nâng cao tinh thần, buổi tối còn phải làm thêm giờ”.

Người trong khu K cũng không nhiều lắm, cô mua cà phê xong muốn từ biệt Phương Ngôn Ân ra về, nhưng Phương Ngôn Ân lại đẩy đồng hồ lớn đến trước mặt cô, sau đó lấy từ trong túi đồ to ra một số báo Evening

City, rồi lại lấy một củ khoai đưa đến miệng cô, cậu ấy đang ăn thì thấy đáng vẻ Tống Giai Nam rất thờ ơ, cậu ấy cảm thấy kỳ lạ hỏi: “Chị Giai Nam, ngồi ngây ngốc ở đó làm gì, chia cho chị một nửa số bánh này”.

Cô đành phải nhận lấy tờ bánh, đưa mắt nhìn, “A, lễ mừng năm mới năm nay kim cương giảm giá này, ôi, không biết chúng ta cầm thẻ phóng viên tòa soạn đến có được giảm giá hay không nữa”.

Phượng Ngôn Ân cũng đưa đầu đến gần xem, “Cái này xấu quá, thiết kế quá tầm thường”.

Đột nhiên có một cơn gió thổi qua, thổi bay một trang báo lên không trung, Phượng Ngôn Ân dùng bàn tay dính đầy dầu mỡ của mình để bắt lại, Tống Giai Nam thấy vậy thì bật cười, đang gặm nửa miếng bánh tart trứng(2), thì phía sau có người kéo chiếc ghế ngồi xuống, “Cho mượn báo xem một chút”.

(1) Bánh tart trứng:

Cô có phần bất ngờ, lại cảm thấy hợp lý, cô buông khối bánh tart trong tay xuống, cọ cọ tay, túy ý đưa tờ báo cho anh, “Anh về rồi?”

Một câu hỏi bình thường, cũng là một câu nói vô cùng bình thường, nhưng giọng điệu lại mang theo sự lạnh lùng khiến Tô Lập hơi sững sờ, Tống Giai Nam quay đầu tiếp tục xem báo, dường như chưa cảm thấy được điều khác thường, “Đi vài ngày nên trở về nhanh”.

Giọng điệu kia giống như đang giận dữ anh, Tô Lập có chút bất ngờ nhìn cô, chỉ mới có mấy ngày không gặp mà dường như một người đã thay đổi, cảm trở nên nhọn hơn, xung quanh mắt có quầng thâm nhàn nhạt, đôi mắt sáng ngời ban đầu giờ lại trở nên u ám, sao lại không nhìn thấy vẻ xinh đẹp và hào hứng của cô nữa, anh hỏi thăm dò, “Tống Giai Nam, có phải em đã gây đi hay không?”

Phượng Ngôn Ân đứng lên đi đến nhà vệ sinh rửa tay, Tống Giai Nam quay đầu đi, ánh mắt vẫn chăm chú xem báo không hề di chuyển, vẫn chưa phản ứng kịp nên thuận miệng hỏi: “Gì?”

Anh cảm thấy thái độ của cô có chút kỳ lạ, nhưng lại không dám hỏi nhiều, không thể làm gì khác hơn là ngạc nhiên nhìn cô.

Cô với tay lần tìm ống hút trong khay, vẫn chưa chạm vào thì tay đã bị nắm thật chặt, Tống Giai Nam hoảng sợ, lập tức nhìn người bên cạnh, “Làm gì thế?”

Tay trái của cô rõ ràng có một vết bầm thật lớn, còn có ba lỗ kim châm trên mạch máu.

Đáp án đã rõ ràng rành rành.

Trái tim như bị thứ gì va thật mạnh, anh cau chặt mày hỏi cô: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“À, không có gì cả, ăn không tiêu đó mà”. Tống Giai Nam trả lời qua loa: “Cộng thêm đi ngoài gió”.

“Có phải buổi tối em đến hiện trường không, mấy ngày nay có bão tuyết, rốt cuộc em có mặc nhiều quần áo hơn hay không”. Giọng nói của anh nóng không hề mang theo vẻ lạnh lùng như ngày thường, “Bị bệnh mà còn không chịu xin phép nghỉ ngơi, mỗi ngày đều gửi bản thảo?”

Tống Giai Nam bị anh nắm tay nên có chút bối rối, cô nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay, ý bảo anh bỏ xuống, đôi mắt cô nhìn vào đôi mắt sắc bén kia lại cảm thấy chột dạ, cô không thể làm gì khác hơn là than thở: “Ôi, đó là công việc mà”.

Thời gian trôi qua rất lâu, ngay cả cô cũng cảm thấy âm thanh trong không khí như đang đọng lại bên tai, ngay cả thở cô cũng không dám thở mạnh, sau đó anh nhẹ nhàng buông tay cô xuống, Tô Lập im lặng nhìn cô, trong ánh mắt rất phức tạp, rất lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Tống Giai Nam, xin lỗi, thật ra tôi không nên để em đến mục tiêu”.

Những điều kỳ lạ mà cô đã trải qua cuối cùng cũng ăn khớp với nhau, Tống Giai Nam kinh ngạc nhìn anh, anh nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt trời xuyên thấu qua cửa thủy tinh khổng lồ phản chiếu xuống nền đất, tạo nên một vòng sáng lán tán trong không khí, ngay cả đôi mắt lạnh lùng nhàn nhạt kia cũng có chút lóe sáng, đây là lần đầu tiên cô thấy anh hoàn toàn như một người khác.

“Muốn làm một vài chuyện vì một người, trong lòng có lẽ chỉ nghĩ như vậy, nhưng dường như tôi đã làm sai rồi”.

39. Chương 39: Chương 39

“Muốn làm một vài chuyện vì một người, trong lòng có lẽ chỉ nghĩ như vậy, nhưng dường như tôi đã làm sai rồi”.

Ánh nắng trưa bỗng nhiên trở nên rực rỡ, rồi trong nháy mắt lại u ám, vẻ mặt của Tô Lập buồn vui bất định, nhưng trong ánh mắt của anh lại để lộ ra một chút dịu dàng, giống như thủy sinh đang ẩn núp trong đầm sâu, chúng chấp chờ nhẹ nhàng tạo ra một vệt nước, tiếp đó từng vệt từng vệt rung động, tất cả đều được phản chiếu vào trong mắt cô.

Suy nghĩ của cô hoảng hốt trong vài giây, vẫn chưa kịp hiểu ý trong câu nói kia, thì điện thoại ở trên bàn lại rung lên, cô khẽ thở phào nhẹ nhõm, Tống Giai Nam nghiêng đầu nghe điện thoại, “Tôi biết rồi, tôi sẽ về ngay đây”.

“Thật ngại quá, chủ biên hối thúc, tôi đi trước đây”. Ngay cả nhìn Tô Lập cô cũng không dám, nhưng trên mặt lại nóng bừng lên một cách kỳ lạ.

Giữa trưa, người ở khu K không nhiều lắm, hơn một nửa là các cô gái nhỏ đi dạo phố rồi tán dóc, tốp năm tốp ba ngồi ở những vị trí gần cửa sổ, trên tay đang cầm tách cà phê nhằm chán nhìn dòng người đi qua đi lại.

Tống Giai Nam vừa đứng lên cầm túi xách, thì giọng nói từ xa của hai cô gái nhỏ truyền đến, khẩu âm thuần Việt (1), có lẽ hai cô gái cho rằng người ở đây nghe không hiểu nên nói lớn tiếng không kiêng dè gì, cô vô thức nhìn sang, một cô gái mang kính gọng đen nói: “Nhìn kìa, đẹp trai quá đi, đúng style tớ thích”.

(1) Việt: Khẩu âm người Quảng Đông, Quảng Tây

Nhìn theo ánh mắt hai cô gái, ngoại trừ Tô Lập ra không còn có ai khác, dường như anh không nghe được gì, chỉ cầm cúi thu dọn báo chí trên bàn, giọng nói khô phực lại sự lạnh lùng trong trẻo như bình thường, “Tôi đưa em đi”.

“Không cần đâu, chỉ cần đi năm phút là đến, tôi tự mình trở về là được”. Nói thì nói như vậy, nhưng bước đi dưới chân lại di chuyển một cách chậm rãi, một cô gái khác nhìn một lúc rồi nói: “Tớ cũng thích nữa, hình mẫu rất chuẩn, nếu như cậu có thể lấy được số điện thoại của anh ta, tớ sẽ mời cậu ăn cháo bào ngư gia truyền ở đường Duyên Phúc”.

Ồi, cháo bào ngư, món ăn mà có xếp hàng cũng không mua được đó ư, giá trị con người của Tô Lập đúng là quá cao, cô nghĩ đi nghĩ lại không nhận được mà bật cười, Tô Lập thấy khóe môi cô cong lên, “Trên đường đi nên cẩn thận một chút, buổi tối không nên làm quá muộn”.

Câu nói này lại khiến cho gương mặt của cô nóng lên, Tống Giai Nam cúi đầu vội vàng đẩy cửa đi ra ngoài, vừa đi được hai bước quay đầu nhìn lại thấy hai cô gái đánh cược đang nhìn chăm chăm vào Tô Lập, còn anh lại như không có chuyện gì xảy ra, hiên ngang đi đến quầy mua đồ.

Đầu óc không kịp nghĩ gì nhiều, nhưng câu nói kia không ngừng vang lên trong đầu, cô không thể làm gì khác hơn là gơ tay lên vỗ mặt, tinh thần cuối cùng cũng đã trở về, nhưng trong lòng cô vẫn lúng túng, mặt cũng càng ngày càng nóng.

Vừa mua xong ly hồng trà nóng, sau đó lại gọi cho Phương Ngôn Ân, thu dọn đồ đạc xong chuẩn bị đi, thì anh thấy trong hai cô gái vừa rồi có một người đi đến chỗ anh, cô gái đó chưa kịp mở miệng Tô Lập đã chậm rãi mở miệng: “Xin lỗi, tôi không thể đưa số điện thoại cho các cô được, e rằng các cô không thể ăn cháo bào ngư gia truyền ở đường Duyên Phúc được rồi, thật ngại quá”.

Cô gái kia cứng đờ người, trong nháy mắt vẻ mặt biến đổi vô cùng phong phú, lúng túng nói “Thật sự xin lỗi” sau đó chạy về phía cô bạn mình hung hăng trợn mắt nhìn cô gái kia một cái, Phương Ngôn Ân rất ngạc nhiên, cười trộm xong thì hỏi: “Anh biết tiếng Quảng Đông?”

“Nghe có thể hiểu một chút, không nói được”.

Nhưng Phương Ngôn Ân lại cảm thấy kỳ lạ, cậu ấy rất thân thiết với Tô Lập, nhưng cho đến bây giờ cũng chưa từng thực sự hiểu rõ ông anh họ này, chỉ là cậu ấy có thể mơ hồ nhận thấy Tô Lập đối với Tống Giai

Nam không bình thường, hai người nhất định là có gì đó không thể nói rõ được trong quá khứ.

Một người chưa sống ở Quảng Châu bao giờ lại hiểu được tiếng Việt, thật là kỳ lạ.

Nghĩ đến đó cậu ấy không nhịn được nữa, bước đi dưới chân nhanh hơn đuổi theo Tô Lập, “Anh, em vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ, chị Giai Nam bị điều đến mục tiêu điểm, có phải là do anh làm không?”

“Ừh, là anh đã nói với Tổng giám đốc tòa soạn”.

“Tại sao?”

Anh đóng cửa xe, thắt dây an toàn, nhưng rất lâu sau xe vẫn chưa khởi động, Phương Ngôn Ân cười nói: “Nói đi, nói đi, nếu anh thật sự thích chị ấy, muốn theo đuổi chị ấy, em sẽ không ngăn cản”.

“Trong lòng em biết sao còn nói ra làm gì”. Anh lạnh lùng nhìn Phương Ngôn Ân, “Àm ỉ chết được”.

Quả nhiên là con người buồn bực ngàn năm, tưởng rằng anh ấy không biết thẹn thùng, tưởng rằng như vậy là vinh quang, Phương Ngôn Ân ngửa đầu thở dài, hơi vẫn chưa thở ra, chiếc BMW bỗng nhiên lao về phía trước, cả người Phương Ngôn Ân đập mạnh vào đệm mền, bỗng chốc cậu ấy bị sặc, “Anh mưu sát em hả”.

“Tâm trạng không tốt”.

Phương Ngôn Ân tức đến mức đỉnh đầu bốc khói, “Vậy thì tử tình đi, đừng ở đó bép xép buồn bực ở trong lòng, phiền chết được, tại sao về mặt ông cụ non ngày thường của anh mất tiêu rồi vậy, không thoải mái à”.

“Em ít nói một chút có được không”. Giọng nói của anh cuối cùng cũng trở nên lạnh nhạt, “Không cần em quan tâm”.

Phương Ngôn Ân trợn mắt một cái, lời nói trong bụng đã chạy đến khóe miệng thì phải nuốt xuống, cậu ấy nghiêng người sang nhìn Tô Lập, càng nhìn trong lòng càng đắc ý, thì ra con người luôn luôn lạnh lùng vô tình cũng có lúc nóng nảy, nhắm mắt lại hưởng thụ tâm trạng tốt đẹp, đồng thời cũng bắt đầu suy nghĩ xem nên làm thế nào để mai mối.

Tổng Giai Nam trở về tòa soạn, ở tòa soạn ai cũng bận rộn sắp diễn, bản thân cô cũng không dám chậm trễ, vội vàng mở máy vi tính lên viết bản thảo, viết được hai câu thì bị kẹt lại, đầu óc luôn hiện ra câu nói kia.

Cái gì gọi là muốn vì một người làm vài chuyện, cô thật sự đang rất hỗn loạn, đây là một câu nói quá mập mờ.

Có lẽ trong lòng chỉ đơn giản vì một người bạn, cũng có thể là do cảm thấy áy náy, Tổng Giai Nam hiểu rõ, biết nhau nhiều năm như vậy anh sẽ không bao giờ hiểu rõ tâm tư của cô, nhưng hiện nay, rốt cuộc anh đang dùng loại tâm trạng nào để cư xử với cô.

Sau khi tuyết ngừng rơi, khắp thành phố lộ ra một chút sự vui mừng, dòng nước chảy trên cửa sổ cũng đã khô từ bao giờ, chỉ đọng lại thành những vệt nước ngang dọc, tâm trạng của cô cũng giống như những vệt nước đọng này, từng vệt dày đặc xen lẫn nhau trên tấm kính cửa sổ, rối rắm và vướng víu.

Bận rộn viết bản thảo đến tám giờ cô mới về nhà, bởi vì những ngày vừa qua bị bệnh, bác sĩ dặn dò cô chỉ có thể ăn cháo để không làm hại đến dạ dày, cô quyết định dù đường xa thế nào thì mỗi ngày cũng về nhà để ăn cháo mẹ nấu.

Về đến nhà, bà Tổng và ông Tổng đang xem tivi, cô vào phòng bếp lấy cháo trắng còn dư lại ngày hôm qua ở trong tủ lạnh để hâm nóng lại, nhưng lại bất ngờ thấy trên bàn có hộp bảo quản thức ăn, giọng nói của bà Tổng từ xa truyền đến, “Nam Nam, cháo trong tủ lạnh ngày hôm qua mẹ đã đổ đi rồi, hình như có mùi, trên bàn có cháo trứng muối với thịt nạc Tiểu Đoàn mang đến đó, còn nóng đấy, con ăn đi”.

Bàn tay đang đưa đến rứt về, “Sao cậu ấy lại mang đến?”

Bà Tổng thờ ơ trả lời: “Lúc cậu ấy đến trả hộp thức ăn chắc là thấy thuốc của con bỏ trên bàn trong phòng khách, cậu ấy hỏi mẹ chuyện gì xảy ra, mẹ nói con bị viêm dạ dày cấp tính, khi đó vừa đúng lúc ăn cơm, mẹ thuận miệng nói cháo trắng đã bị thiu rồi, cậu ấy nói với mẹ là nhà cậu ấy đang nấu cháo, sẽ mang đến một ít”.

Không thể nói rõ cảm nhận trong lòng mình lúc này, cô nhẹ nhàng cầm hộp giữ nhiệt lên, mặt trên còn vẫn còn ấm, cũng giống như ngày hôm đó cậu ta đưa áo khoác cho cô, cũng giống như trước đây lúc cô bị bệnh cậu ta đã len lén đưa thuốc cho cô, ấm áp và dịu dàng vô cùng.

Nhưng tại sao cậu ta dựa vào cái gì mà vừa chỉ trích cô ích kỷ, vừa lại không ngừng quan tâm đến cô, những điều này nên xem là gì, nếu không phải là do cô lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, thái độ lúc gần lúc xa như thế, rồi cuộc cậu ta đang suy nghĩ gì.

Cô tức tối vứt hộp giữ nhiệt vào lò vi ba, hương thơm ngào ngạt truyền đến, Tống Giai Nam rất không có phí phách suy nghĩ, bỏ đi, lãng phí thức ăn không tốt, trước tiên cứ ăn cháo, sau đó sẽ nói rõ ràng với cậu ấy.

Ăn cháo xong rồi tắm rửa, cô cảm thấy mình nên đi ngủ sớm một chút, thì chợt nhớ đến ngày mai còn phải nộp một bản báo cáo cho tòa soạn, cô thuận tay rút trong ngăn kéo ra một tờ giấy nhớ, lục lọi một lúc thì tay lại chạm vào một thứ kim loại lạnh lạnh như móc khóa.

Cô kéo ngăn tủ ra nhìn, ngạc nhiên đến mức không dám tin vào mắt mình, trước đây rất lâu cô cho rằng khi dọn nhà đã làm mất quyển nhật ký, bây giờ nó lại nằm nguyên vẹn trong ngăn tủ của cô, mà móc khóa này đã được mở ra.

Một tờ giấy nhỏ được kẹp ở trang đầu, “Tống Giai Nam, không phải tớ cố ý phát hiện ra bí mật của cậu, lúc ở Mỹ, tớ không ngừng suy nghĩ, nếu như lúc đó tớ không tò mò xem trộm nhật ký của cậu, có lẽ chúng ta đã không có kết cuộc như thế này phải không, tớ đã từng không ngừng suy nghĩ, có lẽ đó chính là số phận, trời cao đã sắp đặt chúng ta chỉ có thể lướt qua nhau, có lẽ đã thực sự bỏ lỡ.

Cậu thích Tô Lập, cậu không sai gì cả, không có Tô Lập, có lẽ cậu cũng sẽ thích người khác, người đó cũng có thể là tớ, thời gian và kiên trì có thể thay đổi tất cả, chỉ là tớ quá nhát gan, quá thiếu tự tin, dễ dàng từ bỏ cậu, đến lúc tớ hối hận đã muộn rồi, nhất định cậu đã rất thất vọng về tớ có đúng không, lúc đó nhất định cậu rất hận tớ.

Buổi tối tớ nằm trên giường thường hay suy nghĩ, cảm giác bây giờ của tớ đối với cậu là gì, là áy náy, là hối hận, hay là cảm giác gì khác, chính bản thân tớ cũng không nói rõ được, chỉ là tớ hy vọng cậu có thể sống vui vẻ, như vậy là được rồi. Bất kể người cho cậu niềm vui là ai đi chăng nữa”.

Tivi sát vách truyền đến âm thanh ồn ào, nhưng không gian xung lại yên tĩnh một cách kỳ lạ, cô nhẹ nhàng mơn trớn quyển nhật ký của mình, màu sắc mặt bìa đã bị nhạt đi, giấy ở bên trong cũng đã hơi ố vàng, ở đó đã ghi chép toàn bộ ký ức thời niên thiếu của cô.

Cô không có dũng khí mở ra xem, chỉ lặng lẽ khóa nó lại một lần nữa, đặt trong ngăn kéo cuối cùng của bàn. Những điều tốt đẹp đó chính là ký ức đau buồn, cô sẽ để nó chôn sâu tận đáy lòng bọn họ, vĩnh viễn sẽ không nhắc đến vận mệnh trên đầu con người như vậy nữa.

Bỗng nhiên điện thoại vang lên, một tin nhắn hiện ra, là một dãy số lạ, “Tớ là Đoàn Gia Thần, bây giờ cậu đang ở nhà chứ, có thể ra ngoài một chút không, tớ đang ở dưới tầng nhà cậu”.

Tống Giai Nam sững sờ trong hai giây, ngay lập tức cô cầm chìa khóa và áo khoác lao ra cửa, bà Tống và ông Tống trợn mắt há mồm, “Con nhỏ này đi hẹn hò sao? Nửa đêm nửa hôm còn chạy ra ngoài”.

“Không biết, dù thế nào thì người không thân thiết cũng sẽ không tìm nó giờ này, vấn đề gì thì để tự nó giải quyết đi”.

Ông Tống gật đầu, “Đúng rồi, tôi thấy ở trường chúng ta không ai xứng với con bé nhà mình”.

“Ở Cục của chúng ta cũng thế”.

Hai vị trưởng bối ngăm hiểu ý nhau gật đầu tiếp tục xem tivi.

Tống Giai Nam chạy thẳng xuống dưới lầu, quả nhiên là Đoàn Gia Thần đang đứng ở dưới đường chờ cô, vẻ mặt tươi cười, “Từ từ, chẳng lẽ vì nhận được tin của tớ mà cậu hốt hoảng chạy xuống như thế sao”.

Cô cười ngốc nghếch, “Tìm tớ có chuyện gì không?”

“Đi dạo một lát nhé”.

Ban đêm, đèn trong mỗi nhà ở cư xá đều tỏa sáng, thỉnh thoảng có âm thanh từ tivi truyền đến, tuyết trong vườn hoa ở cư xá là tan chậm nhất, một vùng thật lớn khuất sau bãi cỏ khô đầy bụi, nhánh cây trong cơn gió lạnh nhẹ nhàng đong đưa.

“Tổng Giai Nam, cậu còn nhớ trước kia ở nhà tớ có trồng một cây sung không?”

Cô ngẩng đầu nhìn khúc đường quanh co khúc khuỷu ở hành lang trong vườn hoa, “Hình như ở gần đây, khi đó bị chặt đi”.

“Đúng vậy, cậu còn khóc một trận”.

“Đó là khóc vì không có quả sung để ăn nữa”. Tổng Giai Nam ngượng ngùng, “Nhưng thật sự là rất đáng tiếc, khi đó nó đã thật cao, lúc hè những lá cây che kín sân thượng nhà tớ”.

Đoàn Gia Thần khẽ cười nói, “Nhưng những thứ đã mất sẽ không tìm về được nữa, tớ đã nhận ra từ sớm, nhưng vẫn không thể nào chấp nhận được, bây giờ tớ mới hiểu, cũng giống như chặt đứt cây sung kia, dù có gieo trồng lại cũng không còn là cây đó nữa”.

Cô yên lặng nhìn cậu ta, trong đêm tối, tóc trên trán cậu ta phát nhẹ, ánh mắt của cậu ta tựa như mặt nước hồ sâu thăm, che giấu thật kỹ hỉ nộ ái ố. Rất nhiều năm trước, chàng trai này đã từng dỗ dành cô khi cây sung kia bị đốn mất, “Tổng Giai Nam, chúng ta có thể trồng một cây khác, chờ nó lớn lên rồi sẽ kết quả”, bây giờ cậu ta đã trưởng thành như vậy rồi.

Bọn họ đã từng trải qua những năm tháng ngây ngô đó, đã bị cuộc sống và thời gian mài mòn, giờ chỉ còn lại những dấu vết mờ mờ, cô giấu diếm cậu ta, cậu ta lại không tin tưởng cô, những điều đó sinh sôi nảy nở cắt đứt tất cả những ràng buộc giữa bọn họ.

Đối với một người chỉ có một lần trả giá thành tâm, bất luận thời gian dài hay ngắn, chỉ có một lần, bất luận là bị ruồng bỏ hay bỏ cuộc, khi mở lại tất cả những chuyện trong quá khứ một lần nữa, dường như thật sự không có khả năng.

Cô không muốn cậu ta như vậy, cô cũng không thể chịu nổi nếu cậu ấy đổi ý.

Vuốt nhẹ móng tay trên đầu ngón tay, trong bóng đêm yên tĩnh, bỗng nhiên một loại dừng khí chấn động lòng người, cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cậu ta “Đoàn Gia Thần, thật ra chúng ta đều biết, chúng ta không thể trở về nữa, chỉ là chúng ta ảo tưởng nên không chịu thừa nhận mà thôi”.

“Tớ biết, Tổng Giai Nam, tớ hiểu những gì cậu nói, thậm chí tớ còn hiểu nhiều hơn nữa”.

Ven đường, có một chiếc xe chạy đến, ánh đèn sáng rực, chiếc bóng dưới đất của cả hai bỗng chốc bị kéo thật dài, hai chiếc bóng chồng lên nhau, nhưng khoảng cách giữa cả hai lại rất xa.

Dường như bị ánh đèn quấy nhiễu, tuyết trên cây tùng trong vườn hoa rơi mạnh xuống mặt đất, sau đó tất cả lại bị bóng tối bao trùm một lần nữa.

“Tổng Giai Nam, thật ra, cậu không cần suy nghĩ phức tạp, cậu cũng không có bất kỳ lỗi gì cả, mà tớ cũng hiểu là chúng ta sẽ không thể nào trở về được nữa, thật ra tối hôm qua tớ đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đã đưa ra một quyết định”.

“Sao?”

Đêm khuya không một tiếng động, giọng nói và hơi thở của cậu ta phả ra một luồng khí trắng mờ mờ, giọng điệu hơi dứt quãng, “Tổng Giai Nam, tớ nghĩ, trước khi cậu lập gia đình, tớ sẽ vẫn độc thân”.

“Tại sao?”

Cậu ta ranh mãnh mỉm cười, “Thích một người quá vất vả, tớ vừa mới trèo ra khỏi một hồ lửa, lại lập tức nhảy xuống một hồ lửa khác, cậu không cảm thấy có chút tàn nhẫn à, cho nên tạm thời không cần thiết”.

Trong nhà Tổng Giai Nam, chiếc điện thoại bị cô vứt lại trên giường vang lên, bà Tổng hít ánh mắt lim dim cầm hịn vọt vào trong phòng cô, nhặt chiếc điện thoại kia lên rồi ngắt cuộc gọi.

“Thật là ồn ào chết được, bận rộn cả ngày cũng không cho người khác ngủ một giấc yên ổn, lão Tổng à, ông cũng rút dây điện thoại bàn trong nhà đi, tối bị làm ồn đến suýt chết đây, bực bội quá”.

Phía bên kia, Phương Ngôn Ấn mặt mỗi gục trên ghế sofa, cậu ta nhìn Tô Lập cười “Hi hi” không ngừng, còn Tô Lập lại cau mày thật chặt.

Dần dần, dòng cảm xúc không xác định hiện trong đầu anh, giống như rất nhiều năm về trước.

Khi đó anh nói với cô, anh muốn gặp mặt.

Cô đồng ý.

Nhưng trong biển người mênh mông lại không còn tin tức gì nữa.

40. Chương 40: Chương 40

Tổng Giai Nam và Đoàn Gia Thần trò chuyện đến rất khuya, về đến nhà mới phát hiện bố mẹ cô đã ngủ, cô rón ra rón rén đi tắm, tắm rửa xong lên giường nằm, vừa tắt đèn thì cơn buồn ngủ cũng ập đến, cho đến ngày hôm sau mới bị đồng hồ báo thức làm tỉnh giấc.

Lúc rời nhà chứng bệnh bắt buộc kiểm tra đồ đạc như thường lệ bộc phát, cô kiểm tra thẻ ra vào phòng viên, thẻ chứng minh công việc và điện thoại di động, tìm rất lâu cũng không thấy điện thoại, “Mẹ, mẹ có thấy điện thoại di động của con đâu không”.

Bà Tổng đi đến chỗ để một chiếc chăn, “Hấp tấp hồng việc, tối ngày vút đồ bừa bãi”.

“Ôi, hóa ra là trên giường của con”. Tổng Giai Nam vội vàng lấy điện thoại vút vào trong túi xách, “Con đi đây, buổi tối con sẽ về trễ một chút, con và Đoàn Gia Thần cùng đi tham gia buổi họp mặt bạn bè, cũng không cần phân cơm tối cho con”.

Bà Tổng dặn dò, “Con ăn ít dầu mỡ một chút, cẩn thận coi chừng bệnh tái phát đấy”.

Về mặt cô tươi cười rục rịch, tâm trạng vô cùng tốt, “Con biết rồi”.

Ánh mặt trời ngày hôm nay thực sự trở nên có chút chói mắt, sau khi tuyết rơi, bầu trời bao la lần đầu tiên biến thành một khoảng không trong trẻo, màu xanh lam xa xăm không có một chút gợn mây, cô ngẩng đầu cũng giống như rất nhiều người khác bước ra khỏi nhà, sau cơn bão tuyết cả người cảm thấy khoan khoái.

Tòa soạn hôm nay vẫn bận rộn như bao ngày khác, nhưng trên mặt mỗi người đều tràn đầy vẻ hớn hởi, cô vừa vào phòng làm việc, đã thấy một đồng nghiệp tiền bối trung niên bên mảng chính trị sát vách đang đứng ở khung làm việc bày ra tư thế ném rổ, còn vui vẻ rạo rức hỏi, “Thế nào, tư thế của tôi có nghiêm chỉnh không?”

Một ông chú đẹp trai khác ho khan hai tiếng, “Tôi nói này các anh em, mọi người có thể nhảy không?”

“Mấy cậu nhóc bên Đại Thành lợi hại lắm nha, đi ra ngoài cũng là bằng hai chân, không cần mang theo bánh xe”. Một nữ phóng viên che miệng cười, “Các người chỉ cần đợi bị đánh đến tan tác tả tơi thôi”.

Tổng Giai Nam không nhịn được hỏi, “Sao vậy, có trận bóng rổ à?”

“Đúng vậy, tòa soạn đang tổ chức một cuộc thi đấu bóng rổ hữu nghị mừng năm mới, ha ha, thế nào, Tiểu Tổng cô có chơi bóng không, người ở đây thực sự không đủ nhân lực nên đành phải kéo phụ nữ ra sân”.

Cô vội vàng lắc đầu, “Tôi không được, ngay cả cầu tôi cũng chưa từng sờ tới”.

Bên kia có một nữ phóng viên bắt mắt hét lên, “Vì sao mục của chúng ta lại bảo nữ chính vào vai nam chính chứ, thật không công bằng”.

“Ha ha, trận đấu bóng rổ này nhất định phải đấu”. Chủ biên đứng ra giảng hòa, “Nhưng sếp cũng phải thông cảm cho chúng tôi, ở đây toàn là người già yếu, không đứng, tài nguyên có hạn, chỉ cần các đồng chí nữ, có chồng hoặc bạn trai thì nên sung vào công quỹ một ít đi, chẳng qua chỉ cần mang đến một người thôi, đừng có mang đến cho tôi xem một người là chồng, một người khác là bạn trai, đó chính là phạm quy nha”.

Ngay lập tức phòng làm việc nổ tung, một cô phóng viên cười nói, “Chồng tôi như một thùng nước, theo tôi nên cho anh ấy đấu đồ vật thì hay hơn, chơi bóng rổ không biết là anh ấy chơi bóng, hay là bóng đánh anh ấy”.

“Bạn trai tôi mang đến cho đủ số thôi, nhưng đã tốt nghiệp đại học nhiều năm rồi đâu có chơi bóng nữa”.

Tổng Giai Nam trở về vị trí ngồi xuống, mở máy vi tính lên, đồng nghiệp bên cạnh hỏi cô, “Hôm qua tôi có gửi thư báo tin cho cô, sao cô không trả lời tôi, hay là vẫn chưa nhận được?”

“Hả? Chờ một chút, để tôi xem”. Cô lấy điện thoại di động ra, vừa nhìn thì tỉnh ngộ, “Hóa ra là tắt điện thoại, thảo nào tối hôm qua lại yên tĩnh như vậy, gửi tin nhắn cho tôi có gì không?”

“Không có gì, chính là hồi lần trước cô nói có nơi ăn lẩu cà chua rất ngon đó, tôi muốn hỏi nó ở đâu, ngày mai có một người bạn của tôi đến, muốn mời cậu ấy ăn cơm”.

Cô ấn phím mở điện thoại, màn hình phát sáng, không có nhiều tin nhắn cho lắm, ngoại trừ đồng nghiệp gửi tin nhắn cho cô, còn lại là một vài tin nhắn khác, tay vừa chạm đến phím xóa, thì màn ảnh sáng lên, cô hơi bất ngờ, sớm như thế mà Tô Lập đã gọi điện, cô thấp thỏm nhận cuộc gọi nói: “Tôi đang làm việc”.

“Không có chuyện gì là tốt rồi”. Người ở đầu dây bên kia như thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại trầm mặc thật lâu.

Trái tim cô bỗng nhiên rạo rực, còn có thêm một sự vui vẻ nho nhỏ, cô giải thích: “Thật xin lỗi, ngày hôm qua khi trở về tôi không chú ý đến điện thoại, kết quả vừa rồi mới biết điện thoại đã bị tắt, tìm tôi có việc gì sao?”

Tiếng hít thở nhẹ nhàng bên kia truyền đến, “Tối hôm qua tìm em có việc, tối nay em có thời gian không?”

Tổng Giai Nam ngượng ngùng cười cười, “Thật ngại quá, tối nay là buổi họp mặt bạn bè trung học của tôi, có thể là không có thời gian”.

“Không sao, vậy để hôm khác”.

Nhẹ nhàng buông điện thoại xuống, theo thói quen, Tô Lập khoanh tay đứng nhìn bầu trời bao la ngoài cửa sổ, mỗi lần thấy bầu trời xanh biếc như thế tâm trạng của anh luôn rất tốt, màu lam trong trẻo này luôn kích thích tình cảm dịu dàng từ đáy lòng anh.

Trong trí nhớ của anh, vào đại hội thể dục thể thao mùa xuân năm đó, anh ngồi trên khán đài ở sân vận động ồn ào tiếng người, thời điểm anh để tai phone điện thoại vào lỗ tai nhắm mắt lại chuẩn bị hưởng thụ bóng râm thì bên tai bỗng nhiên có tiếng khóc của một đứa bé, anh giật tai phone ra, sau đó có một tiếng nói dịu dàng của một cô gái truyền đến: “Đừng khóc, đừng khóc, chị dẫn em đến phòng y tế”.

Anh mở mắt, ở dưới khán đài xi-măng, không biết đứa bé con của giáo viên nào chạy vọt vào sân vận động, kết quả là bị người chạy đến va vào rồi ngã, khuôn mặt nhỏ nhắn của một cô gái công chúa bé nước mắt lưng tròng đỏ trên vai, cô gái công chúa bé kia đưa lưng về phía anh, anh không thấy rõ gương mặt cho lắm, chẳng qua là giọng nói rất dịu dàng khiến người khác cảm thấy rất bình yên ấm áp.

Khi đó, hai mắt anh không rời khỏi cô, trong tai phone đang vang lên ca khúc đáng yêu, [Say Hello], “If i see her standing there alone, at the train station three stops from her home, I have half a mind to say what I’m thinking anyway..”.

Bầu trời ngày hôm đó cũng trong lành như bầu trời ngày hôm nay, màu xanh biếc sáng rực không có một chút tạp chất, trong màu xanh thăm xen lẫn màu trắng nhàn nhạt, hòa với những thảm cỏ màu xanh biếc, hòa nhã khiến cho người khác có thể cảm thấy yên lòng.

Chỉ là sau đó anh không nói cho cô biết, lần đầu tiên anh gặp cô rất cuộc có hoàn cảnh như thế nào, cảnh tượng đó nhiều năm sau khi anh bắt chợt nhớ lại, cũng giống như một tấm ảnh cũ kỹ quý giá, mặt trên đọng lại bụi bặm của tháng năm, nhưng vẫn rung động lòng người như thế.

Nhưng chỉ khi chính bản thân anh xác định tình cảm của mình, nó mới có thể trở nên kiên định.

Vẫn là một ngày bận rộn như bao ngày khác, buổi tối, Tổng Giai Nam gọi xe đi đến nhà hàng đã được đặt sẵn, Tổng Giai Nam đến trễ, vừa tới đại sảnh đã nhìn thấy Đoàn Gia Thần đứng chờ ở đó, “Chờ cậu lâu lắm rồi, mới đến à, tớ dẫn cậu đi”.

Cửa phòng ở tầng hai đang khép hờ, Tổng Giai Nam kéo Đoàn Gia Thần, “Tớ hơi sợ”.

“Cậu sợ cái gì, đều là bạn học mà, cho dù bây giờ không thân thiết, chỉ cần mấy ván mặt chược thì sẽ quen thôi”.

Không phải là không thân thiết, mà do thời gian xa nhau quá lâu, đã nhiều năm không liên lạc, gặp mặt lại đương nhiên sẽ xấu hổ và sợ sệt, còn có cảm giác xa lánh và năm tháng để lại dấu ấn ở mỗi người.

Thời gian trung học là khoảng thời gian vui vẻ đơn thuần, nhưng lại rất xa xôi.

Cô lấy dung khí đẩy cửa ra, sự chú ý của mọi người bỗng nhiên đều tập trung vào trên người cô, có một chàng trai ánh mắt nhạy bén nhìn một cái đã nhận ra cô gọi “Tổng Giai Nam”, cô cũng cười cười, mơ hồ nhận ra nhưng lại không thể nhớ ra tên cậu ta, đã thay đổi rất nhiều, nhưng dường như lại không hề thay đổi.

Bỗng nhiên Tổng Giai Nam nhìn thấy trên ghế sofa có một người đang ngồi, vẻ mặt cô đơn của cô ấy khác biệt với chính bản thân mình trong quá khứ, cô ấy trò chuyện cùng người khác vài câu, cô đi đến trước mặt cô gái đó, nhẹ nhàng vỗ vào bả vai cô ấy, “Trương Tịnh Khang, đã lâu không gặp”.

Bữa cơm hôm nay căn bản chỉ uống rượu, những người đàn ông ở tuổi này đều là những cao thủ về tiệc rượu, Đoàn Gia Thần uống không nhiều lắm, uống một chút rồi dừng, Tổng Giai Nam ngồi bên cạnh tươi cười đối phó với hai người bạn cùng dùng bữa.

Chờ đến lúc ăn uống no say, tình cảnh đã có chút hỗn loạn, cô thấy Trương Tịnh Khang đi đến, ghé sát vào người cô nhỏ giọng nói: “Có thể ra ngoài một chút không, tớ có chuyện muốn nói với cậu”.

Đêm mùa đông, trên sân thượng nhà hàng gió rất lớn, có thể nghe được âm thanh tấm áp phích quảng cáo vỗ phành phạch trong gió, thành phố xa hoa trụy lạc này có chút say lòng người.

“Tổng Giai Nam, chỉ là tớ muốn nói lời xin lỗi với cậu, chuyện lần trước, rất xin lỗi”.

Cô cười cười, chân thành nói: “Không có gì, tớ hiểu ý của cậu, thật ra không ai sai cả, chẳng qua là thời gian đùa giỡn chúng ta mà thôi”.

Trương Tịnh Khang thở một hơi thật dài, “Rốt cuộc là cậu và Đoàn Gia Thần sao vậy?”

“Tớ và cậu ấy là bạn, chỉ là bạn mà thôi”. Tổng Giai Nam suy nghĩ một lúc rồi cười, “Bọn tớ bỏ lỡ thì vẫn là bỏ lỡ”.

Cô ấy không trả lời, chỉ xoay người đưa mắt nhìn về phía xa xa mù mịt, “Lúc đó các cậu thân với nhau như thế, bọn tớ còn cho rằng...”

Tổng Giai Nam cũng đi đến, khẽ nói: “Trước kia cậu luôn thích chọc ghẹo bọn tớ, nhưng bây giờ suy nghĩ lại, khi đó nhất định là cậu cũng thích cậu ấy, những lời đó từ trong miệng cậu nói ra nhất định là rất khó chịu”.

“Ừh, đúng vậy, trước kia tớ rất ngưỡng mộ cậu, thậm chí là ghen tỵ với cậu, chơi tốt với cậu, đến gần cậu chẳng qua hết một nửa lý do là vì thích Đoàn Gia Thần, mỗi ngày thấy cậu ấy và cậu cười cười nói nói, vừa phải giả vờ không để ý đến cảm giác khó chịu khi thấy hai người đùa giỡn”.

“Đây đều là do tớ gieo gió gặt bão, thích một người, lại không đi tỏ tình, mỗi ngày nhìn người đó đùa giỡn với một cô gái khác, để cho người đó khó xử, thật là hành động nhảm chán trẻ con”.

Tổng Giai Nam dè dặt từng chút một hỏi: “Vậy bây giờ cậu còn thích cậu ấy không?”

“Không được, tớ không bước vào tim của cậu ấy được, nếu vậy thì tốt nhất là nên từ bỏ, tớ và cậu ấy đã quen biết nhau mười năm, nếu có duyên thì đã sớm thành một đôi rồi”.

Vừa nhắc đến mười năm, Tổng Giai Nam lại mỉm cười bất lực, cô nhớ đến mười năm của bản thân mình, lại không khỏi cảm thấy duyên số thật sự rất huyền diệu, người xưa đã từng nói, mỗi một người đều đã được định trước người yêu, dây dưa với nhau trong luân hồi, ông tơ mới quấn dây tơ hồng vào ngón tay của bọn họ.

Nếu như vậy, ai mới chính là người được được quấn dây tơ hồng ở bên kia của bọn họ.

Buổi họp mặt bạn bè ai cũng uống khá nhiều, ai cũng hào hứng bảo là muốn đến trường học cũ xem một chút, cô nhớ đến đã lâu vẫn chưa về trường học, ngay lập tức Tống Giai Nam cảm thấy hứng thú.

Bảo vệ ở trường học phá lệ cho nhóm người của cô vào thăm trường cũ, trên đường đi đến sân vận động, Tống Giai Nam đi chậm rãi trên thảm cỏ thật lớn, Đoàn Gia Thần đi phía sau cô, “Thật sự là rất lâu rồi tớ chưa đến trường học, nên rất có cảm giác”.

“Chúng ta đã ở nơi này sáu năm, sáu năm đẹp đẽ nhất, cuộc sống của con người có bao nhiêu lần sáu năm như vậy”.

Sau trận bão tuyết ở sân vận động có chút lầy lội, chân cô dẫm lên bãi cỏ mềm mại, nhưng ống quần cô nhanh chóng dính đầy bùn bẩn, Tống Giai Nam định chạy dọc trên đường chạy, chạy đến lúc mệt thì lên khán đài của sân vận động ngồi, cô thở hổn hển, “Tiếc là bây giờ không phải mùa hè, nếu không thì có thể nằm trên bãi cỏ ngắm sao”.

“Tống Giai Nam”. Đoàn Gia Thần bỗng nhiên gọi tên cô, nụ cười trên môi mang theo một chút vẻ dịu dàng, “Nói một chút về chuyện của Tô Lập được không?”

Cô kinh ngạc nhìn cậu ta, “Nói gì?”

“Cậu nghĩ gì thì nói đó, vừa đi vừa nói chuyện”.

“Anh ấy là mẫu người giấu rất nhiều suy nghĩ dưới đáy lòng, không nói chuyện nhiều, rất trầm tĩnh, nhưng khi nói thì rất sâu sắc, có lẽ người như vậy rất chán, nhưng không hiểu sao tớ lại không có cảm giác như vậy”.

“Cuối cùng tớ vẫn cảm thấy anh ấy rất cô đơn, vẫn chỉ có một mình, không có bạn bè, không vui vẻ, lúc trước, thật ra tớ chỉ đơn thuần hy vọng anh ấy được vui vẻ, bản thân mình làm một người bạn bí mật là được rồi”.

“Có đôi khi tớ nghĩ, ai lại có thể kiên trì đến mười năm, chính bản thân tớ cũng không tin, đúng vậy, thật ra tớ cũng không kiên trì mười năm, chỉ là trong thời gian tớ ở đây mười năm vẫn không gặp được người có thể làm cho tớ khó quên hơn anh ấy mà thôi”.

Đêm đông, bầu trời bao la, bỗng nhiên xuất hiện pháo hoa đầy màu sắc, màu đỏ, màu cam, màu vàng xen lẫn vào nhau tạo thành ánh sáng rực rỡ, những tia lửa xinh đẹp trên bầu trời cao, tất cả đều bùng sáng trên bầu trời, sau đó lại rơi xuống như mưa rồi biến mất, làn khói xanh vẫn còn chưa biến mất hoàn toàn, thì màu lam, xanh biếc, màu tím như một ngọn lửa lần lượt phóng lên không trung, ánh sáng và bóng tối trong một đêm đông vắng lặng như vậy, bỗng nhiên trở nên dịu dàng nhưng lại hân hoan.

Tống Giai Nam đứng trên sân bóng rổ hân hoan nhìn lên bầu trời, pháo hoa xinh đẹp nhưng lại ngăn ngủi, chờ cho đến khi buổi trình diễn hoàn mỹ kết thúc yên lặng, cô cười nói: “Thật ra cuộc sống chính là như vậy, thích một người cũng giống như thế, tầm thường nhưng lại dài đằng đẳng”.

Cậu ta đứng dưới bóng bóng rổ lặng lẽ nhìn lúm đồng tiền của cô, sau đó nhảy lên làm một động tác ném bóng vào rổ, “Tống Giai Nam, tớ nói cho cậu biết, thật ra Tô Lập chơi bóng rổ rất cừ, cậu chưa từng đi xem sao, khi đó lớp chúng ta đấu với lớp bọn họ, nhưng lại thua, ha ha, ai bảo cậu lúc nào cũng buồn chán ở thư viện học Toán, đáng tiếc”.

Trong đầu cô bỗng nhiên xuất hiện một ý nghĩ, “Đoàn Gia Thần, tòa soạn của bọn tớ có trận đấu bóng rổ, cậu giúp tớ đi đi”.

“Tại sao lại là tớ?”

Cô bất đắc dĩ nói: “Tớ chỉ quen một mình cậu biết chơi bóng rổ, cậu giúp tớ đảm nhiệm trên hình thức cũng được”.

“Tại sao cậu không đi nhờ Tô Lập?” Giọng nói thản nhiên kèm theo một nụ cười, cậu ta khẽ nheo mắt lại, nụ cười có chút bất đắc dĩ nhưng lại tràn đầy sự thoải mái, “Tống Giai Nam, có đôi khi, phải tranh thủ làm chuyện gì đó, thì cả đời mới không hối hận”.

Trầm mặc một lúc, cậu ta cúi đầu, tùy ý đá hòn đá nhỏ dưới chân, xung quanh sân vận động là những tia sáng mờ mờ, vẻ mặt của cậu ta trong bóng đêm không rõ ràng cho lắm, “Mặc dù, nói những lời này vào thời điểm này không tính là thật lòng, nhưng tớ hy vọng cậu có thể làm được”.

Bỗng nhiên có một cơn gió lớn ồa tới, thổi tung mái tóc dài của cô lên không trung, trên mặt đất, những hạt cát nhỏ cũng tung bay lên, làm mù mắt của cô, giọng nói của Đoàn Gia Thần truyền đến rất rõ ràng: “Tổng Giai Nam, năm lớp 12 cậu đăng ký ban khoa học xã hội, có một thời gian tớ không nhìn thấy Tô Lập, khoảng một tháng sau tớ gặp cậu ấy trên sân bóng rổ, nhưng cậu ấy chỉ ngồi ở đó nhìn”.

“Cậu có biết là cậu ấy thuận tay trái không, nhưng sau đó, lúc cậu ấy chơi bóng rổ toàn dùng tay phải, vậy trong lúc đó rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, đến nay vẫn không ai biết”.

41. Chương 41: Chương 41

Cô chỉ uống một chút rượu nhưng cũng cảm thấy khó chịu, chẳng qua là do thần kinh đột nhiên từ trạng thái đóng băng vì rét lại chuyển sang giai đoạn sau khi bị kích hoạt, cả người cô trở nên vô cùng phấn khích, trên đường về nhà Tổng Giai Nam ca hát không ngừng, lúc đi đến cổng, bác bảo vệ cư xá đang xem TV, nghe thấy thanh âm của cô cũng thò đầu ra dò xét, tiếp theo lại rút về, bên trong có người hỏi: “Gì thế? Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có chuyện gì, cô bé đó uống quá nhiều nên vui vẻ hát đó mà”.

Gương mặt cô sinh động, nụ cười dịu dàng tràn đầy sức sống, “Bác ơi, chúc mừng năm mới, cháu chúc mừng năm mới bác đấy ạ”. Vứt dứt lời, Đoàn Gia Thần bên cạnh đã trợn mắt nhìn cô một cái, sau đó nói đùa với bác bảo vệ: “Thật ngại quá, cô ấy uống hơi nhiều”.

Bác bảo vệ cười to, “Không có chuyện gì, cậu cũng đỡ bạn gái về đi, đi đường cẩn thận một chút”.

Đoàn Gia Thần mỉm cười gật đầu, vừa định đưa tay kéo Tổng Giai Nam lại, nhưng bỗng nhiên cô lại ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Đoàn Gia Thần rồi tức giận trả lời một câu: “Cậu ấy không phải bạn trai cháu”.

Bác bảo vệ thật sự không còn cách nào khác đành cười “Ha ha”, vào nhà tiếp tục xem tivi, còn Đoàn Gia Thần thì nheo mắt lại, lắc đầu, không ai chú ý đến nụ cười ở khóe môi cậu, thoáng qua rồi biến mất.

Chia tay Đoàn Gia Thần dưới tầng, cô nhảy lên lầu, vừa bước vào cửa là vội vã mở máy vi tính lên, mở QQ, đăng nhập vào space của mình, cẩn thận dời hình ảnh trái tim xuống phía dưới.

“Hợp mặt bạn bè, những gương mặt đã từng quen thuộc, những năm tháng ngây ngô rực rỡ kia giống như chưa từng rời xa, chỉ là tôi sợ ký ức quá đổi hoàn mỹ của mình lại đan xen vào thực tế tàn khốc. Bóng đêm tối tăm trong ký ức của tôi lại che giấu đi tất cả những điều tốt đẹp có liên quan. Cho nên đã rất lâu rồi, tôi cố gắng xa cách những ký ức này, những người bạn đã từng cùng tôi vui đùa, hôm nay khi gặp lại bọn họ, trong lòng tôi rất áy náy, nhiều hơn nữa là sự cảm ơn, bởi vì họ chưa bao giờ quên tôi”.

Dư âm của chất cồn dần dần xông lên não cô, từng hình ảnh hợp mặt với bạn học cũ hiện lên trước mắt cô, từ trước đến nay, chưa có chuyện gì chỉ phối suy nghĩ của cô, cô chưa từng có dũng khí tràn đầy đầy lòng như thế.

Những lời Đoàn Gia Thần nói dần dần hiện lên trong đầu óc cô, cũng giống như một tia chớp, bỗng nhiên cô nhớ đến một buổi sáng năm lớp 11 trên sân vận động, dưới làn mưa phùn lất phất và ô bóng rổ, đồng phục màu trắng xanh cùng với trái bóng rổ như ẩn như hiện, khi đó chẳng qua là cô quá vội vàng chỉ nhìn thoáng qua nên cũng không quá chú ý, nhưng bây giờ nhớ lại, diện mạo người đó cũng đã mơ hồ, nhưng trực giác nói cho cô biết đó chính là Tô Lập.

Cũng giống như những bước chân cô đã từng đi theo phía sau anh, nếu như khi đó cô có dũng khí hơn, nếu như hiện tại cô có nhiều cơ hội hơn một chút, cô nhất định sẽ ra sức đuổi theo để bù đắp khoảng thời gian cô đã đánh mất.

Không chút do dự gọi Phương Ngôn Án đang ẩn nick, việc cô thẳng thừng muốn tìm Tô Lập khiến bạn học Phương Ngôn Án oán trách thật lâu: [Trọng sắc khinh bạn, chị Giai Nam, chị chờ em một chút, để em bảo anh ấy login tìm chị].

Cô cắn môi thật mạnh, mắt nhìn thẳng vào avatar trên QQ đang xám xịt kia, điều này khiến trong lòng cô run run giống như ai đó nhéo vào lòng bàn tay, ngay cả hô hấp cũng trở nên dè dặt, trên mặt không biết từ lúc nào đã đỏ ửng nóng bừng, tầm mắt mờ mịt nhìn đến nơi khác, sau đó lại nhớ đến màn hình máy vi tính, quả nhiên avatar quen thuộc kia nhấp nháy, cũng giống như nhịp đập không ổn định của trái tim cô.

Cô vội vàng mở khung chat ra: [Tôi có việc tìm anh, có việc nhờ anh giúp đỡ].

[Việc gì?]

Cô hít một hơi thật sâu, sau đó nhanh chóng gõ một dòng chữ trên bàn phím: [Tòa soạn của tôi có một trận bóng rổ, tôi muốn nhờ anh giúp, ý tôi là nếu như anh không bận, không biết có thể giúp tôi tham gia một trận được hay không].

[Cái gì gọi là tham gia một trận]. Anh rất chân thành hỏi thăm.

Tổng Giai Nam cảm thấy mình thật sự rất thất bại: [Nói đúng hơn là trong mục của tôi, thật sự không tìm được một người có thể tham gia, căn bản toàn là những người đã lớn tuổi, chủ biên ury hiếp nói nếu không thì phóng viên nữ cũng phải tham gia].

[Khi nào?]

[Bốn giờ chiều ngày mai, ở viện nghiên cứu đại học trước kia của tôi].

Đã rất lâu mà trên màn hình vẫn chưa trả lời lại, tay cô như bị treo trên bàn phím, vừa định gõ một dòng đối lời thì bên kia đã gửi đến một file yêu cầu chấp nhận, nhìn kỹ lại thì đó là ca khúc [Nếu như em vẫn còn ở đây] (1) của La Chí Tường, cô có chút ngạc nhiên: [Sao vậy?]

(1) Bài hát “Nếu như em vẫn còn ở đây” - Trình bày: La Chí Tường.

[Không có gì, thỉnh thoảng đổi ca khúc nghe cũng không tệ, em nghe một lát đi, đúng rồi, ngày mai tôi sẽ đi, chỉ là có thể đến trễ một chút, nhưng như vậy có vấn đề gì không?]

Cô thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới cảm thấy lời mình vừa nói vô cùng ngốc nghếch, cô nhẹ nhàng úp đầu lên bàn, mở file vừa nhận ra, giai điệu du dương nhẹ nhàng truyền đến, vẫn là phong cách trước sau như một của dòng nhạc thịnh hành, cô mấp má môi, thật sự rất tò mò sao Tô Lập lại thích nghe dòng nhạc như thế, sau đó chậm rãi hồi âm: [Không thành vấn đề, cảm ơn anh].

[Được rồi, tôi còn có việc, out trước nhé, ngủ ngon].

Độ nóng của cồn dần dần giảm bớt, trong phòng không mở điều hòa, bỗng chốc cô cảm thấy không khí lạnh như băng, ngoài cửa sổ, màn đêm như vô cùng vô tận, còn có bóng tối như trải dài vô hạn, gió lạnh đang thổi làm lung lay những cây đại thụ đơn độc trong năm tháng.

Tổng Giai Nam cứ yên lặng gục ở trên bàn như vậy, cô không nghĩ bất cứ điều gì cả, bỗng nhiên cô mở to mắt ngồi dậy, mở ca khúc [Nếu như em vẫn còn ở đây] lên, ca khúc không có giai điệu đặc biệt, nhưng khi lời nhạc vô cùng đơn giản chiếu vào tầm mắt, không biết là vì nguyên nhân gì, cô lại cảm thấy khó chịu và buồn phiền.

“Cuộc sống rất đơn giản cũng giống như một thước phim không có kịch bản, công việc bận rộn, người nhà bận rộn, lúc chơi bóng thì phấn đấu đến quên bản thân mình, về nhà thì trời đã khuya”.

Cô nghe lặp đi lặp lại nhiều lần, chỉ đơn giản nghe một đoạn như thế.

Cuộc sống không có anh rất đơn giản, giống như một tờ lịch trống rỗng, được bản thân mình mở ra rồi nhẹ nhàng khép lại, không có sự vui mừng lớn lao, cũng không có sự phập phồng không thoải mái. Công việc bận rộn, người nhà bận rộn, lúc phấn đấu quên bản thân mình, rất cố gắng cho rằng mình vui vẻ, mình hạnh phúc, cùng đi dạo, uống rượu, dùng cơm với bạn bè, sau những cuộc vui đó, chỉ có một mình cô đơn.

Nhưng anh đâu rồi, đã nhiều năm như vậy, chàng trai lạnh lùng kia, hôm nay đã là người đàn ông lạnh lùng trầm tĩnh, có phải anh cũng giống cô, công việc bận rộn, gia đình bận rộn, lúc chơi bóng cũng phấn đấu quên mình, về đến nhà thì trời đã khuya.

Bài hát này muốn nói gì đây.

Bỗng nhiên, có một đóm pháo hoa bốc cháy trong đêm tối ngoài cửa sổ, cảnh tượng đẹp mắt bày ra ở trước mắt cô, hình ảnh phản chiếu trên cửa kính, những đóm pháo hoa vô cùng vô tận nối gót nhau tỏa sáng, tản đi khắp nơi trên bầu trời bao la.

Nhưng bỗng nhiên cô bắt đầu cảm thấy đau lòng, người đàn ông “Lúc chơi bóng thì phần đầu quên bản thân mình, về nhà thì trời đã khuya”, đau lòng như vậy, dường như đang châm ngòi sự đau đớn trong lòng cô.

Pháo hoa biến mất, bóng tối vô cùng vô tận lại bao phủ tầm mắt của cô, cô chưa từng nghĩ đến, cô sẽ có niềm ước ao khẩn cấp như thế, người đàn ông đã từng sơn màu sáng lạn lên bức tường thời niên thiếu của cô có thể vui vẻ và hạnh phúc với cô.

Một đêm ngủ không ngon, vẫn luôn giật mình tỉnh giấc từ trong giấc mộng trống rỗng, sau đó lại ngủ không sâu, lặp đi lặp lại như thế, kết quả sáng nay khi cô thức dậy, xung quanh viên mắt lơ mơ xuất hiện quầng thâm.

Từ đáy lòng cô luôn có một sự vui mừng, nhưng vẫn còn một chút âm ỉ không yên, cuộc sống bình lặng nhiều năm như vậy, một ngày nào đó bỗng nhiên lại vì sự xuất hiện của Tô Lập mà lặng lẽ tan vỡ, bỗng chốc bức tường sụp đổ.

Lúc đến tòa soạn làm việc, đương nhiên là những phóng viên tiền bối kia lại vì trận bóng rổ mà xấn tay xấn chân, không khí khẩn trương nghiêm túc này ngày thường không hề có, Tống Giai Nam cũng viết bản thảo trong tình trạng mất hồn mất vía, cô uống trà, vẫn chưa đến ba rưỡi thì phòng làm việc sát vách đã có người hô hào: “Tranh tài rồi, tranh tài rồi, đặt cược đi, xem Tiêu điểm và Đại Thành ai sẽ thắng!”

“Ai chết trong tay ai!”

“Tôi van cậu, không biết là bông hoa rơi vào nhà nào! Làm tin tức, phải nghiền ngẫm từng chữ một!”

Dường như từ trước đến nay phòng làm việc chưa từng sôi động như vậy, chủ biên hơn bốn mươi tuổi giống như học sinh tiểu học vung về vô trái bóng, mấy vị tiền bối phóng viên cởi đồ vest và giày da ra, thay quần áo thể thao, bên kia, có một cô phóng viên cười nói: “Nhìn các anh kia, khóa cũng không kéo lên được, các anh có thể chạy hay di chuyển không đây”, mọi người liền cười vang.

Một cô phóng viên trẻ tuổi ngồi bên cạnh Tống Giai Nam giờ điện thoại lên nói lớn: “Bạn trai tôi sẽ đến ngay, anh ấy tốt nghiệp trường thể thao”. Mọi người kéo “Wow” lên một tiếng, cô lại nhìn thoáng qua điện thoại di động của mình, có chút căng thẳng lại có chút chờ mong.

Không biết anh có thể đến đúng hẹn hay không.

Bên ngoài sân bóng rổ ở trường đại học bị vây quanh chặt đến mức con kiến cũng không chui lọt, mặc dù bầu trời đã tối đi rất nhiều, mặt trời cũng đã dần dần ẩn khuất sau tầng mây dày cộm, không khí lạnh thấu xương kèm theo mùi ẩm ướt, giống như điềm báo tuyết sắp rơi.

Nhưng tất cả những điều đó cũng không thể làm giảm không khí từng bừng của cuộc tranh tài, thật ra thì nên nói là sôi động, nhưng tình thế đang nghiêng về một phía, người bên đội Tiêu điểm chỉ có ba người thật sự ra sân được, mà đội Đại Thành lại toàn là những cao thủ bóng rổ, điểm số nhanh chóng cách biệt, khiến cho những người đang xem có chút không đành lòng.

Tống Giai Nam vừa chú ý tình hình trận đấu, vừa lo lắng nắm chặt điện thoại trong tay, cô muốn gọi cho Tô Lập nhưng vừa ấn phím gọi thì lại tắt đi, Tăng Thư Ưc ở bên cạnh nhìn cô, “Tống Giai Nam, cậu sao thế, sao lại mang dáng vẻ mất hồn mất vía như vậy”.

Lời vừa chưa dứt, ở phía sau liền truyền đến một âm thanh xôn xao, đám đông tự nhiên tản ra, theo phản xạ tự nhiên, Tống Giai Nam quay đầu lại nhìn, trước mắt cô là một người đàn ông với bộ quần áo thể thao màu lam, anh khẽ cười nói: “Ngại quá, đến muộn một chút, còn kịp không?”

Có lẽ là anh đã chạy trên đường đến đây, trong nụ cười của Tô Lập mang theo một chút hơi thở, trong con ngươi của anh ẩn giấu nụ cười, trong lúc nhìn xung quanh, con mắt đen lấy bóng loáng của anh khẽ di chuyển, trên chiếc cổ áo của bộ trang phục thể thao màu lam là gương mặt trắng nõn của anh, tóc trên

trán nhẹ nhàng rủ xuống mi mắt, ánh sáng và bóng tối sinh động đến lạ thường, đó chính là cậu nam sinh Tô Lập thời trung học kia.

Nụ cười thần nhiên, đáng vẻ vô cùng cuốn hút.

“Chúng ta sẽ dùng một người có chuyên môn để đột phá, đồng thời tôi sẽ cố gắng ném ba đường bóng, rồi nhanh chóng chạy đến chỗ trống, sau đó thì ném bóng vào rổ, ngoài ra chúng ta cần phải dựa vào tốc độ, nhớ kỹ là nhất định phải nhanh, dùng tốc độ dồn cho đối phương không có lối thoát, đồng thời phải kèm người bên đối phương, chạy tới chạy lui nhiều vị trí để làm xáo trộn phòng thủ của đối phương”.

“Tôi đề nghị sử dụng chiến thuật phối hợp phòng ngự này, như thế mới có thể phát huy hiệu quả phương pháp phòng thủ của chúng ta, nếu như phòng ngự theo cách cứ nhìn mãi đối phương, thành viên chơi bóng của chúng ta sẽ khó tránh khỏi việc bị qua mặt, lúc này có thể dựa vào phối hợp giữa phòng ngự và tấn công”.

“Cứ dựa theo phương pháp này, trên tay ai có bóng thì cứ cố gắng truyền cho tôi, hiểu chưa, ra sân thôi”.

Nhìn bảng điểm trước mắt đang thể hiện rõ sự chênh lệch, đúng là hai đội hiện nay đang có khác biệt quá lớn về thực lực, tỉ lệ xoay chuyển cục diện hiện nay là cực kỳ thấp, chỉ là đang ra sức để thua đẹp một chút, anh thở phào nhẹ nhõm.

Tổng Giai Nam nhìn Tô Lập, lần đầu tiên cô được xem anh chơi bóng rổ nên có chút khấn trương và phấn khởi, Tăng Thư Ưc lại không ngừng than thở: “Tổng Giai Nam, cậu tìm đâu ra một người đàn ông cực phẩm như vậy đến đây thế”, cô hưng hăng trừng mắt nhìn Tăng Thư Ưc, nhưng vẫn không thể che giấu được nụ cười ở khóe môi.

Tiếng cười vừa vang lên, cô liền nghe được Tô Lập gọi tên cô, vẫn chưa kịp phản ứng, tay của anh đã vươn đến, chiếc áo khoác thể thao được đặt vào trên tay cô, “Cầm hộ tôi một lúc”.

Cô đã từng ngồi ở khán đài sân vận động thấy các cô gái ôm trong tay chiếc áo thể thao, trên mặt các cô gái đó cũng xuất hiện nụ cười thật tươi, ánh mắt dõi theo người duy nhất của mình, còn những chàng trai ngây ngô trẻ tuổi lại chạy nhảy ném bóng vào rổ, chậm rãi thoải mái.

Có đôi khi cô rất hâm mộ, nhưng vẫn mỉm cười, sau đó ánh mắt cô dịch chuyển từ tay cầm áo của cô gái sang tay cầm nước uống, rồi cô lại yên lặng rời đi, bên tai truyền đến những âm thanh trong trẻo, những tiếng reo hò ầm ĩ, còn có những cái tên của riêng mình.

Một khắc đó, cô đã từng có hy vọng xa vời, có một người đứng trước mặt cô, đưa áo thể thao của mình cho cô, còn cô chỉ có thể mừng rỡ nắm thật chặt quần áo của người đó, cũng giống như thứ cô đang nắm lấy là tay của người đó và suốt cả cuộc đời.

Và ngay lúc này, trong tay của cô đang lặng lẽ nắm chặt lấy áo thể thao của Tô Lập, sự rung động đó muộn mười năm, cảnh tượng trong vở kịch đã được trình diễn muộn mười năm.

Cô chỉ có thể nắm thật chặt, trong những đường sọc xanh và trắng đó, cô đang tìm về những màu sắc thâm mến từng thuộc về cô.

Tổng Giai Nam chưa bao giờ biết Tô Lập chơi bóng rổ hay đến như thế, anh vừa vào sân đã ghi được ba điểm, giành được những tràng hoan hô tán thưởng, đáng người của anh thon dài linh hoạt, trong lúc chạy nhảy, giơ tay, nhắc chân thể hiện rõ sự tuần tú kiết xuất của mình.

Cô xem rất mê mẩn, Tăng Thư Ưc bên cạnh nắm lấy tay cô, dùng sức véo, “Rất đẹp trai nha, theo tớ nhất định là lúc còn đi học anh này là người đi tiên phong đẹp trai trong đội bóng rổ đây, quả thực là bản sao Kaede Rukawa (2) của đây”.

(2) Kaede Rukawa: Một trong những nhân vật chính trong bộ truyện tranh nổi tiếng “Slam Dunk”.

“Tăng Thư Ưc, cậu đừng có kéo tớ, rất đau đấy”.

“Tớ xúc động mà, được không”.

Điểm số dần dần tăng lên, ánh mắt của mọi người cũng chăm chú dõi theo trận thi đấu của bọn họ, có người hò hét hoan hô. Nhìn qua, Tô Lập và những thành viên khác phối hợp vô cùng tốt, lối chơi cũng rất

nhẹ nhàng, với việc nhanh chóng giành được ba điểm, anh gần như hoàn toàn trở thành tiêu điểm của toàn trường, nhưng vẫn không ai biết tay trái của anh đang đau âm ỉ.

Chấn thương xảy ra đã rất lâu cứ không cẩn thận là lại tái phát, Tô Lập lặng lẽ nắm lấy cổ tay trái, anh cố gắng hết sức ném hai lần, xuyên qua đám người dày đặc, anh vẫn có thể nhìn thấy Tống Giai Nam đang ôm chiếc áo thể thao của mình âm thầm đứng một góc.

Từ đáy lòng anh bỗng nhiên có một cảm giác phức tạp vô cùng khó tả, bất chợt có tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên, anh thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, điểm số vẫn còn cách biệt, sự xuất hiện của anh đã không thể đảo ngược tình cảnh như mọi người kỳ vọng.

Rất nhiều người chạy đến vỗ vỗ bờ vai an ủi anh, nhưng anh không hề cảm thấy tiếc nuối một chút nào, dù sao bóng rổ cũng là sự tranh tài của cả một đội, không phải là màn trình diễn của một người, chỉ cần cố gắng thì tất cả đều thoải mái.

Anh không muốn nghe những lời an ủi của người khác, anh chỉ muốn nghe lời cảm ơn của một người dành cho anh.

“Đáng tiếc quá, lại không thắng nổi”. Tăng Thư Úc lắc đầu thất vọng, “Nếu anh ta ra sân sớm chút thì tốt rồi”.

Tống Giai Nam lấy từ trong hộp ra một chai nước khoáng, cô cười nói: “Được rồi, quan trọng là có tham gia mà, hơn nữa, chúng ta không thua hơn mười điểm đã là hy vọng lớn nhất của chủ biên rồi, ngày mai lúc họp chú ấy nhất định sẽ không cố ý đến muộn”.

Tăng Thư Úc lại thấy tay trái cô đang cầm chiếc áo thể thao, tay phải cầm chai nước khoáng, trên miệng lại không ngừng lải nhải, thì trêu chọc nói: “Tống Giai Nam, tớ thấy dáng vẻ của cậu lúc này rất giống với các cô gái giúp các chàng trai cầm áo và nước khoáng thời trung học lắm nha, ha ha, tớ hỏi này, lúc còn học trung học cậu đã làm những việc đại loại như thế này chưa đấy, sao lại thạo việc như vậy”.

“Nói vớ vẩn gì đó, cậu mới là người đã làm”. Đường như bị người khác nhìn thấu suy nghĩ, cô trợn mắt nhìn Tăng Thư Úc một cái, sau đó nghiêng đầu sang nơi khác che giấu cảm xúc ngượng ngùng của mình, nhìn thẳng về hướng Tô Lập đang đứng ở dưới bảng rổ (3).

(2) Bảng rổ:

Vừa vận động quá sức nên anh đang thở dốc, trên mặt có vài giọt mồ hôi, từ giữa hàng lông mày chảy dọc theo đường cong sống mũi, làn da tái nhợt của anh cũng hơi ửng đỏ, không còn một chút vẻ lạnh lùng thường ngày nữa, trái lại ở anh đang tỏa ra một niềm vui sinh động được biểu hiện ở hơi thở nam tính mạnh mẽ, khiến người khác không khỏi mặt đỏ tim đập nhanh.

Cô đưa nước khoáng cho anh, nhìn ánh mắt anh, chân thành nói: “Cảm ơn anh”.

Khán giả xem trận thi đấu cũng dần dần tản đi, những vầng mây u ám che phủ trên bầu trời, bóng tối đêm đông đang lặng lẽ bao trùm ánh sáng ban ngày yếu ớt, anh mở nắp chai nước khoáng, vừa đưa đến khoe môi thì để xuống, “Tôi không thắng”.

Môi của cô giương lên, bày ra một độ cong đẹp mắt, “Thắng thua không quan trọng, anh chơi bóng rổ rất hay là đủ rồi”.

Tô Lập có chút ngạc nhiên, “Em chưa từng thấy tôi chơi bóng rổ?”

“Xin anh, tôi rất ngốc về vận động thể thao, cho đến nay đều không hề tham gia vào hoạt động nào của khoa”. Tống Giai Nam ngượng ngùng mỉm cười, trong lời nói mang theo một chút vẻ trách móc và đắc ý, “Hơn nữa, cho đến bây giờ anh cũng chưa hề nói cho tôi biết”.

Cảm xúc phức tạp từ đáy lòng chậm rãi nảy lên, Tô Lập ngẩng nhìn bốn phía đang dần dần trở nên vắng vẻ, xung quanh là những tòa nhà cao tầng, còn có đài phát thanh đúng giờ vang lên của trường, giọng hát dịu dàng của John Lennon truyền đến: “Oh my love for the first time in my life, i feel sorrow, i feel dreams, i feel life, i feel love”.

“Biết đây là bài hát gì không?”

Giai điệu rất êm tai, giọng nam rất dịu dàng, cô thuận miệng hỏi: “Đây là bài hát gì?”

“Oh My Love!”(4) Anh tùy ý vắt áo khoác thể thao lên vai, cười nói: “Tổng Giai Nam, đây là trường em học lúc lên nghiên cứu sinh, chắc là em rất quen thuộc, dẫn tôi đi dạo một chút được không?”

(4) Bài hát Oh My Love. Trình bày: John Lennon.

“Đây là tòa nhà Đức Chính, bọn tôi học ở đây, nhưng chỗ này cách căn tin xa lắm, rất không thuận tiện cho đời sống nhân dân”.

“Ký túc xá thì ở ngay sau tòa nhà này, đã rất cũ rồi, đến mùa xuân mà độ ẩm vẫn thấm thấu đến sàn nhà của tầng bốn, bùn lầy cũng làm ẩm tầng một, tuy nói là hai người một phòng, nhưng lại không bằng khu ở bốn người một phòng”.

“Lúc tôi lên nghiên cứu sinh rất gay go, lý tưởng mỗi ngày còn tồi tệ hơn chó lợn”.

“Đúng rồi, đây là nơi tôi thích đến nhất, đến đây xem đi”.

Sân thượng vắng vẻ, phía trên còn chất một đống vật liệu xây dựng không dùng đến, nơi trống rỗng này lại là nơi có tầm nhìn trông trải vô cùng vô tận, cách đó không xa là dãy núi Viễn Sơn, còn nhìn thấy những áng mây lơ đãng dày đặc. Trên mặt đất còn để lại dấu vết ẩm ướt của nước mưa, gió đông thổi đến lạnh đến thấu xương.

“Ở đây có thể thấy được rất nhiều quang cảnh thành phố này”. Tổng Giai Nam giang rộng hai cánh tay, hít một hơi thật sâu, “Nếu anh cảm thấy mệt mỏi, khó chịu, có thể đến đây ngắm cảnh một lát, sau khi mùa hè kết thúc, mặt trời nóng bức nướng nóng nền xi-măng, nằm ở đây có thể nhìn bầu trời chiều và hưởng thụ cuộc sống”.

“Cũng giống như ngồi trên khán đài ở sân vận động ngắm bầu trời bao la?”

“Uhm”. Cô khẽ mỉm cười, nhìn vào mắt của anh, bỗng chốc hai ánh mắt chạm vào nhau, không khí bắt đầu có chút hư ảo ngăm ngăm, còn có nét mập mờ.

Cuối cùng trên bầu trời lại nhẹ nhàng rơi xuống những giọt mưa lạnh như băng, mưa mùa đông lặng lẽ phủ đầy bầu trời thành phố, Tổng Giai Nam kéo cổ áo, tự nhủ: “Đường như sắp có tuyết rơi”.

“Ừh, chúng ta về đi”.

Cửa sân thượng nhẹ nhàng khép lại, bỗng chốc cả bầu trời bị bóng tối bao phủ, trước mắt cô là bóng tối đen mờ mịt, mắt Tổng Giai Nam rất kém trong bóng tối, khi bóng tối bao trùm ánh mắt của cô, giống như cả thế giới chỉ còn lại một mình cô.

Còn có tiếng bước chân đang đi phía trước kia.

Rất lâu trước đây, cũng giống như bầu trời bỗng chốc trở nên ẩm ướt mà không hề báo trước, mười năm trước cô có gương mặt thanh tú, là cô gái có tính cách ôn hòa, cô đã từng đi ở phía sau một chàng trai lạnh lùng u sầu trong hoàn cảnh như thế này, đi một đoạn trong bóng tối, cả một cầu thang thật dài nhưng lại ngắn ngủi, cô cầu nguyện sẽ không có điểm cuối, mười năm trước, cô chưa từng nghĩ rằng, sẽ lại bước đi trong quanh cảnh như thế lần nữa.

Lấy lại bình tĩnh, cô sờ điện thoại, muốn lấy ra để thấp sáng đường đi dưới chân, vẫn chưa chạm đến điện thoại, trong bóng tối, giọng nói lạnh nhạt lại dịu dàng truyền đến: “Tổng Giai Nam, sao vậy?”

Cô hơi lúng túng, “Tối quá, tôi không thấy rõ lắm”.

Không thấy rõ bậc thang dưới chân, cũng bởi vì cô bị cận thị nhẹ, cô bám vào tường, cẩn thận từng li từng tí bước xuống hai bậc thang, lúc chân vẫn còn đặt trên không định bước xuống, trong tay cô bỗng nhiên có một luồng nhiệt kỳ diệu dần dần đến gần, lòng bàn tay cô chạm vào lòng bàn tay ấm áp kia, còn có năm ngón tay đan vào nhau, vô cùng vững chắc.

Trong lúc nhất thời cô không biết phản ứng như thế nào, cô chỉ hoảng hốt mở to hai mắt nhìn, trong bóng tối, Tô Lập khẽ ngẩng đầu mỉm cười nhìn cô, ngón tay anh vững vàng giam giữ tay cô trong lòng bàn tay, “Như vậy, cho dù không nhìn thấy cũng không cần lo lắng”.

Cô không thể nói thành lời đây là cảm giác gì, chết lặng, khiếp sợ, hay là mừng rỡ, trong giây phút đó, ngay bản thân cô cũng không biết được, Tống Giai Nam ngơ ngác đứng đó, âm thanh phát ra từ cổ họng khô khốc, chỉ còn là tiếng hít thở ngắn ngủi.

Còn anh đang nhìn cô, gần từng chữ, chậm rãi nói: “Thật xin lỗi, để em chờ lâu như vậy, nhưng vẫn may là không quá trễ”.

Chờ anh cuối cùng cũng đáp lại trong thế giới của mình, hơn nữa, thế giới to lớn đó chẳng qua lại là gần trong gang tấc.

Từ trong tòa nhà bước ra ngoài, khí lạnh ập vào mặt cô, những hạt mưa nhỏ trên bầu trời biến hóa huyền ảo thành những bông tuyết tung bay trong gió, trong không gian những bông tuyết đang phiêu tán, dưới ngọn đèn lấp lánh, cô thấy rõ ánh mắt của anh.

Hoàn mỹ như trong giấc mộng, nhắm mắt lại chính là độ ẩm từ lòng bàn tay anh truyền đến, mở mắt ra chính là khoảng thời gian mười năm, bóng dáng và gương mặt thời niên thiếu của người đàn ông, những thứ đó trong ký ức của cô, bịa đặt, ảo tưởng, hy vọng, trải qua mười năm, toàn bộ đều hóa thành thực tế tốt đẹp trùng lặp với ngày hôm nay.

Thời gian mười năm vừa trải nghiệm vừa rơi lệ.

Chỉ vì duyên phận khoan thai đến chậm.

42. Chương 42: Chương 42

Càng lúc càng đến gần tết âm lịch, cả tòa soạn được bao trùm trong một bầu không khí cuồng nhiệt khác thường.

Một bà chị ngồi trước Tống Giai Nam đang cầm một quyển cẩm nang mua đồ được giảm giá ở siêu thị đang thảo luận với một phóng viên ở bên cạnh về mặt hàng được giảm giá nhiều nhất, nhân tiện mua một chồng hoàng lịch⁽¹⁾ và thậm chí là các loại sách vận may vào năm sau, các phóng viên nữ ở tòa soạn cũng thay đổi nhiều kiểu tóc, trên tay đeo trang sức lấp lánh.

(1) Hoàng lịch: Sách nói về thời tiết ngày tháng.

Đồng nghiệp ngồi ở kế bên cô vừa uốn tóc gần đây, Tống Giai Nam cảm thấy thật sự rất thú vị, cô không có chuyện gì làm nên ngồi dùng bút phác thảo mái tóc uốn lên gương mặt của mình, cuối cùng một phóng viên trẻ tuổi không chịu nổi gây hỗn loạn vì làm mất một phiếu giảm giá làm tóc ở Ferrero Rocher, “Chị Giai Nam, nếu chị cảm thấy tóc xoắn đẹp thì quyết tâm đi làm đi chị”.

Đúng lúc Tăng Thư Úc cũng đang chia bao hoa hồng ở bên cạnh, nghiêng đầu sang nhìn rồi nói: “Được đó, Tống Giai Nam, tóc của cậu dài như vậy, có thể uốn ống số 5 hoặc số 6 đó, rất có dáng phụ nữ nha”.

Phần tóc ở trên trán cô không chú ý từ tai rủ xuống, mái tóc dài cho cảm giác rất dịu dàng, cô chưa từng có ý nghĩ sẽ thay đổi kiểu tóc, nhưng khi nhìn tóc của nữ chính trong các bộ phim thánh thiện đến động lòng người.

Đã rất nhiều năm cô không cắt tóc, không biết vì sao, từ trong đáy lòng cô luôn có cảm giác quyến luyến mái tóc dài này.

Tống Giai Nam sờ sờ tóc của mình, sau đó lại nhìn bóng dáng của mình đang phản chiếu trên cửa sổ thủy tinh, cô lẩm bẩm: “Uốn có đẹp không? Có làm mình già đi không?”

“Thế nào đây, nhìn cậu như thế này luôn cho tớ cảm giác quá trẻ con, phóng viên làm việc bên mục tiêu điểm thì phải để bản thân mình càng chín chắn càng tốt, càng già càng hay chứ”.

“Uốn ống to sẽ đẹp đấy, chị nhìn tóc của chị Trương kia”.

Hai người thay phiên nhau tác động Tống Giai Nam đổi kiểu tóc, cô nghe nên hơi động tâm, cuối cùng Tăng Thư Úc không cho cô thời gian do dự nữa, lập tức tay gõ nhịp nói: “Dù sao cũng sắp tan sở rồi, tớ và cậu đi làm, vừa lúc tớ cũng muốn chỉnh tóc ở quán”.

Tổng Giai Nam sau một lúc vòng vo đành đáp ứng, cô nhớ lại hôm nay cô có hẹn ăn cơm với Tô Lập và rất nhiều việc khác nữa, nếu như làm tóc rồi mà lại không đẹp, thì phải tìm cách khắc phục hậu quả.

Ở trước mặt anh, cô luôn muốn duy trì hình tượng xinh đẹp nhất, nhưng hết lần này đến lần khác luôn là vẻ bối rối không thể tránh né được.

Sau khi tan sở cô bị Tăng Thư Ưc trực tiếp kéo đến tiệm làm tóc Ferrero Rocher, Tổng Giai Nam cũng không nói thêm gì nữa, chỉ có Tăng Thư Ưc một bên chỉ huy làm kiểu tóc cho cô, đương nhiên là thợ làm tóc rất hài lòng với mái tóc dài của Tổng Giai Nam, vừa cắt vừa tạo hình, vừa không ngừng khen ngợi.

Tăng Thư Ưc hỏi Tổng Giai Nam: “Cậu để tóc dài từ khi nào vậy, lúc học trung học bọn tớ cũng không để tóc dài, cắt ngắn giống như nam sinh vậy”.

Tổng Giai Nam suy nghĩ một lúc, “Ngay từ đầu tớ đã không thay đổi kiểu tóc, đều là dáng vẻ này”.

“Vậy nhất định là trước kia cậu rất thu hút nam sinh đây, khi đó không phải là mấy chàng trai trẻ cũng rất thích mái tóc dài bồng bênh như thế này sao?”

Cô bật cười, “Bạn học Tăng Thư Ưc à, cậu cho rằng khi đó bọn mình có thể nói chuyện yêu đương sao?”

“Không nói chuyện yêu đương cũng có người tình trong mộng nha!” Bỗng nhiên điện thoại của Tăng Thư Ưc vang lên, sau khi nói chuyện điện thoại xong cô xin lỗi vì phải đi ngay, “Bà chị dâu mang thai của tớ ngã từ cầu thang xuống, bây giờ đang ở bệnh viện theo dõi, tớ không thể giúp cậu, tớ phải đến bệnh viện ngay”.

Tổng Giai Nam vội vàng gật đầu: “Cậu đi nhanh đi, đừng làm chậm trễ chuyện quan trọng”.

Tăng Thư Ưc đã đi, mà tóc của cô thì đang kẹp ống cuốn, bôi thuốc nước, chỉ còn cách là chờ thời gian trôi đi, quyển tạp chí trên tay cũng đã xem xong, cô chán đến mức nhìn ngó xung quanh.

Bỗng nhiên có một người phụ nữ hấp dẫn sự chú ý của cô, trang phục của cô ta rất bắt mắt, tóc xoăn gọn sóng, chiếc áo khoác lông ngắn màu vàng nhạt, giày da màu đen, bên tai là hai chiếc hoa tai tròn to màu bạc, vốn là xu hướng thời trang rất đường phố, nhưng khi khoác lên người của cô ta thì hiệu quả thay đổi hoàn toàn, nhưng gương mặt này rất quen thuộc.

Có lẽ là cảm nhận được tầm mắt của Tổng Giai Nam, người phụ nữ kia xoay đầu lại, giơ ngón tay lên, có phần do dự hỏi: “Cô có phải là Tổng Giai Nam không?”

Tổng Giai Nam cảm thấy thật vui mừng vì bản thân mình có một trí nhớ rất tốt, người đó không phải là cô gái đã từng tay trong tay đứng bên cạnh Tô Lập hay sao, có lẽ đó là ác mộng của cả đời cô, nhưng hôm nay cô ta lại bình thản nhìn thẳng vào cô, cô bất ngờ mỉm cười: “Sao cô lại biết tôi, cô là Tần Viện Viện?”

Tần Viện Viện mỉm cười: “Lúc trung học có nghe được một ít, vừa rồi lúc nhìn cô tôi còn do dự không biết có phải là cô hay không”.

Tổng Giai Nam ngượng ngừng cười cười, không biết nên dùng chủ đề nào để tiếp chuyện nữa, thì lại thấy Tần Viện Viện lấy điện thoại di động ra, xoay người sang nơi khác gọi điện thoại, giọng nói rất lớn, hơn nữa lại hoàn toàn không có ý che giấu: “Ôi, tớ về đã lâu như thế mà cậu vẫn chưa mời tớ dùng cơm lần nào, ngày nào cũng quần quýt ở bên bạn gái, cậu bao nhiêu tuổi rồi, không thấy mất thể diện à?”

“Gì, hôm nào? Không được, vài ngày nữa tớ đi du lịch rồi, tối nay thì sao, nếu cậu cảm thấy đi một lúc là phản bội thì dẫn bạn gái cậu đến luôn đi, mọi người cùng nhau dùng một bữa cơm là được chứ gì”.

“Haizzz, tớ thật sự không chịu được cậu, cậu điện thoại hỏi người ta trước đi, đừng có tự quyết định. Tớ cúp máy đây, chờ điện thoại của cậu”.

43. Chương 43: Chương 43

Tần Viện Viện cầm điện thoại trong tay, xoay người lại mỉm cười với Tống Giai Nam. Bởi vì tóc cô đang bị cố định không thể chuyển động, Tống Giai Nam đành phải nở một nụ cười nhạt, nhưng nụ cười vẫn chưa thu lại, điện thoại di động đã vang lên.

Trong nháy mắt, từ trong gương, cô thấy Tần Viện Viện đang cố gắng nhếch uôi, đôi uầy hẹp dài cong lên, sau đó lại bật cười. Tống Giai Nam vẫn chưa kịp suy ngẫm thâm ý trong nụ cười đó thì cô nhận cuộc gọi, giọng nói bình thản của Tô Lập truyền đến: “Em đang ở đâu vậy?”

Cô hoàn hồn ngay lập tức, tâm trạng rối bời, cuối cùng vẫn phải thành thật khai báo: “Em đang ở tiệm Ferrero Rocher ở trước trung tâm thương mại làm tóc, một lát nữa mới xong. Ăn cơm ư, à, không cần hả?”

“Làm tóc, em làm tóc gì? Bình thường không phải là đã đẹp rồi sao”. Bên kia dường như đang nở nụ cười nhàn nhạt, nhưng Tống Giai Nam cảm thấy như mình đang làm chuyện xấu, trong lòng bỗng nhiên nặng trĩu, “Thay đổi một chút chắc sẽ không tệ đâu”.

“Sao vậy? Bây giờ anh đến chỗ em nhé, còn khoảng bao lâu nữa?”

Trời ạ, chẳng lẽ để anh nhìn thấy cô và Tần Viện Viện đang cũng ở chỗ này sao, sau đó lại ngồi cùng một chiếc xe đi dùng cơm, tống lúc nhất thời cô cảm thấy nhức đầu, gọi một nhân viên phụ việc đến, nhỏ giọng hỏi: “Tóc của tôi còn phải làm bao lâu nữa?”

“Sẽ nhanh thôi, dù sao chị cũng không yêu cầu tóc phải theo kiểu này, để em gội đầu rồi sấy một chút là xong”.

Cô đưa điện thoại lên khoe môi, dừng lại một lúc không biết nên nói gì, “Em...”

Bên kia cười nói: “Tống Giai Nam, được rồi, anh đến đón em, lát nữa gặp nha”.

Máy sấy đang thổi nóng tóc, ngay lập tức trên tóc cô những lọn tóc trở nên gọn sóng như trong tạp chí, tóc của Tống Giai Nam rất mềm, từng lọn từng lọn mềm mại rủ xuống sau lưng, gương mặt vốn ngây thơ của cô giờ lại được mái tóc xoăn chững chạc tô điểm khiến cô càng trở nên dịu dàng và tri thức hơn nữa.

Tần Viện Viện đứng ở phía sau khen ngợi: “Đẹp lắm, rất hợp với cô”.

Chính bản thân cô cũng cảm thấy phù hợp, chỉ là cô sợ khi Tô Lập gặp cô thì cau mày, cô chưa từng hỏi anh thích kiểu nào, thậm chí cô còn nghĩ anh không để ý đến trang phục của cô, toàn bộ đều dựa vào sự yêu thích của bản thân.

Phụ nữ khi yêu đương, dáng vẻ luôn luôn thấp thỏm không yên.

Cô cẩn thận nhìn mình trong gương, bỗng nhiên hoảng hốt vì nhận ra thời gian đã trôi quá nhanh, từ cô gái có diện mạo thanh tú, tính cách ôn hòa, mái tóc dài mềm mượt của lúc trước, dường như chỉ mới là chuyện của ngày hôm qua, lại giống như đã trải qua cả đời người.

Thời gian đã xóa đi những điều vô ích trong cuộc sống của cô, chỉ để lại những hồi ức vô tận, và còn cả tương lai ở phía trước.

Trước mắt cô, chỉ là bản thân thay đổi một kiểu tóc, nhưng cảm giác cứ như cô vừa thay đổi thân xác, diện mạo này mới chính là lúc cô từ biệt những ký ức ngây ngô thời tuổi trẻ kia, từ nay cô sẽ mang theo giấc mộng hoàn hảo của mình, sống thật hạnh phúc.

Nhưng vì sao cô luôn mơ hồ có dự cảm xấu, hạnh phúc đến quá nhanh khiến cô không kịp chuẩn bị, khiến cô luôn cảm thấy dường như là thức tỉnh từ một giấc mộng, sau khi tỉnh lại, trên đường đi sáng rực lại là sự cô độc.

Cô chợt nhớ đến buổi tối tuyết rơi hôm ấy, anh nắm lấy tay cô, bước đi trên con đường ở trường học, cũng giống như một cặp đôi giáo viên bình thường, vẻ mặt hớn hởi vui mừng hòa với sự yên bình.

Bỗng nhiên cô muốn hét lên, qua nhiều năm vất vả như vậy, cuối cùng cô cũng đã chờ được, cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay anh truyền đến, như ôm chặt cả trái tim của cô, bỗng nhiên cô kích động muốn khóc.

Đang đắm chìm trong ký ức không thể tự mình thoát ra được, bỗng nhiên lộn tóc ở bả vai bị cuốn lại, trong gương xuất hiện khuôn mặt nghiêng của một người đàn ông, giọng nói trầm thấp vang bên tai cô: “Đây chính là kiểu tóc mới?”

Tổng Giai Nam thật sự có chút hoảng sợ, vừa định nói chuyện thì phía sau vang lên giọng nói của Tần Viện Viện: “Tô Lập, tôi đã thấy cậu được một lúc lâu rồi, nhưng cậu vẫn không để ý đến sự tồn tại của tôi”.

Anh quay đầu nhìn Tần Viện Viện, Tổng Giai Nam tinh tường bắt được vẻ bình tĩnh và không hài lòng của anh, những người xung quanh tò mò quan sát ba người bọn họ, còn tưởng rằng sắp được xem một màn hí kịch kinh điển thú vị.

Nhưng chẳng qua anh chỉ nói khê với Tổng Giai Nam: “Tối nay anh mời cô ấy dùng cơm, chỉ là ban đầu không biết hai người lại gặp nhau ở đây, nếu như biết...” Anh nhìn thoáng qua Tần Viện Viện, sau đó nở nụ cười gian xảo: “Anh không phải tốn công mời”.

Lúc nói câu đó, anh và cô thân mật đến mức khiến người bên cạnh không thể can thiệp, trong lòng Tổng Giai Nam có chút không được tự nhiên.

Dù sao cô cũng chỉ là một khán giả đối với những chuyện đã xảy ra trong năm tháng kia.

Bữa cơm hôm nay dùng trong không khí hơi nặng nề, Tổng Giai Nam chỉ là đến dùng cơm, Tô Lập vốn là người ít nói, mặc dù Tần Viện Viện cũng ít nói, nhưng lại không giống như quan hệ bạn bè tốt nhiều năm.

Trong lúc này, bọn họ lại cho cảm giác như cả hai vô cùng xa lạ, Tổng Giai Nam thật sự không hiểu.

Dùng cơm xong chuẩn bị lên xe, theo thói quen, Tô Lập giúp Tổng Giai Nam cầm túi xách, nếu theo tình cảnh lúc trước, Tổng Giai Nam cũng sẽ thuận tay đưa cho anh, nhưng lần này đang có người khác ở đây, cô cần môi, nắm túi xách thật chặt.

Anh làm ngơ, một tay giật nhẹ tay cầm túi xách, tay còn lại nắm lấy tay cô, rất chặt, không thể thoát ra được.

Lần đầu tiên cô cảm thấy không ngừng lúng túng, quay đầu lại không biết Tần Viện Viện đã đi đâu, đêm đen mù mịt, trên mặt đất vẫn còn đọng lại một ít tuyết, ngọn đèn phản chiếu ven đường rất chói mắt.

Tất cả những điều này là một trò vui hay là gì, cô thật sự không rõ.

Nhưng trong tích tắc khi cô quay mặt về, người đàn ông nắm lấy tay cô khê nói: “Tổng Giai Nam, thật ra em không cần để ý đến Tần Viện Viện, anh và cô ấy vốn dĩ không có một chút quan hệ nào, nếu có thì cũng chỉ có thể nói là bây giờ anh vẫn giữ lại mối hận”.

Tổng Giai Nam chỉ cảm thấy gió thổi vừa mạnh vừa lạnh, mái tóc xoăn của cô dường như mất đi trọng lượng ban đầu, tung bay trong cơn gió mạnh, nhưng độ ấu từ lòng bàn tay anh truyền đến lại vô cùng rõ ràng như thế.

Lòng bàn tay, còn có mạch đập của bọn họ, thời khắc này đang đặt cùng một vị trí.

Chỉ là cô không dám tin vào lỗ tai mình, trong nháy mắt cô chợt hiểu, hoặc là giải thoát, hoặc là mất đi.

“Có một lần anh hỏi cô ấy, em tên gì, cô ấy nói em tên Trần Tiêu Văn, sau đó anh không nói bất kỳ câu nào với cô ấy nữa”.

44. Chương 44: Chương 44

Không khí ẩm áp trong xe dần dần lan tỏa, tay của anh vẫn đang nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, Tổng Giai Nam cảm thấy như một giấc mộng, cô rất muốn hỏi gì đó, nhưng môi lại không thể nói thành lời.

Cô không thể làm gì khác hơn là ngậy ngốc hỏi: “Ồ trường chúng ta có ai tên là Trần Tiêu Văn không?”

Tô Lập cười nói: “Có, sau đó anh có điều tra, nhưng đó là tên của một nam sinh”.

“Sao lại là một nam sinh, cái tên này rõ ràng là tên của một nữ sinh mà?” Tống Giai Nam cảm thấy mạch suy nghĩ của cô hoàn toàn bị khống chế, vô cùng hỗn loạn, chẳng qua từ đáy lòng có một mong đợi vô cùng sống động, thật ra rất nhiều năm về trước, không phải chỉ có một mình bản thân cô.

“Đúng vậy, cho nên anh mới bị lừa dễ như vậy”.

“Anh ngốc quá!” Cô cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Sao anh lại hỏi Tần Viện Viện, quan hệ của hai người tốt lắm à?”

Cô dùng ánh mắt bất an như thể nhìn anh, dè dặt dõi theo anh tìm cách chứng thực, còn anh, ngay cả ý nghĩ nói đùa cũng không có, Tô Lập chỉ nhẹ nhàng trả lời: “Em ngốc quá, chẳng phải anh vừa mới nói sao, không có bất kỳ quan hệ nào, nếu có chỉ là trong lòng có hận”.

“Cô ấy... Sao cô ấy lại hận anh, cô ấy rõ ràng là thích anh mà”. Ánh mắt đó là nhìn người mình thích, chắc chắn không sai, Tống Giai Nam hiểu rất rõ mỗi một người phụ nữ khi sinh ra đều có đối thủ trên tình trường của mình, hiểu rõ tất cả về đối thủ.

“Cho nên mới hận anh, đã hận anh từ lâu rồi”.

Anh mỉm cười, trên mặt có nét dịu dàng và thản nhiên, vẻ mặt xa cách lạnh lùng thời niên thiếu kia, càng lúc càng mỉm cười thật nhiều trước mặt cô, nhưng đó rõ ràng là anh, vô cùng rõ ràng.

Trong lòng cô khẽ động, Tống Giai Nam rút tay của mình ra khỏi tay anh, sau đó chậm rãi ôm lấy bờ vai của Tô Lập, nhiệt độ từ cơ thể anh trực tiếp truyền đến, còn có nhịp tim, có cả hô hấp, tất cả đều chân thật, cô khẽ nói: “Tô Lập, anh có biết cảm nhận của em không, cuối cùng em vẫn không thể tin được, cho rằng tất cả những điều này chỉ là giấc mộng”.

Bên tai cô có tiếng cười khe khẽ, “Tống Giai Nam, em là người viết báo phải chú ý cách dùng từ chứ, cái gì mà cuối cùng, đoạn kết của chúng ta hiện nay vẫn còn rất sớm”.

Cô xấu hổ tranh luận: “Đâu có, em chỉ nói sai có một chút”.

Bỗng nhiên cô nhìn vào mắt Tô Lập, ánh mắt kia như biển đêm, đen nhánh, nhưng nó lại mờ ảo không giống như trong đó có tình cảm hỗn loạn, cô vẫn chưa rời khỏi vòm ngực của anh, bỗng nhiên có một nụ hôn lặng lẽ không tiếng động đặt trên trán của cô.

Giống như gió mát trong lành tháng ba thổi vào mặt, giống như ánh nắng ban mai khi mở mắt vào sáng sớm, dịu dàng đến mức khiến cho trái tim người ta rung động, như một cách hoa sen trong hồ nước ngày hè, rơi rụng trên mặt nước lăn tăn, từng gợn từng gợn sóng vỗ vào trái tim.

Tống Giai Nam ngây người, một lúc lâu sau cô mới phản ứng kịp: “Ừ...”

Sau đó trên mặt của cô như có một áng mây đỏ bay qua, cánh hoa anh đào màu nhạt lướt qua rồi biến mất, động tác thân mật như vậy, đã lâu như vậy chỉ có động tác này, cho dù là như vậy, cô vẫn cảm thấy có chút xấu hổ.

Dường như nhìn thấu tâm tư của cô, người đàn ông kế bên khẽ cười rồi nói nhỏ: “Nhìn em kìa, từ nay chúng ta sẽ dần dần làm quen”.

Những lời này vốn dĩ có ý nghĩa thâm sâu, hơn nữa còn có nụ cười của anh, mặt của Tống Giai càng ửng đỏ, trong lúc vội vàng, cô chỉ còn cách dời tầm mắt ra ngoài cửa xe, bên tai lại vang lên tiếng cười khẽ, gương mặt cô lại nóng lên một lần nữa.

Tô Lập đưa cô về nhà, cũng giống như những buổi chia ly thường ngày, nhưng dường như nụ hôn kia giống như chiếc chìa khóa mở ra một bước ngoặt mới cho bọn họ, không khí hơi khác biệt, hai người có phần quen luyên, đi bộ dọc theo đường mòn đến cửa nhà.

Tay cô vẫn được anh nắm thật chặt, vùng thế nào cũng không buông ra, Tống Giai Nam có chút tức giận, nhưng trong lòng lại vô cùng vui mừng, đêm tối, hơi thở của bọn họ nhẹ nhàng nhưng lại giống như tràn ngập trong không khí, phiêu tán trong không trung.

Tô Lập nói lỏng tay cô, cười nói: “Giai Nam, anh cảm thấy giống như chúng ta đang trở về thời trung học”.

“Hử?”

“Khi đó nhìn người ta yêu sớm, hai đứa trẻ ngây ngô không hiểu gì, nắm tay đi một vòng lớn trên sân tập, nhìn cảm thấy rất ngốc, anh còn không thèm nhìn nữa...”

Cô không khỏi bật cười, “Bây giờ chúng ta cũng rất ngốc”.

“Đúng là rất ngốc, nhưng cuối cùng cũng biết cảm giác là như thế”.

“Cảm giác gì?”

Anh bật cười, cố ý thừa nước đục thả câu, “Được rồi, em biết cảm giác gì mà, mau lên đi, ở đây gió lớn lắm, sẽ cảm thấy”.

“Ừh, được rồi, anh lái xe cẩn thận, về nhà thì nhắn tin cho em”.

Về đến nhà, hiếm khi Tống Giai Nam nhìn thấy bố và mẹ xem tivi, lúc cô đi qua bà Tống bắt chuyện, “Nam Nam, ngày mai đi dùng một bữa cơm”. Giọng điệu kiên quyết, không hề mang theo một chút ý thương lượng nào.

Cô hỏi ngược lại ngay lập tức: “Sao vậy? Chuyện gì?”

“Có một người bạn của ba con từ Mỹ về, đã lâu không gặp mặt rồi, cũng cần phải mời ăn một bữa cơm chứ”.

Cô ngẫm nghĩ thấy cũng hợp tình hợp lý, liền nhận lời mẹ cô, sau đó đi tắm, tắm xong nằm trên giường, điện thoại di động vang lên, là tin nhắn của Tô Lập: “Anh về đến nhà rồi, em yên tâm nhé”.

Trái tim cô khẽ buông lỏng, thân thể nằm cuộn tròn theo thói quen cũng mở ra thành một tư thế thoải mái, cô chậm rãi phản hồi: “Ừh, anh nghỉ ngơi sớm một chút đi, tối ngày mai em đi dùng cơm với bố mẹ”.

Không bao lâu sau đã có tin nhắn phản hồi: “Biết rồi, anh gọi điện thoại cho Tô Cẩm, lát nữa sẽ trả lời cho em”.

Máy điều hòa trong phòng phả ra làn khí ấm áp, cô vừa tắm xong nên đầu tóc còn ẩm ướt, cô vui cả người trong chăn đệm mềm mại, ngửi mùi hương bột giặt hoa nhài, cô ôm chăn thật chặt, nhìn màn hình điện thoại đến ngây cả người.

Thích một người tâm trạng có chút cô đơn, nhưng tâm trạng khi yêu một người lại vô cùng ngọt ngào.

Những suy nghĩ cứ lan tràn, cô tắt đèn đóng cửa, trong bóng tối, màn hình của chiếc điện thoại di động phát ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, Tống Giai Nam đặt điện thoại trong lòng bàn tay, cô thầm nghĩ, nếu Tô Lập gửi tin nhắn cho cô, ánh sáng sẽ làm cô tỉnh giấc.

Cô ngây ngốc nhìn màn ảnh một lúc lâu, mí mắt càng lúc càng nặng, cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Còn Tô Lập vừa về đến nhà, trên điện thoại đã hiện lên vài cuộc gọi nhỡ của Tô Cẩm, anh cảm thấy có chút kỳ lạ, quan hệ của anh và Tô Cẩm cực kỳ thân thiết, nhưng từ trước đến nay, anh không gọi cô ấy là chị, mà chỉ gọi thẳng tên.

Anh không thể nói nguyên nhân cụ thể, nhưng đối với anh, nếu gọi Tô Cẩm là “chị” thì đó là một áp lực, là một gánh nặng, như vậy sẽ chỉ khiến cho cô ấy trở thành một người xa lạ đối với anh, điều đó hoàn toàn dựa theo ý nghĩ bản năng của anh.

Cho nên khi về, anh gọi cho Tô Cẩm, giọng nói lười biếng của cô ấy vang lên: “Hẹn hò về rồi đó à? Quán quýt không chịu rời khỏi?”

Anh khẽ nhún mày, “Phương Ngôn Ân nói với chị?”

“Ai nói không quan trọng, chị nói này Tô Lập, em nghĩ thông suốt chưa, chị biết cô gái kia rất tốt, nhưng em cũng đừng hại người ta, chẳng lẽ em không biết mẹ đã dự định để em...”

“Mẹ thích ai thì thích, không liên quan đến em”.

Bên kia cười khê, “À, đúng rồi, Tần Viện Viện về rồi, em biết không?”

“Biết, vừa mới dùng cơm với cô ấy”.

“Hả! Em vừa ăn cơm với cô ấy?”

Anh đành phải bổ sung: “Còn có Tống Giai Nam nữa, ba người cùng ăn”.

“Ôi, tình địch nhìn nhau bằng ánh mắt ghen tuông đây, ha ha, chị nói đùa đấy, Tần Viện Viện không bắt nạt Tống Giai Nam đấy chứ? Em cũng không bắt nạt Tần Viện Viện đó chứ?” Tô Cẩm chuyển đề tài: “Tạch tạch, em thật là rộng lượng nha, nhưng đây đúng là phong cách của em, dù có chán ghét người ta em cũng đâu biểu hiện ra mặt, cho nên đến bây giờ Tần Viện Viện vẫn còn hy vọng có được trái tim của em”.

“Cô ấy thích tự làm khổ mình là chuyện của cô ấy, không liên quan đến em”.

Tiếng cười hì hì truyền đến, “Tô Lập, cái thằng nhóc khốn khiếp này, thật là bực bội đến mức muốn đè bẹp em. Haizzz, sao Tống Giai Nam có thể chịu được tính tình của em nhỉ, không bị lạnh cóng thì đúng là chuyện may mắn mà”.

“Cô ấy không giống”. Rốt cục cũng không kiên nhẫn được nữa anh hỏi thẳng: “Có chuyện gì nói nhanh đi”.

“Nếu như trong mắt em chuyện yêu đương là chuyện của mẹ và Tần Viện Viện thì không có chuyện gì cả”, Tô Cẩm cười vui vẻ: “Ngày mai bác Tần mời gia đình chúng dùng cơm, em không thể từ chối được, đã hiểu chưa?”

Tô Cẩm vừa lòng cúp máy, để lại một mình Tô Lập bất đắc dĩ lắc đầu.

Lúc nửa đêm, trong lúc trở mình, Tống Giai Nam cảm thấy dưới bờ vai có vật đó gì cứ cộm vào vai làm cô không thoải mái, trong lúc mơ màng lục lọi, cô mới giật mình ngồi dậy, hóa ra là điện thoại di động.

Đèn trên màn ảnh không ngừng phát sáng, cô vội vàng mở ra xem, có hai tin nhắn của Tô Lập: “Anh vừa nói chuyện điện thoại với Tô Cẩm xong, em ngủ chưa?” Và một tin nhắn nữa: “Em ngủ rồi à, ngủ ngon, có giấc mơ đẹp”. Tin nhắn cuối gửi đến cách đây một giờ.

Cô cảm thấy buồn chán, lại có chút áy náy, ngẫm nghĩ hay là sáng sớm ngày mai hẵng trả lời, cho nên cô đóng điện thoại lại.

Ngày hôm sau là một ngày bận rộn, vốn là nhớ đến tin nhắn, nhưng khi cầm điện thoại trên tay cô lại không biết nên nói gì, mãi cho đến lúc tan sở Tô Lập gọi điện thoại cho cô.

“Tống Giai Nam, tối qua có phải em ngủ quên không?”

Cô đang uống nước, không chú ý một chút thì nước bị nghẹn trong cổ họng, tiếp theo đó là ho đến trời đất u ám, cô cảm thấy quá mất mặt, vội vàng nhịn xuống, “Uhm, không cần thận nên ngủ thiếp đi, gần đây làm thêm giờ nên rất mệt, cho nên...”

Cô biết anh ở bên kia đang cười thầm, người đàn ông này càng ngày càng không hề che giấu tâm trạng ở trước mặt cô, vẻ lạnh lùng vốn có trên mặt cộng thêm ở giữa hàng lông mày thể hiện sự xa cách kia, chẳng qua chỉ là một loại bản năng che giấu bản thân.

“Được rồi, anh không trách em gì cả. Ăn cơm nhanh đi, tối nay anh gọi điện thoại cho em, em nhớ đừng ngủ quên đấy nhé”.

Tống Giai Nam vừa cảm thấy áy náy, vừa cảm thấy vui mừng, sau đó cô cúp máy, sửa sang lại quần áo rồi đến nhà hàng dùng cơm theo buổi hẹn.

Nói là gia đình họp mặt bình thường, nhưng cả quá trình không giống như bạn bè lâu năm gặp mặt, vị bác gái xinh đẹp mới về nước kia, thao thao bất tuyệt kể về những chiến tích tự hào của con trai mình, còn con trai của bác ta vừa nhìn qua có thể xác định là lúc còn bé chắc thường hay bắt nạt bạn học, gương mặt tròn trĩnh, mang theo hương vị của quê cha đất tổ.

Anh chàng mập mạp kia lại có thể ngồi một cách nhàn nhã, còn nhìn Tống Giai Nam cười ngây ngô.

Cô cũng cười, nhưng cô đang nghĩ không biết nên mở miệng nói với Tô Lập như thế nào về buổi gặp mặt hôm nay, lúc này, anh chàng mập mạp kia mở miệng: “Tống Giai Nam tiểu thư đang cười gì thế, có thể nói ra để chia sẻ với tôi không”.

Bị sự bất ngờ làm hoảng sợ, ánh mắt của mọi người cũng tập trung trên người của cô, “Không có gì, chỉ là muốn cười”.

Lời nói ngốc nghếch như vậy, hàng lông mày trên mặt vị bác gái xinh đẹp kia khẽ cau lại, Tống Giai Nam nhìn một cái là nắm bắt được, trong lòng cô đắc ý, mượn cớ đi nhà vệ sinh rửa tay, vừa đẩy cửa bước ra đã nhìn thấy Tô Lập đứng ở cửa.

Cô thật sự sợ đến hết hồn, không suy nghĩ một giây nào mà bật hỏi: “Anh cũng đến dùng cơm à?”

“Uhm, vừa rồi lúc ở tầng trên anh đã thấy em, cho nên xuống đây để xem một chút”.

Tư duy của cô không kịp xoay chuyển đề tài, chỉ còn cách đành phải ngốc nghếch hỏi: “Anh ăn xong chưa? Ăn ngon không?”

Anh khẽ cười nói: “Như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, còn em?”

“Em cũng vậy!”

Trên lầu, có một phòng mở cửa ra, tiếng giày cao gót lạnh lạnh dần dần đến gần, một giọng nữ quen thuộc vang lên bên tai: “Tô Lập... Ồi, thật là đúng lúc, hai người bạn nhỏ chuẩn bị bỏ trốn à?”

Tô Lập quay mặt sang hướng khác, “Chị anh, Tô Cẩm”.

Tống Giai Nam nhận ra cô, hơn nữa ở tòa soạn, cô không chỉ một lần nhìn thấy nữ cường nhân này ở trên báo, nhưng lần này lại hơi khác biệt, Tô Cẩm nghiêng người dựa vào cầu thang, cười đến mức vẻ mặt lộ nét giả hoạt, “Em là Tống Giai Nam à, chị đã thấy em rất nhiều lần”.

Trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, cô không thể làm gì khác hơn là nở một nụ cười lễ phép, rất nhanh, cách đó không xa lại vang lên tiếng giày cao gót, rất nhẹ nhàng và cẩn thận, Tô Cẩm lập tức cười nói: “Tô Lập, muốn đi thì đi nhanh lên, vừa rồi thấy em thì đã biết trong lòng có vấn đề, hóa ra là thấy người quen”.

Bỗng nhiên cửa phòng bị mở ra, chàng trai mập mập trợn mắt há hốc mồm nhìn ba nữ một nam trước mắt, ánh mắt nhìn từ mặt Tống Giai Nam chuyển sang nhìn mặt Tô Lập, bị bất ngờ đến mức nói ấp úng: “Việc này...”

Tống Giai Nam chú ý đến phần tóc mai bay vào khoe mắt Tô Lập, đôi mắt kia cực kỳ cao ngạo và lạnh lùng, nhưng rất ít người có thể nhận ra, anh cố ý ghé vào tai cô, cúi đầu hỏi ngược lại: “Hẹn hò hay là gì vậy?”

Sau đó đầu ngón tay anh lần đến cổ tay cô, ấn vào mạch đập của cô, “Bất luận là gì cũng rất đúng lúc, Tần Viện Viện cũng ở trên lầu, chúng ta huề nhau, nhưng em muốn tiếp tục chờ, hay là đi theo anh?”

Lời của anh vẫn chưa dứt, cửa phòng lại mở ra một lần nữa, bà Tống kinh ngạc nhìn bọn họ, nhưng ngay sau đó lại ngẫm hiểu: “Ồi, Nam Nam, con nha đầu này, nói chuyện với bạn cũng không nói ọi người biết...”

Trước mắt bà, chàng trai tuấn tú này và anh chàng mập mập kia quả thực là một trời một vực, khiến trên mặt mẹ vợ tương lai hiện lên ánh sáng rực rỡ.

Sau đó chính là gương mặt của Tần Viện Viện, không thể nhìn ra biểu cảm trên gương mặt của cô ta, dưới ánh sáng u ám, cô ta đang đứng trên lầu, một vùng u tối. Tiếp theo một phụ nữ trung niên cao quý ăn vận sang trọng bước ra, giọng nói trầm thấp mang theo sự uy nghiêm vang lên: “Tô Cẩm, Tô Lập, sao các con ra ngoài lâu vậy, có chuyện gì à!”

Trên lầu, Tô Cẩm day day lông mày, vung tay lên, tay Tô Lập chộp ngay một chiếc chìa khóa, “Cho mượn xe đây, ngày mai nhớ trả”.

Lúc cô ấy nhìn hai người họ, ánh mắt tràn đầy ý cười.

Vì thế, trước mắt bao nhiêu người, hai người bọn họ tay trong tay, giống như hai đứa trẻ quậy phá thời còn trung học, trong tầm mắt của mọi người, không hỏi cũng không quan tâm đến những lễ nghi phức tạp, những sợi dây ràng buộc.

Lên xe, khởi động động cơ, chiếc xe Audi vẽ một vòng đẹp mắt, chạy tốc độ trên đường, trên mặt đất tuyết nhanh chóng bay về phía sau, giống như ngay cả bóng tối cũng bị vứt lại.

Anh điều khiển xe với tốc độ rất nhanh, nhưng vẫn rất ổn định.

Nhưng Tống Giai Nam lại cảm thấy có chút mơ hồ và bất an, quả nhiên điện thoại di động của anh bắt đầu không ngừng vang lên, Tô Lập lấy ra đưa cho Tống Giai Nam, anh cười nói: “Giúp anh tháo pin ra”.

Cô nhìn thấy cái tên đang hiển thị trên màn hình là — Mẹ.

Tất cả sự ồn ào đều hóa thành yên tĩnh, trở nên nhạy cảm như cô đã biết được một bí mật khó mở lời, quan hệ giữa gia đình Tần Viện Viện và Tô Lập, thái độ của bà Tô, còn có chị Tô Cẩm cố tình bảo vệ bọn họ.

Hóa ra trong lúc vô tình, dây cung của cuộc chiến thầm lặng này đã được kéo căng, còn cô vẫn được bảo vệ quá tốt.

Bỗng nhiên từ đáy lòng cô dâng lên một cảm giác cảm động cùng với dũng khí, cô mấp máy môi, ra vẻ thoải mái nói: “Tô Lập, hai người chúng ta có giống như bọn trẻ học sinh trung học, người nhà không đồng ý thì lại bỏ trốn ngay hay không?”

Chân mày đang nhíu chặt lại của anh bỗng nhiên giãn ra, “Trẻ con cũng đơn thuần, có gì không tốt”.

Xuyên qua cửa sổ thủy tinh, cô ngẩng đầu nhìn những đốm ánh sáng nhạt ở nơi xa xăm, vô số bóng đen đang di chuyển trước mặt cô, cô có chút lo sợ bất an, nhưng lại không thể nhìn được mà suy nghĩ đến Tần Viện Viện, cô ta sẽ đứng ở trước mặt cô, nói cho cô biết, cô ta sẽ không bao giờ thỏa hiệp trong cuộc chiến giữa hai người.

Cô không khỏi bật cười, sau đó tiếng nhạc nhẹ nhàng truyền đến, một giọng nữ dịu dàng vang lên: “Trương tiên sinh muốn tặng ca khúc này cho người anh ấy yêu, muốn mượn tần sóng của chúng tôi để nói với cô ấy, chúng ta khi yêu cần phải có dũng khí, tin tưởng sẽ ở bên cạnh nhau”.

Lúc này Tô Lập nói: “Đồng chí Tống Giai Nam, cách mạng chưa thành công, xin tiếp tục cố gắng”.

Bỗng nhiên, trái tim cô ấm áp, hốc mắt cũng nóng lên.

45. Chương 45: Chương 45

Đây là lần đầu tiên cô ngủ muộn như thế kể từ khi đi làm, cảm giác như bản thân mình đang hư thoát.

Tối thứ sáu nói chuyện điện thoại với Tô Lập thắm thoát nói đến nửa đêm, cuộc trò chuyện cũng không nói gì cụ thể, giống như chủ đề kéo dài vô tận, từ ca sĩ yêu thích đến phim, sau đó lại bàn đến tình yêu của thời trung học, lúc cúp máy, do dự mất nửa giờ mới chính thức để điện thoại xuống.

Tình yêu như vậy thật sự là rất giống những đứa trẻ lúc học trung học.

Nhưng khi hai người cùng lún sâu vào đó cũng cảm thấy rất vui.

Tăng Thư Úc nghe được sự miêu tả của cô, mở rộng tầm mắt, “Tống Giai Nam, cậu xác định là hai người sống trong địa cầu thế kỷ XXI mà không phải là trên sao Diêm Vương thế kỷ XIX chứ? Bây giờ, yêu nhau chỉ có ba hành khúc, hôn, lên giường, không hợp thì chia tay, hợp thì sống chung”. Tăng Thư Úc thống khổ than vãn: “Cậu và người đàn ông buồn tẻ kia như trở lại giai đoạn học sinh trung học ấy”.

Cô chỉ cười, cười Tăng Thư Úc nói Tô Lập là người đàn ông buồn tẻ.

Tăng Thư Úc sờ trán, “Bây giờ các học sinh trung học cũng không ngây thơ như thế, hôm nào hai người các cậu mặc đồng phục học sinh trung học, nắm tay nhau đi dạo trên sân trường thử xem, để bọn tớ được trở lại thời kỳ mùa mưa tuổi mười bảy?”

“Thật ra như vậy cũng rất tốt”. Tống Giai Nam suy nghĩ đến thì cảm thấy yên tâm, “Cậu xem, kinh nghiệm về yêu đương của tớ trống rỗng, nếu như vậy, cuộc sống cũng đầy đủ quá rồi, muộn một chút thì đã sao nào?”

Do nói chuyện điện thoại nên cô không ngủ được, định lên mạng giết thời gian, cô tìm những bài ment trong bài viết của mình để xem, đêm khuya, vẫn như cũ có những người thỉnh thoảng on rồi off nick, những chủ nhà và các thành viên vẫn đang lặng lẽ bàn tán về những câu chuyện vui vẻ và bi thương.

Trước đây chàng trai hay bắt nạt cô gái, chán ghét cô ấy, hay gây gổ với cô ấy, thậm chí còn xô cô ấy va vào vách tường đến mức bị động máu bầm, hơn mười năm sau bọn họ gặp lại lần nữa, cô gái kia cười nói: “Khi đó anh chán ghét tôi vô cùng, tôi nghĩ mãi cũng không ra được nguyên nhân”.

Chàng trai đã trưởng thành đứng trên đường phố vắng vẻ về khuya, về mặt cứng nhắc, “Thật ra khi đó tôi rất thích em, thích đến mức không biết làm thế nào mới là tốt nhất. Lúc đó, tôi thấy em đang đùa giỡn cùng nam sinh khác, tôi không thể tự chủ được nên đã xô em”.

Mối duyên này không biết là duyên đã sai hay là duyên đến muộn.

Nửa tháng sau, dưới tầng lầu của một tòa cao ốc, cô gái kia khiến tất cả mọi người đều chú ý đến mình, cô ấy và chàng trai kia đang ở cạnh nhau, rất hạnh phúc.

Đầu ngón tay cô gõ ra những lời chúc phúc, xúc động và vui mừng.

Tổng Giai Nam xem rất lâu mới tắt máy vi tính rồi đi ngủ, đã lâu rồi cô không thức đêm, nằm ở trên giường chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, ở chân trời tựa như có ánh sáng trắng nhạt xuất hiện, trong lúc mơ màng, chuông điện thoại cô rung lên.

Cô buồn bã thét lên một tiếng, vùi đầu vào trong chăn, cô không để ý đến, nhưng tiếng chuông điện thoại vẫn tiếp tục kiên nhẫn vang vọng, cô bị hành hạ đến mức không còn cách nào nữa, tay lần mò tìm điện thoại di động rồi bắt máy.

“Ai vậy?!” Cô trả lời một câu với điện thoại, nhức đầu đến mức muốn ngã xuống ngay lập tức.

Bên kia có tiếng gió sột soạt truyền đến, còn có giọng nữ quen thuộc, sau đó cô nghe được thanh âm của Tô Lập, có chút ngập ngừng, “Tổng Giai Nam, là anh đây. Em đang ngủ à?”

Cô gơ tay ấn vào huyết Thái Dương, cố gắng lục tìm, “Bốn giờ rồi”.

Sau đó cô nghe được giọng của Tô Lập nói với người khác: “Bỏ đi, chị tìm người khác làm phù dâu đi, bốn giờ cô ấy mới ngủ, bây giờ gọi cô ấy thức dậy thì đúng là quá ác độc rồi...”

Lời vẫn chưa nói hết, giọng nói dịu dàng của Tô Cẩm đã vang lên bên tai: “Giai Nam, chị là Tô Cẩm đây, chị muốn nhờ em một việc, hôm nay là lễ thành hôn của bạn chị, nhưng tình hình bây giờ hơi rối, thiếu mất một phù dâu, chị muốn mời em”.

Cuối cùng Tổng Giai Nam cũng biết được chút ít tình hình, thần trí cô cũng tỉnh táo rất nhiều, “À, được, được. Lúc nào?”

“Năm phút nữa bọn chị sẽ rời khỏi nhà đến chỗ em, đúng rồi, em thay quần áo có không khí vui vẻ một chút nhé, tốt nhất là màu đỏ thắm”.

“Cứ như vậy là được, chờ lát nữa bọn chị tới đón em nhé”.

Cô chỉ còn cách đành phải mở tủ quần áo ra, khó khăn lắm cô mới lấy ra một bộ quần áo lông cừu lót vải nhung màu đỏ, cô mặc lên rồi ngắm nhìn, không khí vui vẻ trên bộ quần áo màu đỏ khi được khoác lên người cô rất sinh động, làm cho trước mắt người sáng.

Nhưng trên mắt cô lại có một vòng tròn đen như gấu trúc, có chút giống với đồ chơi trẻ con.

Lúc cô xuống dưới lầu, bọn họ đã đợi sẵn ở đó, Tô Cẩm thấy cô thì cười nói: “Tổng Giai Nam, em mặc màu đỏ thật sự là rất đẹp”.

Trên mặt Tô Lập có chút ửng đỏ, anh mở cửa xe cho cô ngồi vào, “Tổng Giai Nam, tối hôm qua em làm gì vậy?”

“Lên mạng xem bài mới, không ngờ lại muộn như vậy”.

“Tám truyện là bản tính vốn có của phụ nữ, ha ha”. Tô Cẩm mở cửa xe ra, nói với giọng chỉ huy: “Tô Lập, em ra phía sau ngồi đi, chị lái xe, Tổng Giai Nam, trên đường đi em tranh thủ chớp mắt chút đi, đến nơi thì trang điểm lại”.

Cô nghe theo lời nhắm mắt lại, sau đó có một đôi tay kéo thân thể cô đến, cô nhận ra mùi hương trên cơ thể của anh, hương nước chanh thơm mát, thân thể không khỏi buông lỏng, yên tâm dựa sát vào người anh.

“Sao bỗng nhiên gọi em làm phù dâu?”

“Trong nhóm bạn làm phù dâu của chị ấy, hôm qua có người không cẩn thận uống nhiều quá, đi đường vào buổi tối bị ngã, giờ chân bị đau, không còn cách nào khác hơn là gấp gáp gọi điện thoại bảo tìm hộ một người thay thế, với tính cách của Tô Cẩn, ngay lập tức nghĩ đến em, nhưng lại không nghĩ đến việc cả đêm em không ngủ”.

Cô cảm thấy như chị Tô Cẩn đã chấp nhận mình, từ đáy lòng cô không khỏi cảm thấy thân thiết hơn, “Không sao cả”.

“Em nhìn cách đối nhân xử thế của con bé xem”. Tô Cẩn vừa lái xe vừa nói: “Sớm muộn gì cũng là người nhà, bây giờ mượn dùng sớm một chút có gì không được, em nhìn mặt của em xem, chị là chị ruột của em đó”.

“Em ngủ đi”. Anh nhẹ nhàng đỡ mặt của cô, “Người trên đó có tật lái nhai, không cần để ý đến chị ấy”.

Hóa ra cô dâu là người ở vùng khác, nên có chút khác biệt so với phong tục ở địa phương, sáu phụ dâu đã đến từ sớm, cô dâu và chú rể ở cửa phía sau, phù dâu sẽ ở cửa trước, số người nhất định phải là số chẵn, với ý nghĩa là phải có đôi có cặp.

Sau đó lại ngồi xe đến nhà hàng, cô dâu tự mình đưa tiền lì xì, biểu thị sự đại phú đại quý của nhà chồng tương lai, nên bao lì xì cũng không hề ít, trước đây Tổng Giai Nam cũng đã từng làm phù dâu nên có thể ước chừng được số tiền trong bao.

Mở ra vừa nhìn thì thấy đến hai ngàn, khiến cô thật sự hoảng sợ.

Vì vậy cô lên nói với Tô Lập: “Em còn chưa đưa tiền mừng”.

Anh cười nói: “Em còn đưa tiền gì, em cũng đã theo anh tham gia rồi, anh giúp em viết tên lên”.

“Đây là ý gì?”

Cặp mắt gấu mèo của cô được phần che khuyết điểm che khuất, hàng lông mi dài uốn cong lên, ở khóe mắt còn có một ít phần kim tuyến, lúc chớp mắt, đôi lông mi dài phát sáng, sóng mắt của cô sáng rực, cũng giống như kim tuyến đủ các loại màu sắc.

Còn có son môi được tô vẽ, vừa rồi, ở trong phòng nghỉ, thợ make-up nâng cằm cô lên, dùng bút chì tỉ mỉ vẽ vành môi của cô, dáng dấp như thế giống như đang chờ ai đó quan tâm, trong nháy mắt khiến cho người khác không rời mắt được.

Nhưng anh lại không dám quấy rầy cô, chờ cho đến khi bốn phía vắng lặng, anh sẽ nhẹ nhàng hôn lên khóe môi của cô.

“Viết tên ở cùng một chỗ, em nói xem đó là ý gì”.

Cô không hề nghĩ anh sẽ trả lời như thế, còn có nụ hôn môi đột nhiên xuất hiện kia, cô đành phải thật thà hỏi: “Chị Tô Cẩn có nói gì không?”

“Chị ấy nói tốt, rất tốt”.

Buổi trưa, tiệc cưới được tổ chức long trọng quá sức tưởng tượng của cô, nhưng Tổng Giai Nam chỉ cảm thấy buồn ngủ, mí mắt cô không ngừng đánh nhau, đến lúc buổi tiệc sắp tàn, Tô Lập đến vỗ vỗ bả vai cô, “Đi ngủ đi”.

Anh đưa cho cô một thẻ phòng khách sạn, cô có chút ngạc nhiên, đầu óc bị đình trệ nửa giây, Tô Lập liền giải thích: “Tối nay còn có một buổi tiệc nữa, anh và Tô Cẩn phải đi tiếp mấy vị trưởng bối, em nghỉ ngơi trước đi”.

Ngay cả quần áo cô cũng không cởi, sau khi mở cửa là trực tiếp ngã xuống giường ngủ mê man, không biết ngủ được bao lâu thì cô nghe có tiếng cửa phòng mở ra, cô ngơ ngậy mở mắt, mới phát hiện xung quanh là bóng tối mờ昧, chỉ có ánh sáng từ bóng đèn neon bên ngoài cửa sổ chiếu lên trần nhà.

Có người gạt tóc ở trán cô, sau đó gọi cô: “Giai Nam, thức dậy đi em”.

Ngoại trừ Tô Lập thì còn ai vào đây nữa, cô mơ mơ màng màng trả lời anh, giọng điệu nói mê cũng như làm nũng: “Lát nữa đi, để em ngủ thêm một chút nữa”.

“Vậy thì không đi nữa nhé”.

Cô khẽ mở mắt ra, thấy được gương mặt của anh, mơ mơ hồ hồ thấy không đúng cho lắm, “Như vậy sao được”. Vừa nói cô vừa định chống người ngồi dậy.

Bỗng nhiên trong tích tắc cổ tay của cô bị nắm lại, mặt của anh gần ngay trước mắt, tiếng hít thở rất nhẹ cùng với giọng nói khàn khàn, kích động thần kinh nhạy cảm của cô, “Giai Nam...”

Cô vừa định trả lời, thì cảm thấy đệm giường mềm mại bị trũng xuống, môi của anh áp đến, rất mềm mại, cũng giống như đôi môi chạm vào trán của cô đêm hôm đó, thật sự rất giống cánh hoa anh đào rơi xuống, nhẹ nhàng kích thích sự rung động.

Trái tim cô cũng trở nên xốn xang, chỉ là dần dần, nụ hôn dịu dàng của anh trở nên triền miên, sâu lắng không dừng, cô bị anh hôn đến mức có chút mất hồn, lý trí buông lỏng, nụ hôn của anh lướt xuống môi cô, sau đó dần dần xâm nhập, lưu luyến không dừng.

Rất dịu dàng, nhưng lại lộ rõ vẻ bá đạo muốn chiếm giữ, Tống Giai Nam cảm thấy máu khắp toàn thân cô như ngọn sóng cuộn cuộn va vào nhau, rất thoải mái, nhưng lại có chút kháng cự, cô nhẹ nhàng “Ừm” thành tiếng. Cảm giác dường như anh đang dần dần rút đi linh hồn cô.

Trong bóng tối, cô không thấy rõ mặt của anh, nhưng dựa vào trên người của anh, cảm nhận được nhịp tim đập vô cùng sinh động của anh, sinh động đến mức tất cả các tần số nhịp đập trở nên nhất quán, rất lâu sau anh mới mở miệng, giọng nói khàn khàn: “Xong, Tô Cẩm chắc chắn đang suy đoán vớ vẩn”.

Ngay lập tức phản ứng kịp, cô nhảy dựng lên: “Đúng rồi, chúng ta mau xuống đi”.

Tay của anh dán lên gương mặt cô, “Nóng quá”.

Cô cũng không để mình yếu thế, lòng bàn tay chống lên lồng ngực của anh, “Nhanh quá!”

Lúc đó mới cảm thấy kinh động lòng người, rồi lại cảm thấy vô cùng hợp lý.

Bữa tiệc vào buổi tối tương đối dễ chịu, rất nhiều người trẻ tuổi cũng đến, nhà hàng chiêu đãi cũng không theo kiểu Trung Quốc chính tông mà là một nhà hàng có kiểu dáng Tây u, có thể tự lấy thức ăn mình thích.

Rất nhiều người thấy anh và cô đi cạnh nhau, ánh mắt của họ có chút kinh ngạc, Tống Giai Nam đã sớm tập thành thói quen.

Lần đầu tiên là cô cùng anh nắm tay đi trên sân trường, lần thứ hai là trên đường phố tại một tiệm cơm trên đường phố, cũng có rất nhiều người nhìn bọn họ, cũng không phải là hai người không xứng đôi, chẳng qua chỉ là Tô Lập thật sự quá xuất sắc.

Cô đã không còn là cô bé chỉ biết lặng lẽ trốn trong góc chăm chú theo dõi anh, dõi theo từng bước chân của anh đi về phía trước, hiện nay, ở đây cô là Tống Giai Nam có dũng khí và tự tin, cô có thể mỉm cười tiếp nhận ánh mắt của người khác, có thể cẩn thận che giấu sự bất an của mình, nhưng vẫn còn có thể thẳng thắn trước mặt của anh.

Tô Lập và Tô Cẩm bị chú rể và cô dâu gọi đi, Tống Giai Nam cũng không có chuyện gì làm, đưa mắt nhìn xung quanh, bỗng nhiên phía sau có người khẽ gọi tên cô, trong lúc kinh ngạc cô nhìn sang, thì ra chính là người mấy hôm trước cô đã gặp, Tần Viện Viện.

Tần Viện Viện lắc lư ly rượu trên tay, cười khanh khách nói: “Tống Giai Nam, ra ngoài nói chuyện một chút được không?”.

Tống Giai Nam mỉm cười, cô cũng có rất nhiều lời muốn hỏi đối phương, cuối cùng cũng chờ đến ngày hôm nay.

Đêm đông trời lạnh, mặc dù là ở nhà hàng lớn như thế này, trên sân thượng đã được đóng kín nhưng gió lạnh vẫn có thể thổi đến, màn đêm u tối nặng nề phủ ở phía chân trời, vô cùng đè nén.

Tần Viện Viện chậm rãi xoay đầu lại, “Tổng Giai Nam, thật ra tôi đã biết cô từ sớm”.

Cô khẽ gật đầu, nghe Tần Viện Viện nói tiếp: “Đã sớm nghe nói về cô, nhưng lần nhận học bổng đó, tôi mới tận mắt nhìn thấy mặt cô, khi đó, không biết sao tôi lại để cô ở trong lòng, nhưng sau đó Tô Lập lại chỉ vào hình, hỏi tôi là cô tên gì, lúc đó tôi mới thấy tình hình đã có chút trầm trọng, tôi cố gắng che giấu sự bất an của mình, tôi đã nói dối anh ấy, cho đến bây giờ, anh ấy vẫn không thể tha thứ cho lời nói dối đó của tôi”.

Tổng Giai Nam nở nụ cười thản nhiên, “Ừh, anh ấy có nói với tôi”.

Cô nhìn Tần Viện Viện, cô ấy đã từng là cô nữ sinh trung học ưu tú như vậy, bây giờ thậm chí còn xuất sắc hơn, năm đó, cô gái này đã từng tay trong tay đi trong sân trường với Tô Lập, cô khổ sở ghen tị, nhưng từ trong đáy lòng không hề có một chút không phục nào.

Ông trời tác hợp cho Kim Đồng Ngọc Nữ chung quy cũng chỉ là đáng vể này, không ai có thể phủ nhận.

Tần Viện Viện ngượng ngùng cười, “Mỗi lần nhớ đến chuyện đó, tôi luôn cảm thấy áy náy, nhưng tôi vẫn còn một việc muốn giải thích với cô, cho đến nay, tôi và Tô Lập chưa từng có quan hệ gì với nhau”.

“Hả?” Cô có phần không thể tin được nhìn cô ta, “Nhưng khi đó...”

“Chuyện này có nói thì cũng là ý của tôi, khi đó tất cả mọi người đều rất chú ý về tôi, tôi không dám nói cho bố mẹ biết. Cô cũng biết quan hệ giữa gia đình tôi và gia đình Tô Lập mà, lúc đó tôi nhờ anh ấy giả vờ làm bạn trai của tôi. Nhưng sau đó vào một buổi tối anh ấy vì bảo vệ tôi nên bị một nhóm người chém bị thương cánh tay trái, vết thương đó gây tổn thương đến gân tay trái, anh ấy phải nghỉ học một thời gian ngắn, rất lâu sau này, tay trái của anh ấy cũng không dùng được”.

“Cô có biết anh ấy thuận tay trái không? Anh ấy dùng tay trái viết chữ, viết còn rất đẹp, anh ấy chơi bóng rổ cũng là dùng tay trái”.

Trong ánh mắt của Tần Viện Viện chợt hiện lên ánh sáng rất dịu dàng, một lúc sau, sự mèn mệ cùng với niềm hân hoan đó tồn tại cũng giống như một chiếc bóng đèn trong đêm tối, êm dịu, trong đó còn xen lẫn một thứ tình cảm tôn trọng, vô cùng rõ ràng.

Hóa ra là cô và cô ấy đều có cùng một cảm giác, chàng thiếu niên kia ở trong đoạn ký ức ngây ngô của hai người là độc nhất vô nhị.

“Sau đó anh ấy hỏi tôi, cô tên gì, khi đó tôi đã nói dối anh ấy, tôi cho rằng chẳng qua là anh ấy có ý nghĩ nông nổi, nhưng tôi lại không nghĩ đến anh ấy lại chân thành như vậy. Chàng trai có tính cách lạnh lùng kia, khi gặp được người mình thích, lại có thể cố chấp đến như thế.”

Bỗng nhiên, những bức tường ngăn cách trong quá khứ ở tận đáy lòng Tổng Giai Nam tan thành mây khói.

Tình cảm của phụ nữ luôn ích kỷ như vậy, cẩn thận từng li từng tí đề phòng tất cả sự tấn công của tình địch, ai cũng quá ấu trĩ, ai cũng vô tâm làm ra những tổn thương không thể bù đắp được, ai cũng từng vì tính cách ấu trĩ của mình mà rơi lệ.

Khi tất cả trở lại bình thường, lại cảm thấy thoải mái, cô khẽ cười: “Tần Viện Viện, cảm ơn cô”.

“Hử ——” Trong nháy mắt Tần Viện Viện kinh ngạc, sau đó cúi đầu xuống, “Tôi nên cảm ơn cô mới đúng”.

“Thật sự cảm ơn cô, nếu như tôi và Tô Lập gặp nhau quá sớm, có lẽ chúng tôi sẽ không thể bền vững được, có lẽ khi chúng tôi bỏ lỡ nhau, rồi khi chúng tôi có thể chịu trách nhiệm, những điều đó hoàn toàn khác biệt. Cho nên, chính vì trong quá khứ chúng tôi bỏ lỡ nhau đã vô tình thành toàn cho chúng tôi trong hiện tại”.

“Thật ra từ lúc mới bắt đầu, chính cô đã cho tôi dũng khí đuổi theo Tô Lập, nhưng tôi vẫn đi tiếp, lúc đầu bóng dáng của cô và Tô Lập ở cạnh nhau như một cái gai đâm sâu vào trong lòng của tôi, tôi nghĩ cô ưu tú như vậy, tôi không thể thua cô được”.

Tần Viện Viện cúi đầu, nụ cười hiện lên ở khóe môi, “Tổng Giai Nam, nhưng cho đến bây giờ, cô cũng chưa từng thua tôi, ngay cả khi cô là Tổng Úc Văn, tôi cũng chưa bao giờ thắng cô, nhưng cô nên biết để trở thành một người xứng đáng đứng bên cạnh Tô Lập khó khăn đến nhường nào”. Cô ta dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Thật ra không phải là anh ấy mà là vì một thân phận, cô cũng biết gia đình của anh ấy”.

Tổng Giai Nam mỉm cười nói: “Tôi chỉ muốn ở bên cạnh anh ấy, chứ không phải là gia đình anh ấy”.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân vững vàng, Tần Viện Viện nháy mắt vài cái, “Anh ấy cho rằng tôi vừa bắt nạt cô, tôi nào dám chứ”.

Cô cười một tiếng, “Đàn ông không hiểu phụ nữ, Tần Viện Viện, tôi rất vui vì cô đã nói với tôi những điều này”.

“Ngày kia tôi lên máy bay về Mỹ, sau này thỉnh thoảng tôi về chúng ta có thể họp mặt”. Tần Viện Viện xoay người, nụ cười vẫn rực rỡ như trước. “Lúc kết hôn cũng không cần mời tôi, nhưng lúc tôi kết hôn nhất định phải gửi bao lì xì thật lớn đó”.

“Tôi đi đây, cảm ơn, Tổng Giai Nam, cảm ơn cô”.

Từ trong không khí lan tỏa một mùi thơm của hoa hồng, lúc Tần Viện Viện đi mái tóc dài tung bay trong gió, nhưng cô ta không nhìn Tô Lập, chẳng qua chỉ là gặp thoáng qua, như vậy sẽ thoải mái hơn, cũng giống như chỉ gặp thoáng qua trong ký ức.

Trên sân thượng trống trải chỉ có hai người bọn họ, anh đứng ở nơi ngọn đèn mờ ảo, giống như cách xa cả một thế hệ, Tổng Giai Nam chợt nhớ đến lời nói của Tần Viện Viện, cô nhỏ giọng hỏi: “Anh thích Tổng Giai Nam hay Tổng Úc Văn?”

Anh hơi cau mày: “Nói ngược ngược gì thế, không phải đều là em sao?”

“Em muốn biết ——” Lần đầu tiên cô kiên quyết như vậy, ánh mắt sáng rực nhìn anh.

Anh thua, chỉ còn cách phải nghiêm túc trả lời: “Tổng Giai Nam, là em, vẫn là em”.

Bỗng nhiên cô mỉm cười, cô nhớ đến bầu trời bao la xanh thẳm vào mùa thu, nhớ đến những áng mây như ẩn như hiện ở phía chân trời, lúc cây ngô đồng ở trường học, những lá cây úa vàng vô tình phiêu diêu trong cơn gió nhẹ, rồi lại từ từ rơi xuống.

Thì ra trong lúc vô tình, cô và anh đã gặp lại, chẳng qua là chưa từng giao cắt nên cũng không thể rời xa.

46. Chương 46: Chương 46

Trong niềm hân hoan chào đón năm mới, năm nay là năm không có gì đặc biệt, nhưng lại mang một ý nghĩa đặc thù.

Lần đầu tiên nhà nhà đều sáng đèn, trong tiếng pháo nổ, cô nhận được điện thoại của anh, trong giọng nói tràn ngập ý cười: “Giai Nam, em chuyển lời chào hỏi của anh đến bác trai và bác gái nhé”.

Bên đây, tại của bà Tống vô cùng thịnh, trong buổi tiệc tối liên hoan mừng xuân có người hát vang, trong phòng bếp, bánh chèo đang cuộn cuộn bốc hơi nóng, cô lại có thể nghe rõ rành rành: “Tổng Giai Nam, là ai thế?”

Ở chân trời có một đốm pháo hoa đang nổ tung, ánh sáng lập lòe phát ra từ nơi đó đang chiếu vào trên mặt của cô, cô mỉm cười, “Một người bạn”.

“Anh chỉ là một người bạn?” Người ở đầu dây bên kia hơi có chút bất mãn.

Cô đành phải đóng cửa phòng, nhỏ giọng nói thầm: “Anh có biết là mẹ em rất hay cảm rầm riu rít hay không, chỉ với sự việc lần trước thôi, về nhà mẹ đã bức cung em suốt một ngày”.

“Vậy em có nói gì không?”

“Em làm động tác chọc cười rồi nói sơ qua, mẹ cũng không nói gì nữa”.

Trầm mặc một lúc, Tô Lập khẽ gọi cô: “Giai Nam?”

“Sao anh?”

“Không có gì, chỉ là anh muốn nói, lúc nào thì đến ra mắt bố mẹ em?”

Tổng Giai Nam có chút kinh ngạc, không chờ cô trả lời, bên kia đã cười khẽ rồi nói: “Đừng căng thẳng, từ từ sẽ đến thôi”.

Trò chuyện với nhau rất lâu, sau khi cúp máy, cô thở phào nhẹ nhõm, giống như có một đám sương mù bí ẩn đang bao phủ trái tim mình, cô vẫn chưa xác định rõ thái độ của gia đình Tô Lập đối với mình, nhưng cô luôn mơ hồ cảm thấy khó khăn và nặng nề.

Nhưng không có biện pháp nào khác, chỉ còn cách phải từ từ chờ đợi.

Nhớ đến ngày hôm đó, rõ ràng là một ngày bầu trời vô cùng sáng sủa, ở tòa soạn mọi người đang nhàn nhã ngồi tán dóc, Tổng Giai Nam thì đang mải miết nhìn điện thoại, Tô Lập nói là đi công tác Thành Đô, đến chiều máy bay hạ cánh, cô đang nhắm tính thời gian hẳn là sắp xỉ rồi.

Nhưng bỗng nhiên cô cảm thấy thân thể hơi lắc lư, ly nước trên bàn lại nhẹ nhàng gợn sóng, có lẽ là rất nhiều người cũng cảm nhận được có điều bất thường, trong phòng làm việc bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, chỉ là cơn chấn động này chỉ trong nháy mắt đã trôi qua.

Không biết có ai đó thét lên một tiếng: “Là động đất!” Tất cả mọi người trong phòng làm việc đều đứng lên, chủ biên vừa đi uống nước về cười ha ha, “Cái gì mà động đất, có phải là do công trình đang thi công ở dưới hay không?”

Lời vẫn chưa nói hết, bỗng nhiên có một cơn chấn động khác còn mạnh hơn lúc nãy ập tới, làm lung lay tòa cao ốc năm mươi tầng này, rất nhiều người thét lớn, sau đó chạy ồ ra bên ngoài, “Động đất, tất nhiên phải chấn động!”

Cái cảm giác xung quanh gập ghềnh lắc lư này càng ngày càng dữ dội, những xấp tài liệu chồng chất trên bàn, ào một tiếng tất cả đều rơi vung vãi xuống nền đất, Tổng Giai Nam vẫn chưa phản ứng kịp đã bị một đồng nghiệp nắm lấy, “Ngẩn người gì nữa, chạy mau đi!”

Rất nhiều người xông ra từ lối thoát hiểm, tay trái của cô đang siết thật chặt chiếc điện thoại di động, tay phải thì bị đồng nghiệp kéo, trong đầu cô trống rỗng, chờ đến khi chạy đến mức đôi chân mềm nhũn, cô nhìn lại cao ốc tòa soạn đã cách xa năm mét.

Nhưng khi đứng trên mặt đất bằng phẳng, lại không có bất kỳ cảm giác gì.

Có vài người đi đường dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn bọn họ, càng lúc càng có nhiều người từ các tòa cao ốc khác tuôn ra, đám đông không ngừng ầm ĩ thét “Động đất, động đất”, trên đường nhanh chóng tụ tập rất nhiều người, có người gọi điện thoại cho 110, có người gọi điện thoại cho người quen, qua một lúc lâu sau, bảo vệ của tòa cao ốc đến la to: “Được rồi, được rồi, động đất đã qua”. Sau đó đám người lại trở về tầng lầu của mình, đồn dập chen chúc.

Tổng Giai Nam lập tức gọi điện thoại vào số của Tô Lập, nhưng đầu dây bên kia lại đang trong tình trạng tắt máy, trong lòng cô có chút bất an, nhưng cũng chỉ có thể tự trấn an bản thân mình, có lẽ anh ấy đã lên máy bay.

Trận động đất này giống như một tia chớp, bắt đầu cực nhanh, kết thúc cũng cực nhanh, thành phố ven biển này, trong cơn phần nộ của địa chấn lại không tổn hại gì cả.

Ở tòa soạn đang trong tình trạng hỗn loạn, ly nước rơi vung vãi trên nền đất, màu nâu của nước trà chạy dọc trên trang giấy trắng như tuyết của bản thảo, rồi lại rơi xuống nền nhà trắng toát, những đồ vật linh tinh đổ ra khắp nơi trên mặt đất, có đồng nghiệp la lên: “Lúc tôi chạy quên không mang theo ví tiền, dù sao cũng phải vác laptop trên đầu trước”.

“Trời ơi, lúc tôi chạy trên tay vẫn còn cầm tách trà, có làm không vậy”.

Tổng Giai Nam lặng lẽ dọn đồ đạc, vừa định ngồi xuống xem tin tức trên mạng thì điện thoại trong phòng làm việc của chủ biên vang lên, “Ồ Tứ Xuyên vừa xảy ra trận động đất rất mạnh, chỉ cần cấp trên thông báo xuống thì các phóng viên chuẩn bị lên đường bất kỳ lúc nào nha”.

Tứ Xuyên — Trong đầu cô ong lên một tiếng, Tống Giai Nam cầm điện thoại lên, lập tức gọi cho Phương Ngôn Ân: “Cậu đang ở đâu?”

“Trước cửa nhà sách Tân Hoa, đang chạy xe, à, đã chạy đến ngã tư đường rồi”.

“Vừa có động đất, cậu có cảm nhận được không?”

“Hả? Động đất, em không có cảm giác, hóa ra là động đất, khó trách vừa rồi có nhiều người chạy từ trên lầu xuống như vậy”.

Cô hơi buong lỏng hô hấp, sau đó lại càng căng thẳng hơn, “Phương Ngôn Ân, vừa rồi tôi vừa nhận được tin tức tâm của địa chất là ở Tứ Xuyên, Tô Lập đang ở Thành Đô, vừa rồi tôi vừa gọi điện thoại cho anh ấy, nhưng anh ấy đã tắt máy”. Cô dừng lại một chút: “Tôi không biết chuyến bay của anh ấy là lúc mấy giờ, cậu có thể điều tra giúp tôi không”.

Phương Ngôn Ân “Hả” một tiếng, rồi cấp tốc phanh xe lại, cậu ấy nhỏ giọng nói: “Biết rồi, em sẽ gọi cho chị Tô Cẩm, có tin tức gì em sẽ báo cho chị ngay”.

Thời điểm xảy ra động đất là hai giờ hai mươi tám phút chiều, năm phút sau đó, trên internet đã xuất hiện những đoạn video tự quay, hình ảnh những học sinh hoảng hốt núp dưới gầm bàn ở trường đại học, những quyển sách trên đỉnh đầu không ngừng rơi xuống nền đất, tiếng thét vang lên liên tục.

Năm phút sau, điện thoại ở tòa soạn vang lên, sau khi chủ biên nghe điện thoại xong thì xoa huyết thái dương rồi trịnh trọng nói: “Nhóm phóng viên đầu tiên, được gửi đến nơi xảy ra động đất ở Tứ Xuyên lấy tin, vào phòng họp đi”.

Không có tên của Tống Giai Nam. Nhưng cú điện thoại của Phương Ngôn Ân cũng làm cô thở phào nhẹ nhõm, “Trong danh sách hành khách trên chuyến bay một giờ rưỡi chiều nay có tên anh ấy, vừa rồi lúc chị Tô Cẩm hỏi thì ước chừng máy bay đã bay đến bầu trời Chiết Giang rồi, một giờ sau sẽ hạ cánh xuống sân bay Hồng Kiều ở Thượng Hải”.

Những hình ảnh đang dần dần được upload lên Internet, trong diễn đàn, phải cố gắng lắm mới có thể chen chúc vào được, ban đầu khi nhìn thấy một vài bài báo vẫn chưa cảm thấy gì, sau đó nhìn thấy những hình ảnh cô mới hoảng hốt, càng xem, càng thấy tình hình thật sự nghiêm trọng.

Những hình ảnh đầy bụi đất và máu kia, còn có rất nhiều người đang khóc, gào thét, có rất nhiều người đang yên lặng nằm bên dưới tấm vải khổng lồ trên mặt đất, bên cạnh còn có rất nhiều cặp sách đủ mọi màu sắc.

Bầu trời đã được bao phủ bởi màu xanh rực sáng, ánh sáng lấp lánh dịu dàng vắt qua những tầng mây, xuyên qua cửa sổ thủy tinh đập vào mắt, thời tiết vào tháng năm có chút ẩm ướt, máy điều hòa trong phòng làm việc đang hoạt động nhẹ nhàng, những người còn lại đang chờ đợi trước máy vi tính, nhóm phóng viên đầu tiên rời đi, vẫn còn có người ra ra vào vào trong phòng họp, không khí mờ ảo của khói thuốc bao phủ.

Có người đứng lên, đẩy cửa sổ ra, một cơn gió thổi vào mắt cô.

Còn có điện thoại di động trên bàn đang không ngừng rung, bỗng nhiên nước mắt kiềm chế đã lâu rơi xuống, cô cầm điện thoại lên, chạy đến phòng uống nước, không kiềm chế được sự ghen ngào nữa: “Em...”

Người đó đang ở sân bay Hồng Kiều Thượng Hải, anh bay từ Thành Đô về để tham gia cuộc họp hàng năm giữa các doanh nghiệp, máy bay vừa hạ cánh, ngồi ở khoang hạng nhất anh đã nghe được tiếng nói dứt quãng của nữ tiếp viên hàng không là xảy ra động đất gì đó, ở Thành Đô gì đó đang không ngừng phát thanh ở sân bay, anh suy nghĩ cẩn thận một lát mới cảm nhận được là mình vừa tránh được một tai kiếp.

Anh không suy nghĩ một giây nào mà mở điện thoại di động ra, vừa ấn số điện thoại của Tống Giai Nam thì tiếng khóc òa nức của cô truyền đến, anh vô cùng hoảng sợ, trong giây phút đó anh cũng thấy màn hình tivi trong đại sảnh sân bay, tất cả các tiết mục đều trở thành các kênh tin tức, chỉ trong một giờ ngắn ngủi, tất cả các phương tiện truyền thông và phóng viên của CCTV đã đến hiện trường.

Dường như có ai đó cố ý lựa chọn hình ảnh, đồng hoang tàn trong ảnh chính là nơi anh vừa rời khỏi, giọng nói của Tống Giai Nam chậm rãi truyền đến, lời nói dứt quãng không đầy đủ, nhưng anh vẫn hiểu được ý của cô, âm thanh không hề thoải mái.

Bên kia có người gọi tên cô, anh nghe được tiếng khăn giấy ma sát với nhau, sau đó là giọng nói ồm ồm của cô: “Tòa soạn của bọn em điều ký giả đi đến khu vực xảy ra động đất, có thể em cũng phải đi, anh không có gì là tốt rồi”.

Không chờ anh trả lời, điện thoại đã tắt, chỉ còn lại duy nhất âm thanh tút tút dài.

Anh gọi lại lần nữa cũng không ai bắt máy, có lẽ cô thật sự bận rộn, Tô Lập chỉ còn cách cười khổ, anh trở về phòng làm việc, vừa lên mạng xem tin tức và hình ảnh anh đã giật mình.

Chẳng qua lúc này chỉ cách lúc xảy ra địa chấn khoảng nửa giờ, bên phía chính phủ đưa tin vẫn chưa kịp đến.

Anh lập tức gọi điện thoại cho Tô Cẩm, cho Phương Ngôn Ân, cho bố mẹ, sau đó lại gọi cho Tống Giai Nam, nhưng đường dây vẫn bận.

Lúc đó, Tống Giai Nam cũng gọi cho anh một lần, số máy anh vẫn bận, có vài phóng viên trẻ tuổi đi cùng cô gọi điện thoại cho người nhà, bạn bè, có một số người chỉ nói qua loa, trước cửa tòa soạn là những thùng nước khoáng và thực phẩm được vận chuyển theo xe, trên mặt mỗi người để lộ ra vẻ lo lắng cho tình hình trước mắt.

Cô chỉ cảm thấy trong lòng đang rối rắm, lòng bàn tay đang nắm chặt điện thoại túa đầy mồ hôi, cô vừa dập điện thoại, định gọi lại lần nữa thì anh đã gọi đến, giọng nói của anh không điềm tĩnh và lạnh nhạt như thường ngày nữa, thậm chí còn có phần nôn nóng: “Tống Giai Nam, em thật sự muốn đi?”

Anh có quyền ngăn cản cô đi, anh vừa trở về từ con đường tử, may mắn thoát được cái chết, còn cô lại quyết tâm đưa bản thân mình đến nơi nguy hiểm, trong trận thảm họa không biết được tương lai thế nào.

“Em muốn đi”. Cô ngẩng đầu, nhìn thoáng qua bầu trời, rõ ràng chỉ mới hơn ba giờ cô đã cảm thấy một ngày sắp kết thúc, mỗi phút mỗi giây đều dài đến mức làm người ta sợ sệt, “Em đi”.

Giọng nói riu rít của Tô Lập dừng lại, cuối cùng anh nói với tài xế: “Đến sân bay quân sự Nam Bình”.

Đồng hành với cô còn có năm sáu phóng viên của đài phát thanh thành phố, một số khác là những bác sĩ đến từ bệnh viện Nhân Dân, họ mang theo rất nhiều thuốc, mặc áo blouse trắng, lưng đeo hộp cứu thương, dẫn đầu là một bác sĩ trẻ tuổi trên tay đang cầm một lá cờ lớn, phía trên là con dấu chữ thập đỏ của bệnh viện, nhìn qua rất nổi bật, các phóng viên nắm lấy tay bọn họ, dùng điện thoại chụp ảnh, cuối cùng bật thốt ra một câu làm bầu không khí trở nên sinh động hơn: “Tại sao tòa soạn của chúng ta không có lá cờ như bọn họ!”

Bởi vì là máy bay quân sự nên không gian rất chật hẹp, những vật dụng cần thiết đều được cố gắng đưa lên trên, sau đó mới chừa một không gian dành ọi người ngồi, bởi vì chuyên chở các vật liệu nên phải tốn một thời gian rất lâu để sắp xếp, bầu trời dần dần tối đi, PHS ở tòa soạn truyền đến tin tức, “Nhóm phóng viên đầu tiên đã đến tòa soạn báo ở Thành Đô”.

Chưa nói được bao nhiêu, thì trong lòng mỗi người đã xuất hiện một tảng đá lớn nặng nề, Tống Giai Nam ngồi trong cabin máy bay nhìn ra ngoài, cô rõ ràng nhìn thấy một chiếc xe Audi màu đen, mang biển số quân đội, chiếc xe vẽ thành một độ cong trên mặt đường, sau đó có một bóng dáng rất quen thuộc bước xuống.

Có lẽ anh không thấy được cô, có một sĩ quan bước đến nói chuyện với anh, anh khẽ gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn về phía chiếc máy có sự hiện diện của cô.

Nhưng cô lại nhìn thấy rất rõ, trong lòng chỉ cảm thấy xót xa, cũng giống như sinh ly tử biệt.

Sau đó máy bay bắt đầu hoạt động, vì là máy bay quân sự nên tư thế ngồi rất không thoải mái, dường như mỗi một bộ phận trên cơ thể đều bị chấn động, cô bị choáng váng đến mức hít thở không thông, bỗng nhiên cô nhớ đến vẫn chưa tắt điện thoại di động, cô mở ra xem, vừa nhìn đã thấy trên màn hình hiện lên một tin nhắn vô cùng rõ ràng, “Tống Giai Nam, em nhất định phải bình an trở về”.

Cô yên lặng tắt điện thoại di động, sau đó nhắm mắt lại, không nghĩ bất kỳ điều gì cả.

Hai giờ sau máy bay quân dụng đáp xuống phi trường, may mắn là tín hiệu vẫn khá tốt, cô gọi cho bố mẹ và Tô Lập thông báo là mình vẫn bình an, sau đó lãnh đạo chỉ thị tất cả mọi người — đi theo đoàn người của bệnh viện Nhân Dân đến nơi cần thiết để chữa bệnh và đưa tin, chú ý an toàn.

Tình hình ở Thành Đô khá hơn nhiều so với tưởng tượng của cô, không có sự ầm ầm đổ nát như cô đã dự tính, dù sao cũng là một thành phố lớn, sau khi xảy ra động đất thì trật tự cũng khôi phục rất nhanh, những mảnh đất trống cũng đã dựng đầy lều trại, cảnh sát giao thông và cảnh sát vũ trang đều đang điều động trật tự giao thông.

Trời đã tối hẳn, đội chữa bệnh bên kia có một chiếc xe, chuẩn bị mạo hiểm đến khu bị động đất nặng nhất, Tống Giai Nam cắn răng một cái rồi quyết tâm theo một vài phóng viên lên xe, vì trời đã khuya không tìm được xe, nên số người còn lại phải đến tòa soạn ở Thành Đô để chờ lệnh.

Trong đoàn chữa bệnh có một bác sĩ rất tuấn tú, anh ta nhiệt tình hỗ trợ nhóm phóng viên, không ngừng hỏi thúc bọn họ ăn uống, Tống Giai Nam lại hơi say máy bay nên chỉ có thể uống vài hộp nước, ăn hai thanh chocolate.

Xe đi được hai giờ, cô mới thực sự được mở mang kiến thức về những khó khăn trên đường đi, do trời mưa, trời lại tối, đi vào khu vực đồi núi nên đường đi rất gập ghềnh khó đi, trên đường đi nhóm người của bọn cô không ngừng gặp những đoàn xe cứu tế thiên tai, hoặc những xe vận chuyển người bị thương, càng đi về trước đường càng nguy hiểm, trên núi những hòn đá nhỏ không ngừng rơi xuống, đập vào trên mũ xe phát ra những tiếng lộp bộp, tạo thành những cơn dư chấn nhỏ, khiến mọi người kinh hồn bạt vía.

Tất cả mọi người trong xe đều cau mày, có một vài bác sĩ nhắm mắt lại, im lặng chờ đến nơi, trên đường đi ai cũng mơ mơ màng màng rồi bị lắc lư, rất nhiều người cũng bị ánh sáng mờ nhạt làm ngủ thiếp đi rồi lại tỉnh giấc. Đến lúc rạng sáng mới đến bệnh viện Huệ Dân ở Bành Châu, vừa xuống xe mọi người lập tức vào lều ngủ đầu ngủ.

Tống Giai Nam vẫn chưa thể ngủ sâu được, trong giấc mộng không sâu của mình cô cảm thấy giống như cô được bao phủ bởi một màn sương, thấy không rõ, sờ không được, bỗng nhiên bên ngoài cửa sổ bằng thép có người thét lên chói tai, bên cạnh có một phóng viên nghiêng người nhảy dựng lên, “Dư chấn! Mau chạy ra ngoài đi!”

Trên vùng đất trống trải đang có rất nhiều thành viên trong đội chữa bệnh và phóng viên đứng, nhiều người trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn bầu trời bao la mịt mù, có người lại mệt mỏi trở về lều ngủ, lúc này Tống Giai Nam mới nhớ đến phải liên lạc với Tô Lập, cô cầm điện thoại lên mới thấy trong máy có mười mấy cuộc gọi nhỡ, là Tô Lập gọi đến, trong lòng cô rất đau xót, khó khăn lắm mới nhấn tin cho anh được: “Em không sao, chỉ hơi mệt, em sẽ chú ý an toàn, anh yên tâm”.

Cô thử rất lâu mới gửi được tin nhắn đi, khi đó trời đã sáng hẳn, trong bệnh viện đã lục tục đưa tới rất nhiều người bệnh, có người bị thương, có người hôn mê co giật, có người xương sườn bị vỡ nát, từng mảng máu lớn và bụi bặm dính trên phần da ở thân thể họ, mùi tanh sộc vào mũi.

Còn có rất nhiều trẻ em nhỏ, cô chỉ biết bắt lực nhìn bọn họ, ánh mắt cô cay xè, cố gắng kiềm chế những giọt nước mắt, nhóm phóng viên phân thành những đội nhỏ đi cùng với nhóm cứu hộ đến hiện trường. Cô tận mắt chứng kiến thấy hai người được cứu sống, sau đó cô tự rút ra kinh nghiệm cho bản thân rằng cái chết chính là đau khổ.

Tám giờ tối, cô ăn hai gói bánh bích quy, gửi đi bản thảo đầu tiên gần ba nghìn chữ.

Dường như những cú điện thoại của Tô Lập đều rất nhịp nhàng, mỗi một giờ vang lên một lần, cô không nhận, anh cũng không gọi đến nữa, mỗi lần điện thoại vang lên cô rất sợ, bởi vì cô sợ nghe giọng nói của anh rồi bản thân sẽ khóc, sợ hãi, đau lòng, buồn bã, không thể giúp được cô lúc này, những hình ảnh bi thảm kia giống như một cuốn phim nhựa tồn tại trong trí nhớ của cô, vào lúc đêm khuya vắng lặng cuốn phim đó lại tự động phát trong đầu cô.

Cô không biết bản thân mình trải qua những ngày này như thế nào, ngoại trừ việc đi cùng với đội chữa bệnh đến khu vực xảy ra thảm họa, thì cũng là đi theo bọn họ cứu người, buổi tối cô viết bản thảo, rồi trốn vào một góc cùng với nhóm ký giả khóc, ngay cả một y tá thường được chứng kiến cảnh sinh lý tử biệt vẫn cùng khóc với bọn cô.

Tổng Giai Nam cảm thấy cô trải qua năm ngày này vô cùng tồi tệ, không có thức ăn nóng, không có nước nóng, mãi cho đến chín giờ tối cấp trên ở tòa soạn mới đưa ra chỉ thị yêu cầu bọn họ trở về tòa soạn ở Thành Đô, để cho nhóm phóng viên tiếp theo đến tiếp nhận nhiệm vụ.

Không có ai nói không muốn, thân thể mỗi người sớm đã vượt quá áp lực trách nhiệm công việc từ trước đến nay, có lẽ đã sớm biết được tin tức kia, Tô Lập gửi tin nhắn cho cô: “Ngày mai anh đến Thành Đô”. Còn cô chỉ trả lời: “Có thể ở nhà chờ em được không?”

Khi gõ chữ “Nhà” ra, cô không thể khống chế được nước mắt, trong đêm tối, tất cả các thành viên của đội chữa bệnh đều đã ngủ, thung lũng tối mù mịt, những cơn gió mạnh thổi ập đến khiến chiếc lều rung động, tiếng leng keng phát ra, cô không ngủ được, nằm trên mặt đất cứng lạnh như băng, mỗi một tế bào đều cảm nhận chân thực được những cơn rung từ sâu trong lòng đất.

Cách đó không xa trên một tầng đá, có một người đang ngồi, trên tay đang cầm một chiếc điện thoại, màn hình vẫn đang phát ra ánh sáng trắng nhàn nhạt, đó là thứ duy nhất an ủi trong đêm tối.

Là vị bác sĩ hay giúp đỡ bọn họ, có lẽ nghe được tiếng bước chân của cô, anh ta khẽ quay đầu lại, cười nói: “Không ngủ được à, dư chấn còn nhiều, may mà ngày mai mọi người đi rồi”.

Cô thấy anh ta đang không ngừng ấn một dãy số, cô liền hỏi: “Là bạn à?”

“Là bạn gái trước, sống chết chưa biết”.

Tổng Giai Nam kinh ngạc nhìn anh ta, vị bác sĩ này có một đôi mắt hoa đào, khi cười có nửa phần đùa giỡn nửa phần lạnh nhạt. Cô bình tĩnh hỏi: “Cô ấy ở đâu, có bạn bè khác để liên hệ không?”

“Không biết, sau khi chia tay cũng không liên lạc nữa. Bạn trai cô thì sao?”

“Anh ấy thoát nguy rồi. Một giờ chiều ngày mười hai đã lên máy bay rời khỏi Thành Đô, anh ấy đi, kết quả tôi lại đến”.

“Trở về chuẩn bị kết hôn à?”

“Hả?” Cô có chút kinh ngạc, “Chúng tôi mới quen nhau không lâu...”

“Trải qua nhiều ngày chứng kiến nhiều người, nhiều chuyện như vậy, không có ý nghĩ muốn buộc chặt đối phương sao? Có lẽ kết hôn mới có cảm giác hai người chỉ thuộc về đối phương, ngay cả sinh lý tử biệt cũng không để tâm đến, cô không có cảm giác như vậy sao?”

Phong cảnh xinh đẹp ban ngày ở chân trời lúc này chỉ còn là một đường con màu đen, trên bầu trời có rất nhiều tầng mây, nhuộm hình bóng đồi núi trở thành mơ mơ hồ hồ, trong thung lũng có những trận gió lớn lạnh lẽo đến lạ thường.

“Có một khắc tôi có ý nghĩ hối hận, nếu có thể bù lại một sinh mệnh, lúc đầu tôi sẽ chọn kết hôn với cô ấy, bởi vì cô biết đó, con người căn bản không biết gì về tai họa ở phía trước cả”.

“Tôi không biết tôi có từng yêu cô ấy không, nhưng cho đến bây giờ, tôi chưa từng nhớ nhung ai đến như vậy vào lúc này”.

Anh ta ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong điện thoại không ngừng phát ra âm thanh “Số điện thoại quý khách đang gọi đã tắt máy”. Cô không khỏi ôm lấy đầu gối, nhìn thấy màn hình điện thoại di động của mình nhấp nháy, mở ra thì thấy là tin nhắn của Tô Lập, anh nói: “Tổng Giai Nam, sau khi em về, chúng ta có thể kết hôn được không”.

Trong nháy mắt, nước mắt cô rơi xuống.

Cô cẩn thận che miệng lại, cố gắng kiềm chế nỗi đau đớn từ đáy lòng đang dần dần xâm nhập vào hốc mắt, kiềm chế sự nức nở ở nơi sâu nhất trong đáy lòng, nhưng cô vẫn không kiềm chế được, nước mắt dần dần thấm ướt lòng bàn tay.

“Không có gì, khóc sẽ khá hơn đấy”. Vị bác sĩ miễn cưỡng cười cười, “Cô khóc như thế, khiến tôi cũng muốn khóc”.

Anh ta lấy ra một gói khăn giấy, trêu chọc cô nói: “Đến lúc khá hơn thì nhớ ăn chút gì nha, nếu không thì cái này sẽ bị găm thắm đấy”.

Cô nhận lấy, nhỏ giọng nói thầm một câu “Cám ơn”, sau đó lau nước mắt, “Chỉ là tôi...”

“Không có gì, tôi có thể hiểu được”. Anh ta cười cười, “Là người trong gia đình, hay là bạn trai”.

“Bạn trai”.

“Ha ha, chính xác, nếu lúc này bạn gái tôi gửi tin nhắn cho tôi, chắc tôi cũng cảm động đến chảy nước mắt như vậy”. Một cơn gió mạnh thổi đến, trong thùng lũng vang vọng một thanh âm vù vù, giống như những âm hồn đang khóc than, vị bác sĩ kia ngẩng đầu lên dường như rất thoải mái nói: “Không còn sớm nữa, đi ngủ thôi”.

Tổng Giai Nam đứng lên phủi phủi bụi, “Các anh còn phải ở đây bao lâu nữa?”

“Không biết, không thể dự định chính xác được, nhìn tình trạng thể này thì vẫn không thể đi được”.

“Bảo trọng nhé, nếu anh nhận được tin tức của bạn gái mình, nhớ báo cho tôi biết”.

Vị bác sĩ mỉm cười, vẽ mặt gương lên, “Sao? Gọi điện thoại đến tòa soạn của cô hay thế nào?”

“Được, đến lúc đó tôi sẽ viết một trang báo lớn đặc biệt cho anh, thế nào, được không anh bạn tâm giao”.

“Được, hứa rồi đó nhé”.

Ở nơi xa, những dãy núi trùng trùng điệp điệp đang nổi dài không dứt, trong dòng thác chảy chậm rãi trong đêm tối, bao phủ mặt đất là bầu trời bao la tăm tối, mùi tanh nồng nhàn nhạt phiêu tán khắp nơi, cả vùng đất giống như một đứa trẻ không an phận, bất cứ lúc nào cũng có thể rung động trong vòng ôm ấp của người mẹ, có rất nhiều người bỗng chốc đã được yên giấc hơn. Tầm mắt có thể nhìn đi rất xa, nhưng lại không đành lòng nhìn lại vùng đất đầy đau thương này.

Có thể cứu sống con người, hy vọng rất nhiều, quý trọng cũng rất nhiều.

Cô xoay người, trên màn hình điện thoại di động, cô lặng lẽ ấn chữ “Được”, nhưng làm thế nào cũng không có dũng khí gửi đi.

47. Chương 47: Chương 47

Ngày hôm sau trở về Thành Đô. Thành phố này vẫn luôn vững vàng có nề nếp như vậy, chỉ trong vài ngày mà những đồng cỏ nát trên đường đã được dọn dẹp sạch sẽ, ai ai cũng có trách nhiệm phải làm, hoặc cố gắng làm việc gì đó ọi người.

Ở tòa soạn Thành Đô, tổng biên thấy bọn họ trở lại thì cười nói: “Kiểu này4 thì Tổng giám đốc bên kia thờ phào rồi, mọi người đều bình yên”.

Nhưng Tổng Giai Nam lại gặp phải một chút vấn đề, vào lúc sáng, trong lúc chạy thoát khỏi cơn dư chấn thì cô bị vấp phải một tảng đá rồi té ngã, lại ngã đúng vào đồng đá vụn, sau đó bị một cây đinh đã gỉ đâm vào chân, lúc ấy, cô đau đến mức nước mắt tuôn ra, xắn ống quần lên xem thì thấy bị trầy một mảng da lớn, máu chậm rãi túa ra, bác sĩ bên cạnh vừa sơ cứu vết thương cho cô, vừa nói: “Cô bị tai nạn lao động rồi, không uống phí chuyển đi này nha”.

Bác sĩ tiêm thuốc phòng uốn ván cho cô, sau đó nói đùa: “Đây là dấu ấn kỷ niệm mà động đất để lại trên người của cô, mang theo đau đớn kiên cường mà sống nha”.

Cô dở khóc dở cười, nói với cô y tá bên cạnh: “Ở bệnh viện các cô bác sĩ cũng hay an ủi bệnh nhân như vậy sao?”

Cô y tá cười híp mắt, “Trong đội chỉ có bác sĩ Khuu là ngoại lệ thôi”.

Tuy nhiên, trong họa có phúc, trước khi cô đến bệnh viện lấy thuốc, bất ngờ gặp được một vị lãnh đạo quốc gia đang an ủi người bị thương trong cuộc động đất, tất cả các phóng viên đều bị chặn lại ở bên ngoài, chỉ có Tổng Giai Nam do bị thương nên là phóng viên duy nhất được tận mắt chứng kiến tất cả cảnh tượng đó.

May mắn tranh được một tiêu đề độc nhất vô nhị.

Cô nghỉ ngơi cả buổi chiều trong khách sạn, sau đó ngồi trên máy bay của hãng China Southern Airlines để trở về, ở sân bay Song Lưu đang là giờ cao điểm vô cùng bận rộn, nhưng lại không hỗn loạn, ở sân bay, tùy ý có thể thấy được các băng rôn tuyên truyền quảng cáo các đơn vị từ thiện, ở đại sảnh, trên những chiếc tivi đang phát Lin tức thời sự hai mươi tư trên hai mươi tư giờ.

Tổng Giai Nam gọi điện thoại cho Tô Lập, cô không che giấu được sự phấn khởi, “Tô Lập, anh biết không, hôm nay em tranh được một tiêu đề độc nhất vô nhị”.

Giọng nói của Tô Lập khi truyền đến Lai cô lại trở nên vô cùng thoải mái: “Tổng Giai Nam, khi nào em đến nơi, anh đến sân bay đón em”.

“Không cần đâu, nhất định là anh bận rất nhiều việc”. Cô đang đắm chìm trong niềm vui sướng khó diễn tả thành lời, “Chỉ có em được thấy ông ta, lúc đó em đang trong phòng bệnh lấy thuốc, lúc em và cô nhân viên đi ngang qua, ngay lập tức em nhảy dựng lên, rồi mới đi theo đến phòng bệnh”.

Lúc này, cô mới ý thức được mình vừa nói gì, vẫn chưa kịp che giấu thì thanh âm bên kia đã truyền đến giọng vô cùng vội vàng: “Cái gì, lấy thuốc, em bị thương?”

“Ồ, không có gì, không có gì —”

“Tổng Giai Nam, em bị thương ở đâu?”

“Đầu gối, không cần thận nên bị ngã”. Cô cúi đầu nhìn vết thương trên đùi, vẫn còn đang quấn băng gạc và bôi thuốc, “Chỉ là bước đi hơi khó thôi, bác sĩ nói sẽ nhanh chóng khỏi thôi mà, chẳng qua là có thể để lại sẹo”.

Người bên kia điện thoại trầm mặc thật lâu, sự trầm mặc yên tĩnh, trong lòng Tổng Giai Nam mơ hồ hiện lên sự lo lắng, nhưng bên kia chỉ khẽ thở dài một hơi, “Anh đến sân bay đón em”.

Cô không thể làm gì khác hơn là nài nỉ: “Đừng giận mà, em sai rồi”.

Bên kia có tiếng cười nhàn nhạt truyền đến, “Tổng Giai Nam, anh không giận em, nhưng trong hai giờ này anh phải ngủ một giấc cho thật ngon mới được, gặp lại em sau”.

Ở trên máy bay cô ngủ thiếp đi, trong giấc mộng cô mơ thấy ánh sáng có đủ màu sắc, chúng chiếu vào hồ nước nhỏ ở trường trung học cũ của cô, từng bông súng lặng lẽ tỉnh giấc, từng cánh hoa tròn trịa màu hồng nhạt đang dịu dàng chảy xuôi theo dòng nước mềm mại, có một chàng trai với gương mặt lạnh nhạt, khỏe mạnh tinh tể đang đứng trên chiếc cầu, anh đang nhìn Lữ, ở chân trời có một áng mây đang trôi, anh dùng dáng vẻ cô độc như thế để nhìn bầu trời.

Cô muốn gọi anh, gọi anh là Tô Lập, muốn tiến lên gọi tên anh, miệng vẫn chưa mở ra thì thân thể dường như đã bị quán lại ở trong ao, dần dần bị nhấn chìm xuống bùn, những cây xanh trong đầm nước dần dần quán lên thân thể của cô, ánh nắng trước mắt từ từ mất đi, cả thân ảnh của anh cũng vậy.

Sau đó cô tỉnh giấc, sờ mặt mình toàn là mồ hôi, đồng nghiệp ngủ ở bên cạnh cô ngâm nga gì đó, cô vừa ghé sát vào thì nghe được cũng là câu nói mới “Dư chấn, chạy mau”, cô liền nghĩ đến đây là lần đầu tiên mọi người không hề kiêng dè gì mà cứ yên bình ngủ.

Vừa mới hoàn hồn lại sau khi hoảng hốt vì máy bay hạ cánh, cô bước đi khá khó khăn, đồng nghiệp giúp cô lấy vali, vẫn chưa ra đến đại sảnh Lữ từ trong dòng người đông đúc cô đã thấy được bóng dáng của người đó, bỗng nhiên cô run rẩy mà không biết lý do, đây là sự sợ hãi đến muộn sao.

Trên gương mặt của anh đang có một vầng sáng thật mỏng chiếu vào, đường nét dịu dàng, đôi mắt khẽ cong lên, hàng lông mi phản chiếu thành một bóng râm nhàn nhạt.

Quen thuộc đến mức cô sợ chạm vào, trong sự sợ hãi trước mắt, bỗng chốc cô suy nghĩ rất nhiều.

Giống như là một đứa bé bị lạc đường, tập tễnh đi trong bão tuyết, cuối cùng đứa bé đó cũng tìm được đường về nhà, vừa mở cửa ra thì thấy trong nhà có chiếc lò sưởi ấm áp, trên mặt tràn đầy nước mắt đến ôm lấy người mẹ, ngoại trừ sự sợ hãi và uất ức từ sâu trong đáy lòng, còn có sự không muốn chia xa mãi mãi.

Đối với người yêu thì không muốn xa rời, đối với tình yêu thì sợ hãi mất đi, chúng đang nảy mầm sinh sôi mạnh mẽ trong lòng cô.

Tô Lập vẫn như ngày thường, anh nhìn cô mỉm cười, lộ rõ vẻ dịu dàng, trong con người đen như mực của anh có rải rác những chấm nhỏ như tia máu, nước mắt Tống Giai Nam rơi xuống không hề báo trước, cô khóc như mưa, giống như muốn dùng nước mắt của cả đời ra để khóc.

“Tống Giai Nam, những ngày em đi anh không thể nào ngủ được một giấc yên ổn, anh rất sợ”.

Bỗng nhiên thân thể cô được bao vây trong vòng ôm nhẹ nhàng, sức lực không lớn, vô cùng cẩn thận, sau đó dần dần sức lực đó tập trung lại ở giữa cổ tay cô, phảng phất giống như lời tuyên thệ kiên quyết hứa hẹn trăm năm nào đó. Tống Giai Nam rõ ràng cảm nhận được thân thể cô khẽ rung động, nước mắt lặng lẽ rơi xuống cổ tay của anh.

“Nhưng thật may là em đã trở lại”.

Bất kể Tống Giai Nam nhấn mạnh đầu gối mình chỉ bị thương nhẹ như thế nào, cuối cùng cô vẫn bị anh đưa đến bệnh viện kiểm tra một lần nữa, trong đại sảnh phòng khám ở bệnh viện, trên hành lang dài treo đầy biển tên của các nhân tài xuất chúng.

Chủ nhiệm khoa chỉnh hình, phó chủ nhiệm khoa gây mê cô đều đã được gặp qua trong đội được điều đi cứu trợ, gương mặt rất quen thuộc, sau khi gặp vị bác sĩ trẻ tuổi tuấn tú Tiểu Khử, nụ cười híp mắt của anh ta đã khắc sâu vào trong mắt Tống Giai Nam, cô “Ồi” một tiếng, tiến sát đến để xem.

Cô chỉ vào tấm ảnh nói với Lô Lập: “Anh chàng bác sĩ này không biết bây giờ đã liên lạc được với bạn gái anh ta chưa, hôm trước em quên hỏi cách liên lạc với anh ta”.

“Bạn gái anh ta ở khu vực xảy ra động đất?”

“Ừh, đúng vậy, bây giờ vẫn chưa liên lạc được”.

Anh nhúm mày, “Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, có lẽ sẽ nhanh có tin tức thôi, anh giúp em hỏi thăm, nhưng nhắc đến mới nhớ, lúc em đang ở Tứ Xuyên sao không nhận điện thoại của anh, mỗi lần gọi cho em anh rất kiềm chế”.

“Em rất bận, không giúp đỡ người bị thương thì cũng cùng thợ chụp ảnh chạy tới chạy lui”.

“Nói dối”.

Cô bật cười, ánh sáng rực rỡ tinh tế phản chiếu vào đáy mắt cô, đôi mắt sưng đỏ do khóc có chút cay đau nhấp nháy, “Em sợ mình yếu đuối sẽ khóc lóc kể lể, anh biết ở nơi sinh tử như thế, mỗi ngày đối mặt với tình cảnh như vậy, chỉ muốn khóc thôi, nhưng lại không thể khóc, nên chỉ còn cách phải chịu đựng”.

“Bây giờ còn muốn khóc không?”

“Muốn”. Bỗng nhiên khóe mắt cô ướt ướt, “Không có ngày nào là em không nghĩ đến việc trở về, thật đó”.

Buổi tối lúc ăn cơm cô không còn hơi sức nữa, tinh thần và sức lực cũng đã hao tổn đến đỉnh điểm, ở trên xe cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại thì đang ở trong một căn phòng hoàn toàn xa lạ.

Ánh đèn màu cam từ căn phòng khác len lỏi vào, bóng lưng của Tô Lập trong ánh sáng vàng có chút mơ hồ, hình ảnh đó không khỏi khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Đây chính là nhà của anh sao, Tống Giai Nam tò mò quan sát xung quanh, tông màu chủ đạo là trắng, thiết kế đơn giản, lối trang trí đơn giản thoải mái, rất phù hợp với tính cách của Tô Lập.

Ở bên cạnh giường đặt một đôi dép đi trong nhà kiểu nữ, cô xuống giường mang vào, rón ra Dón rón đi đến căn phòng sát vách, dưới ánh đèn ấm áp, trên bàn đang bày ra một vài trang giấy rải rác, cô vừa định đến xem rốt cuộc đó là gì thì phía sau có tiếng bước chân truyền đến, “Em thức rồi à?”

“Ừh, đây là gì vậy?”

Anh vội vàng gom những trang giấy rải rác đó lại, lúc Lhu dọn không cẩn thận làm rơi một trang giấy, trang giấy đó nhẹ nhàng bay đến dưới chân Tống Giai Nam, cô cúi xuống, vừa nhìn thì thấy đó là chữ viết quen thuộc, mực nước màu xanh nhạt, còn có những nếp gấp vô cùng tinh tế. Chúng được đóng gói kĩ lưỡng cất vào kho, trang giấy có chút thay đổi, màu giấy ố vàng, cô có chút kinh ngạc, “Những lá thư này...”

— “Tháng chín ở Quảng Châu, thời tiết rất nóng và phức tạp. Ở một ngôi trường xa lạ, có một con đường lớn xuyên rừng rất dài, con đường đó quanh co dẫn đến ký túc xá, nhưng ở đâu cũng không còn thấy bóng dáng cây ngô đồng quen thuộc ở quê tôi nữa, chúng được thay thế bằng cây đa và cây bông gòn, màu xanh biếc cứ trải dài như vĩnh viễn không có điểm cuối. Hôm nay đi trên con đường như vậy, bỗng nhiên trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, tuy nhiên lại không có một người nào để giải bày, cũng giống như không có một ai để nói hết được, cho nên tôi chỉ đến đây. Cậu đang làm gì vậy, các ca khúc cậu giới thiệu tôi đều nghe cả rồi, tôi đã tìm được một ca khúc của Vương Phi mà lúc trước tôi đề cử cho cậu — Do we really care — có đôi khi tôi tự hỏi bản thân mình, có thể hững hờ với sinh mệnh trong cuộc sống được không, tôi lại không có đáp án. Còn cậu?”

“Thư của em ư? Là thư của em, anh đều giữ lại?”

Cô bật cười, cắn môi chậm rãi mỉm cười, từ trong hốc mắt của cô càng lúc càng có nhiều giọt nước mắt đọng lại, nhưng chúng chỉ quanh quẩn trong hốc mắt, “Ngốc quá, bây giờ anh lấy ra xem làm gì? Bị tình cảm làm cảm động à?”

Tô Lập rút lá thư từ trên tay cô xuống, sau đó đặt vào chồng thư, “Thỉnh thoảng lấy ra xem một lúc, em thì sao, không còn giữ nữa à?”

“Ai ném chứ, em cũng cất thật kỹ ở nhà”.

“Nhưng chắc em không lấy ra để xem?” Anh mỉm cười nhàn nhạt, dùng giấy ở trên tay gõ vào trán cô, “Tống Giai Nam, kể cho anh nghe một chút về chuyện của em đi, được không?”

Máy điều hòa bên trong phòng đang chuyển động, khí lạnh phát phơ thổi qua.

Những cảnh tượng đã từng trải qua kia, như một cuốn phim nhựa cũ kỹ được cô cất giấu kỹ lưỡng trong tâm trí, vào những lúc đêm khuya vắng lặng lại chậm rãi phát ra, chúng đi theo bước chân của thời gian, đuổi theo bóng lưng ngây thơ của thời niên thiếu của mình, cũng giống như những khán giả đến xem, nhưng lại không muốn giữ lại bất kỳ một thứ gì.

Ánh sáng mùa đông rực rỡ đang cố gắng xuyên qua những tầng mây thật dày, sau đó chiếu trên nền đất đầy bụi trong một sân nhà cũ kỹ tạo thành một màu vàng nhạt, cắt đứt những suy nghĩ vẩn vơ, cô không thể làm gì khác hơn là dùng bóng tối cuối cùng để nhớ kỹ lại từng ký ức đã qua trong cuộc sống.

Cô cũng đã nhớ nhưng da diết một người như vậy, khoảng thời gian đó là những năm tháng rực rỡ.

“Lần đầu tiên em gặp anh là trong nhà gửi xe của trường, nhưng chẳng qua đó chỉ là bóng lưng của anh, sau đó em luôn suy nghĩ, nếu như hôm đó em không gặp lại anh ở căn tin thì cuộc sống của em có phải sẽ có một dáng vẻ khác hay không”.

“Khi đó, đến cuối cùng em cũng cảm thấy anh rất cô đơn, anh luôn đứng một mình trên hành lang nhìn bầu trời, lúc thi xong cũng chống lưng nhìn bầu trời. Anh thích nghe nhạc, em cố gắng tìm kiếm, anh nhìn trời, em cũng thích nhìn theo, anh học Toán giỏi như vậy, em cũng cố gắng học”.

Cánh tay ôm thắt lưng cô siết chặt, “Vậy làm sao em có thể liên lạc với anh?”

Tống Giai Nam mỉm cười, “Thầy giáo có số điện thoại của anh, khi đó ý nghĩ trong đầu em bộc phát rồi ghi lại, còn có khi đó có người nói cho em biết BBS Forum trường học của anh, cho nên em thử gửi thư cho anh, em không nghĩ đến anh thực sự phản hồi thư của em. Khi đó có phải anh thấy em rất phiền không?”

Trên mũi cô bị véo nhẹ một cái, anh cười khẽ một tiếng, “Rất tốt, khá hơn những cách tỏ tình của các cô gái khác”.

“Sau đó anh và Tần Viện Viện chính thức hẹn hò, em quyết định chuyển đến ban khoa học xã hội nên cũng rất ít gặp anh, dường như sau đó cũng không gặp lại, lúc đến trường nhận EMS thông báo trúng tuyển sau khi tốt nghiệp trung học, em mới biết anh đến Nhân Đại, chúng ta vừa đúng là một nam một bắc”.

“Vậy tại sao lúc lên đại học lại bắt đầu liên lạc?”

“Luyến tiếc đó, một giấc mộng ấp ủ trong lòng vĩnh viễn không thể trở thành hiện thực, làm thế nào cũng không buông xuống được”.

Không ai biết quãng thời gian cô vừa vào đại học đã vượt qua những năm tháng đau khổ như thế nào, Quảng Châu nóng bức, Quảng Châu ẩm ướt, những ngôn ngữ nghe không thể hiểu được, trong ký túc xá có ba cô gái nói tiếng Việt vĩnh viễn không có chỗ trống cho cô xen vào.

Cũng giống như cô vừa rời khỏi cơ thể người mẹ, là một chú chim non, một mình đơn độc trong sa mạc, vẫn chưa thể bay, lẻ loi đối mặt với tình cảnh khó khăn như thế.

Vào một buổi tối nào đó, thánC sáu thời tiết nóng bức, cô ẩn tàng số trong dãy số QQ, nhưng lại kinh ngạc phát hiện avatar kia lại phát sáng.

Giống như là vết tích vĩnh hằng nào đó, từ đáy lòng của cô, chưa bao giờ rời đi.

[Là cậu?]

[Đã lâu không gặp].

Cuộc sống của cô vốn là một ao nước Linh lặng, lần nói chuyện không chút ngăn cách đó giống như một tảng đá ném vào ao làm mặt nước gợn sóng.

Trong lúc lúng túng ngỡ ngàng không biết làm sao trước máy vi tính, lời của anh đã nhanh chóng hiện trên màn hình: [Đã lâu lắm rồi không liên lạc, bây giờ cậu đang học ở trường nào? Có khỏe không?]

Dường như ánh sáng trước mắt quá chói làm rơi nước mắt, cô chậm rãi trả lời: [Đúng vậy, tớ vẫn khỏe, còn cậu?]

Hai người cứ như vậy bắt đầu liên lạc, dần dần cô biết được MSN và QQ của anh, họ cũng nhau xem phim trên mạng, cùng nhau nghe nhạc, mở ra sự vui vẻ tùy hứng của mình, cùng nhau nói về những người nổi tiếng trên diễn đàn trường học năm đó, cùng nhau chơi những trò chơi bình thường thú vị.

Sau đó họ bắt đầu viết thư, cô lục lọi tìm một vài thứ thú vị gửi cho anh, có đôi khi là CD của Trần Dịch Tấn, có đôi khi là vài quyển truyện manga, mỗi lá thư anh hồi âm cho cô đều đính kèm những CD hoặc quyển sách quý giá.

Cô cố gắng dùng một cái tên xa lạ liên lạc với anh, chẳng qua là hy vọng nhận được lá thư mới nhất từ anh, còn có sự tò mò không biết rốt cuộc hiện tại anh vui vẻ hay là không thoải mái.

Thời gian trở nên quá nhỏ bé trước dòng ký ức như nước lũ, một năm, hai năm, cuối cùng có một ngày anh nói: “Tớ muốn gặp mặt cậu”.

Nhưng tất cả mọi thứ của cô, ngoại trừ trường học là sự thật, toàn bộ những thứ khác đều là giả dối, cô không phải là Tống Úc Văn, không phải là sinh viên khoa tiếng Trung, cô chỉ là một cô gái nhỏ bé cẩn thận Lừng li từng tí dùng ánh hào quang giả dối để thích anh nhiều năm như vậy.

Nó giống như một cảnh trong giấc mơ, dù có ngọt ngào đến đâu thì cũng chỉ là giấc mộng mà thôi, lúc con bướm đậu lại trên một cánh của giấc mơ thì cả một căn phòng đầy hoa cỏ bắt đầu khô héo úa tàn, giấc mộng của cô cũng như thế, mỏng manh yếu ớt dễ vỡ, chúng không chịu nổi được bất cứ sự dả kích nào.

Đêm đó, cô nhớ đến trên tầng lầu của trường học xưa, cô ngồi suốt một đêm, suy nghĩ cả một đêm, đêm hôm đó, một cô bé tên là Tống Úc Văn vĩnh viễn biến mất.

Một chàng trai kiêu ngạo như vậy, cô không dám nghĩ đến khi anh biết cô lừa dối anh sẽ có kết quả như thế nào, cô không dám cầu xin anh thấu hiểu, cô chỉ có thể chủ động biến mất, như vậy có lẽ sẽ khác với một người nào đó lặng lẽ trong màn đêm, cô sẽ có dáng vẻ hoàn mỹ ở trong suy nghĩ của anh.

Cho nên họ cứ như vậy cắt đứt liên lạc, giống như chưa từng xuất hiện.

Nhưng họ lại không biết bóng dáng kia đã khắc sâu đến như vậy, đậm đến như thế.

Sau đó cô Lùng hình dung lại Tô Lập — nửa đời trước của cô cũng giống như một bức tranh trên tường do năm tháng khắc lại, đôi tay khắc sai một nét, những hình ảnh hoàn mỹ đều biến mất, sau khi khắc lại vẫn không thể khôi phục lại sự hoàn mỹ trước đó, nó gắn liền với sinh mệnh của cô, làm thế nào cũng không thể tách ra được, những mảnh nhỏ hoàn mỹ ấy đều khắc đầy cái tên Tô Lập.

Sinh mệnh con người có thể vì ký ức mà trở nên rất dài, cũng có thể vì nó mà trở nên rất ngắn.

Lúc cô quay đầu lại đã không thể nhớ rõ một nửa cuộc sống trước đó mình đã trải qua như thế nào, ngược lại, quãng thời gian kia giống như được chú thích kỹ lưỡng, có tên là yêu thầm.

Cô không nhớ rõ mình đã ngủ thế nào, dường như cô đã nói rất nhiều, nhưng không nhớ rõ những lời thoát ra từ trong miệng của mình, cô nói về cuộc sống của cô ở Quảng Châu, nói về thầy phụ trách nghiêm khắc lúc cô học nghiên cứu sinh, nói về Đoàn Gia Thần, nói về Tịch Lạc Dữ, cô còn cố ý chọc anh.

Cô còn có thể nhớ rõ tiếng chuông của chiếc quả lắc trên tường, cô nói chuyện luôn vừa vội lại vừa nhanh, mà giọng nói của anh vẫn nhàn nhạt và vô cùng bình thản, anh nói: “Sau này không cho phép em dùng cơm với bọn họ nữa, phải quản trái tim thật chặt mới được”

Cô phản đối, anh tỉ mỉ vuốt tóc cô, “Bọn họ đều có dự tính trước với em, đàn ông hay miệng nói một đường tâm làm một nẻo lắm”.

Cô cười duyên, hỏi anh: “Anh cũng có dự tính trước?”

“Đó là dĩ nhiên!” Anh cúi đầu bật cười, Tống Giai Nam cảm thấy thân thể cô chợt nhẹ bẫng, vẫn chưa kịp phản ứng thì hơi thở ấm áp của anh đã ở sát bên tai cô, cô không khỏi gọi ra tiếng, “Anh...”

Thân thể nằm trên mặt giường mềm mại, gương mặt nghiêng của anh dưới ánh đèn tạo cho người khác cảm giác như một màn sương mù trong suốt, nhưng đường nét tan ra trong ánh sáng nhàn nhạt, trong lúc nhất thời cô cảm thấy thật sự giống như thời niên thiếu kia, chưa từng thay đổi.

“Tô Lập?”

“Hử?” Ánh mắt của anh chậm rãi nhắm lại, trên hàng lông mi dài có một ánh sáng rực rỡ như kim tuyến.

“Anh có biết không, em yêu thầm anh đã mười năm rồi”.

Vô tình đã mười năm, đã quên mất đi những con đường đã qua, lại không thể bước trên con đường ấy một lần nữa, anh ở trong ký ức đó đã trở thành một cây gai trong trái tim cô.

Buổi sáng lúc tỉnh lại, chiếc gối bên cạnh đã không còn người đó nữa, trước mắt cô chỉ là những tia sáng chói mắt, chúng len lỏi qua những khe hở ở chiếc rèm cửa sổ, di chuyển trong không khí, chiếu vào mép giường.

Hóa ra là trời đã sáng rồi.

Lúc này cô mới giật mình nhận ra hóa ra mình ngủ trên giường người khác, cô vội vàng mặc quần áo chỉnh tề, rửa mặt, sau đó lại phát hiện anh đang ở trong phòng bếp góc nghếch bệch rộng, trên bàn đang bày ra một bữa sáng đơn giản.

Không khí ấm áp dần dần theo ánh mặt trời lan tỏa, quan hệ giữa hai người đã bắt đầu thay đổi, có lẽ trong lòng mỗi người đều có những lời không biết biểu đạt như thế nào, bỗng nhiên, Tô Lập ngẩng đầu lên chăm chú nhìn cô, “Giai Nam, buổi trưa người nhà của anh muốn gặp mặt, em có thời gian để đi dùng một bữa cơm không?”

Cô có chút bất ngờ, nhưng lại nằm trong dự đoán của cô, “Được, có thời gian”.

Anh cẩn thận vén tóc đang phủ xuống trán cô ra sau tai, một động tác rất nhỏ nhưng lại không tự chủ được mà căng thẳng, vừa định khuyên thì cô nháy mắt vài cái rồi mỉm cười, “Có phải là nhanh quá không anh, em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, hơi sợ một chút, thật đó”.

Một gia đình như vậy, anh đã rất cố gắng để họ tiếp nhận cô, bởi vì anh không muốn để Tống Giai Nam có thêm bất kỳ một áp lực nào.

Bàn tay anh lặng lẽ nắm lấy tay cô, ngoài sự kiên định ra còn là sự áp ám, “Không có gì đâu, có anh ở đây, em không cần lo lắng gì cả”.

Buổi trưa, cô gặp mặt gia đình anh ở Kim Bích Hoàng Triều.

Bố của Tô Lập có thể thường xuyên thấy trên TV, thậm chí lúc Tống Giai Nam lên nghiên cứu sinh đã từng tham gia một hội nghị để lấy tin về ông, đó là lần đầu tiên cô tham gia vào một hội nghị lớn như vậy, lúc nói chuyện từng câu chữ đều run lên, hiếm có dịp Chủ tịch tỉnh Tô cười ha ha an ủi cô, “Cô cứ nói từ từ, không cần gấp”.

Ông vẫn còn ấn tượng với Tống Giai Nam, lúc gặp cô rõ ràng ông đã sững sốt một lúc, “Hóa ra là cô phóng viên nhỏ đó, bây giờ nhìn chừng chạc hơn lúc đó rất nhiều”.

Ngay cả Tô Cẩm cũng rất kinh ngạc, lại nghe ông Tô nói, “Tốt lắm, tốt lắm, mấy năm trước cháu phỏng vấn bác, vài năm sau lại trở thành bạn gái của con trai bác, có duyên rồi”.

Bỗng chốc, không khí nặng nề căng thẳng tan thành mây khói, biểu cảm trên mặt của bà Tô nhất thời cũng dịu đi rất nhiều.

“Đúng vậy, chờ sau khi Giai Nam làm con dâu của bố, có thể ngày ngày ở nhà đưa tin về bố”. Tô Cẩm rót trà, rồi tự mình nhấm nháp, “Tống Giai Nam, em mới lấy tin động đất từ Tứ Xuyên về đúng không? Ôi, Giai Nam, hoàn cảnh bên đó thế nào?”

“Thê thảm hơn trên tivi rất nhiều”. Cô hơi cúi đầu, nhẹ nhàng thở dài.

Tô Cẩm vội vàng vẫy vẫy tay, “Được rồi, không nói chuyện này, Tô Lập, em có lời gì muốn nói?”

Tô Lập mỉm cười, ở giữa đôi lông mày anh vẫn lộ vẻ lạnh nhạt, “Con và Tống Giai Nam quen nhau đã lâu rồi, cũng đã hiểu rõ lẫn nhau, lần này cô ấy đến khu vực xảy ra động đất để lấy tin, con đã suy nghĩ rất nhiều, con đã quyết định việc quan trọng cả đời của mình rồi, cho nên con mong bố mẹ chúc phúc cho bọn con”.

Tay của Tống Giai Nam khẽ run lên, suýt chút nữa là nước bắn tung tóe ra ngoài, cô cho rằng tin nhắn kia chẳng qua chỉ là cảm giác nhất thời vì hoàn cảnh.

Về mặt nghiêm túc của bà Tô nhìn Tô Lập và cô, Tống Giai Nam cảm thấy như có một áp lực vô hình đang đến gần, mà ở dưới gầm bàn, có một bàn tay lặng lẽ nắm lấy tay cô, Tô Cẩm khẽ cười trêu chọc, “Sao em không hỏi trước là người chị này có chúc phúc cho các em không?”

Không chờ những người khác phản ứng, Tô Cẩm đã xoay về phía ông Tô cười nói: “Bố, con cảm thấy rất tốt, người nhà của cô bé cũng không hề chê tính tình của thằng nhóc này, chúng ta còn mong điều gì nữa?”

Tống Giai Nam cảm thấy Tô Cẩm nói chuyện không hề che giấu, nhưng luôn bảo vệ cô, cô không khỏi nhìn Tô Cẩm bằng một ánh mắt cảm kích.

Ông Tô cũng cười, “Vốn dĩ là bố không có gì để phản đối cả, hôn nhân đại sự vẫn là chuyện của con cái, ý kiến của bố mẹ chẳng qua chỉ là tham khảo thôi”. Sau đó dường như ông chợt nhớ đến gì đó, nhìn về phía bà Tô vẫn chưa lên tiếng hỏi, “Sao vậy?”

Nếu như người đứng đầu gia đình cũng đã lên tiếng, thì bà Tô cũng không còn gì để nói, “Hai đứa tự quyết định đi, tôi không xen vào”.

Bữa cơm này dùng vô cùng thoải mái, nhưng quan trọng nhất là người nhà Tô Lập không phản đối nữa, cho dù trong lòng Tống Giai Nam có khúc mắc cũng không biểu hiện bất kì điều gì.

Dùng cơm xong Tô Lập đưa cô về tòa soạn, vừa bật chìa khóa xe anh đã dừng động tác lại, chăm chú nhìn cô, “Tống Giai Nam, em biết đây thật sự mẹ của anh có chút... Trong lúc nhất thời vẫn chưa thể tiếp nhận, nhưng biểu hiện của em rất tốt, bố cũng rất thích em”.

Cô không biết nên trả lời thế nào, chỉ mỉm cười, anh lại nói tiếp: “Dù thế nào thì sau này chúng ta cũng không sống chung với họ, cho nên em không cần suy nghĩ nhiều”.

“Tô Lập, lúc em không ở đây, có phải anh đã dùng thời gian đó để đến khuyên người nhà anh tiếp nhận em không?”

Anh hơi sững sốt, nhưng ngay sau đó lại bật cười, “Không có, Tô Cẩm vẫn luôn thích em, mẹ anh, em cũng phải biết tính cách của mẹ, bố anh thì quá bận rộn, chắc là trước khi dùng cơm cũng không gọi được tên em đầy đủ”.

Nhìn nụ cười của anh, những cảm giác sợ hãi ở đáy lòng kia cuối cùng cũng được bỏ xuống, nhẹ nhàng dựa vào thành ghế mềm mại, cô nghiêm túc nói: “Tô Lập, ngày mai đi gặp bố em em đi, em nghĩ nhất định họ sẽ rất thích anh, thật đó”.

Quả nhiên, không khí trong nhà của Tống Giai Nam rất khá, mặc dù trong lúc nhất thời ông Tống và bà Tống vẫn chưa thể hoàn toàn tiếp nhận anh con rể bỗng nhiên hiện ra “trước cửa” này, nhưng trong lúc vẻ mặt hai người bọn họ di chuyển nhìn nhau đã có thể thấy được manh mối, mọi việc diễn ra suôn sẻ, tất cả đều vui vẻ.

Chờ đến lúc rất trễ anh mới về, khi đó trời đã tối mịt, ở cư xá bên cạnh có một cái kênh đào bị bỏ hoang, vào tháng năm, nhánh cây dương liễu bên bờ rủ xuống, dịu dàng dựa sát vào mặt nước.

Bọn họ tay trong tay lặng lẽ bước đi, thỉnh thoảng mới nói một vài tin đồn bịa đặt thú vị nào đó.

Nhưng bỗng nhiên, trong bầu trời bao la tối đen, một bầy chim bồ câu bay qua, trong lúc nhấp nháy, Tô Lập xoay người lại, chăm chú nhìn cô.

Ánh mắt nghiêm túc như vậy, phẳng phất như mặt biển tĩnh lặng hay bầu trời bao la, chăm chú đến mức khiến không ai có thể che giấu được, cô không né tránh kịp, giống như dáng vẻ lần đầu tiên cô gặp ở căn tin, dĩ nhiên cô có chút giật mình.

Dưới ánh đèn đường màu cam, trong lúc bàn tay đang lắc lư, cô chỉ cảm thấy có một ánh sáng rất đẹp mắt đang bó chặt ở nơi đó, cô giơ tay lên, rõ ràng là có một chiếc nhẫn kim cương tinh tế đang lồng vào ngón áp út của cô.

Còn có cảm giác lạnh như băng, cả nhiệt độ nóng hổi từ lòng bàn tay anh.

Cô không dám nhìn anh, chỉ cảm thấy ngón tay đeo chiếc nhẫn của cô có chút siết chặt, cô đưa tay muốn nới lỏng một chút, nhưng vừa xoay nhẹ một chút thì viên kim cương sáng bóng như nước kia chập chờn trước mắt cô, ánh mắt bỗng bình của cô đối mặt với ánh mắt dịu dàng của anh.

“Rất muốn dùng cách như vậy để hứa hẹn cả đời, Tống Giai Nam, em có bằng lòng không?”

Cô thoải mái bật cười, không có nước mắt, cô nhìn anh, nhắm mắt lại rồi mở ra, thật sự giống như một giấc mộng đẹp dễ thoáng qua, thời niên thiếu ngây ngô kia đã quyết định cả một cuộc đời.

48. Chương 48: Chương 48

Hai gia đình cùng nhau dùng cơm ở nhà hàng xong đã là hơn mười giờ, một ngày vô cùng bận rộn thế này khiến cho cả hai người không còn sức lực chú ý đến thành phố về đêm đầy màu sắc tuyệt đẹp này nữa, thế nhưng vừa bật radio thì đã nghe đài phát thanh truyền đến tin tức các con đường chính ở thành phố bị kẹt xe.

Tô Lập suy nghĩ một lát, anh hỏi Tống Giai Nam: “Nếu không thì để hôm khác về Bích Quê Viên đi, bên đó đang bị tắc đường, hay là tối nay chúng ta đến Bích Hải, ngày mai anh còn phải tham dự một cuộc họp nữa, cũng vừa lúc nơi đó ở khá gần công ty”.

Cơn buồn ngủ ập đến, cô mơ mơ màng màng trả lời: “Bây giờ em chỉ muốn ngủ, ở đâu cũng được hết”.

Anh cố ý trêu chọc cô, bật chìa khóa rồi lái xe về ra một đường cong tuyệt đẹp ra khỏi bãi đỗ xe, sau đó cười nói: “Tống Giai Nam, nếu em nói em mệt sớm hơn thì anh đã mượn phòng ở khách sạn vừa rồi”.

Tổng Giai Nam nheo mắt rồi trách anh: “Sao anh càng ngày càng không đứng đắn vậy, bố mẹ anh và bố mẹ em đều ở đó, trước mặt mọi người em đâu thể như thế được”.

“Có gì chứ, cũng sắp kết hôn rồi, cô bé ngốc”. Anh vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, “Em mệt thì ngủ một lát đi, đến nơi anh gọi em, mấy ngày vừa qua không có thời gian ở bên cạnh em, chờ anh đi công tác về sẽ ổn hơn”.

Cô mơ mơ màng màng trả lời anh một tiếng, đầu cô nhẹ nhàng nghiêng sang một bên, chỉ một lúc sau thì đã ngủ thiếp đi.

Căn nhà ở Bích Hải là căn hộ cũ Tô Lập ở trước khi họ kết hôn, căn hộ này và căn hộ ở Bích Quế Viên mà họ mua để kết hôn một Đông một Tây, do căn hộ ở Bích Quế Viên gần tòa soạn mà Tổng Giai Nam đang làm cho nên lúc hai người lấy giấy đăng ký kết hôn đã trang trí lại từ đầu.

Hình dáng căn hộ ở Bích Hải vẫn giống như trước kia, đơn giản đến mức giống như một căn hộ mẫu, trên chiếc bàn trà nhỏ vẫn còn vài cây nến mà lần trước cúp điện họ đã sử dụng vẫn chưa kịp thu dọn.

Trong lúc đang ngủ mơ mơ màng màng, thân thể Tổng Giai Nam chạm vào một thứ mềm mại, nhưng ngay sau đó cô có cảm giác bông bênh nhẹ nhàng, trong tích tắc, giống như đang nằm trên thảm cỏ có đầy lông chim, hoa bồ công anh tung bay khắp bầu trời, ánh nắng mặt trời thỏa sức trút xuống từ phía chân trời.

Cô thật sự rất mệt mỏi, nhưng vẫn còn thể phân biệt được bảo vai của Tô Lập, anh đang vòng qua người cô, sau đó giường bị trũng xuống, nụ hôn triền miên của anh hạ xuống môi cô, sau đó là tai, cả gương mặt cô không tự chủ được mà ửng đỏ, nụ hôn từ xương quai xanh lần xuống, cùng với bàn tay anh đang thăm dò, dưới ngọn đèn màu cam trong đêm tối, lặng lẽ lan tràn khắp các ngõ ngách.

Lần trải nghiệm này vừa giống như ngày thường, nhưng lại vừa khác biệt, cô mệt chết đi được, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, phản ứng của cơ thể có phần chậm chạp, nhưng vẫn bị anh khống chế một cách vững vàng, cùng anh vui vẻ và thư giãn, trong cơn hoan lạc, trước mắt cô có ánh đèn mờ hồ cùng với ánh mắt gợi cảm của anh, khiến cô không kiềm chế được mà lún sâu vào dục vọng.

Cơn kích tình đến có chút vội vàng khiến cô không chuẩn bị kịp, mãnh liệt đến mức nhanh chóng qua đi, cánh tay buông lỏng trên giường, sau đó cổ tay lại bị anh cố định, cả hai đều lơ mơ cảm thấy diện tích giữa hai người có phần chật hẹp chen chúc, sau đó mới nhớ ra là đang ngủ trên một chiếc giường khác.

Trên người đầy mồ hôi, trong không khí tản ra một hương thơm ngọt ngào nào đó, ngón tay anh lướt qua mồ hôi trên trán cô, bên tai cô truyền đến giọng nói trầm thấp khàn khàn của anh, “Giai Nam, hôm nào đổi chiếc giường này thành giường đôi đi em, chật quá”.

Cô cúi đầu ừ một tiếng, “Anh thích loại nào?”

“Màu sắc sáng một chút, đệm cũng đừng mềm quá, mềm quá lúc ngủ thất lưng sẽ đau, có phải ở nhà bên kia đệm hơi mềm đúng không em, có vài lần anh thấy lúc đứng lên em bị đau lưng”.

Dù sao cũng không thể nói là chính cô đã yêu cầu như thế, cô mơ màng đáp, “Ngày mai em sẽ đi xem một chút”.

Cô ngủ thẳng đến buổi trưa mới tỉnh, Tô Lập cũng đã đi làm, Tổng Giai Nam chỉ thu dọn qua loa căn phòng một chút, sau đó cô ăn cơm, rồi đến cửa hàng bán vật dụng trang trí nội thất để mua một chiếc giường thích hợp.

Cô bán hàng không ngừng giới thiệu những kiểu dáng giường đôi mới nhất cho cô, “Chiếc giường này được làm bằng chất liệu gỗ thô, màu trắng ngà đang rất được giới trẻ yêu thích, sản phẩm giường đôi của IKEA có chiều dài và rộng như nhau, vì vậy nếu hai người cùng ngủ sẽ không tạo cảm giác quá rộng, cũng không quá hẹp, vừa vặn ngọt ngào ngào ngào”.

“Màu trắng rất đẹp, rất thanh lịch”.

“Đúng vậy, đúng vậy”. Cô bán hàng phụ họa theo, “Theo như trải nghiệm tâm lý, những người thích đồ dùng màu trắng thường là người chung tình, cho nên tương đối thích sạch sẽ. Tình cảm của cô và ông xã nhất định là rất tốt đúng không?”

Cô thành thật mỉm cười, “Ừh, không tệ lắm”.

Cô chọn hai tấm đệm màu trắng, vài chiếc drap trải giường, viết địa chỉ giao hàng cho cô bán hàng, người viết hóa đơn nói cho cô biết trong kho chỉ còn lại một tấm đệm dự trữ mà thôi, di chuyển từ kho hàng khác đến cũng phải mất hai ngày, cô suy nghĩ, sau đó chép địa chỉ ở hồ Quan Lan để bị họ đưa giường đến đây trước.

Bận rộn cả một buổi chiều và nửa buổi tối, cuối cùng cô cũng đã trang trí căn hộ có chút không khí của hai người, sau khi dùng cơm chiều thì Tô Cẩm gọi cho cô, nói là chiếc áo cưới đặt may đã được đưa đến vài ngày, tổng cộng có bốn chiếc, còn hẹn luôn cả chuyên viên make-up để trang điểm thử.

Lúc đó Tống Giai Nam đang nằm trên chiếc giường mới, ngây ngô nhớ lại, cô cảm thấy tất cả đến quá nhanh nên có cảm giác không chân thật, một năm trước bọn họ gặp lại nhau như một kỳ tích, rồi nắm tay nhau nhanh như tia chớp, sau đó lại gặp phải sự phản đối của bà Tô. Sau khi cô trở về từ trận động đất ở Tứ Xuyên, tình cảm của hai người cũng giống như được nâng đến bậc cao nhất theo trận tai họa đó, cũng chính là lần đó, anh mở lời cầu hôn cô, mà hai vị trưởng bối của Tô gia xem như cũng đã chấp nhận cô.

Nhưng cô vẫn còn lo lắng nên rất lâu sau mới nhận lời. Những va chạm trong cuộc sống hằng ngày dần dần đã xóa đi hình tượng lạnh lùng và hoàn mỹ của Tô Lập, hôm nay anh đùa giỡn với cô, anh bực bội, anh cũng có khuyết điểm, cũng có sơ suất.

Nhưng những đặc điểm đó mới thực sự là của anh, cô yêu anh, thích một lần, yêu cả đời.

Cô nghĩ chắc anh cũng giống như vậy.

Có rất nhiều thứ đã dần thay đổi theo thời gian, cô sống trong một suy nghĩ yên tĩnh – sống trong tình yêu, lúc này cô và anh có rất nhiều thứ, không cần dùng lời nói, còn rất nhiều thời gian để đồng điệu trái tim và tâm hồn hơn nữa, cũng giống như năm tháng ngày ngộ đó.

Cô nhìn anh, anh cũng nhìn lại, duyên phận đến muộn dày vò họ mười năm, cuối cùng đã viên mãn.

Tống Giai Nam tắm xong thì phát hiện trong điện thoại của cô có một cuộc gọi nhớ, là số của Tô Lập. Cô gọi lại cho anh, bên kia có chút ồn ào, có lẽ là đang trên bàn tiệc, giọng nói trong trẻo của anh truyền đến, “Em đang ở đâu?”

“Em đang ở Bích Hải”.

“Buổi tối chắc anh sẽ về muộn một chút, em ngủ trước đi, nhớ phải uống Vitamin C trước khi ngủ đó nhé, tối hôm qua anh quên nhắc em”.

Bỗng nhiên cô lại cảm thấy buồn ngủ, “Được rồi, lúc anh lái xe về nhớ cẩn thận nhé”.

Nằm trên giường mới, ngửi mùi hương thơm mát, cơn buồn ngủ ập đến, cô vội vàng lật đặt xuống giường, tắt đèn phòng khách, sau đó lại bật đèn ở hành lang lên, từ cửa sổ nhìn ra ngoài là phong cảnh sáng rực lấp lánh.

Ánh đèn đó là cô giữ lại cho anh, bởi vì đã có thói quen chờ đợi lẫn nhau.

Không biết qua bao lâu, bên tai cô có tiếng bước chân rất nhỏ, còn có một hương chanh thơm mát sau khi tắm xong, Tống Giai Nam ngẩn ra, vẫn chưa kịp ngồi dậy thì đã rơi vào một vòng ôm ấm áp.

Trước mắt cô là màn đêm đen nhánh, chỉ có chiếc rèm cửa sổ không biết đã bị kéo ra từ lúc nào, một dải ánh sáng màu bạc giống như tuyết trắng ảm áp, như muôn vàn tình yêu thương thuần khiết, trong ánh trắng yên tĩnh, anh khẽ hỏi cô: “Giường rất đẹp, có muốn thử một chút không?”

Cuối cùng cô cũng có chút tỉnh táo. “Cái gì là thử một chút?”

Lời vẫn chưa nói xong, môi của anh đã chạm vào trán cô, rất dịu dàng, Tống Giai Nam khẽ giật mình, còn anh lại nói ở bên tai cô, “Anh thấy rồi, em để đèn lại cho anh”.

Nhiệt độ từ cơ thể anh truyền đến một cách chân thật như vậy khiến cô cảm thấy nóng rực, dưới ánh trắng, căn hộ ở tầng cao của họ luôn được bao phủ trong trạng thái lãng mạn và không khí náo nhiệt, ánh trắng dập dờn như mặt nước đang chiếu vào cánh tay và giữa đôi lông mày rồi tản mát khắp xung quanh.

Cuối cùng ánh trăng cũng chiếu vào ánh mắt của anh, ánh sáng nhỏ vun đó dường như nhấn chìm đêm tối xuống những cơn sóng cuộn cuộn, mỗi một cơn sóng đều rất cao, cuộn trào mãnh liệt, nhưng những thứ được ánh trăng tỏa sáng kia, từng ly từng tí đều là tình yêu vĩnh hằng.

Cô vô cùng mệt mỏi, bị anh kéo nên cả người phải đứng dậy, cô nhắm mắt lại nói chuyện với anh, “Màu trắng có đẹp không, em chọn rất lâu. Đúng rồi, họ nói người thích màu trắng là người rất chung tình, rất thích sạch sẽ”.

“Rất đẹp, hơn nữa khổ giường cũng rất phù hợp”.

“Tô Lập?”

“Ừh, sao vậy em?”

“Em chợt nhớ đến lúc trung học anh luôn mặc áo sơ mi trắng, giày cũng màu trắng, khi đó trên người của anh đều cho cảm giác lạnh lùng không thể hòa hợp được, có chút cứng nhắc”.

Lời nói của cô chậm rãi rõ ràng, hô hấp cũng dần dần bình ổn, anh nghĩ cô đã ngủ thiếp đi, “Ừh, em thông minh quá, nhưng anh cũng thích màu lam, thích nhìn bầu trời”.

“Nhiều lần em thấy anh đều là lúc anh nhìn bầu trời, khi đó em nghĩ... Rốt cuộc anh có vui vẻ hay không...”

Không còn tiếng nói nữa, anh nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô trong bóng tối, nhắc cánh tay tê cứng bị cô gối đầu lên, nhỏ giọng nói: “Khi đó không phải là không vui vẻ, chỉ là không biết vui vẻ là gì, nhưng bây giờ không giống lúc trước...”

Anh thuận tay lấy chiếc điện thoại bên cạnh, sau đó gửi một tin nhắn cho thư ký, “Sáng ngày mai đến sân bay sớm hơn một giờ, đặt cho tôi thêm một vé đi Quảng Châu”.

Ngày hôm sau cô bị đánh thức, Tô Lập ngồi bên cạnh giường nhìn cô, cười trêu chọc: “Tổng Giai Nam, em ngủ nữa sẽ bị muộn chuyến bay đấy”.

Bỗng chốc cô tỉnh táo, “Gì thế, em đi công tác lúc nào?”

“Em đi theo anh, có muốn đi Quảng Châu hay không, thời gian không lâu lắm, chỉ có ba ngày”. Anh thấy ánh mắt Tổng Giai Nam mơ hồ, không còn cách nào khác hơn là nói bằng giọng điệu phục tùng mệnh lệnh, “Rửa mặt nhanh lên đi em, chuẩn bị đi nữa”.

Nhưng lúc ra khỏi cửa, cô chợt nhớ đến việc giao đêm, rồi việc có hẹn với Tô Cẩm đến trang điểm thử, cô ghé sát vào Tô Lập nói năng không đầu không đuôi, anh chỉ đứng dừng nói, “Không sao cả, để anh nói với chị ấy, ở nhà vẫn còn một chiếc chìa khóa dự bị căn hộ ở Bích Hồ, để anh bảo Tô Cẩm đến lấy là được rồi”.

Cô còn muốn nói gì đó, nhưng bắt gặp ánh mắt kiên định của anh, ngay lập tức cô ngoan ngoãn không nói gì nữa.

Đây là lần thứ hai cô và Tô Lập cùng đến thành phố quen thuộc này, nơi đây là nơi cô từng sống độc lập một mình bốn năm, là nơi trải qua khoảng thời gian đau khổ cũng như vui vẻ nhất trong đời, mười năm trước, nơi này chính là nơi chôn giấu ký ức cuối cùng về mối tình đầu của cô.

Cô cho rằng từ đó cá đã quay về nước, quên đi chuyện ở trên bờ, không nghĩ rằng sẽ nở hoa một lần nữa, không ngờ bọn họ lại gặp lại nhau ở đây.

Ở đây có cây hoa gạo to lớn, có cây đa rậm rạp, đáp chuyến bay từ làn mây trắng xóa xuống phi trường, tất cả đều là màu xanh biếc, tháng ba mùa xuân, sương trắng lượn lờ mờ ảo, nhưng không khí lại rất ẩm áp, thổi vào trong buổi bình minh lạnh lẽo.

Vừa mở điện thoại di động lên, điện thoại của Tô Lập đã vang lên, anh nhận cuộc gọi. Quả nhiên là thanh âm của Tô Cẩm, giọng nói to đến mức ngay cả Tổng Giai Nam cũng nghe được vô cùng rõ ràng: “Muốn chết hả, Tô Lập cậu cũng quá làm liều rồi nha, dẫn người chạy đi còn sai tôi đây làm việc, thật là quá đáng!”

Anh cau mày, không nói gì, Tô Cẩm tiếp tục quở trách: “Chìa khóa bên kia tôi đã lấy rồi, sau đó tiện thể tôi còn qua Bích Hải giúp cậu di chuyển đồ đạc qua bên đây, trời à, trên giường ngổn ngang, thu dọn cũng không chịu thu dọn, cậu đúng là không biết không chế chút nào”.

Tô Cẩm vừa nói vừa cười mập mờ, “Được rồi được rồi, em làm gì thì làm nhanh để trả người về nha, bên chuyên viên make-up không thể cho người ta leo cây được. Chiều nay chị đi xem áo cưới một chút, chụp ảnh xong chị sẽ gửi qua mạng cho các em, được rồi, chị nói xong rồi!”

Tổng Giai Nam cảm thấy lúng túng, “Tô Lập, chị Tô Cẩm cũng rất bận rộn, chúng ta không có chuyện gì thì đừng làm phiền chị ấy”.

“Không sao”. Anh cười nói, có chút gian xảo, “Dù sao cả đời anh cũng chỉ có thể làm phiền chị ấy được lần kết hôn này, không làm phiền chị ấy thì làm phiền ai đây”.

Sau đó anh suy nghĩ một lát, “Không đúng, còn thêm một lần nữa”.

Tổng Giai Nam cảm thấy kỳ lạ hỏi ngược lại: “Còn có?”

Anh chỉ chỉ vào bụng cô, khẽ cười nói: “Tương lai không phải đây sao?”

Cô nhất thời ngượng ngùng chỉ muốn tìm một khe hở nào đó chui vào, người đàn ông này đúng là xấu xa mà.

Lãng phí nửa ngày ở khách sạn, buổi tối tham gia cuộc họp mặt, tuy nói là mang tính chất cá nhân, nhưng dù sao cũng là chính thức, Tổng Giai Nam ăn mặc tương đối tùy ý, chiếc váy ngắn đơn giản, không mang đồ trang sức, dáng vẻ thoải mái vô cùng đáng yêu.

Trong sự náo nhiệt tăng bốc nịnh hót, ít nhiều xen lẫn sự giả dối, nhất là người đàn ông bên cạnh lúc này đang nắm tay cô chắc chắn là nổi lên ngàn tầng sóng, những loại phỏng đoán cũng thuận tiện đến theo.

“Cô ấy là ai, sao lúc trước chưa nghe nói qua vậy”.

“Nhìn thế nào cũng thấy không xứng đôi, rốt cuộc là dùng thủ đoạn gì mới giành được cậu ta, không theo yêu cầu của bố mẹ đó chứ?”

Ánh đèn lưu chuyển, vẻ kiêu diễm trước mắt xen lẫn với nói đầy ác ý, cô chỉ khẽ giương khóe môi cười, đợi cho đến lúc có người đến gần nói lời khách sáo, cô mới lễ phép mỉm cười: “Tôi và anh ấy là bạn học thời cấp hai, cùng trường nhưng không cùng lớp”.

“Sau đó thì sao?”

“Cũng như những bộ phim tình cảm khác”. Tổng Giai Nam lại khách sáo cười cười, để lại khoảng không gian cho các cô gái kia mơ mộng, cũng đem những hy vọng về tình yêu của những cô gái đó đối với Tô Lập tan biến theo — tình yêu trải qua nhiều năm của cô cuối cùng cũng đã đơm hoa kết trái và vô cùng hạnh phúc.

Đó là Tần Viện Viện đã dạy cho cô, chính cô ta đã lĩnh hội được.

Hạnh phúc của mình phải do chính mình nắm bắt, phải do chính mình bảo vệ, có tình yêu của anh, cô sẽ không sợ hãi, nhưng với tình yêu của người khác dành cho anh, cô tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn.

Cuộc họp mặt như vậy có chút nhàm chán, cô đi ra ngoài ban công, ở một nơi hội sở cao cấp như thế này luôn có tầm nhìn rất rộng rãi, dựa vào công trình xây dựng cao nhất — Tòa nhà Trung Tín này, tầm mắt cô dần dần chuyển đi, phía Nam chính là trường học cũ của cô.

Phía sau có tiếng bước chân, cô quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy người mà cô đã dự đoán trước đó, anh hỏi: “Không đợi được? Nên muốn ra đây?”

Cô giương môi cười, “Cậu còn không được”.

“Em muốn đi đâu? Đến trường học trước kia? Hay là đến chỗ lần trước đã bỏ lỡ”.

Tổng Giai Nam có chút bất ngờ, “Bây giờ, đã muộn thế này?”

“Anh nhớ em đã từng nói, trường học của em có một dãy rừng trải dài màu xanh biếc, vào mùa hè, chúng che phủ tạo thành một vùng bóng râm, không biết mùa xuân có nhìn thấy được hay không?”

Anh ngẩng đầu lên, gió nhẹ thổi qua những sợi tóc trên trán anh, bóng đêm nhẹ nhàng bao phủ quanh người, “Giai Nam, em nhìn xem, bỗng nhiên chúng ta lại bỏ lỡ một khoảng thời gian tốt như vậy, bây giờ không phải là đang giành lại đây sao?”

Đêm khuya tháng ba ở Quảng Châu, trường học nổi tiếng trăm năm này cũng không hề có dấu hiệu ngủ say, những nơi có ánh đèn nhợt nhạt chính là khu nhà trọ dành cho sinh viên, là thư viện, là phòng tự học, từ cổng phía Bắc đi vào, còn có tốp năm tốp ba những đôi tình nhân tay trong tay sánh bước dưới những bóng cây.

Thỉnh thoảng trong bụi cỏ vang lên vài tiếng mèo hoang nhỏ, có đôi mắt đen bóng, tiếng kêu meo meo vang lên hai lần rồi mất hút.

Hai người tay trong tay bước đi không mục đích trong sân trường, đi qua phòng phát thanh và tòa nhà thí nghiệm ở giữa bờ sông, những cây xanh gầy yếu năm đó nay đã trưởng thành, trên thảm cỏ, hoa nở rộ thành những đốm nhỏ, từng cơn gió lạnh thổi đến mang theo những hạt mưa phùn ẩm ướt mờ ảo.

Bọn họ bước đi từng bước đến phía trước, giống như dáng vẻ quen thuộc ngày nào, những thứ đã đánh mất ở quãng thời gian đại học kia dần dần bắt đầu quay ngược trở về, dùng một hình thức khác trong thời gian mang tình yêu vững bền của họ trở về buổi sáng sớm mùa thu mười năm trước kia.

Cô nhìn anh chỉ một lần, nhưng từ đó chính là sự ngọt ngào luân hồi suốt đời suốt kiếp.

Vào một buổi tối mùa đông, anh chỉ nhìn cô một cái, nhưng sợi dây tơ hồng đã được lồng vào ngón tay áp út của cô, bắt đầu vượt qua những khó khăn, càng lúc càng chặt, cho nên nơi chân trời xa xăm trở thành gần trong gang tấc.

Lúc trở về, Tống Giai Nam mới cảm thấy lạnh, thậm chí có chút cảm giác bị rét, cô vốn tưởng rằng tắm nước nóng xong có thể hết lạnh, ai ngờ mệt mỏi khiến sức miễn dịch của cô giảm xuống, ngày hôm sau đầu cô đau nhức không thể ngồi dậy nổi.

Không ngờ Tô Cẩm lại gọi điện thoại đến thúc giục, “Hai đứa chùng nào về, trời à, còn chưa chụp ảnh cưới nữa”.

Tống Giai Nam nằm trên giường im lặng không lên tiếng, cô cảm thấy vận khí may mắn đã đến nhà, Tô Lập trả lời qua loa vài câu rồi muốn dập máy, Tô Cẩm nói: “Em biết hôm nay mẹ mình đi làm chuyện gì không, cũng không biết ai đã nói bậy bạ gì đó với mẹ, kêu mẹ đi xem bói xem hai đứa có hợp với nhau không, chị đoán chắc là người đó cũng không có ý tốt gì, kết quả là mẹ mình là một người thuộc tầng lớp trí thức, lại đến Triệu Bán Tiên (1), em biết kết quả xem bói sao không —”

(1) Triệu Bán Tiên: Một nhân vật trong Tây Du Ký

”Sao?” Ngay cả Tống Giai Nam cũng tò mò ngồi dậy, tai cô dán sát vào phía bên kia của chiếc điện thoại di động.

“Thầy bói nói, Giai Nam có số vượng phu (2), ha ha, mẹ mình vui mừng suýt chết luôn, trở về gặp người thì nói luôn”. Tô Cẩm chẹp chẹp miệng nói: “Phụ nữ thật là nhanh thay đổi, lúc trước còn nghiêm mặt không đồng ý chuyện hai đứa, sau đó cũng miễn cưỡng chấp nhận, lần này thì tốt rồi, chị thấy mẹ bây giờ có mười Tàn Viên Viên cũng không đổi được vợ em đâu”.

(2) Số vượng phu: Đem lại may mắn cho chồng.

“Đây không phải là tốt lắm sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, chúc mừng hai đứa, về thì mời chị ăn cơm nha, cúp máy trước đây, chị còn có việc”.

Giờ phút này Tống Giai Nam đúng là dở khóc dở cười, cô nheo mắt cười nói: “Tô Lập, em có số vượng phu đó nha, anh cần phải đối xử với em thật tốt mới được đó”.

“Anh không tốt với em sao?” Anh hỏi ngược lại.

“Không có”. Tâm trạng của cô bỗng nhiên tốt lên, “Khi nào chúng ta trở về hả anh, chị Tô Cẩm không nói em cũng quên, em vẫn chưa thấy áo cưới”.

Anh đứng lên lấy laptop đưa cho cô, “Sáng Tô Cẩn đã gửi hình đến rồi, hỏi em thấy sao?”

“Chiếc sườn xám màu đỏ thẫm có đẹp không?”

“Kết hôn mặc lễ phục như vậy, chiếc áo màu trắng này đẹp quá”.

Tổng Giai Nam nhìn sang, không ngừng tán thưởng, “Mắt thẩm mỹ của chị Tô Cẩn rất cao, em sợ nhất là chọn quần áo”.

“Dù gì chị ấy cũng là người đã kết hôn rồi”.

“Cái này — Kết hôn phiền phức quá, nghĩ đến là sợ”.

Anh day day mày, ánh mắt có chút đe dọa nhìn cô: “Sao, hối hận?”

Tổng Giai Nam yếu ớt kháng nghị, “Này! Sao nhìn em như vậy, em mang số vượng phu đố nhạ, anh phải đối xử tốt với em, không được trừng mắt với em”.

Anh ghé sát vào mặt cô, như cười như không nói: “Tổng Giai Nam, làm phiền em bệnh cảm của em nhanh hết một chút, nếu không anh sẽ mang một con Lucky Cat (3) về, công dụng cũng không khác gì cưới em đâu”.

(3) Lucky Cat: là một bức tượng phổ biến của Nhật Bản (quyển rũ may mắn, bùa chú), thường được làm bằng gốm sứ, được tin là để mang lại may mắn cho chủ nhà. Bức tượng mô tả một con mèo (theo truyền thống là một vãi hoa Nhật Bản cắt ngắn đuôi) vẫy tay với một chân thẳng đứng, và thường được hiển thị nhiều lần ở lối vào cửa hàng, nhà hàng, tiệm pachinko, và các doanh nghiệp khác. Một số tác phẩm điêu khắc điện hoặc chạy bằng pin và có một vẫy tay chân di chuyển chậm.

“Anh dám!”

Về sau, khi về đến nhà thì căn bệnh cảm của cô khỏi hẳn, cô uống hai thang thuốc Đông y, áp a áp ú khai báo nguyên nhân bị bệnh với người nhà, Tô Cẩn tức giận cười nói: “Hai đứa này, giấy kết hôn cũng nhận rồi lại còn giống học sinh trung học, nắm tay đi dạo trên sân trường, đứng trong gió suốt hai giờ, thật là lãng mạn đến mức không thể phản đối được nhạ”.

Phương Ngôn Ân cũng cười cười, “Ôi, cái này chẳng lẽ là bù đắp lại khoảng thời gian thanh xuân, câu chuyện tình yêu thời niên thiếu? Người ta thì yêu sớm trước, sau đó mới nắm tay nhau đi lấy giấy kết hôn, còn hai người, lấy giấy kết hôn trước rồi mới nắm tay nhau tạo thành một tình yêu tuổi xế bóng”.

Tổng Giai Nam cũng cảm thấy buồn cười, “Đúng vậy, nhưng cho dù thật sự như vậy cũng tốt, cậu xem, tôi và anh ấy cố gắng bổ sung vào tình yêu thời sinh viên, coi như cuộc đời này cũng không còn gì hối tiếc nữa”.

“Nếu như là con nhóc nhà em, em thà để nó yêu sớm”.

“Đúng, nếu như muốn yêu sớm thì nhất định phải có dũng cảm tỏ tình, không thể nào thay đổi được”.

Hôn lễ của cô và anh đến khá vội vàng, vốn dĩ cả hai cũng không quá xem trọng, nhưng bắt buộc phải phối hợp một chút với tình cảnh, cả hai không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại chịu đựng.

Sáu giờ sáng cô đã bị gọi thức dậy trang điểm, thay quần áo, hành lễ, chú rể cũng không gặp bất kỳ trở ngại gì dắt cô dâu bước ra khỏi cửa nhà mẹ vợ, chẳng qua là trong lúc hôn lễ đang diễn ra, Tổng Giai Nam nhất thời không kiềm chế được, trên gương mặt trang điểm tỉ mỉ của cô toàn là nước mắt.

Tô Cẩn và phù rể Phương Ngôn Ân ở một bên trầm trồ khen ngợi, không chú ý đến ánh mắt lộ rõ vẻ chán tình của Đoàn Gia Thân.

Hôm đó bầu trời vô cùng đẹp đẽ.

Phía chân trời xanh thẳm tựa như một bức tranh màu nước tiêu biểu mang màu sắc hài hòa, từ gần đến xa, màu xanh biếc quần quanh màu xanh nhạt, nơi giao nhau giữa những chúng tản mát ra xa tận phía chân trời, trên bầu trời cao trắng trải trong xanh, dường như có một đường mây như tơ lụa ung dung bay lơ lửng.

Lúc anh nắm tay cô ra ngoài, vô tình bước ra ngoài ánh sáng mặt trời vàng rực rỡ đó, chúng phủ lên hàng mày hạnh phúc trước mặt.

Thời tiết âm áp, trong không khí, những hạt bụi li ti được ánh mắt trời kích thích, chúng nhón nháo tạo thành một dãy tầng tầng lớp lớp lưu động, dải lụa trắng trên đầu Tống Giai Nam được một cơn gió nhẹ thổi qua, dải lụa mơn trớn trên gương mặt của anh, có phần làm cho trái tim người ta rung động âm áp.

Trong tích tắc, cả hai không hẹn mà gặp cùng nhau ngửa đầu lên đồng thời thấy được bầu trời vô cùng tươi đẹp.

Ở một nơi cao tầng xung quanh bằng kính này, những dải ánh sáng rực rỡ đầy màu sắc, những bóng râm đang trải rộng tạo thành một sức sống dạt dào khắp thành phố này.

Một ngày bình thường như thế lại là một ngày đặc biệt như thế.

Ánh sáng mặt trời chiếu sáng khắp cả thành phố, chiếu từng góc nhỏ, hai người tay trong tay, trong mắt là bầu trời màu xanh biếc trong trẻo, còn có ký ức giống như một quyển sách cổ mới tinh theo năm tháng, đang được lật ra từng trang một.

Chiếc BMW chạy ngang qua trường trung học của bọn họ, một đoàn xe hoa xinh đẹp trắng lệ chạy ngang khiến cả bọn nhóc đang học trên lầu ngó ra quan sát, bên trong liên tiếp có tiếng gọi ồn ào, hồi ức thời niên thiếu ulla về.

Cô nhìn ngoài cửa sổ, cả một giây cũng không dám chớp mắt, cố gắng nhớ lại những điều đã lãng quên.

Bỗng nhiên anh gọi tên cô, “Giai Nam, lúc chụp ảnh mặc áo cưới, thêm một bộ đồng phục nữa, đồng phục học sinh trước kia của chúng ta có lẽ bây giờ vẫn còn mặc được, có thể sẽ rất trẻ con nhưng lại cho cảm giác rất thanh xuân.

“Anh còn nhớ rõ dáng vẻ em mặc quần áo thể thao, tóc cột thành đuôi ngựa, em vừa chạy vừa cười trên sân vận động”.

“Còn nữa, lúc em mặc bộ tây trang kia dáng vẻ rất bình tĩnh, nhưng khi lên nhận giải thưởng lại căng thẳng đến mức bàn tay nắm chặt lại”.

Đã nhiều ngày như vậy, đã nhiều năm như thế anh cũng chưa từng nói nhiều như thế về quá khứ của cô, không hề suy xét xem phải nói về điều gì, ký ức như dòng nước lũ ulla nhau tràn về.

Cùng với sự tràn đầy đó là nước mắt của cô, từng giọt từng giọt giống như viên kim cương trên đôi khuyên tai, trong suốt lấp lánh.

HOÀN CHÍNH VĂN

49. Chương 49: Ngoại Truyện

“Lớp trưởng, thầy chủ nhiệm bảo cậu đến văn phòng để sắp xếp lại bài kiểm tra tháng này”.

“Lớp trưởng, Trương Thành Nghĩa, lần trước Ủy viên ban thể dục bảo với tớ muốn cùng thi đấu bóng rổ, cậu có thể xin giúp thầy thể dục cho chúng ta một tiết luyện tập được không, cuối tuần này thi đấu rồi?”

“Lớp trưởng, bộ phận tuyên truyền bên kia thông báo thứ năm tuần sau phải bình bầu báo tường, cậu chọn một số người để làm báo tường đi, nội dung là về nếp sống mới, qhời đại mới và học sinh mới, yêu cầu cụ thể có hết ở trong đây, cậu xem đi nhé”.

Bầu trời ngoài cửa sổ luôn là màu xanh mà anh yêu thích, sự khoan khoái, dễ chịu cứ thế kéo đến, nhưng đám mây trắng trôi tự do phía cuối chân trời, giống như một cây đàn yên lặng, nếu như có ai đó chơi đàn, những nốt nhạc chắc chắn sẽ lan tỏa đi khắp bốn phương, nhẹ nhàng tạo ahững gợn sóng nhỏ trong gió.

Trên chiếc bàn đôi chứa đầy các tài liệu linh tinh, các bản báo cáo, những cuốn sổ ghi đầy những câu chuyện tình cảm, sau đó theo thói quen vẽ một bức tranh có bóng dáng của một người, khép vở lại thì một ngày cũng đã trôi qua.

Đeo cặp sách trên lưng đi qua một hành lang thật dài, dồn hết tâm trí để bước đi cũng là một loại thư giãn.

Anh luôn luôn là người cuối cùng rời khỏi lớp, mỗi ngày có rất nhiều người gọi anh là “Lớp trưởng”, rất ít người gọi anh là “Tô Lập”, rất nhiều lúc anh chỉ nhớ mình là lớp trưởng và phải đảm đương rất nhiều trọng trách.

Lúc còn nhỏ, anh may mắn xuất thân trong một gia đình nh giá, gia đình và thầy cô giáo gửi gắm rất nhiều kì vọng vào anh, dần dần, anh trở thành một người có tính cách lãnh đạm, luôn khiến cho người ta cảm thấy thần bí, không thể với tới và anh luôn tự tin trong mọi việc.

Anh không hòa đồng với mọi người, rất ít người thật sự muốn kết bạn với anh, thế nhưng mỗi khi anh lên tiếng trong lòng họ đều khâm phục và tin tưởng.

Trong trí nhớ của anh luôn hiện hữu buổi hoàng hôn ngày đó, buổi tan học cuối tuần, tất cả mọi người đều đã sớm rời khỏi trường. Anh vẫn chậm chạp như cũ, bầu trời mùa đông có chút ửng đỏ, những đám mây nặng nề trôi trên bầu trời, độq nhiên siah một chút áp lực và nặng nề.

Sân trường bỗng nhiên trở nên rất yên tĩnh, trên hành lang có tiếng bước chũa rất nhỏ, giống như nhịp điệu của tiếng trống cổ định, chợt vang lên rồi biến mất, anh thở phào nhẹ nhõm, bấm phím điện thoại, một giọng nam trầm ấm lọt vào tai.

“Lifts her eyes to gce the skies, and leave her wo6ld behind, the only streets she knows; says one y she’s headed south, she dreams to leave this town ”.. Bóng tối chập chờn vô tận che khuất tầm mắt khiến cho người ta cảm thấy sợ sệt, đi qua hành lang, một ngọn đèn đã hiện trước mắt.

Giữa mỗi lớp có hai ngọn đèn, có một người mặc đồng phục thể thao, buộc tóc đuôi ngựa, là một cô gái không nhìn rõ khuôn mặt đang đứng trên ghế, viết cái gì đó trên tấm bảng đen, có lẽ là đang viết báo tường.

Anh không nỡ làm phiền cô, khẽ bước đi qua, trong nháy mắt anh thấy trên bàn học có một quyển sách được đặt trên một chiếc cặp màu lam.

Là quyển sách “Cổ đô” của Xuyên Đoan Khang Thành, anh đã tìm cuốn sách đó thật lâu trong thư viện nhưng được tin đã có người mượn trước mất rồi.

Sự trùng hợp này làm cho anh cảm thấy có chút buồn cười, anh cúi đầu. Đi về phía những ngọn đèn khỏi dãy phòng học.

Chỉ có một lần duy nhất đó, nhưng nó lại khiến anh nhớ mãi trong những năm tháng ấy. Thời gian đã qua đi, nhưng không ngờ anh lại có một đoạn ký ức ấm áp đến vậy.

Thư viện trường học là nơi anh yêu thích nhất, những giá sách san sát, những quyển sách được sắp xếp chỉ chít vào nhau, trong thế giới đặc biệt này, anh mới cảm nhận được sự yên lặng và bình thản, đó mới là không gian hoàn toàn chỉ thuộc về một mình anh.

Đột nhiên trước cửa truyền đến một tiếng rơi đổ, rất nhiều người đều ngẩng đầu lên xem rốt cuộc là đã xảy chuyện gì, một tập báo trong góc tường bị người va chạm vào, những quyển tạp chí rơi tung tóe trên mặt đất.

Một cô gái trên vai đeo một chiếc cặp màu lam, ngồi xổm xuống nhặt sách lên, cẩn thận vuốt ve từng nếp nhăn trên tng sách, trước mắt cô là cuốn sách mà cô sắp trả, trên bìa sách là hai chữ “Cổ đô”.

Hóa ra là cô ấy, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi, cô ấy cúi đầu nên đã che khuất hơn nửa khuôn mặt, lúc ngẩng đầu lên, mái tóc xõa xuống, khuôn mặt xinh xắn, đôi mắt trong veo như nước suối, tạo cho người ta một cảm giác yên bình.

Nhất định là cô ấy.

Có người ngồi xuống giúp cô ấy, cô gái ấy mỉm cười giống như gió xuân vờn qua mặt vào tháng ba, làm cho trong lòng người ta cảm thấy ấm áp.

Anh chỉ quan sát, cũng không để ở trong lòng.

Đây chỉ là những việc nhỏ không cần phải quá chú ý, giống như trên giấy viết thư hế chữ viết, không cần thận rơi vào trong ao, bị nước làm nhòe màu mực, chữ viết từ từ biến mất, chỉ có khắc trên giấy mới có thể vĩnh viễn giữ lại.

Thời gian dần dần trôi đi, anh vẫn bước những bước vững chắc, vượt qua thời kì niên thiếu khờ dại.

Anh cũng không có bất cứ sự rung động nào trong thời kì ấy, cũng không quá chú trọng đến những thứ phù phiếm ấy, đối với anh mà nói, cuộc sống đã được gia đình định trước từ lâu rồi.

Một ngày bình thường như bao ngày, có người đứng ở cửa gọi anh: “Lớp trưởng, thầy giáo dạy Toán gọi cậu đến văn phòng”.

Anh gật đầu, buông sách trong tay, đi tới văn phòng, gõ cửa đi vào, thầy giáo thấy anh mặt liền lộ vẻ tươi cười: “Tô Lập, đến đây, em giúp thầy thống kê điểm số một chút, kì qhi Toán lần này em lại đứng thứ nhất, giỏi lắm”.

Anh nhàn nhạt cười, kéo ghế ngồi xuống, một tờ giấy bài thi bay qua trước mặt anh, cách đó không xa là thầy giáo lớp khác đang giảng bài cho học sinh, tiếng nói đứt quãng truyền đến. Một lúc sau là tiếng nói rụt rè của một cô gái: “Cái đó, thưa thầy, em xin lỗi, thầy có thể giảng lại một lần không ạ, em vẫn chưa hiểu lắm chỗ này”.

“Còn ở chỗ này, vì sao lại dùng cos ạ?”

Tuy giọng nói của cô gái kia rất nhỏ, nhưng khá diễn cảm, khiến cho người ta cảm thấy rất đáng yêu, mang theo một chút tò mò, anh nhìn không được nhìn về phía sau, khuôn mặt đã nhiều ngày không gặp khiến cho anh cảm thấy có chút bất ngờ.

“Hóa cô ấy không giỏi Toán”. Trong lòng anh lặng lẽ ghi nhớ, nhưng cũng không suy nghĩ quá nhiều, tiếp tục công việc thống kê.

Bầu trời dần dần tối, những đàn chim bồ câu bay qua dãy phòng học, những đám mây trắng dần dần biến thành những ráng mây hồng, lấp đầy trên bầu trời, anh thấy chiếc bóng của cô gái trên mặt đất, aho nhỏ và gầy gò.

Thế nhưng không hiểu tại sao anh lại có một loại xúc động muốn đi về phía cô, anh muốn nói cho cô những công thức đơn giản mà anh đã tổng kết, muốn lấy những ví dụ giảng cho cô, thậm chí anh còn âm thầm hi vọng, nếu anh gặp cô ở một cuộc thi nào đó, anh sẽ len lút giúp đỡ cô.

Cuối cùng ngày đó đã thực sự đến, lúc anh đến địa điểm thi bất ngờ phát hiện cô gục mặt trên chiếc bàn cuối cùng trong phòng thi. Khuôn mặt lo lắng đau khổ nhìn vào quyển sách Toán, lấy chiếc bút xinh xắn trong túi, trên đó có dán một lá bùa may mắn giống như các cô gái mê tín khác.

Có lẽ cô không phát hiện ra sự tồn tại của anh, thế nhưng anh nhất định sẽ cho cô xem đáp án bài thi của mình.

Anh cố ý để lộ bài thi, lần đầu tiên anh viết chi tiết các bước giải như vậy, chăm chú vẽ đường tiếp tuyến, ngay cả anh cũng cảm thấy kinh ngạc với phương pháp làm của mình.

Bầu trời ngày hôm đó rất đẹp, xanh thẳm trong vắt. Những cơn gió nóng của mùa hạ cũng chậm chậm thổi tới, làm những bài thi bay bay, trái tim của anh cũng vì cô mà bắt đầu rung động.

Mỗi kì thi anh đều thấy cô cúi đầu, luô luôn là người cuối cùng đặt cặp sách lên bục giảng, ánh mắt lo lắng, mi tâm nhíu lại, giống như một con sóc bị bắt nạt nhưng cũng rất đáng yêu, kiên cường không chịu thua.

Thực lúc đó anh rất muốn quay lại mỉm cười với cô, an ủi cô, thế nhưng lần nào anh cũng tự mình xua tan nó đi.

Nhìn cô như vậy thôi, nhưng cô cũng không quá thích gần gũi người lạ, cô cũng là một người nhạy cảm và cẩn thận.

Những cơn mưa thu maag lại cảm giác mát mẻ, dần dần đem anh dung nhập vào cái thành phố vắng vẻ, qang thương này. Mỗi khi bắt đầu nhớ lại, anh đều cảm thấy một năm này thật dài, tựa như khoảng cách giữa thời kì hoa nở và quả rụng vậy.

Gặp lại cô lần nữa là ở trên lễ qo học bổng.

Lần đó cô đến muộn, cả người ướt sũng ngồi bên cạnh anh, không khí ẩm ướt tỏa từ trên người cô khiến anh khẽ rung động, giống như cây cối tràn đầy sức sống vào buổi sáng sớm vẫn còn vương những giọt sương mai, tỏa mùi tươi mát. Có lẽ vì khí nóng trong đại sảnh khiến ặt cô ửng hồng, làn da trắng ngần cùng với màu hồng trên má như một hi vọng ấm áp trong mưa tuyết mịt mờ.

Anh lặng lẽ nhìn cô, còn cô vẫn chăm chú xem những tiết mục trên sân khấu, dường như cô có tâm sự, không nghe thấy trên sân khấu đang gọi tên mình, anh đành phải nhẹ nhàng gọi cô: “Bạn học, đi lên thôi”.

Có lẽ đó là lần đầu tiên anh chính thức nói chuyện với cô.

Trong nháy mắt anh có chút bối rối, cô không nhìn anh, mà dời tầm mắt xuống dưới, khẽ “Ừ” một tiếng, dường như muốn tránh xa anh.

Sau khi nghi thức trao học bổng hoàn tất, anh đứng phía sau nhìn thấy cô nói chuyện với một chàng ti, hai người rất thân mật, anh cũng quen chàng ti này, bình thường hay chơi bóng rổ cùng anh.

Sau đó bọn họ chạy vào làn mưa, để lại những bọt nước thối to.

Anh thấy cô mỉm cười, thoải mái cười to troag mưa, khiến anh cảm thấy có chút chói mắt.

Không nghĩ tới lần gặp nhau ấy lại là lần xa cách thật dài. Đêm mưa hôm ấy, cánh tay trái của anh bị thương, buộc phải nghỉ học một thời gian dài, cho nên thật lâu không được nhìn thấy nụ cười ấm áp của cô.

Mùa mưa năm ấy đột nhiên kéo thật dài.

Trong khoảng thời gian điều trị, mỗi khi trời dần dần tối, nghe thấy tiếng mưa xào xạc trên những chiếc lá, khẽ như vậy, dịu dàng đến thế, từng giọt từng giọt thấm vào trái tim anh, sau đó anh buông sách vở rồi lên sân thượng. Những cái cây trong vườn hoa của cư xá đột nhiên cao lên rất nhiều, cành lá rậm rạp, um tùm.

Anh cũng hiểu rõ mọi thứ và bắt đầu học được cái gọi là hồi ức.

Rất lâu sau đó anh cũng không hiểu tại sao mình lại nhớ dáng vẻ tươi cười của một người đến vậy, khi ký ức đã phủ đầy bụi được mở một lần nữa, anh chỉ vào một cô gái trong ảnh hỏi Tần Viện Viện: “Cậu có biết tên của cô ấy không?”

“Tại sao lại hỏi như vậy?”

“Bởi vì tớ rất muốn biết. Dáng vẻ tươi cười ấm áp của cô ấy làm cho tớ muốn tới gần”.

Lúc ấy anh không nhận thấy suy nghĩ sâu xa trong ánh mắt của Tần Viện Viện, vì vậy anh và cô đã lướt qua nhau tận chân trời góc bể. Khi đang trải qua cuộc sống đại học nhạt nhẽo, anh vẫn như cũ thích ngắm mây trắng và trời xanh, đoạn hồi ức đẹp đẽ kia luôn khiến con tim anh thổn thức.

Anh bắt đầu nghe một số bài hát, chơi mấy trò chơi đơn giản, xem phim và lên các forum âm nhạc trò chuyện trên trời dưới đất, sau đó liên tục kết bạn với những người cùng sở thích, không biết là vô tình hay cố ý, cô gái tên Tống Úc Văn kia đơn thuần nhưng thần bí, cũng cho anh có cảm giác đã từng quen biết.

Hầu như anh nói với cô những đề tài chưa từng nói bao giờ, nhưng anh lại có cảm giác mình đã từng nói rồi.

Nhiều lúc anh cùng cô nghe nhạc, xem phim, vào buổi tối cả hai đều không online, có lúc cô nói hôm nay phải lên thư viện tự học, sau đó anh cùng mang sách vở kiểm một phòng để tự học.

Hai người còn to đối thư từ.

Thư từ là phương tiện liên lạc nguyên thủy nhất, nhưng có một ngày anh đột nhiên cảm thấy hối hận, nếu như năm đó, anh để lại một bức thư trong ngăn bàn của cô gái ấy, liệu tình thế có thể thay đổi hay không.

Thế nên sau khi xem bộ phim “Thư tình” của Nham Tĩnh Tuấn, sau khi kết thúc bộ phim, hình ảnh của cô gái ấy không báo trước cứ xuất hiện trong đầu anh khiến trái tim anh âm ỉ đau.

Bọn họ đã trải qua những ngày tháng tươi đẹp, tự đi trên con đường của chính mình, bước trên con đường dài vô tận, đều chỉ giữ lại cho nhau hình bóng của mỗi người.

Sau đó, không hiểu vì sao cô gái tên Tống Úc Văn cũng biến mất.

Cuộc sống của anh đột nhiên tở nên trống rỗng.

Sau đó khi đến nước Aah, trong màn mưa của tháng tư, lúc anh nhìn bầu trời bèo ngoài cửa sổ, trong đầu bỗng xuất hiện khuôn mặt ửng hồng cùng với nụ cười tươi. Vì vậy anh đã viết: “Tôi có cảm giác có rất nhiều thứ tôi không thể nào nhớ lại được, dường như nó vô cùng quan trọng trong cuộc đời tôi, nhưng tôi không nhớ được nó có dáng vẻ như thế nào”.

London ngày đó dày đặc sương mù không thể nhìn thấy bất cứ một thứ gì, anh nằm trong phòng, bật ca khúc 1972 của Josh Rouse —“We’re going through the changes, hoping for a replacement, until we find a way out of this hole...”

Cuộc sống của anh từ này về sau đơn giản, trống rỗng, giống như nước chảy bèo trôi.

Chỉ là anh không nghĩ tới, trời tháng tư vẫn còn có thể đẹp đến vậy.

Trong đại sảnh rộng lớn, anh nghe được tiếng bước chân, anh vội vã đi tới gần bóng dáng kia, cô hơi nghiêng mặt, nhìn anh, khiến anh không thể đoán được điều gì.

Trái tim anh đập dồn dập, khe nắm thật chặt ngón tay, các ngón tay trở nên trắng bệch, trong không khí như có một tiếng chuông vang lên.

Khi đó đã là mười năm anh và cô lướt qua nhau.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-luot-qua-nhau>